EVELYN ROGERS

SUB ARSIȚA IUBIRII

"Nici o femeie nu-l tulburase atât
ca fetișcana asta cu părul negru!"

EVELYN ROGERS

SUB ARŞIŢA IUBIRII

Coperta colecţiei: CRISTIAN POPESCU

ISBN 973-96401-2-7

EVELYN ROGERS

Sub arşiţa iubirii

În româneşte de OLGA GHEORGHE

EDITURA NOVA 2001
Bucureşti, 1994

CAPITOLUL I

ayne îl studie pe preşedintele Statelor Unite şi trase concluzia că n-ar fi trebuit să-şi pună pălăria cu pene. Spre deosebire de celelalte femei din familie, nu ştia să poarte penele. Cum putuse spera să stârnească un real interes din partea acelui om de stat cu faţa severă, ascuns în spatele uriaşului birou de mahon, când boneta de satin albastru îi flutura ca un steguleţ de semnalizare ori de câte ori îşi mişca puţin capul?

O picătură de sudoare îi alunecă între sâni, semn cert de nervozitate.

— Domnule preşedinte, începu ea, din nefericire cu o voce şovăielnică. Îşi drese glasul, se aşeză pe marginea scaunului şi, strângând puternic punguţa pe care o ţinea în poală, reîncepu să vorbească.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru faptul că aţi acceptat să mă primiţi.

James Madison aprobă solemn din cap, hotărât să treacă cât mai repede la problemele concrete. Nu se pricepea să facă conversaţie de salon, acesta era punctul forte al Primei Doamne. Numai pentru Dolley acceptase această întrevedere; fusese extrem de convingătoare după ce dăduse din întâmplare peste petiţie. Din

punctul lui de vedere, era o prostie, şi încă una care se referea la o problemă clasată demult.

Ce tânără serioasă, această domnişoară Jayne Worthington, în ciuda pălăriuţei frivole pe care o purta! Ce ochi inteligenţi, depărtaţi, negri, la fel ca părul, şi iluminaţi de aceeaşi scânteie spiritualizată pe care o remarcase de multe ori în călătoriile sale din campania electorală. Mai e şi înaltă, chiar mult mai înaltă decât el, dar cu talia la fel de subţire ca pomişorii pe care-i comandase Dolley pentru peluza de la Casa Albă.

— Dumneavoastră susţineţi că fratele dumneavoastră trăieşte, spuse el.

— *Eu ştiu* că trăieşte, răspunse Jayne dând din cap, aşa că pana albă se clătină din nou. Vă cer doar să-i trimiteţi instrucţiuni consulului nostru din Tripoli ca să-l contacteze pe paşă pentru a afla în ce loc anume se găseşte.

— Doar atât?

— Dacă preferaţi, m-aş putea adresa consulului general din Tanger. Cum socotiţi mai potrivit.

Ascunzându-şi zâmbetul, Madison aruncă o privire petiţiei pe care ea i-o trimisese cu câteva săptămâni în urmă. Jayne n-avea nimic de făcut decât să-i privească craniul pleşuv în timp ce el frunzărea teancul de pagini ce rezuma eforturile ei spre binele lui Josh. Scrisori... petiţii... pledoarii către puţinele oficialităţi guvernamentale care consimţiseră să-i acorde vreo întrevedere. Şi, după ani de strădanii, se afla acum în faţa celei mai înalte oficialităţi a ţării.

În cămaşa albă plisată, cu guler înalt şi costum negru de ceremonie, preşedintele era o apariţie impresionantă, în ciuda înălţimii sale de numai cinci picioare şi patru degete şi a constituţiei slăbuţe. Mai era şi deştept. Chiar şi duşmanii lui politici recunoşteau acest lucru, printre ei numărându-se şi ultracriticul tată vitreg al lui Jayne, avocat cu interese atât la Washington, cât şi la New York.

Preşedintele ar fi trebuit să simtă cât suflet pusese ea în fiecare din cuvintele pe care el le citea. Josh plecase cu treisprezece ani în urmă, interval egal cu mai bine de jumătate din viaţa ei. Pentru

ea, absența și tăcerea lui nu însemna că este mort, ci doar că se află la mare ananghie. Poate undeva, într-o închisoare din Tripoli, foșgăind de șobolani, sau într-un colț îndepărtat al Saharei, sub soarele nemilos, el aștepta să-i vină cineva în ajutor.

Cum toată lumea acceptase ideea că e mort, singură Jayne ar mai fi putut să-i vină în ajutor.

În cele din urmă, Madison puse de o parte paginile scrise și-o scrută cu privirea, ochii lui albaștri pătrunzători părând gata să-i descifreze gândurile. Fie! Ea n-avea nimic de ascuns. Măcar de-ar putea propriul ei guvern și guvernul de la Tripoli să spună același lucru!

Președintelui îi plăcu modul ferm în care domnișoara Worthington îi susținea privirea. La Washington erau deja prea mulți ochi ce se fereau. Prea multe limbi mieroase ale căror cuvinte sunau fals pe coridoarele guvernului, prea multe minciuni oratorice care porneau la drum ca un râu de miere, sfârșind ca o halcă de porc alterată.„Trebuie să țin minte asta, se gândi el. Miere... porc. Dolley o să râdă."

Madison se străduí să se concentreze asupra problemei neplăcute aflate în discuție.

— Fără îndoială, realizați că, atunci când nava fratelui dumneavoastră...

— *Philadelphia,* spuse Jayne.

— Exact, *Philadelphia.* Când s-a scufundat în portul Tripoli...

— E mult de-atunci, domnule președinte.

— Cunosc faptele, domnișoară Worthington, îi spuse președintele pe un ton de reproș blând. Pe vremea aceea eram secretarul de stat al domnului Jefferson. Îmi amintesc, de asemenea, că nu s-a menționat niciodată numele de Joshua Worthington pe lista membrilor echipajului care au fost luați ostateci. Și n-a fost amintit nici opsprezece luni mai târziu, când pașa a eliberat oamenii.

— Trei sute unu oameni, ofițeri și membri ai echipajului, adăugă Jayne netulburată. Eliberați după ce se plătise tributul. Ar fi trebuit să fie trei sute doi.

— Păreţi atât de sigură!

Madison arătă cu degetul petiţia Jaynei.

— Şi totuşi nu aveţi nici o mărturie care să întărească declaraţia dumneavoastră că într-adevăr el a ajuns la Tripoli.

— Am scrisorile lui care dovedesc că a fost la bordul navei.

Îşi desfăcu punga.

— Nu-i nevoie să mi le arătaţi. Vă cred pe cuvânt, şi, de altfel, v-aţi referit pe larg la ele în petiţie. Problema o reprezintă tot acest timp care s-a scurs. După treisprezece ani, tot mai credeţi, chiar în absenţa oricărei dovezi scrise sau mărturii orale, că a fost luat prizonier împreună cu ceilalţi viteji ofiţeri şi marinari? Oameni care, îmi permit să adaug, au jurat că, ultima dată când l-au văzut, tânărul se zbătea în apele portului, în timp ce gărzile paşei se repeziră asupra lor. Ei n-au afirmat că l-ar fi văzut la ţărm.

Madison ar fi vrut să-şi poată învălui într-un fel de amabilitate această concluzie logică, după cum i se părea lui, dar nu găsi nici o alternativă decât stilul direct.

— Domnişoară Worthington, trebuie să acceptaţi ideea că fratele dumneavoastră n-a scăpat cu viaţă din mijlocul valurilor.

Jayne îşi păstră cumpătul. Mai auzise această sentinţă şi cu alte ocazii, aşa că nici nu clipi ascultând cuvintele brutale, chiar dacă ele ieşeau din gura preşedintelui.

— Fratele meu este un foarte bun înotător.

— Poate a fost rănit în timp ce nava a eşuat pe mal şi n-a putut astfel să se salveze.

Bărbia lui Jayne zvâcni în sus.

— Nu a fost.

Sprijinindu-se cu coatele pe birou, Madison îşi încleştă degetele şi privi cu atenţie ce reuşise să facă.

— Aveţi cumva puterea de a privi în trecut?

— Josh şi cu mine eram foarte apropiaţi, domnule preşedinte. Dacă el ar fi fost mort, inima mea mi-ar spune acest lucru, dar ea îmi spune că trăieşte. Şi nu am ce face, trebuie s-o cred.

Jayne se simţi invadată de o undă de duioşie pentru puştiul ca o zvârlugă care în mintea ei continua să aibă doar paisprezece ani,

un puşti extraordinar de deştept şi gata oricând să râdă, cu excepţia momentelor când Millicent se afla prin apropiere. Nu putea să creadă că râsul acela fusese redus la tăcere.

— Aveţi fraţi, domnule preşedinte?

— Trei fraţi şi trei surori şi, pentru o dreaptă cumpănire, peste o duzină de nepoate şi nepoţi. Suntem foarte legaţi în familie, dar n-aş putea pretinde că ştiu anumite lucruri mai deosebite, despre ei, dincolo de ceea ce-mi împărtăşesc ei înşişi prin corespondenţă. La fel se întâmplă, bănuiesc, în mai toate familiile.

„Dar nu şi într-a mea".

Oftând, Jayne păstră aceste cuvinte doar pentru sine. Lucrurile mergeau prost. Neliniştea şi devotamentul din fiinţa ei, odată exprimate în cuvinte, o făceau să pară, în cel mai bun caz, o încrezută atotştiutoare sau mai rău, o femeiuşcă destul de confuză şi isterică.

Surprinse privirea preşedintelui aţintită spre ceasul de pe cămin, aflat pe un perete lateral al biroului, şi simţi cum îi îngheaţă sufletul. Oricât de hotărâtă ar fi fost, şi oricât de confuză i-ar fi părut gazdei, era suficient de inteligentă pentru a înţelege inevitabilul.

— Să înţeleg, deci, domnule preşedinte, că nu-i veţi scrie paşei din Tripoli în numele meu, solicitându-i informaţii despre un anume Joshua Worthington, mus pe bordul navei *Philadelphia?*

— Yusuf Karamanli este un conducător mândru şi autoritar...

— Adică un tiran.

— Acesta nu-i un cuvânt folosit în cercurile diplomatice, spuse Madison clipind uşor surprins, dar nu e chiar nepotrivit.

— El era proprietarul navei-pirat urmărită de *Philadelphia* înainte de a eşua.

— Nu-i chiar aşa. El proteja nava aceea — şi multe altele. Deşi nu dispunem de probe concrete, este perfect posibil ca el să fi tras profituri din activităţile desfăşurate de aceste nave în lungul Coastei Barbariei. După cum aţi arătat în petiţie, aţi corespondat cu el.

— I-am scris, dar n-am primit nici un răspuns.

— Tăcerea lui e poate o formă de răspuns. Madison o privi solemn, simţindu-şi funcţia ca pe-o povară ce-i apăsa inima. Voi

fi suficient de curtenitor pentru a vă da un răspuns mai concret, dar mă tem că nu este făcut să vă bucure. Problema ostatecilor de pe vasul american *Philadelphia,* capturat în 1803, a fost rezolvată definitiv în 1805, când au fost regăsiţi toţi, fiind — după caz — ori eliberaţi, ori făcându-se notificări oficiale de deces. Dacă nu mă înşel, şase nu au supravieţuit încercării, dar toţi au fost identificaţi şi familiile lor anunţate. Nicăieri, în nici un moment, nu s-a menţionat numele de Joshua Worthington, nici în registrele închisorii pe care consulul nostru le-a studiat personal, nici cu ocazia audienţelor acordate de paşa Karamanli. Madison se ridică în picioare. De aceea, pentru liniştea dumneavoastră, trebuie să acceptaţi adevărul. Fratele dumneavoastră a fost văzut viu pentru ultima dată în după-amiaza zilei de 31 octombrie 1803, zbătându- se în apele portului Tripoli. În acest an de graţie 1816, trebuie să acceptaţi adevărurile pe care vi le-am înfăţişat. Plângeţi-i şi lăsaţi-i spiritul să se odihnească şi apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu, veţi putea să vă vedeţi în continuare de propria viaţă.

Jayne se trezi curând pe Pennsylvania Avenue, în faţa casei unde locuia preşedintele în perioada cât se făceau reparaţii la Casa Albă. Aranjându-şi boneta pentru a o suta oară de la începutul după-amiezii, când şi-o pusese pe cap, se întreba dacă nu cumva, insistând să aibă această întrevedere, făcuse mai mult rău decât bine.

— Să vă chem o trăsură? întrebă portarul.

Jayne încuviinţă absentă. O pală de vând sufla în lungul bulevardului, aşa că-şi încheie capa de blană la gât. La Washington era răcoare, chiar dacă era sfârşitul primăverii; copacii de pe marginea trotuarului de-abia începuseră să înmugurească, iar norii joşi aveau o culoare plumburie, de parcă ar fi fost încărcaţi cu zăpadă.

Portarul făcu semn unei trăsuri care tocmai trecea. Ea se urcă, abia conştientă de ajutorul primit, dădu adresa locuinţei din Washington a tatălui ei vitreg şi se lăsă pe spate, privind pe fereastră la decorul schimbător. Abia dacă-i remarca detaliile.

Atâţia ani la rând fusese atât de sigură de cauza pe care o susţinea! În ciuda scepticismului mamei şi al surorii vitrege,

precum şi al întregii serii de taţi vitregi care, rând pe rând, o asiguraseră că Josh nu mai trăia decât în amintirea ei, credinţa-i rămăsese nestrămutată. Randolph Forbes, ultimul soţ al lui Millicent, era cel mai aspru.

— A căpătat doar ce merita, pentru că a fugit cum a fugit şi a părăsit-o pe sărmana ta mamă, îi spuse el la scurt timp după nuntă, cu trei ani în urmă.

Sărmana ei mamă? Millicent Catherine Shannon Taylor Worthington Hogan Kindred Forbes nu mai fusese săracă de la vârsta de douăzeci de ani, când se căsătorise pentru prima dată şi când, din câte înţelesese Jayne comparând certificatele de naştere şi de căsătorie, era deja gravidă cu Marybeth. Draga de Marybeth, favorita mămicăi — doar că niciodată nu i se spusese mămică sau mamă. Ei trebuia să i se spună Millicent. Jayne şi Josh — câtă vreme fusese acasă — se conformaseră dorinţei ei.

Evident, la fel făcuse Marybeth. Dar Marybeth, mai mare cu patru ani decât Jayne şu cu doi decât Josh, se conformase mai uşor pentru că ea şi Millicent gândeau într-un mod extrem de asemănător.

— Oh, Josh, şopti Jayne în aerul închis din trăsură, să renunţ oare? Oare într-adevăr eşti mort?

Aşteptă să audă vreun răspuns, dar nu înregistră decât tropăitul copitelor cailor pe pietriş, trosnetul crengilor şi bătăile lente, triste ale inimii ei.

Îi dădură lacrimile — plângea rar — amintindu-şi-l pe Josh aşa cum era în primii lor ani petrecuţi la ferma Worthington din Virginia. Fuseseră ani petrecuţi mai mult cu tatăl lor decât cu Millicent, care prefera să stea la oraş, iar apoi, mai târziu, după moartea lui, cu bătrâna lui mamă, iubita lor bunică Worth.

Îi spusese preşedintelui că ea şi Josh fuseseră apropiaţi, dar ştia că el nu înţelesese pe deplin cât de dependenţi unul de altul fuseseră ei. Din dragoste, din loialitate, pentru a se distra. Cu excepţia momentelor când călărea pe porţiunea care mai rămăsese din ferma Worthington — şi pe care Millicent acceptase, deşi cu greu, să n-o vândă — Jayne nu se mai distrase de ani de zile.

Nu se mai distrase de la moartea bunicii, când plecaseră la New York să locuiască cu Millicent şi sora Marybeth în casa

ultimului tată vitreg. Ea şi Josh îşi juraseră credinţă eternă unul altuia. Cititori avizaţi, folosiseră toate frazele înflorite pe care le puteau născoci minţile lor tinere, dar, în esenţă, îşi juraseră să se ajute unul pe celălalt în ceasuri de restrişte.

După ce plecaseră fortat de la ţară, Josh fugise pe mare când viaţa alături de Millicent devenie greu de suportat; dar Jayne continuase să respecte cu seriozitate pactul lor. De altfel, ea privea totul cu seriozitate. Tocmai de aceea, spunea exasperată mama ei, nu reuşea deloc să se descurce cu bărbaţii — nici cu vreunul din taţii vitregi, nici cu puţinii cavaleri care veniseră în vizită. Şi, după cât se părea, nu reuşise să se descurce nici cu preşedintele Statelor Unite.

Toată noaptea petrecută în locuinţa de la oraş a familiei Forbes — goală, cu excepţia unui minimum de servitori — şi în toate zilele următoare pe care le petrecuse într-o trăsură de poştă, în drum spre New York, Jayne se gândise la cuvintele preşedintelui Madison şi se întrebase cum ar trebui să procedeze. Să mai scrie şi alte scrisori? Asta făcea de ani de zile. La şcoala din New York găsise o elevă arabă, fiica unui potentat aflat temporal în ţară, care o învăţase limba vorbită la Tripoli, aşa că apoi trimisese nenumărate misive peste ocean, dar care nu primise nici un răspuns.

În ianuarie, la împlinirea vârstei de 25 de ani, intrase în posesia moştenirii lăsate de bunica Worth. Moştenise şi partea lui Josh. Dovedindu-se a fi o avere formidabilă, obligaţii şi certificate valorând mult mai mult decât îşi închipuise ea, consideră acest lucru drept o încurajare de a-şi accelera obţinerea unor informaţii până la a solicita o audienţă celui mai important personaj al ţării. La ce sunt buni banii, dacă nu-i foloseşti într-un scop nobil?

Tocmai îşi punea această întrebare când trăsura trase în faţa conacului Forbes din strada Vandam. În ciuda faptului că era miezul nopţii, la fiecare fereastră de la primele două etaje luminile sclipeau ca nişte giuvaeruri şi, în ciuda trecerii unei trăsuri zgomotoase cu patru cai, putea auzi chiar râsetele şi muzica din casă. Ar fi trebuit să-şi închipuie că la întoarcere îi va găsi în plină petrecere şi teribil de nepăsători faţă de soarta ei. Millicent nu cunoştea decât un singur mod de a folosi banii: pentru a obţine

plăceri. Randolph Forbes, ţeapăn şi formalist în multe privinţe, nu părea să aibă obiecţii. Marybeth, târându-l după ea pe William Browne, docilul ei soţ, o ajuta să descopere noi moduri de a-şi atinge ţelul.

Jayne era o ciudăţenie. Serioasă în mijlocul râsetelor, visătoare când alţii glumeau, avea chiar o înfăţişare diferită. Prea înaltă, prea subţire, prea negricioasă, nu scundă, rotunjoară şi cu pielea albă ca Millicent şi Marybeth.

Lista defectelor ei era nesfârşită: gât lung, picioare lungi şi, după părerea lui Millicent, o faţă mult prea lungă. E adevărat că nu zâmbea când putea fi văzută, dar nici nu avea motive s-o facă.

Jayne oftă, regretând că nu s-a dus la casa ei din Virginia în loc să vină la New York. Dar Millicent dorea să afle ce-a spus preşedintele. Sau cel puţin aşa pretinsese.

Coborând din trăsură, Jayne plăti vizitiului şi, ducându-şi în mână unicul bagaj, se îndreptă fără chef spre intrarea din faţă şi păşi în foaierul luminat din plin. Strălucirea lămpilor o făcu să clipească.

— Nu clipi, Jayne, o să faci riduri.

Rebelă, în ciuda oboselii, Jayne clipi şi mai mult, îndreptându-şi privirea spre mama sa. Millicent stătea în uşa dublă din dreapta, larg deschisă, cu părul roşu îngrijit coafat într-o cascadă de bucle mult mai potrivită pentru o femeie având jumătate din vârsta ei, cu o mână odihnindu-se — într-o poză dramatică — sus pe tocul uşii. Corpul ei scund, voluptos, era inveşmântat în satin verde ca smaraldul; în spatele ei se agitau, umplând sala de bal, oaspeţi jovialí, gătiţi cu aceeaşi strălucire.

Bună seara, Jayne, iubita mea fiică. Ai avut succes? Te va ajuta preşedintele să dovedeşti că dragul meu fiu e încă în viaţă?

Jayne nu se putea aştepta să audă astfel de cuvinte. Puteai să spui orice despre Millicent, dar nu s-o acuzi de inconsecvenţă.

— Călătoria m-a obosit, spuse Jayne. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mă duc în camera mea.

Millicent abandonă poza pe care o luase şi se grăbi să-şi înfăşoare degetele grăsuţe, acoperite de inele, în jurul braţului fiicei ei.

— O, n-am nimic împotrivă!

Arătă cu capul uşa închisă a salonului, aflată exact vizavi de cea a sălii de bal.

— Avem de vorbit!

Jayne nu se osteni să protesteze. De îndată ce Millicent îşi punea ceva în cap, era ca o furtună care suflă continuu până-şi consumă toată energia.

Millicent pocni din degete, atrăgând atenţia majordomului vârstnic să ia valiza lui Jayne. Zău, se gândea ea, nu fata ar fi trebuit să ducă bagajul; asemenea corvezi sunt de datoria servitorilor şi a vizitiilor. Jayne avea desigur destui bani pentru a-şi plăti ajutoarele.

Amintirea banilor lui Jayne o readuse brusc înapoi, la problema pe care trebuia s-o discute în acest moment. Închizând cu grijă uşa salonului după ea, îşi privi fiica mai mică cum îşi descheia blana şi îşi scotea boneta primită cadou de la Marybeth cu ocazia împlinirii a douăzeci şi cinci de ani. Pana atârna, îngrozitor de pleoştită; Jayne nu va învăţa niciodată să aibă grijă de lucrurile ei. Nici măcar de viitorul ei, de care Millecent se însărcina să aibă grijă tocmai din acest motiv.

Îşi studie cu multă atenţie fiica. Un copil retras, de obicei docil, cu momente de mândrie încăpăţânată. O moştenise de la tatăl ei, odată cu acea îngrozitoare nuanţă a tenului. Pur şi simplu refuza să folosească o umbreluţă de soare pentru a se proteja când ieşea din casă. Părul negru şi des, ochii îngrozitori de întunecaţi... Arăta de parcă tot timpul ar fi fost în doliu.

— Preşedintele n-a fost receptiv la problema ta, nu-i aşa? — o întrebă de-a dreptul.

— Nu, într-adevăr.

— Unchiul Randolph te prevenise.

— „Unchiul" meu, după cum îi spui u — Jayne se întrerupse.

Nu reuşise niciodată s-o dezveţe pe Millicent de-a-şi mai numi soţii „unchi" în faţa copiilor, şi nici n-o va dezvăţa probabil în seara aceasta.

— Trebuia să stau de vorbă cu preşedintele.

— Ei bine, ai făcut-o.

Millicent o privi cu atenţie pe fiica sa. Nu-i scăpară umbrele de sub ochi şi nici curbarea neobişnuită a umerilor.

— Sigur, vei admite acum că Joshua e mort.

Jayne tresări. Nu se ştie cum, pe buzele mamei ei aceleaşi cuvinte sunau mai neplăcut decât atunci când le rostise Madison. Le mai auzise de nenumărate ori înainte, dar în seara aceasta, pentru intâia dată, se întreba dacă nu cumva mama ei avusese totdeauna dreptate.

— Jayne, e timpul să priveşti realitatea în faţă. Trebuie să te măriţi.

Acelaşi vechi subiect, gândi Jayne, obosită. Genele dese i se aplecară pe obraz; avea nevoie pur şi simplu de ultima picătură de energie pentru a se ţine pe picioare.

— Te rog, să nu mai vorbim despre asta acum.

— Trebuie!

— Nu există nici un bărbat de care să fiu cât de cât interesată să-l iau în căsătorie.

— Tocmai de-aceea am considerat mai potrivit să mă ocup eu însămi de alegere. De fapt, vom face anunţul sâmbătă seara.

Trebui să mai treacă un minut înainte ca Jayne să realizeze ce spusese Millicent. Ochii i se deschiseră complet şi oboseala dispăru ca prin minune.

— Ce-ai spus?

— Vorbeam despre cel de-al doilea ginere al meu. Sora ta s-a măritat cu un bărbat ales de mine. William Browne s-a dovedit a fi un soţ bun şi fidel, deşi căsătoria lor este stearpă. Am făcut o alegere la fel de bună şi pentru tine.

Jayne trecu în revistă mental intreaga listă de candidaţi posibili, tot soiul de vânători de plăceri, fluşturatici, de vârste şi dimensiuni variabile, dintre care nici unul nu-i spusese vreodată un singur cuvânt înţelept. N-ar fi putut nici măcar să aibă vreo conversaţie cu vreunul din ei, darmite să împartă patul conjugal cu el.

Cineva ciocăni la uşă.

— Iată-l! Cam devreme, mă tem, dar cu toate acestea a trecut demult vremea când ar fi trebuit stabilite definitiv detaliile unlunii.

Panica făcu să se strângă stomacul lui Jayne, în timp ce mama ei îl invita pe noul-venit să intre. Ea clipi o dată, de două ori, apoi îl privi cu uimire nedisimulată pe Leander Forbes, nepotul unchiului Randolph. Leander nu figurase pe lista rapid trecută în revistă a posibililor soţi.

— Intră, te rog, spuse Millicent făcând un get cu mâna. Jayne şi cu mine tocmai discutam despre căsătorie.

— Millicent, reuşi Jayne să spună, ignorându-şi potenţialul consort, nu e cinstit...

— Sigur că nu e, râse Millicent. Ar trebui să ies din cameră şi să vă las pe voi, păsărelele îndrăgostite, să vă faceţi propriile aranjamente. Dar vă ştiu eu prea bine. Ar urma amânări peste amânări, iar eu refuz categoric să ţin în casa aceasta o fiică-fată bătrână, chiar şi o zi mai mult decât e necesar.

Rosti ultimele cuvinte chicotind, dar Jayne nu se lăsă păcălită. Uraganul Millicent intrase în acţiune şi n-avea să se oprească decât după ce va fi împins toate lucrurile şi persoanele în locurile deja stabilite de ea.

Jayne îl privi pe Leander. În vârstă de patruzeci de ani, mai scund decât ea şi cu o tendinţă spre îngrăşare, cu ochi albaştri spălăciţi, pierduţi într-o faţă amforă, o făcea să se îndoiască de faptul că ar fi văzut vreodată lumina soarelui. Îmbrăcămintea lui, spre deosebire de cea tipică omului de afaceri arborată de unchiul său, denota o anumită extravaganţă, după cum se putea bănui văzându-i pantalonii de satin galben prinşi sub genunchi şi haina asortată, cu guler înalt. Fiul unicului frate al lui Randolph, acum decedat, care fusese negustor în New York, Leader era în posesia unei diplome în drept dar, din câte ştia ea, nu prea-şi făcuse vreo carieră până acum.

Jayne nu se gândise niciodată la tipul de bărbat cu care s-ar putea căsători într-o bună zi, dar ştia că, pentru nimic în lume, el nu va semăna cu mirele pe care-l desemnase mama ei.

La rândul ei, Jayne nu reprezenta nici pe departe perechea ideală pentru Leander. Prea uscată, gândea el, deşi ar fi pariat că sub rochia gri mohorâtă are picioare lungi. Abia aştepta să le simtă încolăcindu-se în jurul lui. Nici chipul nu-i era neatrăgător — pomeţii ridicaţi, buzele pline. Nişte ochi prea

pătrunzători, dar n-avea de gând s-o privească din cale afară de mult. Stinge lampa de la capul patului, asta era regula după care se conducea el, şi treci la fapte. Pe întuneric, toate femeile sunt la fel.

Lui Jayne nu-i scăpă sclipirea deşucheată din ochii lui Leander. Privirea ei alunecă spre Millicent, care zâmbea triumfătoare. Descifră subit cu claritate intenţiile mamei ei. Anterior dependentă, Jayne poseda acum proprii ei bani. Millicent dorea să păstreze aceşti bani la îndemână; ca soţie a unicei rude de sânge a lui Randolph Forbes, Jayne nu va fi niciodată prea departe. Iar Leander, dintotdeauna guvernat de voinţa puternică a unchiului său, va deţine controlul asupra averii ei.

O viaţă întreagă petrecută cu Millicent şi Marybeth, cu Randolph şi Leander...

Simţi un gust de fiere în gură.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea îndreptându-se spre uşă. Simt că mi se face rău.

Ţinându-se cu o mână de mijloc şi cu cealaltă la gură, ieşi în fugă din cameră, îi depăşi pe sora sa Marybeth şi pe unchiul Randolph care stăteau în hol şi se repezi în sus pe scară. Ignorându-le strigătele, nu se opri decât în siguranţa dormitorului de la etajul al treilea, pe care Millicent i-l rezerva de câte ori venea în vizită.

Jayne zăvorâ uşa, apoi se stropi pe faţă cu apă dintr-un vas aflat pe masa de toaletă şi-şi tamponă tâmplele cu un şervet de pânză. În lumina scăzută provenind de la lampa de lângă vasul cu apă, simţind cum îi trece greaţa. Se privi în oglindă. Dar acolo se afla o străină cu ochii înfundaţi în orbite, care o observa cu atenţie.

O amorţeală ce depăşea pragul disperării puse stăpânire pe ea. Oare asta avea să fie soarta ei: o femeie slăbănoagă, lipsită de vise, căsătorită cu un excentric lasciv şi lipsit de şira spinării?

Nu, Netrebnico, aşa ceva nu-i de tine.

Jayne scoase un strigăt auzind cuvintele rostite în şoaptă. Numai fratele ei îi spusese vreodată Netrebnică, şi asta doar în glumă. Privi cu ochi avizi în jurul camerei. Umbre mişcătoare păreau să-şi rădă de ea din fiecare colţ.

— Josh? — întrebă ea cu voce scăzută. Eşti aici?

Tăcere. Dar auzise fraza suficient de clar. Nu putea să provină din propria ei minte tulburată. Şi dacă ar fi fost aşa? Jumătate de glob îi despărţea, dar Josh putea încerca să comunice de-acolo cu ea prin intermediul gândurilor.

Se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate, îşi spuse ea cu disperare, fără a încerca totuşi să le şi enumere. La capătul unei zile copleşite de îndoieli, dorea mai presus de orice să creadă din nou în ceva... să creadă că Josh e pe undeva pe-aproape.

Înconjurându-şi talia cu mâinile, se reîntoarse în faţa oglinzii.

— Nu, Josh, spuse, nu-i de mine.

Ce să facă? Cu excepţia cazurilor când era vorba de Josh, Jayne le făcuse totdeauna concesii celorlalţi... tatălui ei, bunicii, deşi nu de bunăvoie, iar mai târziu lui Millicent, care le ceruse — ei şi lui Josh — să se mute din Virginia la New York. Şi, mai grav decât toate, era consimţământul ei la fuga lui Josh.

Deşi prefera să călărească la ţară, consimţise docilă să se înscrie într-o şcoală particulară cu internat; dată fiind înclinaţia mamei sale spre văduvie, acceptase chiar trei taţi vitregi. Dar nu-l va accepta pe Leander Forbes. Ce-i prea mult e prea mult!

Pe deasupra, Josh vorbise. Îl auzise. Nu putea fi rodul panicii şi oboselii, nici fructul imaginaţiei, nici măcar propria ei voce. El vorbise, tocmai când căutarea ei era pe punctul să înceteze...

Josh trăia undeva. Căutarea trebuie continuată. În ciuda refuzului primit la Washington şi a scrisorilor trimise la Tripoli şi rămase fără răspuns.

Tripoli. Ce multe descrieri mai citise şi câte îşi mai imaginase în plus — străzile înguste ale oraşului, oamenii în halate şi femeile cu văl pe faţă, moschei şi minarete înalte, iar dincolo de porţile exterioare, un soare orbitor strălucind deasupra unor întinderi nesfârşite de stânci şi nisip. Inima lui Jayne bătea puternic în timp ce analiza o idee pe care totdeauna o considerase imposibilă. Dar e-adevărat că nu dispusese niciodată de banii necesari. Or, acum îi avea!

Tripoli. În mod cert nu poate fi prea greu să plăteşti o traversare până la acel port mediteranean. Şi, odată ajunsă acolo, l- ar obliga pe paşa Yusuf Karamanli s-o primească. O fi el un

tiran, dar dacă ar urma una sau două pagini de precepte din cartea propriei mame, ar putea probabil şi ea să devină un soi de tiran.

Şi, în plus, îşi spuse întorcându-se către pat, deja pierduse simpatia unui şef de stat. De ce nu şi pe-a celui de-al doilea?

CAPITOLUL II

CYRUS BYRN, LTD.
IMPORTATOR DE DELICATESE

— Delicatese, nu-i aşa? mormăi Andrew MacGregor în timp ce citea literele ornamentale de pe uşa de la stradă. Ai nimerit-o bine, javră!

În spatele lui, o căruţă trasă de catâri, încărcată cu porci ce guiţau, trecea cu zgomot peste piatra de râu cu care era pavată strada new-yorkeză, acompaniată puternic de lătratul dulăului legat de roata dreaptă din spate. Vacarmul după-amiezii se amesteca cu sutele de zgomote ale oraşului, de la cele făcute de călăreţi şi trăsuri la cele ale negustorilor aflaţi in faţa magazinelor, ori ale pietonilor mergând grăbiţi pe trotuarele de lemn, ferindu-se cu îndemnânare să nu calce în gunoaiele şi scursorile ce se-adunau în lungul rigolelor.

Prefer o furtună pe mare în fiecare zi, gândi Andrew în timp ce pătrundea în clădirea lui Byrd. *Şi, adăugă el, prefer un pirat din Barbaria unui negustor yankeu.*

Dintr-o singură privire cuprinse întregul interior slab luminat — o singură cameră prăfuită cu pereţi din panouri de stejar simple, despărţită de câteva dulapuri înalte de şase picioare, cu obloane, doi funcţionari în costume, aşezaţi la birourile vârfuite din spatele unei tejghele înalte până la brâu ce traversa camera de-a latul iar, în fund, o scară cu balustradă de lemn.

Unul dintre funcţionari se ridică.

— Pot să vă fiu de folos?

— Sigur că poţi. Unde-l găsesc pe Cyrus Byrd?

Funcţionarul îşi aşeză ochelarii cu ramă de sârmă ce se odihneau pe şaua nasului lui subţire, mormăind pentru sine „măi, măi". Nou-venitul aducea bătaie de cap, se putea vedea asta de la prima ochire. Se ghicea din statura lui, care umplea atât de deplin cadrul uşii, din proeminenţa bărbiei pătrate şi lărgimea umerilor, a căror musculatură şi forţă nu putea fi disimulată de croiala hainei negre marinăreşti, reieşea din încleştarea pumnilor mari şi bătătoriţi pe care şi-i înfipse în şolduri. Dar mai presus de toate, sclipea ca lumina unui far în ochii ameninţători. Când se fixară asupra lui, privindu-l pe sub linia sprâncenelor dese şi pe sub cozorocul lăsat al şepcii, funcţionarul nu-şi putu stăpâni o tresărire nervoasă. O ochire aruncată spre tovarăşul său, care-şi pironise atent ochii într-o serie de cifre de pe foaia de hârtie ce-i stătea în faţă, îi dovedi că nu prea avea ce ajutor să aştepte din partea aceea.

Funcţionarul privi nervos spre scară.

— Mă tem că domnul Byrd e ocupat. Aş putea să vă ajut eu?

— E sus cu vreo pasăre rară, nu-i aşa?

Andrew nu mai aşteptă ca omul să-i răspundă. Deschizând o portiţă mobilă tăiată în tejghea, se grăbi să urce scara. În timp ce în urma lui răsuna un protest slab — „Nu puteţi urca acolo"! —, sări scările două câte două şi ajunse într-un hol îngust şi luminat doar de lumina zilei de afară care pătrundea prin ferestrele duble şi depărtate de la extremitatea stângă şi cea dreaptă. Chiar în faţa scărilor se afla o uşă cu bogate ornamente sculptate; în centrul căreia atârna o placă de aramă pe care scria un singur cuvânt: CONFIDENŢIAL.

Un rânjet strâmb crispă figura posomorâtă şi negricioasă a lui Andrew.

— Doar cei virtuoşi au dreptul la confidenţialitate, Cyrus, băiete. Şi, la naiba, tu nu te numeri deloc printre ei!

Andrew izbi uşa de perete. Un birou mare de stejar se ivi în faţa lui, dincolo de care şedea un bărbat corpolent, cu faţa roşie, cu părul cărunt încercuind, ca o cunună, o chelie rotundă. Mâinile flasce ale ocupantului singuratic al camerei se lipiră de suprafaţa

din lemn de stejar, în timp ce posesorul lor se holba la musafirul nepoftit.

— Ia ascultă, se răsti Cyrus Byrd, ce-nseamnă asta?

— Înseamnă multe, domnule Byrd, spuse Andrew fără umbră de surâs, şi ar fi înţelept din partea dumitale să remarci şi o anumită notă de nebunie. Îşi trase spre el un scaun greu de stejar, asortat cu biroul, fără să se sinchisească de faptul că picioarele lui zgârie parchetul neacoperit de covor, îşi instală făptura vânjoasă în cadrul lui strâmt şi neconfortabil şi se lăsă pe spate, ţintuindu-l pe Byrd cu privirea. Sunt căpitanul Andrew MacGregor de pe nava *Trossachs* şi am venit să discut problema celor o mie de lire.

Cuvintele se rostogoleau din pieptul lui lat precum tunetele pe deasupra dealurilor Scoţiei, al căror nume îl purta fregata lui Andrew. Aruncându-şi şapca pe birou, îşi trecu degetele boante prin masa de păr negru şi continuă să privească fix la cel mai recent şi neaşteptat adversar al său, un om pe care cu o săptămână în urmă încă l-ar mai fi numit partener de afaceri.

O teamă instantanee, ascuţită ca o gheară de pisică, îl cutremură pe Byrd. Ce dracu căuta MacGregor în biroul lui? Era destul de rău că, ocupându-se de importuri, era forţat să aibă de-a face cu asemenea aventurieri, chiar şi prin persoane interpuse. O confruntare directă nu intra deloc în calcul.

Şi mai ales când aveai de-a face cu o brută al cărei corp vânjos de-abia încăpea pe un scaun. Byrd îşi stăpâni cu greu nervozitatea. O fi având MacGregor mâini capabile să dărâme frontonul clădirii firmei de importuri Byrd şi o privire gata să străpungă zidurile, dar nimic din dimensiunile sau forţa sa nu lăsa să se bănuiască faptul că ar fi şi deştept.

— Presupun că ai primit veşti de la avocatul meu, spuse Byrd, pe un ton intenţionat oficial. De asemenea, căpitane, presupun că ştii să citeşti şi deci cunoşti şi poziţia mea în această chestiune. Acum şase luni am semnat împreună un contract pentru livrarea unei anumite încărcături din porturile Liverpool şi Tripoli. Joia trecută am plătit suma pe care o consideram a fi contravaloarea acelei încărcături. Nu mai ai de primit nici un ban. Iar acum te rog să pleci imediat; de nu, voi fi silit să fac apel la autorităţi. Ca să spun drept, funcţionarii mei cred că au şi făcut-o deja.

Andrew își permise să zâmbească subțire. Cyrus Byrd nu era nici mai mult, nici mai puțin decât se așteptase el: o furnică avară, pălăvrăgind fără rost, încercând să ronțăie ceva din profitul unui om onest, o furnicuță care, după toate aparențele, avea în spate o furnică la fel de avară — avocatul din New York care-l sfătuia.

Cum mai avusese de-a face cu astfel de insecte și altădată, Andrew consideră necesar să-i amintească furnicii cât de minunată fusese încărcătura.

— Lâneturi din Anglia, mătăsuri brodate din Mediterana, migdale și smochine uscate...

— Smochinele erau putrede.

— Dacă-i așa, deși n-am nici un motiv să cred că spui adevărul, ele au putrezit în depozitele dumitale.

— Nu fi caraghios! Am fost obligat să le arunc și să curăț după ele, ca duhoarea să nu se instaleze definitiv!

— Va să zică ai distrus probele! Pariez pe pânzele fregatei mele că ai luat preț bun pe o tonă de smochine de calitatea întâi.

Byrd își drese glasul și bătu darabana pe birou cu degetele lui grăsane.

— E o presupunere a dumitale, nimic mai mult. Și, ce-i mai grav, au fost livrate cu întârziere. Ar fi trebuit să fie pe piață de Crăciun, nu în primăvară.

Andrew pufni cu dezgust.

— Ești un om necinstit, Cyrus Byrd. N-a fost nimic în neregulă nici cu marfa, nici cu data sosirii. Vreau banii — și chiar am nevoie de ei, ar fi putut adăuga — și-i vreau chiar acum.

Byrd își drese glasul.

— Citește cu mai multă atenție corespondența primită de la avocatul meu. Nu am de gând să plătesc pentru o marfă din care nu pot scoate profit.

Disprețul mușcă, amar ca fierea, din măruntaiele lui Andrew, în timp ce privea fața roșie și arogantă a negustorului. Când băgă mâna în buzunarul interior al hainei, observă cu plăcere sclipirea alarmată din ochii spălăciți ai lui Byrd și tresărirea nervoasă a buzelor pline.

Crede că am o armă, nu? Ar fi vrut să poată flutura pe sub nasul importatorului un iatagan curbat din deșert, înfierbântat

încă de razele soarelui din Sahara. În loc de asta, Andrew scoase documentul ce-i fusese adus mai devreme la bordul navei *Trossachs*, pe când stătea la ancoră în portul de pe East River. Reciti cu atenţie fiecare cuvinţel aşternut acolo de omul legii. Plata iniţială, făcută înainte de descărcarea mărfii, era singura ce i se cuvenea, potrivit omului de paie al importatorului, un anume Randolph Forbes Esquire, avocat.

Documentul continua cu citate din regulamentele statului suveran New York şi din dreptul maritim internaţional. Andrew mototoli hârtiile într-o mână şi le aruncă pe birou.

— Înainte de-a ieşi din port, săptămâna viitoare, vreau să primesc ceea ce mi se cuvine.

Byrd îşi netezi piepţii hainei de dimineaţă din stofă de lână neagră şi-şi infoie gulerul plisat, apoi aruncă o privire rapidă şi critică spre haina marinarului şi cămaşa lui descheiată la gât, ca şi spre părul des căzându-i pe umeri şi spre ochii de un albastru închis ai căpitanului. Nu se uită însă prea îndelung la ochii lui.

— Vorbe goale, căpitane MacGregor. Acum te afli în Statele Unite ale Americii, nu în largul singuratic al oceanului, unde ai putea să te crezi autoritatea supremă. Şi chiar pe ocean, permite-mi să-ţi aduc aminte că ţara mea a înfrânt-o aproape categoric pe a dumitale în ostilităţile recente.

Andrew cedă unei izbucniri de patriotism, ca şi unei mânii de intensitate egală, generată de infatuarea americanului. Totodată îşi dădu seama ce caraghioasă este mândria lui. În satul din Highlands pe care odinioară îl considera a fi „acasă" nu întâlnise decât ziduri de piatră şi inimă de piatră, cu toate acestea iată-l aici, gata să-şi apere ţara, împotriva unui nimeni fără importanţă. Dar Andrew nu pretindea că ar fi un om pe de-a-ntregul raţional.

— Nave englezeşti, domnule Byrd, spuse el. Aţi învins navele englezeşti, nu scoţiene. E o greşeală pe care yankeii o comit frecvent. Din ignoranţă.

Byrd roşi.

— Tot una e! Navigaţi sub acelaşi drapel.

— Ai fi ştiut că nu-i vorba de acelaşi drapel, replică Andrew, dacă ai fi auzit vreodată cimpoaiele sunând tare peste câmpul de bătălie. Ele singure sunt de-ajuns pentru a converti un hoţ la

cinstea cea mai înaltă. Poate că ar fi fost mai bine ca eu, azi, să suflu din cimpoi în loc să încerc să fiu raţional.

— Ascultă la mine, MacGregor, termină cu prostiile! Voi, scoţienii, sunteţi un neam de încăpăţânaţi; şi, pe deasupra, nesupuşi. Ai căpătat tot ce ţi se cuvenea. Dacă vrei să mai primeşti ceva, o să primeşti într-adevăr ce ţi se cuvine, dar n-o să fie ceva care să-ţi facă plăcere.

— Mă ameninţi cumva, Cyrus? Dacă da, îndrăznesc să spun că eşti slab. Hai să-ţi arăt eu cum se procedează!

Cu graţie, fără efort şi cu o încetineală ameninţătoare, corpul vânjos al lui Andrew se ridică de pe scaun. Din trei paşi, picioarele lungi şi puternice îl purtară lângă căminul dintr-o latură a camerei; cu o mişcare sigură apucă mânerul vătraiului şi-l forţă pe negustorul speriat să se retragă în cotlonul din spatele biroului, mânuind unealta grea de fier prin aer cu o uşurinţă asemeni celei a strămoşilor lui când mânuiau halebarda.

Byrd se ghemui pe scaunul său, în timp ce Andrew apucă vătraiul de ambele capete, cobori arma improvizată la nivelul umerilor negustorului şi începu s-o îndoaie în formă de potcoavă, până când bucata de metal ajunse să se odihnească pe gâtul scurt şi gros al adversarului său, aidoma unui fulger. Se aplecă, apropiindu-se de el; răsuflarea importatorului avea un miros acru, ca şi cum in măruntaiele lui ar fi fost ceva stricat.

— Ce faci? — scânci Byrd.

— Crezi că noi, scoţienii, suntem o şleahtă de nesupuşi, nu-i aşa? Mai ţine-te tu de hoţii, Cyrus băiete, şi o să-ţi doreşti să fim noi doar aşa!

Andrew se retrase, strălucirea ochilor lui ţintuindu-l pe importator pe scun.

— Când vei hotărî că-i mai bine să devii om cinstit, mă poţi găsi la Taverna Washington.

Byrd îşi ţinu respiraţia până când căpitanul ieşi pe uşă. Rămas singur, înşfăcă o batistă din buzunarul interior al hainelor şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Al naibii huligan! gândi el. Dar pentru că nu-i făcuse nici un rău fizic...

Uşa se deschise brusc; Byrd tresări, apoi privi cu dispreţ la cei doi funcţionari care intraseră precipitat in birou. Sosirea subalternilor săi îi reîmprospătă curajul şi-i dezlegă limba ascuţită.

— Ce, nu mai ştiţi să citiţi cuvântul „confidenţial"?— zbieră el.

— Am crezut... Primul funcţionar incepu să vorbească, dar se opri văzând vătraiul şi-şi aşeză ochelarii pentru a-l privi mai bine.

— Sunteţi teafăr? — întrebă al doilea. Am discutat despre posibilitatea de a chema paza, dar cum n-am auzit nici un ţipăt...

— Proştilor, necazurile nu debutează totdeauna ca un zbierăt!

Byrd desprinse vătraiul de după gât şi-l puse încet pe birou. Cu ochii ţintă la fierul indoit, mormăi:

— Ieşiţi afară! Trebuie să mă gândesc la tot ce s-a-ntâmplat.

Funcţionarii ieşiră din birou la fel de iute cum intraseră, iar Byrd se răsuci pentru a privi fereastra din sptele său, cu atenţia îndreptată asupra miilor de catarge ce se înălţau deasupra portului East River, cam la două clădiri distanţă. Va să zică, Andrew MacGregor indrăznea să-l sfideze! Cine era marinarul ăsta neţesălat pentru a insista să fie plătit când primise mai mult decât intenţionase Byrd să dea? Şi cât ar fi cerut de fapt, dacă ar fi ştiut ce câştig mare avusese de pe urma smochinelor dulci?

Avocatul lui îl convinsese să efectueze o plată mult prea consistentă; pentru asemenea sfat, Randolph Forbes va fi răsplătit printr-o reducere direct proporţională a propriului onorariu umflat. Aşa-i trebuie! Se cred mare şi tare, el şi cu proasta aia de nevastă-sa! Cyrus n-ar lua parte la vreunul din balurile lor nici măcar dac-ar fi invitat!

Cât despre MacGregor, trebuia să i se dea o lecţie despre cum să facă afaceri cu un yankeu. Byrd zâmbi. Nu degeaba îşi croise, cu unghiile şi cu dinţii, drumul din străduţa de pe chei unde se născuse tocmai spre situaţia unuia dintre cei mai bogaţi importatori din oraş. MacGregor avea nevoie de o lecţie; Cyrus Byrd ştia exact de ce lecţie anume.

O oră mai târziu, pitit într-un colţ foarte intunecos al Tavernei Washington, la distanţă de o clădire de docul unde stătea nava *Trossachs,* Andrew primea o cană mare de bere de la o ospătăriţă

cu forme generoase. Ea se aplecă, îşi lipi trupul de mâneca lui şi-i zâmbi, privindu-l în ochi. O respiraţie la fel de acră ca lui Cyrus, gândi Andrew, ieşind printre nişte dinţi pătaţi.

Râse în sinea lui. Departe trebuie să-i fie mintea, dacă a ajuns să remarce asemenea detalii atunci când o pereche de sâni viguroşi îl mângâie ca pe un câine prieten. Se mulţumi să-şi treacă o mână peste fundul lat al fetei, sfârşind mişcarea cu o palmă amicală.

— Cară-te, Kate. Nu prea-ţi pot fi de folos în seara asta.

— Tu, să nu-i fii de folos? Râsul ei suna ascuţit, în cascade repezi, încărcat de sugestii. Eu am auzit altceva. Aş crede mai degrabă dacă mi-ai spune că râul de afară a secat.

— Atunci mai bine du-te în docuri şi verifică. Cred că sunt deja vreo sută de nave înţepenite în mâl.

Ea râse lasciv, reacţionând mai mult decât trebuia la comentariul lui, apoi îşi îndreptă atenţia spre un trio de marinari beţi aflat în apropiere, care păreau să promită o noapte mai profitabilă, chiar dacă mai puţin plăcută.

Andrew goli jumătate de cană de bere şi aceasta nu era nici pe departe prima pe care-o bea în seara aceea. „Negustorii yankei sunt o şleahtă demnă de plâns", mormăi el, apoi privi în bere ca şi cum s-ar fi aşteptat ca băutura să-l contrazică.

— Dreptu-i, Căp'tane Mac, incuviinţă însoţitorul său, un bătrân lup de mare cu barba şi părul lungi, care răspundea la numele de Oakum.

— M-a făcut să mă port ca un urs de circ, continuă Andrew, să mă laud ce brută mare şi puternică sunt, să mă împăunez de parcă aş avea mai mulţi muşchi decât creier.

— Fuşi provocat, cum ar fi orice om cu cap, spuse Oakum. Marfă de proastă calitate, hai? Ticălosu' e-un micinos şi-un hoţ. N-ar şti ce-i aia calitate nici dacă l-ar muşca de fund.

Oakum observă în sinea lui ce agitat era căpitanul, pricinos cum rar îl văzuse în cei trei ani de când se afla ca prim-ofiţer la bordul navei *Trossachs*.

Andrew dădu duşcă restul de bere dintr-o sorbitură, apoi împinse cana departe cu palma întărită de bătături. Se lăsă pe spatele scaunului, întinzându-şi picioarele lungi sub masă, pe

lângă haina pe care-o aruncase pe jos, încrucişându-şi cizmele la nivelul gleznelor. Se frecă pe gât de-a lungul deschizăturii cămăşii.

— Mă deştept prea târziu, asta-i cu mine. N-ar fi trebuit să permit descărcarea până n-aş fi văzut banii conveniţi puşi bine la mine în cabină. Am luat doar jumate. Degetele-i boante răsfirară coama neagră şi deasă. Nu-i destul!

Oakum îşi limită reacţia la o încuviinţare din cap. El, mai bine decât orice alt membru al echipajului, cunoştea planurile căpitanului legate de bani. Nu, nu erau doar planuri. Mai degrabă vise. Căp'tanul Mac avea nevoie de bani gheaţă, sau cel puţin credea că are nevoie. Oakum nu era omul făcut să-l contrazică, deşi în ceea ce-l privea ajunsese să nu mai vrea de la viaţă decât o cuşetă pe un vas bun ca *Trossachs* şi să slujească sub comanda celui mai bun căpitan care a desfăşurat vreodată velele-n vânt.

Cei doi şedeau la masa scrijelită tăcuţi, în oceanul de râsete şi ocazionale izbucniri de furie care ţâşneau ca nişte glasuri de sirene de vapor din aerul stătut şi încarcat de fum. Andrew ceru ospătăriţei încă o bere, ignorând din nou farmecele generoase de care se folosea pentru a-i mângâia mâneca de la cămaşă, ca şi şoldurile late, legănătoare care-i însoţiră plecarea. Nu vedea în faţa ochilor decât un ticălos roşu la faţă, cu o lucire dispreţuitoare în ochi.

Lui Andrew puţin îi păsa de luciri dispreţuitoare — nu-i mai păsa din vremea când era copil. Dar ele împingeau un om cu temperamentul lui la acte necugetate, cum fusese, cel recent, demonstraţia din după-amiaza aceea, cu vătraiul. Problema era că nu dispunea de nici un răspuns la dilema curentă decât, poate, să-l impungă puţin pe Cyrus Byrd, importator de delicatese, şi să scoată diavolul afară din hoţ.

Faptă ce avea să-i aducă autorităţile pe urme şi avea să scoată la lumină din vreun cotlon un avocat din New York gata să scrie altă hârtie prin care să jefuiască, perfect legal, un marinar ce munceşte banii ce i se cuvin.

Ceea ce-i trebuia cu adevărat era o beţie cruntă — deja parcursese peste jumătate din drum — după care s-o ia pe ospătăriţă la el în pat. Sau poate să ia vreo două ca ea. Să-şi

ostoiască unele dintre nevoi, căci astfel mintea i s-ar limpezi suficient, poate, pentru a se ocupa de rest.

Dacă nu şi-ar fi făcut planuri aşa mari în legătură cu cele o mie de lire, s-ar fi mulţumit să devasteze biroul unui anumit importator şi apoi să-şi vadă de drum. Poate chiar l-ar fi devastat pe importator în persoană. Andrew oftă. Doamne, ce animal posac era în seara asta! Oakum merita ceva mai bun. Era un om cumsecade, un bun prim-ofiţer şi, mai mult, un prieten care ştia când să vorbească şi când să tacă.

— Căp'tane Mac, avem oaspeţi.

Andrew urmări gestul lui Oakum. Prin fumul des putu vedea, în picioare în faţa tavernei, un tânăr de optsprezece ani, pe nume Boxer. Puştanul pretindea, fără prea mult temei, că înainte de-a o porni pe mare işi câştigase existenţa cu pumnii. Un trecut puţin plauzibil pentru cineva cu un trup aşa subţirel şi trăsături delicate, dar nimeni nu pune la îndoială cuvântul unui marinar atunci când nava e departe în larg, mai ales când işi îndeplineşte datoria cu voie-bună şi sprinteneală, cum făcea Boxer.

Părul lung, blond, era legat cu o bandă la nivelul gâtului; Boxer făcu semn cu mâna căpitanului, apoi se întoarse de parcă ar fi stat de vorbă cu cineva aflat în spatele lui.

— Nu-i singur, pe cât văd, spuse Oakum.

— Aşa se pare. Ar face bine să aibă un motiv întemeiat. Băiatu-i în cartul de după-masă.

Silueta persoanei cu care vorbea Boxer era ascunsă în faldurile unei mantii negre cu glugă şi capă; era cineva la fel de înalt ca tânărul marinar, dar din câte i se părea lui Andrew, cu o constituţie şi mai delicată.

Oakum se prinse primul.

— Zău, de ce-o fi făcut puştiul aşa ceva? Ar fi putut la fel de bine să pompeze apă-n mare.

Cu creierul inceţoşat de bere, Andrew spuse:

— Fii mai clar, amice. Fără ghicitori, astă-seară.

— O, voi fi imediat extrem de clar. Dacă nu mă-nşel, Boxer ne-a făcut o mică surpriză, Căpitane Mac. Ca un căţeluş ce pune un os în faţa stăpânului, puştiul a crezut de cuviinţă să-ţi uşureze necazurile în ziua asta frământată. Te cadoriseşte cu o femeie.

CAPITOLUL III

irosul locului o impresionă pe Jayne mai mult decât întunecimea, mai mult decât zgomotul ce părea a fi făcut de vreo mie de oameni necioplițI... mai mult chiar decât conștiința faptului că e nebună, pentru că a îndrăznit să intre într-un asemenea loc.

Forțându-și plămânii să respire aerul fetid, pătrunse mai adânc în abisurile posomorâte ale tavernei. Obișnuiți cu lumina după-amiezii târzii de afară, ochii ei se adaptară treptat până ce putu percepe mulțimea de bărbați. Câteva duzini, conchise ea, nu o mie, dar toți păreau să tragă cu ochiul spre ea.

Imposibil! Nici un bărbat nu trage cu ochiul la Jayne Worthington, lucru pentru care ea e chiar recunoscătoare. Ea, la rândul ei, nu trage cu ochiul la bărbați.

Cu inima bătându-i și cu palmele umede, își strânse mantaua aproape de corp. Deși toți erau îmbrăcați grosolan și neîngrijit, extrem de diferiți de orice adunare din casa Forbes, nu vedea nici un motiv special de teamă deoarece, la drept vorbind, ei îi dădeau la fel de puțină atenție câtă dădeau fumului din odaie.

Din fericire, nici măcar nu puteau s-o vadă, așa protejată de haine cum era. Atâta doar că nervii ei erau întinși la culme. Se afla pe cheiul din East River, un cuib de criminali prea groaznici pentru a fi descriși, după cum susținea unchiul Randolph.

Dar tatăl ei vitreg vedea totdeauna doar partea rea a oricărui lucru. În mod cert nu toți bărbații din acest loc erau hoți sau asasini sau violatori de femei și de copii.

Inspiră adânc și-și ținu singură o predică despre nevoia de a-și recăpăta curajul. Cum ar putea să spere, de una singură, să facă toate aranjamentele pentru a naviga pe jumătate de glob, făcând o călătorie agrementată cu furtuni violente, și apoi să-și croiască drum — neinvitată — în palatul pașei din Tripoli, dacă nu poate să-și țină cumpătul cât să intre într-o tavernă din New York?

Josh ar merita un eliberator mai de nădejde. Cu chipul pistruiat al fratelui ei viu în fața ochilor, își îndreptă spinarea și-l urmă pe Boxer, tânărul membru de echipaj pe care-l cunoscuse

pe bordul navei *Trossachs,* care se grăbea acum prin taverna aglomerată către masa cea mai depărtată de uşă. Cei doi atraseră destul de multe priviri, majoritatea aţintite asupra bălaiului tânăr atât de arătos şi de fragil şi aproape deloc asupra siluetei cu glugă care ar fi putut la fel de bine să fie a unui călugăr. Târând-o după el, Boxer se opri lângă masă.

— Aveţi un oaspete, căpitane Mac, cu o propunere de afaceri. A venit cu banii în mână. Am crezut că vreţi să ştiţi.

—Iacă şi-o schimbare, femeia se oferă să plătească, spuse bărbatul din stânga lui Jayne. Era un bărbat trecut prin multe, cam la cincizeci de ani, cu barbă, precum observă ea, cu părul cărunt împletit în două coade groase, cu trăsături aspre, dar cu o privire binevoitoare, în stare să te facă să-i uiţi cuvintele ofensatoare.

Într-un local ca acesta, îşi aminti ea, te poţi aştepta să auzi cuvintele cam grele, şi chiar să întâlneşti un pic de scepticism cu privire la propriile intenţii — cel puţin —, înainte de a fi avut şansa să-ţi pledezi cauza.

— Deşi, cu căpitanul lângă mine, continuă bărbatul, n-ar trebui să mă mir deloc.

— Pe barba porcului, exclamă Boxer. Ai ştiut că-i femeie, nu? Speram că aducând-o aici vă fac o surpriză.

— O, ne-ai făcut-o, băiete, ne-ai făcut-o, spuse al doilea bărbat aşezat la masă, mai ales că erai de cart în după-masa asta.

În timp ce Boxer se străduia să explice cum de-şi părăsise postul, Jayne îşi îndreptă privirea spre vocea profundă, ca un tunet, şi avu prima imagine asupra marinarului pe care toată lumea de pe chei i-l lăudase, căpitanul Andrew MacGregor de pe fregata *Trossachs,* un marinar ce străbătea mările între Glasgow, Tripoli şi New York, unul dintre cei mai străluciţi cutreierători de oceane, după cum îi spusese toată lumea, şi un mântuitor al propriului echipaj, dacă era să dea crezare numai la jumătate din cele aflate de la Boxer.

O privire aruncată căpitanului fu suficientă pentru ca ea să uite de fum, de zgomot şi de oamenii violenţi. O singură privire, şi nu-şi mai putu deslipi ochii de trăsăturile „sfântului" căpitan Mac lăudat de Boxer... ochii albaştri ca marea, bine ascunşi, ţintuindu-l

însă pe băiat... puterea lui fizică, atât de evidentă datorită cămăşii pe jumătate descheiate, musculatura pieptului şi a bicepşilor subliniaţi de pânza albă, firele de păr închise la culoare încreţinduse în adâncitura de la baza gâtului, maxilarul pătrat şi puternic, nasul drept, părul negru-corb, căzând liber pe umeri, buzele bine desenate, uşor curbate într-o mină de dispreţ.

Îi remarcă în mod special buzele. Nu, cu nici un chip nu erau ale unui sfânt.

Stând la distanţă de un metru de el, protejată de o haină cu glugă şi incapabilă să vadă mai jos de cureaua lată de piele de la brâul lui, ea-i simţea bărbăţia; emana din el cum emană căldura dintr-un rug în flăcări. Ansamblul fiinţei lui n-ar fi putut-o impresiona mai tare nici dacă el ar fi sărit în picioare s-o lovească cu pumnul în stomac.

Jayne Worthington, fata bătrână din Virginia şi, de curând, din Washington şi New York, privea un bărbat — *într-adevăr* privea un bărbat incredibil de masculin — pentru prima dată în cei douăzeci şi cinci de ani ai ei de viaţă, selectând amănunte şi nuanţe ale feţei şi trupului acestuia ca şi cum numai asta ar fi făcut tot timpul, de când împlinise doisprezece ani.

Se luptă să respire, uitând duhoarea tavernei, uitându-şi ţelul, uitând de toate, cu excepţia căpitanului MacGregor şi a efectului pe care-l avea asupra mecanismului ei interior simplul act de a-l privi. Experienţa era o revelaţie, trimiţând, evident, la alte faţete ale ei însăşi pe care nici nu şi le imaginase încă. Dintr-un motiv absurd, necunoscut, nu putea să-şi ia privirea de la el.

Bărbatul îşi îndreptă ochii spre deschiderea întunecată a *glugii* ei. Deşi el nu-i putea vedea expresia, nici descifra interesul sau motivul pentru care amuţise, ea se simţea de parcă ochii lui ar fi fost lipiţi de-ai ei şi simţea din nou ca şi cum ar fi primit o lovitură de pumn în stomac.

— E o imprudenţă să vii cu banii în mână în docuri, spuse el. Asta dacă ar fi să-i dau crezare lui Boxer...

— Dă-i.

Jayne roşi auzind chiţăitul pe care-l scosese; era prea diferit de bogăţia profundă a glasului lui. Îşi drese vocea şi-şi promise să fie la fel de directă şi de tenace cum fusese cu preşedintele.

— Evident, băiatul vorbeşte figurat.

Fu rândul lui Andrew să intre în alertă. Nu se aşteptase să audă o voce atât de cultivată, ci mai degrabă una asemănătoare celei răguşite a lui Kate. Fapt care-i aduse aminte că a rămas fără bere, drept care ceru, cu un semn, încă un rând.

Jayne surprinse clipitul complice al fetei, care se aplecase peste o masă învecinată, cu bluza alunecând mult în jos de pe o pereche de sâni mari şi — Jayne observă cu jenă — cu sfârcuri brun-închis. O privire rapidă către căpitanul care zâmbea ii dovedi că şi el observase, drept care totul redeveni raţional. Ce acces de nebunie o impinse să-l urmeze pe tânăr într-un loc atât de deocheat? Ea habar nu avusese unde merg, îşi aminti acum, aflase doar când se opriseră în faţa uşii. În momentul acela, ar fi fost o dovadă de timiditate prostească din partea ei dacă ar fi dat înapoi şi nu şi-ar fi dus la bun sfârşit cercetările din după-amiaza aceea.

Dar nu se aşteptase să dea ochi cu o persoană precum căpitanul Andrew MacGregor. Cu excepţia ochirii fulgerătoare aruncate unei femei pe jumătate goale, cu aerul unui căpcăun, stătea ca o zeitate întunecată şi bosumflată în colţul adăpostit al camerei, cu părul negru căzându-i liber şi in dezordine pe umerii laţi, cu ochii întunecaţi sclipind ca nişte cărbuni de la marginea unui foc bine aţâţat.

Stătea pe scaun. Asta era problema!. Totdeauna crezuse că un căpitan este mai domn, in special când stă de vorbă cu o doamnă. Acest... acest sălbatic era bărbatul care, spera ea, o va duce de-a latul oceanului spre porturile străine din Mediterana. Gândul îi dădu fiori, deşi nu prea înţelegea de ce, dat fiindcă niciodată nu fusese o persoană preocupată de graţiozităţi de societate.

— Domnişoara Worthington, spuse Boxer cu un gest larg, smulgând-o din gândurile ei, ăsta fu căpitanul de care v-am vorbit, iar Oakum, aici de faţă, este prim-ofiţer. Cei mai buni oameni ai mărilor care au pus vreodată piciorul pe puntea unei nave, deşi trebuie să recunosc că ei sunt singurii sub comanda cărora am servit eu.

— Bună seara, domnilor, spuse Jayne.

Dacă vreunul dintre ei simţise ironia din glasul ei, nici unul nu dădu a înţelege că o făcuse.

— Băiete, n-ai minte nici măcar cât-a lăsat Dumnezeu pescăruşilor, spuse Oakum clătinând din cap. După vorbă, văd că ai adus aici o doamnă, şi ăsta nu-i loc potrivit pentru de-alde ea.

Jayne răsplăti acest comentariu cu o mişcare ţeapănă, abia perceptibilă, a buzelor. Oakum, cel puţin, nu era total afon din punct de vedere al uzanţelor în societate. O dovedi în continuare, oferindu-i scaunul de lângă al lui, pe care ea-l acceptă imediat, în timp ce tânărul ei ghid se instală pe locul rămas între ea şi căpitan.

Ospătăriţa sosi cu berea, privi cu vădită curiozitate la manta, îi făcu cu ochiul lui Boxer, care încă mai rânjea, şi-şi luă tălpăşiţa adresându-i căpitanului o mişcare legănată a fundului ei mare.

— În cele din urmă, te cred că ai fost pugilist, spuse Andrew. Ai primit prea multe lovituri în cap. Oakum are dreptate. N-ar fi trebuit să aduci o femeie aici, decât în cazul în care afacerea despre care mi-ai vorbit este una care-o face să frecveneze docurile cu regularitate.

— O, e o doamnă pe bune. Vorbeşte foarte frumos şi politicos.

Andrew luă o gură de bere, iar alcoolul se amestecă cu toate băuturile deja înghiţite. Faţa ascunsă a domnişoarei Worthington începuse să-l irite cu adevărat. Din cine ştie ce motiv, îi amintea de Cyrus Byrd, stând îngâmfat în spatele biroului lui uriaş. Să ai de-a face cu yankei, indiferent de sexul lor, era o treabă grea pentru un marinar cinstit care nu putea să nu le observe repulsia.

Din cât de puţine ştia oricare dintre ei, femeia putea avea ochi de culoarea sângelui şi colţi lungi până la bărbie. Sau — gând şi mai chinuitor — o privire infometată şi buze roşii, pline, care puteau să se plimbe pe corpul unui bărbat ca un vas uşor care abia răscoleşte valurile.

A doua imagine fu cea care câştigă teren în creierul lui înceţoşat de bere.

— Nu te lăsa înşelat de vorbe frumoase, îi spuse el părinteşte bălatului. Există tot soiul de târfe.

— Căpitane MacGregor!

Jayne își aruncă gluga mantiei pe umeri și-și netezi un cârlionț brunet care-i căzuse pe față, ancorându-l solid în cocul de pe ceafă. Căpitanul putea fi de o frumusețe rudimentară și într-o formă fizică bună, dar era necioplit și crud și, pe cât bănuia ea, aproape beat. Slavă cerului, vraja de moment, pe care exercitase asupra ei se topise!

— Nu sunt surdă, căpitane MacGregor, nici nu sunt o obișnuită a tavernelor de pe malul râului. Dacă timpul petrecut la țărm ți se duce doar în asemenea anturaj, e posibil ca până acum să nu fi întâlnit pe nimeni ca mine.

Andrew căută în zadar să vadă foame în privirea ei și acceptare pe buzele ei. Ce văzu fu doar o bărbie împinsă în sus, o gură severă și niște ochi negri, strălucind de mânie rece; toate, desenate pe o față fină care ar fi putu fi frumoasă dacă părul n-ar fi fost atât de întins spre spate încât făcea oasele să se deseneze prin piele.

Mai văzu în același timp privirile curioase aruncate spre ea de cei trei petrecăreți de la masa vecină. Etalându-și sexul și spiritul, musafira lui dăduse dovadă nu atât că este o femeie cu curaj, cât că-i lipsește înțelepciunea.

— E exclusă orice posibilitate, domnișoară Worthington, ca dumneavoastră să fiți unică în raport cu experiența mea. Am parcurs tot drumul până la certitudine.

Jayne își frânse mâinile pe care le ținea în poală. Să mai discute problema ei, sau să țâșnească pe ușă afară? De ce nu putea Josh să-i transmită vreun soi de mesaj, așa cum făcuse când se afla în camera ei? Tristul adevăr era că nava *Trossachs* reprezenta cea mai bună ocazie de a pleca curând și pe o rută directă spre Mediterana. Și, dacă tot ce i se spusese era adevărat, MacGregor era cea mai bună șansă de a ajunge acolo cu bine. Ce-i mai rămânea de făcut? Doar să-și încordeze încă o dată spinarea, procedeu care-i dădea deja dureri în șale.

— Putem să trecem la problema care m-a adus aici?

Andrew privi ținuta mândră a bărbiei ei, apoi ochii ii coborâră de-a lungul gulerului înalt al rochiei cenușii, care de-abia se zărea prin deschizătura mantiei. Prea uscățivă, după gustul lui, cam asta era tot ce putea el să spună; și se înfășura în atâta pânză, c-ai fi putut acoperi cu ea puntea lui *Trossachs*. Și totuși avea ceva... ceva

care-i reţinea atenţia mult mai indelung decât farmecele generoase ale ospătăriţei plinuţe.

— Chiar aşa, să trecem la afaceri.

— Vreau să plătesc o călătorie până în Mediterana, dacă se poate până la Tripoli, dacă nu, oriunde de-a lungul Coastei Barbariei.

— Şi cine-ar fi persoana care doreşte aşa ceva?

— Păi, eu, bineînţeles!

Andrew scuturâ din cap. Berea era probabil de vină.

— Mi se pare că ai greutăţi cu înţelegerea, căpitane. Dacă-ţi e de folos, o să vorbesc mai rar. Eu, Jayne Worthington, fiind în deplinătatea facultăţilor mintale şi deţinând resurse suficiente şi fiind la vârsta maturităţii — ea ignoră pufăitul căpitanului —, mă aflu în mare nevoie de a-l întâlni pe paşa din Tripoli pentru rezolvarea unei chestiuni personale care nu priveşte pe nimeni în afară de mine. Pentru a face acest lucru, trebuie să găsesc un loc pe un vas în bună stare de navigaţie.

Inspiră adânc, mândră că vocea ei nu-i trădase nervozitatea, şi-l privi pe căpitan cum schimbă cana lui goală cu a ei, care era plină cu bere şi rămăsese neatinsă.

— În timpul consultaţiilor pe care le-am avut în docuri, continuă ea din ce în ce mai încrezătoare, v-am auzit numele menţionat frecvent, ca fiind al cuiva care navighează direct de la New York la Tanger şi în alte porturi mai depărtate de pe coasta Africii de Nord. Mi-aţi fost totodată recomandat drept un marinar şi un navigator capabil, ceea ce m-a liniştit, întrucât eu n-am pus niciodată piciorul pe altă navă decât pe micuţele bărci de pe râul Potomac.

Andrew îşi roti privirea prin tavernă înainte de-a şi-o aţinti asupra uimitoarei femei aşezate la masă chiar în faţa lui. Cu privirea în continuare fermă, deşi bărbia i se ridicase imperceptibil şi mai sus, ar fi putut foarte bine să stea într-o ceainărie londoneză şi să discute cum va fi vremea mâine. Era cu adevărat uimitoare şi lui Andrew nu prea i se întâmplase să fie luat prin surprindere de sexul opus.

— Lasă-mă să mă lămuresc, spuse el.

— Desigur, răspunse Jayne.

Ea începea să se întrebe dacă nu cumva mult-lăudatul căpitan Andrew MacGregor nu-şi merita reputaţia de om inteligent. Poate dezvoltarea fizică a unui bărbat o fi în raport invers proporţional cu dezvoltarea facultăţilor sale cerebrale. Era o teorie căreia ea nu-i dăduse niciodată atenţie până acum. Nu, se gândi ea, nu-i posibil, pentru că dac-ar fi adevărat, surogatul de logodnic al ei, Leander Forbes, ar fi trebuit să fie un geniu.

— Mi se pare că eşti dusă cu gândul departe, domnişoară Worthington.

— Scuze, spuse ea, simţindu-se vinovată. Te rog să continui.

— Vreau să mă asigur că te-am înţeles bine. Dumneata, o femeie creştină matură, doreşti să călătoreşti neînsoţită la bordul unui vas de marfă către o ţară islamică, unde doreşti să stai faţă în faţă — din motive pe care doreşti să le treci sub tăcere — cu unul dintre cei mai cunoscuţi despoţi din lume.

Jayne se aşeză mai drept pe scaun.

— Aşa este.

— Al naibii de serios motiv trebuie să mai ai!

— Exact.

De partea cealaltă a mesei, Andrew clătină din cap. O fi ea domnişoara Worthington o femeie plină de curaj, dar la docul bunului simţ ajungea cu o întârziere de câteva lungimi de vas. Gândindu-se din nou la Cyrus Byrd şi la mieroşii lui funcţionari, iar acum la cotoroanţa asta subnutrită şi cu ochii negri ca smoala, o concluzie i se impunea. Ca naţiune, Statele Unite ale Americii nu prea excelau în persoane strălucite.

— Paşa, el clătină din nou din cap, n-a fost niciodată prea prieten cu yankeii. Desigur, s-ar putea să nu fi auzit despre *Philadelphia* şi de oamenii pe care i-a luat ostateci. Asta s-a-ntâmplat demult.

— Am auzit, îi replică ea.

— L-a îngenunchiat pe preşedintele vostru, după câte-mi amintesc, înainte de a le da drumul.

— Preşedintele Jefferson a decis singur să negocieze eliberarea americanilor.

— A plătit un tribut de mii de lire, după ce jurase că n-o s-o facă. Unii spun chiar că ar fi dat jumătate de milion.

Şaizeci de mii de dolari, ar fi putut preciza ea, şi ar fi putut adăuga că însuşi guvernul căpitanului plătise paşei tribut timp de decenii pentru a-i ţine piraţii la distanţă de navele britanice. Şi plătise de asemenea sultanului Marocului, beiului din Alger şi beiului din Tunis, care la rândul lor întreţineau flote de vase tâlhăreşti. Dar a-i arunca asemenea fapte în faţă ar fi putut duce la noi certuri şi, mai rău, aluzii la scopul ei. Nu voia să audă spunându-i-se ce imprudentă este. Şi-aşa avea să audă mai multe predici decât putea suporta, când Millicent şi unchiul Randolph aveau să descopere ce se petrece.

— Toate astea s-au întâmplat de mult, căpitane MacGregor, spuse ea.

Ca şi cum — gândi Andrew amărât — cineva ar putea uita vreodată trecutul. Făcându-i semn lui Boxer să se dea deoparte, îşi mută scaunul aproape de domnişoara Worthington, se plecă spre ea şi-i putu privi mai în voie trăsăturile mândre. Ochi mari şi larg deschişi, pe faţa ei cu linii subţiri, nas drept coborând spre nişte buze roze şi pline — surprinzător de senzuale, aceste buze, realiză el; numai de nu le-ar mai ţine aşa de strânse! Un ten mat, auriu precum verga bătută de vânt în plină vară, când soarele îi incinge fibra, şi urma unei tăieturi la tâmpla dreaptă. El făcu îngând nişte speculaţii în legătură cu motivul acestei răni. Dacă ar fi cunoscut-o mai demult, ar fi întrebat-o. Pe naiba, o s-o întrebe oricum!

— Cum de te-ai căptuşit cu cicatricea?

În adâncul ochilor ei sclipi ceva dureros; dar dispăru după o clipă, făcând loc dispreţului.

— Nu-i treaba dumitale.

Respiraţie dulce, dinţi sănătoşi. Se gândi s-o mai întărâte puţin.

— Deci vrei să traversezi oceanul. Nu există loc liber decât într-o singură cabină., a mea. Îşi puse mâna pe umărul ei; chiar prin grosimea capei, mantiei şi rochiei, nu părea să aibă mai multă substanţă decât un nor. Şi n-are decât un pat!

Ce e drept, n-a tresărit — nici simţindu-i mâna, nici înţelegând aluzia din cuvintele lui.

— Şi patul e tot al dumitale, bineînţeles, spuse ea, rezistând îmboldului de a se smulge de lângă căldura lui.

— Ar putea fi o călătorie interesantă, domnişoară Worthington.

Se trase mai aproape, intenţionat lăsându-şi respiraţia încărcată de bere să-i mângâie obrazul. Ea mirosea, surprinzător, a gardenii, un parfum care lui îi plăcuse totdeauna, şi el simţi o tresărire neaşteptată în şale.

Ea îl privea cu coada ochiului, cu o privire de curtezană, deşi el se îndoia că ea-şi dădea seama de asta. Domnişoara Worthington nu prea ştia multe despre vicleşugurile femeieşti şi Andrew se trezi că o priveşte mai puţin critic.

— Interesantă pentru dumneata, poate, căpitane MacGregor, dar mai degrabă plicticoasă pentru mine.

Intenţionase să-l privească scurt, cu dispreţ şi refuz, dar când ochii li se întâlniră ea constată că-i este imposibil să se uite în altă parte. Timp de un minut ochii lui părură să se înmoaie, să nu mai fie albaştri ca oţelul; timp de un minut, se uită la ea ca şi cum nu i-ar fi fost adversară, ci mai degrabă o persoană pe care o putea îndrăgi.

— Spune-mi, domnişoară Worthington, dumneata nu râzi niciodată?

Ca şi ochii, glasul i se imblânzise şi ea sesiză mai bine ca oricând accentul exotic scoţian. Nu-ţi scoţi niciodată agrafele din păr atunci când vântul poate să ţi-l mângâie? Laşi, măcar din când în când, ca bucuria de a trăi să-ţi aducă un zâmbet pe buze?

Incapabilă să procedeze altfel, Jayne lăsă vocea lui, cuvintele lui să ţeasă o vrajă în jurul ei. Închise ochii şi, pentru o clipă, se văzu călărind pe un deal însorit din Virginia, cu părul despletit aşa cum sugerase căpitanul şi — o, da! — cu râsul izbucnind nestingherit de undeva din adâncuri, pe măsură ce-şi uita trecutul şi prezentul şi incertitudinile legate de viitor, dedicându-şi întreaga energie acestui moment de eliberare.

O, da, ştiu să râd, ar fi putut să-i răspundă. Dar Jayne era o persoană foarte rezervată şi chiar în starea ei actuală de încurcătură realiza că simpatia căpitanului era în cel mai bun caz

temporară şi, în cel mai rău caz, iluzorie. Niciodată n-ar fi putut deveni confidentul ei.

Întinse mâna şi-şi încolăci degetele subţiri în jurul mâinii lui. Îndepărtând acest apendice ofensator de pe umărul ei, il puse ferm pe masă. Expresia ei rămase sigură de sine, dar în realitate căldura şi puterea pe care le simţise în mâna căpitanului fuseseră uluitoare, atingerea pielii ei de pielea lui — surprinzător de intimă. Privindu-l fix în ochi, i se păru că observă aceeaşi reacţie de surprindere. Ce ochi, minunat de expresivi, se gândi ea, cu ridurile lor fine pe la colţuri. Probabil se uită des la soare.

El clipi şi, în sfârşit, ea recunoscu inutilitatea cererii ei. Căpitanul MacGregor cerea pentru călătorie mult mai mult decât era ea dispusă să plătească. Ea nu era şi nu fusese niciodată o versiune mai tânără a lui Millicent Forbes, nici sora simpatică a lui Marybeth, care amândouă ar fi fiirtat deschis cu căpitanul şi mai mult ca posibil ar fi continuat cu infinit mai mult. Jayne putea să nu fie versată în relaţiile cu bărbaţii, dar ştia bine ce *nu* vrea să facă.

— Spune-mi, căpitane MacGregor, eşti căsătorit?

Andrew se înfioră.

— E o capcană în care m-am ferit să cad. De ce?

— Mă întrebam dacă, pe lângă faptul că eşti necioplit, mai eşti cumva şi adulterin.

Oakum se înecă cu o gură de bere. Ea se ridică în picioare.

— Sunt sigură că multe femei ar fi considerat invitaţia dumitale de a împărţi aceeaşi cabină pur şi simplu entuziasmantă. Totuşi, eu nu mă număr printre ele. A devenit clar că am greşit când am incercat să călătoresc la bordul navei *Trossachs,* şi că am fost nebună când v-am căutat aici. Mai degrabă aş traversa Oceanul Atlantic înot decât să-mi petrec o noapte pe nava dumitale.

Andrew se aştepta să fie refuzat — chiar pregătise refuzul cu cuvintele lui insultătoare — dar nu se aşteptase ca fata bătrână cu buzele strânse să fie atât de fermă. Lăsându-se pe spatele scaunului, mormăi la adresa lui Boxer:

Scoate-o pe doamna de-aici. Afacerea noastră a luat sfârşit.

Tânărul îl privi cu ochi mari şi încuviinţă din cap solemn, dar orice urmă de bună-dispoziţie i se topise.

— Da, căpitane Mac.

Jayne înclină o ultimă dată capul pentru a-l informa astfel că e perfect de acoprd cu despărţirea, dar ochii ei întârziară asupra lui o fracţiune de secundă mai mult decât avusese de gând. El stătea în colţ ca un nor de furtună răsărind dintr-un val oceanic — sau cel puţin aşa îşi închipuia ea că ar trebui să arate un astfel de nor. Şi nu făcuse nimic altceva decât să-i prezinte în mod deschis o propunere de afaceri.

Se întoarse gata să plece. Odată bine aşezată gluga, ignoră indivizii beţi de la masa vecină şi porni către uşă.

— Mă duc şi eu, spuse Oakum, să mă asigur că nu păţeşte nimic.

Andrew reuşi să rânjească. Uitase cu totul de primul ofiţer care şezuse tăcut alături de el.

— Am sentimentul că domnişoara Worthington poate să-şi poarte de grijă singură.

— Zău, căpitane Mac? Pe mine domnişoara m-a surprins, cu toată limba ei ascuţită şi ideile trăznite. Face ca un bărbat să dorească s-o protejeze. S-o păzească să nu calce prin băltoace până la gât.

Andrew râse de parcă ar fi lătrat.

— Neajutorată, nu-i aşa? Nu ştii prea multe despre femei, amice.

— Nu prea au substanţă şi nici caracter şi, câte au, sunt integral folosite în scopuri egoiste. Le trebuie un bărbat, dar de îndată ce pun gheara pe el, nici măcar una nu uită să încerce să-l îndoaie în aşa fel încât să facă tot ce vrea ea.

— Şi nu-ţi aduc nici o alinare? îndrăzni să întrebe Oakum.

— Mă cunoşti prea bine ca să ştii că nu. Noi facem comerţ cu mătăsuri şi smochine, amice. O femeie face comerţ cu sex. Nu şi domnişoara Worthington, aici ai dreptate. E o profesiune pe care n-o cunoaşte încă.

Oakum se retrase în tăcere. Într-adevăr, îl cunoştea pe căpitan îndeajuns de bine ca să-i înţeleagă amărăciunea. dar mai ştia destulă şi despre lume pentru a realiza că de data asta căpitanul se înşeală.

În special în ceea ce o privea pe domnişoara Worthington. O privi cum işi croieşte drum spre uşa tavernei. În adâncul ochilor ei şi în mişcarea buzelor descifrase semne de tristeţe, chiar de disperare, semne care-i scăpaseră căpitanului Mac. Ceva îngrozitor se petrecuse in viaţa acestei femei, ceva care o forţa să intreprindă o călătorîe pe care ea însăşi, dacă ar fi cutezat să fie cinstită, ar fi trebuit s-o definească drept nebunească.

Străbătuse jumătate din calea spre uşă când o rază de soare pătrunse prin uşa deschisă a tavernei, anunţând sosirea a doi oameni ai legii din New York, amândoi în uniforme, cu pălăriile din piele vopsită trase mult peste feţele sumbre, cu bastoanele ţinute strâns lângă şold. Tăcerea coborî asupra meselor ca o ceaţă.

— Uite-l colo, strigă bărbatul scund în haină neagră ce intrase odată cu ei. În colţ, adăugă el în timp ce-şi aranja ochelarii cu rame de sârmă pe nas.

Jayne se dădu deoparte în timp ce ofiţerii o depăşeau in pas greoi. Andrew se ridică să le ţină piept.

Când ajunseră in dreptul mesei, unul dintre ofiţeri zbieră in liniştea ce se lăsase:

— Căpitane Andrew MacGregor, eşti arestat pentru atac şi molestare a persoanei numitului Cyrus Byrd, cetăţean al oraşului New York, şi pentru ameninţările — proferate la adresa aceluiaşi — că vor urma alte violenţe corporale.

CAPITOLUL IV

-ai spus mamei ce-ai de gând să faci?

Întrebarea era pertinentă şi logică, recunoscu Jayne în timp ce se aşeza în faţa mesei ei de toaletă din dormitorul din strada Vandam, ba chiar era foarte caracteristică pentru femeia care i-o pusese.

Îşi mută privirea de la propria reflecţie în oglindă la cea a Alvei Turner, care stătea in spatele ei. Înaltă şi subţire, cu un chip ca de abanos al cărui luciu era întrerupt de ridurile celor cincizeci

de ani de viaţă şi cu fire albe în parul negru, Alva nu pierduse nimic din sclipirea ochilor ei negri şi atotvăzători.

— Nu-ţi face griji, răspunse Jayne. Am de gând să-i spun exact atât cât trebuie să ştie.

Alva clătină din cap.

— Cerule!

— O să-i spun, repetă Jayne, revenind la ocupaţia ei: prinderea părului, într-o ordine aparentă, într-un mănunchi aşezat la baza gâtului. Doar că am sperat să am totul aranjat înainte de a-i vorbi. Sunt la fel de conştientă ca şi tine de scandalul pe care-l voi declanşa.

— Scandal nu-i chiar cuvântul potrivit pentru ceea ce se va întâmpla aici. Bunul Dumnezeu o să mă ierte, sper pentru vorbele mele, dar Miz Forbes o să ne-aducă aici un sfânt de iad...

Jayne ştia prea bine că Alva are dreptate. Ea trăia la familia Worthington încă de la naşterea lui Josh; mai întâi lucrase la câmp, apoi căpătase statutul mai onorabil de servitoare în casă şi, după moartea bunicii Worth şi plecarea lui Josh, o slujea pe Jayne. Nu fusese niciodată considerată o sclavă — familia Worthington nu poseda sclavi — ci o servitoare de încredere şi adesea chiar cel mai apropiat prieten al lui Jayne.

De ani de zile tot voia Millicent să scape de ea — „Nu-şi ştie lungul nasului şi mai ales nu se pricepe nici un pic cum să te aranjeze convenabil" — dar acesta era singurul subiect asupra căruia Jayne nu cedase niciodată. Alva rămăsese cu ea.

Jayne zâmbi celor două chipuri răsfrânte în oglinda ornamentată, înaltă de trei picioare, cu bordura aurită, bogat împodobită cu rozete sculptate în colţuri, panoul înalt exhibând o pictură reprezentând o Venus pe jumătate goală, ce părea complet nepotrivită pentru a reflecta chipurile acestor femei.

Ea şi Alva erau prea slăbănoage, prea practice, prea *neîmpodobite*. Aceasta era cea mai bună descriere pe care o putea face, Jayne fiind îmbrăcată într-un halat alb simplu, iar Alva — în rochia ei neagră de servitoare. Rama fusese aleasă de Millicent; cam unicul lucru ce se putea invoca în favoarea ei era faptul că se potrivea cu restul camerei, de la draperiile de satin cu volane

puse la ferestrele duble până la covorul cu motive florale viu colorate, la patul de mahon cu sculpturi reprezentând tolba lui Cupidon şi la torţa ce împodobea partea din faţă a baldachinului drapat în roz.

Millicent le alesese *pe toate.* Jayne nu se simţise niciodată la largul ei in cameră, totdeauna fusese parcă numai în trecere, ca o persoană luată în pensiune care foloseşte lucrurile temporar, pe durata unei scurte şederi. Şi de fapt adesea chiar aşa se petreceau lucrurile, deoarece ea prefera să-şi petreacă majoritatea timpului la ţară.

Jayne se ridică în picioare.

— Nu poţi să-ţi aranjezi părul mai bine? întrebă Alva.

— Dar ce are? Aşa-l port tot timpul.

— Tocmai la asta mă gândeam. E atât de tras şi strâns la spate încât nu te lasă nici să ţii ochii deschişi, nici să închizi gura.

Jayne ignoră criticile, despre care ştia că se datorează numai bunelor intenţii de care era plină inima Alvei.

— Miz Jayne a mea e mult mai frumoasă decât Miz Marybeth, obişnuia să spună Alva în fiecare zi a săptămânii. Tot ce-i trebuia lui Jayne era „să se aranjeze puţin, cum ai face când pui sare în mâncare ca să se simtă mai bine toate aromele".

Trăgându-şi pe ea rochia pe care mama ei i-o cumpărase special pentru seara aceea, se privi în oglindă în timp ce Alva îi încheia nasturii de la spate. Nu se potrivea deloc mai bine decât camera — mânecile scurte şi bufante îi lungeau şi mai mult braţele, făcându-le asemănătoare celor de maimuţă, corsajul decoltat adânc atrăgea atenţia asupra sânilor mici, iar talia înaltă o făcea să pară lungă de şase picioare; pe deasupra, culoarea galben pal îi estompa cu totul strălucirea tenului. Jayne arăta într-adevăr ca o mâncare fără sare şi piper.

Dar îi promisese lui Millicent că va purta rochia, aşa cum promitea aproape orice, mânată în primul rând de dorinţa de a evita neplăcerile, minţea aproape orice, mânată în primul rând de dorinţa de a evita neplăcerile.

Păcat că înfăţişarea ei nu era suficient de dezastruoasă pentru a-l determina pe Leander Forbes să uite de moştenire. El o aştepta jos, împreună cu o sută de invitaţi, anticipând anunţul

logodnei lor, deşi de când se întorsese ea, nu comunicaseră decât prin scrisori.

— Afacerile, pretinsese el cu scrisu-i lăbărţat, mă împiedică să te vizitez până sâmbătă seară. până când, ar fi putut el adăuga, logodna va fi recunoscută în public, aranjată fără ca mirele şi mireasa să se fi întâlnit — singuri — măcar o dată. Laşul!

Millicent făcuse pe surda la protestele lui Jayne, iar Jayne continuase să-şi vadă in linişte de propriile planuri.

Sau cel puţin încercase. Îşi amintea mult prea bine de prima ei incercare de a-şi cumpăra un loc pe vas. Nu prea putea să-şi aducă aminte de detaliile întrevederii ei cu căpitanul Andrew MacGregor fără să nu roşească. Şi, oare de ce din cine ştie ce motiv, tocmai detaliile acelea şi le amintea foarte des. Adesea se întreba ce s-o fi întâmplat in cele trei zile scurse din momentul când se năpustise afară din taverna, lăsându-l pe căpitan să-şi înfrunte destinul şi poliţia din New York.

Auzaţiile de atac asupra unei persoane păreau perfect potrivite cu un asemenea personaj — mai degrabă fără caracter, aşa cum i se dezvăluise ei. Jayne se înfiora ori de câte ori îşi amintea de bruta voluminoasă care stătuse în colţul plin de fum scormonind-o din ochi, sorbind bere şi făcându-i propuneri indecente, când ea îi prezentase de fapt o cerere perfect normală, de afaceri.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi întâlnit deloc dar, convinsă de reputaţia lui de a fi cel mai bun navigator din Atlantic, ar fi cumpărat un loc pe vas printr-un intermediar şi apoi s-ar fi găsit la bordul fregatei lui? Oare şi atunci el s-ar fi aşteptat ca să împartă patul cu ea?

Credea el oare că o fată bătrână slabă, negricioasă, dând semne că ar fi fugit de acasă, este atât de disperată — sau atât de dornică — să accepte de bună voie solicitările lui necioplite? La urma urmei, călătoriile pe mare sunt lungi şi bărbaţii au şi ei nevoile lor. Iar cum *Trossachs* transporta în principal marfă, s-ar fi putut foarte bine să fie singurul pasager de sex feminin.

Jayne nu fusese niciodată sărutată, cu excepţia unei atingeri uşoare pe obraz din partea unui vecin, băiat de fermier din Virginia, cam cu zece ani in urmă, dar ştia ce se petrece între bărbaţi şi femei. Bunica Worth fusese cea dintâi care-i dezvăluise

ciudatele lucruri, în asemenea termeni neobişnuiţi încât Jayne abia înţelesese că de fapt cele două sexe trebuie să se atingă. Urmase apoi Millicent, respectându-şi măcar o dată obligaţiile părinteşti, căreia îi luciseră ochii tot timpul sugestivei descrieri. În cele din urmă, la întoarcerea din voiajul de nuntă cu William Browne, care durase o săptămână, îi povestise Marybeth.

— O femeie are obligaţiile ei, îi spusese sora mai mare, năvălind în camera lui Jayne.

În ciuda încercărilor făcute de Jayne de a o da afară, Marybeth continuase, adăugând detalii intime, nescutind-o nici de amănuntul că „o durere mare este parte integrantă" a acestor datorii.

— William nu e genul care să insiste prea des, încheiase ea. Slavă cerului!

Jayne remarcase o undă de regret — sau poate de dezamăgire — în vocea surorii ei. Concluzia fusese clară: lui Millicent îi plăcea procesul împerecherii; lui Marybeth nu... Sau cel puţin nu cu bărbatul cu care se căsătorise, deşi atât înainte de nuntă cât şi după aceea nu scăpase nici o ocazie să flirteze cu orice bărbat pe care-l întâlnise, pe o rază de un metru.

Mama lor îl alesese pe William Browne; tot ea îl alesese pe Leander Forbes. Să împarţi patul cu Leander era de neconceput şi la fel era ideea de a împărţi aceeaşi cuşetă cu Andrew MacGregor, dar Jayne trebuia să recunoască faptul că motivele erau complet diferite.

— Mă duc la Tripoli, spuse ea mai tare decât intenţionase, în timp ce se depărta de Alva şi se apuca să străbată camera în lung şi în lat. Am să-mi cumpăr un loc bun şi sigur pe un vas de pasageri şi, când voi ajunge acolo, am să vorbesc cu fiecare persoană care ar putea să-mi dea veşti despre Josh. Nu mă mai privi aşa, Alva. Am şi banii şi voinţa să realizez ce mi-am propus.

— Nici n-am spus că ţi-ar lipsi aşa ceva. Dar, ca să spun adevărul, s-ar putea să-ţi lipsească raţiunea.

Jayne privi lung împrejur.

— Chiar şi tu va trebui să recunoşti că nu există nimic în stare să mă reţină aici. Prietenele mele sunt măritate şi majoritatea au deja familii numeroase. Pământul din Virginia s-a redus la numai

câteva sute de acri, iar tu eşti capabilă să te ocupi de el în locul meu, cât timp am să lipsesc.

— Miz Jayne, vorbeşti de parcă ai pleca în excursie în Georgia. De fapt vorbeşti despre un loc unde, ca să ajungi, trebuie să treci de capătul pământului.

Jayne se opri lângă uşă, iar ochii ei negri şi rotunzi căpătară o expresie visătoare, ca şi cum ar fi putut vedea prin pereţii camerei, prin aglomerarea de lemn şi cărămidă şi prin copacii de afară, ca şi cum ar fi putut să-şi scufunde privirea în eternitate.

— Am nevoie de capătul lumii, Alva. E singurul loc unde pot găsi ceea ce caut.

Ieşi în hol, iar Alva îi ascultă paşii depărtându-se şi devenind tot mai stinşi în timp ce cobora pe scări. În mintea ei, servitoarea tot mai vedea ochii mari, trişti şi gura frumos desenată a iubitei ei copile.

O considera pe Jayne copilul ei, chiar dacă mama era o altă femeie, iar culoarea pielii nu se potrivea. Alva se aflase lângă ea de când era un bebeluş plângăcios, gata să-i ofere suzeta cu zahăr şi o îmbrăţişare blândă, şi tot Alva îi bandajase genunchii zgâriaţi când căzuse de pe calul nărăvaş şi bătrân pe care-i plăcea să-l călărească, după cum tot Alva îi alinase lacrimile la moartea primei Miz Worthington.

Gândul la biata copilă care urma să călătorească pe mare spre o ţară lipsită de Dumnezeu, unde nu se aflau decât sălbatici păgâni foşgăind peste tot, aproape că rupea inima Alvei. Totuşi n-avea să spună prea multe, doar câteva vorbe, cum mai făcuse deja, ca să ştie copila că e îngrijorată.

Bănuia că Miz Jayne ar putea avea dreptate. Poate chiar avea nevoie să meargă la capătul lumii pentru a găsi ceea ce căuta. Ciudat, pe cât îşi amintea Alva despre dragostea dintre cei doi copii, i se întărea bănuiala că — fie că-şi dă seama, fie că nu — Miz Jayne caută ceva mai mult decât fratele ei Josh.

Un cvartet de coarde cânta un menuet vioi când Jayne intră în sala de bal ce dădea spre holul din faţă. O mie de lumânări sclipeau în candelabrele din tavan şi în nişele plasate de-a lungul pereţilor, iar în mijlocul camerei, cam peste douăzeci de perechi păşeau cu mândrie măsurată în ritmul insinuant.

Mulţimea obişnuită de persoane bine îmbrăcate lustruia parchetul de dans, amintindu-i Jaynei de bordura aurită a oglinzii din dormitorul ei. Majoritatea femeilor erau înveşmântate în cele mai strălucite tonuri ale curcubeului şi, cu excepţia unui mănunchi de spilcuiţi, toţi bărbaţii erau îmbrăcaţi în negru.

Leander Forbes, în picioare la capătul celălalt al camerei, era unul dintre cei care făceau excepţie. Picioarele-i erau un pic prea subţiri pentru a purta pantalonii până la jumătatea gambei, de culoarea lavandei şi ciorapii albi pe care-i arbora, iar umerii — prea înguşti pentru reverele late ale hainei de culoarea lavandei. Jayne se întrebă dacă nu cumva Millicent îi alesese şi lui hainele.

— Of, doamne, şopti Millicent în urechea dreaptă a lui Jayne, ca şi cum simplul fapt că se gândise la ea o şi făcuse prezentă, mi-am închipuit că rochia asta o să-ţi stea bine!

De obicei, când maică-sa făcea vreunul din comentariile ei introduse prin cuvintele *of, doamne,* Jayne îi răspundea prin tăcere; în seara aceasta era într-o dispoziţie şi mai nepăsătoare.

— Cel puţin, palida mea înfăţişare îl scoate, prin contrast, pe Leander în evidenţă, spuse ea privind în jos la mama ei, care era strălucitor îmbrăcată într-o rochie adânc decoltată şi bine mulată, din mătase, de culoarea safirului, şi din al cărei păr roşcat, artificial îmbogăţit, răsărea o pană albă ornată cu bijuterii.

Millicent scormoni cu privirea masa de dansatori pentru a-l descoperi pe nepotul soţului ei; când ochii ei verzi cu gene dese îl descoperiră, timp de o clipă străluciră de supărare. Un bărbat îmbrăcat în haine de culoarea lavandei? Din păcate, nepotul soţului ei nu era lipsit de defecte.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre Jayne, spre corpul ei făcut din unghiuri ascuţite şi pielea de o nuanţă atât de ingrată, brun-gălbuie. Mătasea galbenă fusese o alegere cu adevărat nefericită, dar niciodată nu ştiuse cum să compenseze culoarea închisă a feţei fetei. Moştenise tenul tatălui ei. Un fermier, dintre atâţia bărbaţi! Millicent n-ar fi trebuit să se mărite niciodată cu un om al pământului.

Bine, Jayne, spuse ea dur, după nuntă mă aştept să-ţi înveţi tu soţul cum să se îmbrace mai sobru. Te pricepi atât de bine!

N-o să fie nici o nuntă, spuse Jayne ignorându-i bruscheţea.

Vorbea de parcă recita pe dinafară, ştiind că, în ciuda cuvintelor ei, mama tot va face anunţul plănuit. Millicent era sigură că însuşi caracterul o va împiedica să provoace o scenă în public; de îndată ce vestea va fi cunoscută, acelaşi caracter o va împiedica să *anunţe anularea căsătoriei şi să implice pe toată lumea într-un* scandal general.

Dar Millicent n-o cunoştea chiar atât de bine pe cât pretindea. Maică-sa putea anunţa orice dorea; de data aceasta, Jayne va continua să-şi facă propriile aranjamente de viaţă şi, când totul va fi pregătit — posibil chiar atunci când va fi în drum spre docuri —, se va face anunţul definitiv şi irevocabil cu privire la intenţiile ei. Prin glasul unicei persoane care avea îndatorirea de a-l face, Jayne Catherine Worthington în persoană.

— Ah, iubită Millicent, eşti atrăgătoare ca întotdeauna! Mă faci să mă simt mândru.

Ambele femei se întoarseră spre Randolph Forbes, care se desprinsese din mulţime pentru a li se alătura, în uşa sălii de bal. Forbes, un bărbat înalt şi corpolent de cincizeci şi cinci de ani, cu faţa rozalie, o impresionase întotdeauna pe Jayne prin marea lui vigoare. Privirea admirativă pe care o aruncase decolteului adânc al rochiei soţiei sale îi confirma părerea.

Îmbrăcat infinit mai elegant decât nepotul său şi cu ceva mai mult gust, Forbes purta o haină bogată din mătase albastru deschis, o cămaşă albă plisată şi pantaloni negri, bine ajustaţi şi întinşi peste ghetele negre şi foarte lustruite. În ciuda corpolenţei sale, costumul îl prindea. Unchiul Randolph era un bărbat cu succese în toate domeniile şi, după toate aparenţele, foarte sănătos, căci deja supravieţuise mai mult decât oricare dintre soţii lui Millicent, cu excepţia lui James Worthington.

Fustangiu sau nu, lui Jayne nu-i plăcea. Îl auzise prea adesea umflându-se în pene după vreun aranjament de afaceri care-i umpluse casa de bani, sărăcindu-l în schimb pe cine ştie ce nefericit care fusese reprezentat de un avocat cu mai puţine succese. Sau, după cum bănuise ea nu o dată, de un avocat care acceptase să fie remunerat în mod clandestin de Randolph Forbes, tocmai pentru a-i permite acestuia să-şi impună soluţia.

Nemilos şi rece, unchiul Randolph n-o incurajase nici măcar o dată în goana ei după veşti despre Josh. În majoritatea cazurilor, habar nu avea şi puţin îi păsa de tot ce se lega într- un fel sau altul de cea mai tânără dintre fiicele sale vitrege; vlăstarul mai vârstnic îi atrăgea atenţia. Marybeth flirta cu el cu un entuziasm doar puţin mai temperat decât cel de care dădea dovadă faţă de restul bărbaţilor suspuşi din New York. Millicent nu părea niciodată s-o bage în seamă iar soţului lui Marybeth nu-i păsa.

— Iubita mea Jayne, ce atrăgătoare eşti in seara asta!

Trecu un moment înainte ca Jayne să realizeze că tatăl vitreg i se adresase ei.

— Chiar sunt? — il întrebă ea.

— Ce nostimă eşti! Leander va aprecia spiritul tău.

Tot la fel de mult ca şi averea mea? Jayne fusese pe punctul de a rosti aceste cuvinte cu glas tare, dar mama ei avea dreptate. Ura scenele făcute în public.

Menuetul luă sfârşit şi, în timp ce acordurile muzicii se stingeau, dansatorii se răspândiră dinspre centrul parchetului de dans spre colţuri, umplând sala de bal cu murmurul vocilor lor. Insuficient însă pentru a acoperi râsul ascuţit al lui Marybeth, care ţâşnea de undeva, din mijlocul mulţimii.

Râsul crescu în volum şi Jayne avu impresia că vede buzele mamei ei strângându-se imperceptibil. Dar grimasa cedă imediat, transformându-se într-un zâmbet, pentru că Marybeth tocmai se alătura restului familiei.

— Aşa de mult aş fi vrut ca William să fie aici şi nu la Boston, ocupându-se cu afacerea aia plicticoasă, spuse Marybeth bosumflându-se cochet.

Jayne avea impresia că plecările din oraş ale cumnatului ei erau destul de frecvente.

Leander, splendid în hainele de culoarea lavandei şi plutind într-un nor greu de colonie, li se alătură şi, înainte ca ea să fi avut timp să-l oprească, depuse un sărut umed pe mâna ei.

— Iubită domnişoară Worthington, spuse el mângâindu-i degetele pe care le ţinea strâns lipite de un rever de culoarea lavandei. În ciuda opoziţiei ei, reuşi să-i mai sărute mână o dată. Dragă Jayne!

De la moartea bunicii Worth, lui Jayne nu i se mai spusese niciodată atât de des *dragă*. Nimic n-are efect mai mare decât o sumă oarecare depusă în bancă, se gândi ea nemulţumită; cum scoate ea la lumină farmecele femeilor!

— Ah, iată-ne adunaţi pe toţi, suspină Millicent. Cu excepţia lui William, desigur. Ce familie minunată suntem!

Jayne reuşi să nu-şi exteriorizeze reacţia.

— Atragem foarte tare atenţia, continuă Millicent privind cu ochi strălucitori sala de bal. Randolph, cred că nici nu avem motiv să mai întârziem cu anunţul. Jayne este, în chip firesc, timidă. Te rog, iubitule, nu ţine un discurs prea lung. Nu vreau să spun că de obicei faci aşa, crede-mă, ci doar că n-aş vrea s-o sperii pe draga mea fiică cu prea multe cuvinte de laudă.

Jayne îşi muşcă limba pentru a nu izbucni în râs. Sau poate se străduia de fapt să-şi zăgăzuiască lacrimile? Oricine se afla suficient de aproape pentru a-i auzi, ştia adevărul ascuns în spatele acestei căsătorii şi anume că forţa de coeziune o reprezintă finanţele, şi nu dragostea.

Şi ce-o interesa pe ea că totul e o mascaradă? Se ţinu dreaptă, ţeapănă chiar, reuşind în cele din urmă să-şi elibereze mâna, şi-l privi pe tatăl vitreg care se îndrepta spre podiumul orchestrei aflat pe o latură a camerei. Cu un gest, acesta dezmorţi muzicanţii relaxaţi, făcându-i să intoneze un marş. Mulţimea tăcu.

— Prieteni, vă invit să vă alegeţi paharul cu băutura preferată, deoarece în această seară binecuvântată trebuie să vă propun un toast.

Mulţimea chicoti în timp ce servitorii o străbăteau încărcaţi cu tăvi pe care se aflau vin şi bere pentru domni, iar pentru doamne un soi de suc de fru te, despre care Jayne bănuise totdeauna că ar fi stropit cu whisky, una dintre metodele folosite de mama ei pentru a avea serate animate.

— Doamna Forbes şi cu mine — Forbes se opri aşteptând să se facă linişte deplină. Doamna Forbes şi cu mine, repetă el, avem plăcerea să vă anunţăm apropiata căsătorie a fiicei ei Jayne cu nepotul meu Leander.

Vestea fu salutată cu destule exclamaţii de uimire, dar şi cu clătinări din cap atotştiutoare.

— I-auzi, i-auzi, zise cineva din mulţime. În sănătatea lui Leander şi Jayne!

Viitoarea mireasă privea in fundul cupei ei de punci, sperând in tăcere că nu se înşelase cu privire la whisky; apoi bău tot dintr-o singură sorbitură, cerând printr-un semn încă un pahar.

Tocmai se pregătea să bea al doilea pahar printre şoaptele din sala de bal şi strigătele de felicitare, când zarva stârnită în vestibulul din spatele ei îi încetini gestul, oprind cupa la jumătatea drumului dintre mână şi buze.

— Deci va avea loc o nuntă şi nu o călătorie pe ocean?!

Se întoarse, uluită, spre locul de unde venea bubuitoarea voce cu accent scoţian. Căpitanul Andrew MacGregor, neras şi cu coama de păr negru în dezordine, al cărui trup puternic era înveşmântat intr-o cămaşă de pânză albă şi-n pantaloni strâmţi maro, vârâţi într-o pereche de cizme inalte până la genunchi, stătea cam la doi metri distanţă, iar în ochii albaştri ca marea îi juca o luminiţă batjocoritoare.

CAPITOLUL V

Timp de o clipă nimeni nu vorbi, iar vorbele intrusului plutiră în aer, pe fundalul unor foşnete ce se datorau faptului că oaspeţii din sala de bal îşi schimbau poziţia spre a urmări mai bine tot ce se întâmplă.

Ar fi putut să izbucnească într-un cor de bun-venit şi Jayne tot nu şi-ar fi dat seama, deoarece ea nu putea auzi nimic în afară de bătăile puternice ale propriei inimi... Şi nu putea să vadă pe nimeni în afară de Andrew MacGregor, care stătea acolo ca un colos, cu picioarele depărtate, cu braţele atârnându-i, în timp ce bătrânul şi firavul majordom al familiei Forbes îl trăgea ca o molie de mâneca albă a cămăşii.

Dintr-un pas, Jayne ajunse — de la marginea sălii de bal — chiar lângă intrare, atrasă de căpitan, aidoma acului busolei care se simte evoluând spre nord. Ochii lui Andrew se pironiră îndrăzneţi într-ai ei şi ceva familiar, nevăzut, o lovi parcă în mărùntaie.

Buzele lui schiţară un soi de surâs, dar ochii îşi păstrară nuanţa batjocoritoare.

— Nu m-aşteptam să te văd aici, domnişoară Worthington.

Jayne îşi recăpătă graiul, chiar dacă nu şi puterea de a respira adânc.

— Nici eu, căpitane.

O mânie subită o împinse să adauge:

— Credeam că relaţiile dintre noi au luat clar sfârşit în seara aceea. Sau cel puţin speram.

Extenuat de efortul de a face pe santinela, majordomul dădu drumul mânecii de la cămaşa intrusului.

— N-am putut să-l opresc, doamnă Forbes, scânci el. Ca un animal, aşa era, a dat uşa de perete şi a cerut să-l vadă pe domnul Forbes.

Millicent aruncă o privire majordomului, apoi se întoarse iute spre „animal". Un animal magnific, corectă ea in gând, după cum vădea fiecare bucăţică a trupului său înalt de peste doi metri, şi se întrebă cât timp i-ar lua număratul firelor de păr de pe pieptul lui, vizibile din deschizătura de la gât a cămăşii. Arăta delicios de păcătos, stând proţăpit pe podeaua din marmură lustruită a hòlului ei cu pereţi roz, unde un candelabru inalt şi strălucitor îşi arunca lumina şovăitoare pe masa indisciplinată de păr negru ca noaptea ce-i cădea pe umeri, ca şi pe muchiile bronzate ale feţei lui.

Şi mai era ceva în neregulă... Părea să fie o cunoştinţă a şoricelului de fiică mai mică. O privi nedumerită pe Jayne dar, făcând un pas spre ea, trebui să recunoască fără plăcere că o privea şi cu puţin respect.

— Îl cunoşti pe bărbatul acesta?

Jayne nu prea ştia cum să-i răspundă. Îl recunoştea, într-adevăr, dar oare chiar îl cunoştea? Nu ştia despre el nimic mai

mult decât ştia despre soare, deşi putea să-i spună pe nume. Ceea ce nu putea numi era tumultul pe care acest bărbat îl declanşase înlăuntrul ei pur şi simplu pentru că năvălise în casa ei. Acolo în tavernă, îi displăcuse intens şi crezuse că n-o să-l mai vadă niciodată.

— Ia ascultă aici, bubui vocea uitatului Randolph Forbes, care-şi croise drum prin mulţime din sala de bal şi se oprise drept la urechea stângă a lui Jayne. Ea tresări la auzul zgomotului neaşteptat, dar el continuă cu acelaşi glas de tunet. Ce-i toată zarva asta?

— S-ar părea că ne-a sosit un oaspete întârziat, spuse Millicent.

Fu rândul lui Randolph să se holbeze la silueta impunătoare, simplu şi grosolan îmbrăcată, care părea că umple holul. Îşi netezi haina albastră de mătase şi se împieptoşă ţanţoş.

— Aceasta este o adunare particulară, domnule. Aţi greşit adresa.

Ochii lui Andrew se desprinseră încet de pe chipul lui Jayne şi se concentrară asupra persoanei corpolente din spatele ei. Zâmbetul abia schiţat de pe buzele lui se transformă într-o grimasă vădită de dispreţ.

— Dacă te numeşti Randolph Forbes, atunci nu-i nici o greşeală. Sunt Andrew MacGregor, căpitanul vasului *Trossachs*, şi am venit să stăm de vorbă despre afaceri. Vocea se rostogolea din pieptul lui lat mai profundă şi mai bogată decât a avocatului şi ceea ce pierdea în volum câştiga prin forţa ei oţelită.

Forbes era exact aşa cum şi-l închipuise Andrew — cu haine fine şi o ţinută mândră a capului dar, în ciuda verticalităţii corpului, purta semnele muşchilor ce tind să se înmoaie. Mâinile îi erau, fără îndoială, curate şi moi, iar ochii vicleni — pricepuţi în a ascunde un suflet la fel de viclean.

Andrew cercetă mica adunare din dreptul uşii: femeia mai vârstnică cu mormanul de bucle roşii, cu rochia îndrăzneţ decoltată şi cu sclipirea din ochi, şi femeia mai tânără, cu un păr roşu mai pal, dar cu o rochie nu mai puţin aţâţătoare şi ochi la fel de interesaţi. Apoi era acolo un filfizon în haine de culoarea lavandei,

care stătea bine ascuns după Jayne Worthington, ţinând o mână protectoare — sau doar nervoasă? — pe umărul ei.

Să fie acesta logodnicul pe care-l auzise menţionat exact pe când intra pe uşă? Femeia care înfruntase o tavernă plină de marinari beţi, care prezentase cu îndrăzneală un plan de traversare a oceanului până la uşa paşei Yusuf Karamanli, care-i suportase insultele fără să clipească şi-i răspunsese cu câteva *inventate chiar* de ea — femeia aceea n-ar fi putut niciodată, în ruptul capului, să se lipească de un păun care arată ca un castron cu cremă de fructe.

Andrew se răzgândi. E greu să spui ce-ar face o femeie, indiferent ce femeie.

— Cyrus Byrd m-a prevenit, spuse Randolph. Credeam că te aflu închis cu şapte lacăte la închisoare.

— La închisoare!, repetă Millicent ostentativ şocată, dar calculând dacă emoţia produsă de prezenţa bărbatului merita un posibil scandal.

— La închisoare, şopti Marybeth, lingându-se pe buze şi calculând în sinea ei cam cum s-ar simţi dacă şi-ar înfige mâinile în toată claia lui de păr rebel.

— O să te întorci acolo cât ai clipi din ochi, dacă nu-*ţi iei* tălpăşiţa, adăugă Randolph.

Tocmai tăcerea atentă a lui Jayne părea să vorbească mai mult decât bombasticul avocat. Ce ciudată fiinţă mai e, gândi Andrew, cum stă dreaptă şi inaltă, cu gâtul lung ca de lebădă, cu trupul firav abia umplând rochia cea urâtă. Nu se ştie de ce, ea-i reţinea atenţia mai degrabă decât porumbiţele frumuşele ce se învârteau în jurul lui.

— Nu s-a clădit încă acea închisoare in care să stea Andrew MacGregor, îi spuse el.

Nici femeia destinată să-l abată din drumul său, îşi spuse spre aducere aminte, în timp ce-i mai arunca o privire lui Forbes.

— Cât despre avertismentul clientului dumitale, eu ar fi trebuit să fiu avertizat asupra lui. Un pericol pentru oamenii care muncesc cinstit, asta-i el! Şi, adăugă el cu o undă de ameninţare în glas, la fel sunt şi cei care-l sfătuiesc.

Murmurul mulţimii din sala de bal deveni mai puternic şi nu puţini fură bărbaţii care-i sugerară lui Forbes să-l dea pe tip afară de urechi. Totuşi, nici unul nu se oferi să-l ajute.

Jayne nu era surprinsă. Ochii îi alunecară în jos, de la coama de păr dezordonat a căpitanului la faţa umbrită de un început de barbă, la umerii laţi şi la porţiunea de piept hirsut, vizibilă prin deschizătura cămăşii, la talia subţire şi la abdomenul plat, la modul cum se mulau pantalonii strâmţi pe coapsele lui puternice şi la gambele lungi, extraordinar de lungi, care dispăreau într-o pereche de cizme negre inalte.

Fusese îndeajuns de impunător chiar aşezat la masa din tavernă; stând în picioare, la numai câţiva metri distanţă de ea, în presupusul sanctuar al căminului ei, era copleşitor.

Îl considerase pe Randolph Forbes un bărbat bine şi, în ciuda caracterului său nesuferit, îmbrăcat ca un domn, dar comparat cu căpitanul MacGregor, care nu era deloc un domn, părea la fel de efeminat ca o fetiţă.

La fel părea fiecare dintre bărbaţii prezenţi în casă. Sentimentul ei, privindu-l, ar fi trebuit să fie unul de repulsie sau cel puţin de reactivare a mâniei temporare pe care o simţise când pusese el piciorul în casă. O insultase şi o zeflemisise, nu? Deci, cum de se trezea fascinată de sunetul vocii şi de aura sălbatică a prezenţei lui?

— Nu plec, spuse Andrew privindu-l atent pe Randolph, până nu mi se face dreptate.

Randolph îl crezu, asigurându-se în acelaşi timp că nu are un aer prea preocupat. Mai avusese şi înainte de-a face cu brute precum MacGregor — ei, poate nu exact ca MacGregor, dar suficient de asemănătoare. Cyrus Byrd era un ticălos avid. Randolph îl sfătuise să renunţe la ideea de a-l plăti atât de puţin pe căpitan pentru încurcătura lui de bună calitate, după cum îi spusese şi că a făcut o greşeală aruncându-l în închisoare pe baza unor învinuiri ce puteau fi uşor demontate ca fiind nefondate.

— Doar ai văzut vătraiul îndoit. E doar un sălbatic scoţian, îi replicase Byrd chiar dimineaţă, în biroul său. Şi — nu mă îndoiesc mai e şi prost, dacă a acceptat o plată parţială, aşa cum a făcut-o.

Sălbatic, într-adevăr, gândi Randolph măsurându-l din ochi. Dar ceva, în privirea lui, dovedea că e departe de-a fi prost. Cyrus ar fi trebuit să fie cel ce ţine piept ardorii mâniei scoţiene. Mărind mental onorariul pe care avea de gând să-l ceară importatorului, Randolph arătă spre uşa salonului.

— Putem sta de vorbă acolo.

— Poate că n-ar fi rău să vin şi eu, spuse Millicent nedezlipindu-şi ochii de pe căpitan.

— Şi eu, spuse Marybeth.

Jayne tăcu din gură ca şi Leander, a cărui mână o dăduse deoparte de pe umărul ei.

— Nu întârziu mult, replică Randolph. Ocupă-te de musafirii tăi, Millicent. Să înceapă din nou dansul.

Andrew îl urmă în încăperea slab luminată care dădea chiar în hol. Ochii lui inspectară rapid aranjamentul mobilelor, sofaua model Duncan Phyfe şi scaunele asortate, dulapul sculptat, pendula înaltă, covorul persan, scrinul în formă de scoică dintr- un colţ... Toate erau scumpe, o ştia, deoarece în decursul anilor se ocupase cu importul şi exportul unor astfel de lucruri.

Randolph se opri chiar în mijlocul salonului.

— Cum ai ieşit din închisoare?

Andrew se scărpină în ţepii de barbă de pe obrazul neras.

— Mi-ar plăcea să pot spune că justiţia americană, în cea mai desăvârşită expresie a sa, a recunoscut că fusese vorba de false acuzaţii şi de o arestare neîntemeiată. Dar adevărul e că îl cunoşteam pe sergentul de gardă. Când amândoi eram abia săltaţi din vârsta copilăriei, am navigat împreună în Orient.

— Te-a lăsat să ieşi? întrebă Randolph sec.

— Mda. După ce m-a ţinut la carceră timp de trei zile şi după ce am plătit o taxă substanţială drept chirie pentru celulă — şi ar trebui să afli că preţul a fost mult exagerat. De-abia trei săptămâni pe ocean o să-mi şteargă amintirea duhorii din nări.

— Cum m-ai găsit pe mine? întrebă Randolph, apoi dădu din mână cu nerăbdare. O, n-are importanţă. Bănuiesc că adresa locuinţei mele nu-i un secret.

— După cum nu-i secret motivul venirii mele aici, replică Andrew. Chestie de dreptate, cum am mai spus, şi de plată datorată de multă vreme.

— Cel puţin aşa pretinzi!

Randolph îl studie o clipă pe marinar, cântărind riscul la care se expunea zeflemisindu-i cererile. Avocatul prefera înfruntările de la tribunal celor din propria casă, care mai era şi plină de prieteni şi nu dorea niciodată să înfrunte pe cineva asemenea lui MacGregor, a cărui carură şi putere nu putea fi întrecută decât de îndrăzneala lui. La naiba cu Cyrus Byrd! Invazia din seara aceasta va deveni subiectul predilect al discuţiilor din New York până dimineaţa.

Acceptând inevitabil, se duse la biroul cu capac aşezat la perete, în spatele sofalei şi mâzgăli o sumă de bani pe un petec de hârtie.

— Poftim, spuse el, aruncând hârtia în direcţia lui Andrew. Asta ar trebui să-ţi satisfacă pretenţiile.

Andrew se strecură după sofa şi citi suma.

— Dubleaz-o şi s-a făcut!

— Imposibil!

Andrew rosti numele altui avocat din New York.

— Ai auzit de el, după câte îmi închipui. Mă gândesc să urmez exemplul lui Cyrus Byrd şi să-mi angajez şi eu un om de casă.

— Ia ascultă, MacGregor, mă ameninţi cu acţiunea în justiţie?

— Nu-i o ameninţare, domnule Forbes, ci o strategie. Puţin sos la friptura de gâscă, după cum se spune.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi timp de un minut.

Randolph expiră lent.

— Cu Cyrus ai folosit vătraiul, cu mine — un proces incomod. Îţi adaptezi strategia, după cum o numeşti dumneata, în funcţie de adversar, pe cât se pare. În mod cert Cyrus a greşit, căpitane MacGregor. Nu eşti prost. O să mă-ngrijesc ca banii să- ţi fie achitaţi din contul clientului meu mâine dimineaţă la prima oră.

— Mă bucur că te dovedeşti a fi om de înţeles, domnule Forbes.

Andrew aştepta ca avocatul să-i întindă mâna pentru a pecetlui înţelegerea, dar mâinile lui Randolph rămaseră atârnate pe lângă

corp. Nu-i nimic, gândi Andrew. După ce dai mâna cu un avocat yankeu, probabil trebuie să-ţi numeri bine şi degetele.

— Mâine dimineaţă la prima oră, spuse el dând din cap în timp ce se retrăgea. O să aştept la bordul navei. Apucase deja clanţa uşii, când îi trecu un gând prin minte.

— Fetişcana. Domnişoara Worthington. Ea ce-ţi e dumitale?

— Fiica mea vitregă, răspunse Randolph, în ochii căruia sclipea neîncrederea, deoarece îşi amintise cu întârziere că ea şi marinarul păreau să se cunoască.

— Şi femeia în albastru, nu cumva, din întâmplare, e mama fetişcanei?

La incuviinţarea tăcută a lui Randolph, adăugă „Şi cealaltă..." — dar se opri la timp. Era cât pe ce să spună „cealaltă nesăţioasă".

— Cred că te gândeşti la Marybeth. E sora lui Jayne. De fapt, doar pe jumătate sunt surori. Dar astea-s treburi care nu te privesc pe dumneata.

Andrew insistă.

— Şi păunul purpuriu?

— Bănuiesc că te referi la nepotul meu.

— Mirele domnişoarei Worthington, fără îndoială, zise Andrew dând din cap. Pare cam prăpădit.

— la ascultă, pufni Randolph, asta nu-i treaba dumitale! Ochii i se îngustară. Cel puţin eu cred că nu este. Fata-i cam ciudată. Cred că nu s-a apucat de rele, nu?

Ce pui de lele alunecos, gândi Andrew şi îi răspunse cu un rânjet sugestiv:

— Depinde la ce fel de rele te gândeşti.

Andrew ar fi pariat pe toţi banii pe care urma să-i primească dimineaţă că avocatul nu se gândea deloc la o călătorie pe mare până la Tripoli.

— N-o să las fata...

Nici eu, gândi Andrew în timp ce excludea cu un gest restul diatribei lui Forbes împotriva fiicei sale vitrege. Gândul îl neliniştea, deşi Andrew habar nu avea de ce ar putea să-şi dorească să posede o fetişcană uscăţivă, cu gura pungă şi cu o limbă bună mai degrabă să biciuiască un om decât să-l ducă în ceruri.

Ca şi majoritatea yankeilor pe care-i întâlnise cu ocazia acestei escale în port, Forbes era un prost, îngrijorat cum se arăta în legătură cu femeia cea mai nepotrivită. Cealaltă, sora vitregă, şi chiar mama, ar fi fost mult mai dornice să se alăture unui lup de mare în cuşeta lui.

Când Forbes îşi termină discursul neascultat de nimeni, Andrew era deja afară. El dădu peste Jayne, care stătea în mijlocul holului, în timp ce mama şi sora ei rămăseseră cu un pas în urmă. Obrajii lui Jayne erau marcaţi de pete roz cum nu văzuse nici măcar la tavernă, când el se purtase ca un necioplit; roşeaţa se datora, după presupunerile lui, predicii ţinute de mamă.

Din sala de bal se auzeau acorduri de vioară, dar prea puţini dintre oaspeţi se depărtaseră de uşa sălii.

— Ascultă, căpitane, spuse Millicent păşind mai aproape. Jayne refuză să ne dezvăluie unde sau cum te-a cunoscut. Ca mamă, e datoria mea să insist să-mi spui dumneata. Se făcea că nu bagă în seamă aerul ameninţător al soţului ei. Putem discuta între patru ochi, dacă ţi se pare potrivit.

Ceea ce implica, pentru indiferent cine ar fi auzit-o, ideea că Jayne nu se ocupase de lucruri prea frumoase.

Mama şi căpitanul se priviră unul pe celălalt. Ochii lui Millicent luceau cumva între sfidare şi ofertă, în ciuda diferenţei de vârstă dintre ei şi a faptului că soţul ei se afla atât de aproape, iar ochii albaştri ai lui Andrew conţineau o confirmare de primire a mesajului şi o urmă de dispreţ rece.

Millicent descifră înţelesul privirii şi, timp de o clipă, în privirea ei se citi atâta răutate încât însuşi mult-încercatul Andrew fu buimăcit.

— Randolph, dragule, spuse ea cu voce slabă ducându-şi batista de dantelă la tâmplă, dă-mi te rog braţul tău. Am avut parte de prea multe emoţii astă-seară. Sunt sigură că tu poţi să-l faci pe omul ăsta să plece.

— Millicent, spuse fiica sa, Marybeth, care păşise în faţă în locul mamei, ai nevoie de odihnă. O să mă îngrijesc eu de căpitan să fie condus până afară.

Ca şi ai mamei ei, ochii femeii erau plini de sfidare şi sugestii, dar ea nu era suficient de isteaţă pentru a descifra răspunsul căpitanului.

Un cuib de vipere, acesta era locul unde nimerise. Cu excepţia domnişoarei Jayne Worthington, care părea să se potrivească prea puţin cu locul, atât prin aspect cât şi prin comportament. Indiferent de scopul ciudatei călătorii pe care-şi propusese s-o facă, fusese bine antrenată aici pentru a se descurca şi la curtea paşei.

Îşi mută privirea la ea. Avea o ţinută fermă, pentru care o admira, şi ochii ii erau cu adevărat frumoşi. Oakum susţinea că descifrează în ea o doză de neajutorare, o nevoie de a fi protejată, deşi primul ofiţer nu ştiuse să spună de cine trebuie să fie protejată.

Dar Andrew ştia, amara înţelegere il străpunsese ca un pumnal. Fetişcana avea nevoie de apărare in faţa familiei care ar fi trebuit să fie gata s-o iubească şi s-o apere. Dacă le-ar fi stat în cale, s-ar fi năpustit asupra ei ca o hoardă de animale — un dulău flămând, în cazul tatălui vitreg, cât despre femei, nu erau altceva decât nişte căţele în călduri.

El nu considerase niciodată că familia valorează ceva sau aduce alinare; în seara aceasta, nimic nu-l determinase să-şi schimbe atitudinea.

— Ţi-aş oferi din nou cuşeta mea, fetiţo, spuse el, dar mă îndoiesc că s-ar schimba răspunsul tău. Asta — arătă cu capul in direcţia surorii ei — ar fi destul de grăbită să împartă cabina cu un căpitan. Mi-ar oferi alinare, sunt convins, dar nu ar reprezenta o provocare atât de mare cât tine. Şi, după cum ai putut să remarci, nu-s eu omul să dea înapoi în faţa provocării.

— Randolph, strigă Millicent cu voce ascuţită, dă-l pe omul ăsta afară din casa mea.

Avocatul porni înainte.

— Mai fă un pas, domnule Forbes, spuse Andrew calm, şi te rup in două.

Randolph ezită.

— Nu zău! spuse Millicent, şi un zvon de şoapte se roti pe deasupra spectatorilor la această scenă, adunaţi în sala de bal.

Marybeth se retrase cu spatele spre locul de unde veneau sunetele; expresia ei era o combinaţie de spaimă şi uluială, ca şi cum n-ar fi fost pe deplin sigură că a fost insultată dar, chiar dacă n-ar fi fost, căpitanul era mult prea bărbat faţă de cât putea ea suporta.

Jayne fu cea care oferi un răspuns, fără ameninţări şi fără spaimă. Cu capul sus, cu ochii fermi, era din nou femeia care-l abordase la taverna de pe malul râului. Chiar dacă era temătoare sau stânjenită, n-o lăsa să se vadă.

— Căpitane MacGregor, ne-ai insultat pe toţi destul pentru o singură seară. Te rog să pleci.

Andrew dădu din cap solemn.

— Exact„te rog" mă şi determină s-o fac, domnişoară Worthington, deşi pe dumneata n-am vrut să te insult. Înainte de-a pleca, îţi dau un sfat, fie că-l vrei, fie că nu. Găseşte-ţi alt vas, fetiţo, dacă eşti hotărâtă să pleci, dar fii cu băgare de seamă la Tripoli. Nu-i un loc pe care să-l înţelegi. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ia-ţi alte haine. O rochie de culoarea vinului roşu ţi-ar veni bine.

Rânji, se apropie de ea şi-şi plimbă degetul aspru de-a lungul obrazului ei şi în jos, pe panta gâtului. O simţi cum tremură sub atingerea lui, îi simţi bătăile pulsului, dar nu percepu nici cel mai mărunt semn că ar avea de gând să se retragă.

— Fără culori deschise, înţelegi? Culorile pale sunt pentru copii şi pentru laşi şi tu nu eşti nici una, nici alta. Mda, roşu ca vinul sau altă nuanţă strălucitoare. Ţi-ar scoate în evidenţă culoarea frumoasă a pielii.

O lună mai târziu, Jayne stătea pe puntea unei nave americane de pasageri, cu gluga de la mantia de culoarea vinului roşu dată pe spate, cu părul liber fluturând umed in vântul care se năştea pe valurile legănate ale Atlanticului.

Deasupra capului ei, toată panoplia de pânze flutura lasciv, în timp ce puntea de lemn, imbibată de sare, se ridica şi cobora sub picioarele ei. Ţinându-se strâns cu mâinile de balustradă, îşi păstra poziţia cu toată graţia şi priceperea unui marinar născut pe mare, o îndemânare pe care o punea pe seama anilor petrecuţi călărind

pe cai jumătate sălbatici, la țară, în Virginia. Cum timpul aspru și norii de furtună care se tot adunau alungaseră sub punte pe toată lumea cu excepția echipajului, ea rămăsese bucuroasă pe locul pe care-l ocupase încă din prima zi petrecută la bord.

„Punctul de pază Worthington", așa-i spunea căpitanul. Căpitanul era amabil, cu părul cărunt și cu vorba dulce, și știa doar că ea navighează spre Anglia pentru a face o vizită fratelui. Habar nu avea el cât de departe intenționa să meargă după ce va debarca la Liverpool.

— O să ai rău de mare, o avertizase mama ei. O să ți se întoarcă stomacul pe dos și o să te rogi să ajungi înapoi pe țărm.

Dar maică-sa se înșelase. Sângele îi cânta în vene, Jayne nu se simțise niciodată așa de bine în toată viața ei.

Privind norii negri care se ridicau la orizont, își amintea de o altă furtună, cea care izbucnise după ce Andrew MacGregor plecase de la ei, cu câteva săptămâni în urmă... de acuzațiile și *întrebările cu care o bombardase familia*, de *privirile speculative* ale musafirilor, de iritarea surogatului de logodnic.

Toate păreau să se fi petrecut cu atât de mult timp în urmă și totuși parcă s-ar fi petrecut ieri, atât de clar săpate în memoria ei erau toate detaliile. Andrew MacGregor o ironizase și o pusese în încurcătură în fața unei mulțimi de persoane din familie și din rândul a ceea ce credea a fi prietenii ei. Dar își ținuse firea în fața lui atunci când toți ceilalți, rând pe rând, flirtaseră, discutaseră și tremuraseră de o sfântă indignare.

Se ținuse bine, de asemenea, după ce el plecase și fusese silită să explice cum se cunoscuseră. Discuțiile duraseră zile întregi, dar în cele din urmă Millicent fusese de acord cu călătoria ei — mai degrabă, după cum știa Jayne, ca s-o îndepărteze pe fiica surprinzător de încăpățânată și de întreprinzătoare de bârfelile minuțioase ale New York-ului decât în semn de încurajare față de investigațiile legate de fiul său.

— O să afli că e mort, îi spuse ea.

— Cel puțin am să știu adevărul, îi replicase Jayne.

Chiar și Randolph încuviințase, ba mersese chiar mai departe, dându-i o scrisoare de recomandare către consulul general din Tanger. Și el, probabil, era foarte dornic s-o vadă plecată din oraș.

Nici unul dintre ei nu credea că se va apropia măcar la o milă distanţă de paşa din Tripoli şi o expediaseră cu multe avertismente în acest sens.

Numai Alva plânsese; numai de Alva îi va fi dor.

Cu ocazia unei scene scurte şi ţepene de rămas bun, Leander îi declarase că va aştepta întoarcerea ei — atât la New York, cât şi la raţiune. Era o ameninţare suficientă pentru a o trimite să călătorească în jurul lumii.

Şiretul de la mantia lui Jayne se desfăcu în bătaia vântului şi o izbi peste obraz. Îl legă strâns. Îi plăcea veşmântul, unul dintre cele câteva pe care le cumpărase în vederea călătoriei. Şi, de fapt, nu era de culoarea vinului roşu, deşi vânzătorul aşa îi spusese.

Afină, se gândi ea. Buna şi bătrâna afină americană. Şi, aşa după cum îi sugerase cineva cândva, chiar îi scotea în evidenţă culoarea tenului. La fel şi culoarea albastră a rochiei — un albastru asortat cu nuanţa oceanului în zori, un albastru ca ochii căpitanului scoţian.

Asemănarea nu era totuşi decât o coincidenţă şi nu un omagiu intenţionat adus bărbatului. Tot ce putea spune în favoarea lui Andrew MacGregor era că intervenţia lui — îi dădea numele cel mai amabil la care se putea gândi — o forţase la o aplicare publică şi imediată a planurilor ei.

Josh ar fi trebuit să fie singurul de care să ţină seama, centrul gândurilor ei, dar multă vreme după ce MacGregor plecase simţise încă atingerea aspră a degetului lui pe obrazul şi gâtul ei; multă vreme îşi amintise desenul buzelor lui şi felul în care spusese că ea reprezintă o provocare pentru el.

Eu nu sunt bărbatul care să dea înapoi în faţa unei provocări.

O tachinase... Jayne Worthington, fată bătrână, uscăţivă, cu o şiră a spinării suficient de tare pentru a o ţintui ferm în faţa lui când toţi din jur se dădeau înapoi in faţa privirii lui. El n-o privise, alegând în schimb o armă mult mai distractivă — atingerea aceea scurtă, intimă, cunoscând bine efectul pe care avea să-l aibă, iar acum îl cunoştea şi Jayne. Când mâna lui se apropiase de buzele ei, simţise un imbold subit de a-i săruta palma.

Ce gust o fi având? Sărat, fără îndoială, ca marea. Subit, o senzaţie de gol i se instală în stomac; i-ar fi plăcut să pună senzaţia pe seama punţii care se legăna, dar de fapt blestematele de amintiri erau de vină.

Mediterana, Coasta Barbariei, Tripoli erau atât de departe! Regiuni atât de vaste. În mod sigur drumurile lor nu se vor încrucişa.

Şi dacă s-ar încrucişa? o întrebă o voce sâcâitoare.

Dacă da, răspunse ea imediat, va fi obligată să-l provoace din nou.

CAPITOLUL VI

Şi acum ce să fac?

Întrebarea pusă încet de Jayne nu se adresa nimănui, doar propriilor ei urechi, aşa cum stătea în arcada intrării de la biroul consulului general al Statelor Unite. Păcat, gândi ea, că n-a putut să dea şi răspunsul, dar deocamdată mintea-i era copleşită de dezamăgiri.

Cât de contrastant era acest sentiment faţă de speranţa ei anterioară, când vasul pe care urcase la Liverpool ajunsese în sfârşit la Tanger! De pe punte, privise la miile de oameni amestecaţi, marinari şi arabi în halate, în majoritatea lor; şi de-ar fi fost la vedere vreo femeie, tot n-ar fi putut-o identifica.

Şi sunetele ce pluteau în aer dinspre chei, voci discordante vorbind o sută de limbi diferite. Încercase să distingă cuvintele arăbeşti, pentru a se asigura că s-a pregătit bine în vederea încercării ce-o aştepta. Cu excepţia unor expresii disparate, nu reuşise, dar nu-şi pierduse nădejdea.

Sperase încă şi în timp ce căpitanul aranjase transportul ei la Kasbah, vechea fortăreaţă din inima Tangerului, unde era aşezat consulatul. O păstrase chiar şi în timpul călătoriei chinuitoare în căruţa trasă de măgar pe străzile înguste şi întortocheate care

duceau la destinaţie, ce reprezenta totodată şi punctul cel mai înalt din oraş. Şi după ce sosise, nu şovăise nici măcar o dată în timpul celor trei ore cât aşteptase să fie primită de consulul general în sanctuarul cel mai dinăuntru, la al doilea etaj al clădirii.

În ciuda acestui optimism, nu avusese mai mare succes într-o clădire guvernamentală din Maroc decât avusese în casa de cărămidă din Washington unde stătuse faţă în faţă cu propriul preşedinte.

— Aţi bătut cale lungă într-o tentativă fără roade, domnişoară Worthington, îi spusese consulul general imediat după ce-i ascultase remarcile introductive.

Jayne nu fusese descurajată de sinceritatea lui.

— Tatăl dumneavoastră vitreg a fost foarte indulgent scriind această scrisoare de recomandare, adăugase el după ce ea- i pusese pe birou mesajul unchiului Randolph.

Indulgent? Unchiul Randolph? Buzele lui Jayne se curbaseră într- un zâmbet ţeapăn.

— O audienţă la paşa Yusuf Karamanli este exclusă, lătrase funcţionarul oficial atunci când ea refuzase să se recunoască înfrântă. Jayne ar fi jurat că o dată sau de două ori se şi săltase pe scaunul lui marocan din piele.

Şi în final:

— Fratele dumneavoastră e mort, domnişoară Worthington. Guvernul Statelor Unite ale Americii, întreaga Coastă a Barbariei şi, sunt sigur, restul familiei dumneavoastră, sau măcar aceia dintre ei care au un dram de înţelepciune măcar, ştiu că nimic nu va veni să contrazică acest fapt.

Vorbise cu o voce de stentor, semănând pentru o clipă atât cu Randolph cât şi cu Leander Forbes, fapt pentru care Jayne, refuzând să-i ofere plăcerea unei atitudini spăsite, se ridicase în picioare, îi mulţumise pentru timpul acordat şi, răsucindu-se chiar lângă biroul lui, ieşise mândru şi dramatic, cu mantia de culoarea vinului roşu învolburându-se pe urmele sale.

Mândria şi dramatismul ţinuseră şi cât traversase cubiculul învecinat, unde se afla asistentul consulului general şi chiar până la arcada exterioară, unde se afla acum.

— Şi acum ce să fac? se întrebă ea din nou. Era o întrebare care merita să fie repetată.

— Domnişoară Worthington, şopti o voce.

Privi în sus şi-n jos golul holului clădirii guvernamentale, dar nimeni nu se ivi în nici una dintre uşile cu arcadă ce se înşiruiau de-a lungul zidurilor.

— Domnişoară Worthington.

Şoapta venea din apropiere, din spate. Se întoarse şi-l văzu pe asistent privind-o cu maximă seriozitate din spatele biroului lui mic şi încărcat. Uitase cu totul de el când trecuse ca vântul prin birou. Era un bărbat de patruzeci de ani, cu părul şaten şi ochii căprui, cu o constituţie fragilă, cu faţa îngustă, colorată într-un roşu-rozaliu, de parcă şi-ar fi pierdut stratul superior al pielii. Sensibil la soarele marocan, diagnostică Jayne, îndoindu-se de faptul că lui i-ar plăcea postul său mediteranean.

Încercă să-şi amintească numele lui.

— Domnul Kennamer, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

— Ralph Kennamer, domnişoară Worthington. Nu m-am putut împiedica să aud conversaţia pe care aţi avut-o cu consulul. Nu chiar tot, mă înţelegeţi, adăugă el cu o tresărire a buzelor, şi trase de reverele hainei, dar uşa nu era bine închisă, vedeţi, şi...

— E-n ordine, domnule Kennamer, îl asigură Jayne. Înţeleg.

— Ea ezită, dar el rămase tăcut. Doriţi ceva?

— Să doresc ceva?

— M-aţi strigat pe nume.

— Oh! Sprâncenele i se încruntară, apoi se destinseră. O da, am făcut-o. Am atâtea pe cap, ştiţi... După cum v-am spus, n-am avut cum evita să aud ceea ce-aţi spus şi apoi ceea ce a spus el... Şi nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc că poate, deoarece consulul considera potrivit să vă respingă cererea — pe bună dreptate, sunt sigur, din punctul lui de vedere, cred că înţelegeţi — ei bine, să nu mă credeţi prea îndrăzneţ, dar nu cumva aveţi nevoie de un loc unde să vă petreceţi noaptea?

Ralph Kennamer o fi el un om nervos, dar nu şi lipsit de amabilitate, gândi Jayne. Sau poate dimpotrivă?

— La ce loc vă gândiţi, domnule Kennamer?

Îmbujorarea lui reuşi extraordinara performanţă de a face o faţă roşie să arate şi mai roşie.

— Există camere aici, în consulat. Pentru vizitatori. Sunt sigur că şi consulul general v-ar fi oferit găzduire în ele, dacă n-aţi fi plecat... hm, recunoaşteţi, un pic cam în grabă.

Îndoielile legate de intenţiile asistentului aduseră în obrajii lui Jayne o roşeaţă datorată încurcăturii. Spre deosebire de superiorul său, Ralph Kennamer încerca să-i fie de ajutor. În apărarea ei, îşi aminti faptul că ultimul bărbat care-i oferise adăpost pentru noapte nu avea de gând s-o lase să doarmă singură.

Mai realistă, recunoscu că prima ofertă nu fusese altceva decât o ironie crudă.

— Nu e vorba chiar de apartamente, spuse Kennamer, doar o cameră la etajul de deasupra, mică într-adevăr, şi sunt sigur că nu-i deloc genul cu care sunteţi obişnuită dumneavoastră.

Ea zâmbi ca să-şi arate gratitudinea.

— Am călătorit pe un vas sau altul timp de aproape trei luni, domnule Kennamer, mulţumindu-mă cu un spaţiu ce n-ar fi fost suficient nici pentru un câine mai mare. Mi-a plăcut marea, într-adevăr, dar gândul de a dormi într-un pat care nu se răstoarnă peste tine şi nu se leagănă... Un gând o izbi. În camera asta *există* un pat, nu-i aşa? Vreau să spun, marocanii nu folosesc hamace, sau alte asemenea lucruri, nu?

— O, este un pat adevărat. Nu aşa de elegant cum sunt cele cu care v-aţi obişnuit la New York. Iertaţi-mă, nu m-am putut împiedica să aud că acolo locuieşte tatăl dumneavoastră vitreg.

Jayne decise că asistentul nu se putuse împiedica să audă tot, dar puţin îi păsa. Căutările ei nu mai fuseseră o chestiune particulară din momentul când Andrew MacGregor invadase casă din New York a familiei Forbes.

Aflând că-şi lăsase unicul bagaj jos, în grija ofiţerului de marină ce stătea de santinelă, Kennamer o asigură — în cel puţin o mie de cuvinte — că va pune să-i fie aduse lucrurile sus, apoi o conduse pe o scară *la fel* de îngustă şi de răsucită ca o stradă din Kasbah.

Ea îi mulţumi călduros, închise uşa şi se bucură *de liniştea şi* de singurătate cum s-ar fi bucurat de un pahar de apă rece. Îşi

scoase repede mantia şi o aruncă pe pat. Haina de lână era prea groasă pentru vremea de la Tanger din luna septembrie, dar din toate lucrurile pe care le avea era singurul care semăna cât de cât halatelor femeilor marocane. Gluga ţinea loc de văl.

Primul lucru care-i atrase privirea fu o uşă deschisă dând spre un balcon mic, suficient însă ca să încapă două persoane stând în picioare. Se grăbi să iasă la aer, se sprijini de balustrada înaltă până la brâu şi fu răsplătită cu una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le văzuse vreodată: în dreapta, clădirile cu acoperişuri din ţiglă şi cu terase ale Tangerului, coborând de la înălţimea unde se afla Kasbah şi atât de adunate una lângă alta încât nu se zărea nimic din străzile înguste sau din gunoaiele ce le aglomerau; la stânga, minaretul împodobit al unei vechi moschei răsărea din mijlocul altei întinderi de acoperişuri plate, făcute din ţiglă; şi, pe deasupra tuturor, forme şi umbre mistice care păreau să izvorască drept dintr-o carte cu poveşti pentru copii.

Chiar în faţă se întindea o fâşie curbată de plajă acoperită cu *nisip alb*, care se termina lângă o întindere de apă aparţinând atât Oceanului Atlantic cât şi Mării Mediterane; totul sclipea sub reflexele apusului de soare.

Nimeni — nici măcar unchiul Randolph — n-ar fi putut rămâne dur şi deprimat în faţa unei frumuseţi atât de exotice. Ea se scălda în lumină, lăsând briza oceanului să se joace prin cele câteva şuviţe despletite de păr care-i dansau pe obraz, închizând ochii pentru a asculta bătaia ritmică şi melodia tristă cântată la lăută undeva jos. Cadenţa se potrivea cu ritmul vital al sângelui ei, drept care un zâmbet începu să i se schiţeze pe chip.

Un ciocănit la uşă o împinse, fără chef, să intre. Era un servitor de la consulat, un marocan îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni largi, care-i adusese singura valiză pe care-şi îngăduise s-o ia în călătorie. Chiar dacă a fost uimit la vederea unei femei creştine îmbrăcate în stil occidental care-i mulţumi în arabă pentru osteneala lui, el se feri să-şi arate surprinderea.

Punând valiza deoparte, Jayne îşi îndreptă atenţia asupra camerei ei. Încăperea era mică, după cum o prevenise asistentul, dar suficient de încăpătoare pentru a conţine un pat mic cu tăblii

sculptate la ambele capete, un scaun tapisat cu piele şi o comodă cu două sertare, deasupra căreia atârna o oglindă cu ramă din alamă ornamentată. Ca şi uşile, oglinda avea forma unei arcade; ca şi în restul consulatului, pereţii erau din piatră cioplită; ca în întregul Tanger, aerul era parfumat cu mirodenii necunoscute şi tămâie şi vibra de zgomotul odihnitor şi familiar al mării aflate în apropiere.

Ochii i se opriră asupra covorului gros de lână ce acoperea cea mai mare parte din pardoseala de ceramică. Simţi imboldul de a îngenunchea şi de a-şi afunda degetele în masa lui multicoloră. Un obiect de artă, gândi ea, studiind modelele complicate ale buclelor de lână. În timp ce privea prin cameră realiză că în această ambianţă se simţea infinit mai în largul ei decât se simţise vreodată în strada Vandam.

Acest lucru se putea datora faptului că totul era unitar şi avea un sens. Ca şi existenţa lui Jayne... acum. Indiferent ce s-ar fi întâmplat seara, sau a doua zi, sau în celelalte zile, ea se ocupa activ de o cauză ce-i stătuse ani de-a rândul la inimă. Dacă va fi cumva refuzată — o ipoteză absolut plauzibilă, ţinând seama de ceea ce i se întâmplase în prima zi petrecută pe Coasta Barbariei — nu va trebui să asculte corul de „ţi- am spus că aşa o să se întâmple" rostite de oamenii care ar fi trebuit să o încurajeze primii în strădania ei.

Descheindu-şi gulerul de la rochia albastră, nasture după nasture, aşa cum se desprinsese din legăturile ce o ţineau alături de o familie înclinată să-i găsească defecte, se aşeză cedând unui nou impuls. Îşi scoase repede ciorapii şi pantofii. Ridicându-şi fusta şi juponul până la genunchi, îşi depărtă picioarele şi-şi mişcă degetele afundându-le în covor, sprijinindu-şi greutatea corpului pe coate, cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate, spre umeri, până când creştetul atinse aproape podeaua.

Un gând prostesc îi trecu prin minte. Cu spatele şi ceafa arcuite ca să imite uşile şi rama de la oglindă, se potrivea într-adevăr perfect în ansamblul unitar al camerei. Camera cu mirosuri dulci. Camera cu aer sărat.

Jayne trase aer pe nas. Camera cu aer *foarte* sărat, cu nuanţe clare de...

Ridică încet capul şi se forţă să deschidă ochii, spunându-şi că doar îşi închipuie ceva ce n-are cum fi adevărat. O umbră căzu peste covor. Se uită spre balcon. Uşa era blocată de silueta unui bărbat, ale cărui trăsături rămâneau invizibile, dar a cărui înălţime şi forţă nu puteau fi disimulate. Recunoscându-l, simţi cum îngheaţă.

— Ei, fetiţo, văd că ai ales oceanul în locul unui soţ. Alegerea asta ţi se potriveşte de minune.

Vocea profundă, cu urma de accent scoţian, o scoase din starea de şoc şi ea se privi în ochii căpitanului, văzându-şi gleznele şi gambele dezvelite, rochia pe jumătate descheiată până la talie, trupul întins, cu plăcere senzuală, pe covorul marocan... ca şi cum s-ar fi oferit oricui ar fi păşit înăuntru pe uşa balconului de la etajul trei.

Înghiţind cu noduri, se grăbi să se ridice în picioare, silindu-se să-şi aranjeze cu degete nervoase părul, apoi deschizătura de la rochie.

O încercare pripită şi nereuşită de a-şi încheia nasturii stârni un hohot de râs — cu efect asupra dezmeticirii ei — în direcţia uşii, de aceea îşi strânse pumnii şi-şi puse mâinile în şolduri.

— Căpitane MacGregor, ai aşteptat vreodată să fii invitat în casa cuiva? Şi cum dumnezeu ai ajuns aici sus?

— Să luăm întrebările pe rând, domnişoară Worthington. Aştept atunci când există şansa să fiu invitat. Şi am escaladat zidul. Nu-i cine ştie ce ispravă. M-am căţărat de nenumărate ori pe catargele zgâlţâite de furtună, iar în piatra zidului există spărturi unde să pui piciorul.

Cuvintele lui sunau atât de firesc încât ea părea să fie cea care se comportă într-un mod ieşit din comun, tocmai pentru că-şi arată supărarea. Jayne oftă exasperată.

— Asta tot nu explică *de ce* te *afli aici.*

Într-adevăr, de ce? De data aceasta Andrew n-avea nici o replică pegătită. Îşi rezolvase treburile la consulat — livrarea unei cutii de tutun scoţian de prizat pentru consulul general — şi, privind din întâmplare în sus pe când ieşea pe uşă, văzuse o imagine care-l şocase: domnişoara Jayne Worthington, fata bătrână yankee şi, în ciuda spiritului ei copleşitor, o mironosiţă

cu gura cusută, stătea sus, pe vârful Kasbahului, cu briza oceanului răvăşindu-i părul şi cu un zâmbet de plăere jucându-i pe buzele întredeschise.

Când se retrăsese în interior se simţise tentat s-o urmeze, gândind că poate domnişoara Jayne valorează mai mult decât bănuise el.

— Căpitane MacGregor! Vocea ei îl trezi din reverie. Sunt silită să te rog să pleci.

Dar la urma urmei, îşi reconsideră el opinia, poate nu face chiar atât de mult. Totuşi nu putea uita imaginea ei stând în picioare pe balcon sau şi mai surprinzătorul tablou pe care-l compunea stând întinsă pe covor. O fi ea prea subţirică după gustul lui, dar ce gleznă bine rotunjită şi ce curbură a gambei! Iar corsajul descheiat al rochiei îi dezvăluise în mod neaşteptat o mişcare blândă a sânilor!

Pătrunse mai adânc în cameră şi se opri chiar în faţa ei. Ce ochi frumoşi avea, mari şi adânci şi întunecaţi! Cel puţin pe ăştia îi ţinuse bine minte. Şi mai era şi mica cicatrice de pe muchia tâmplei, un semn neobişnuit la o femeie. În cazul lui Jayne Worthington, fără a o face mai frumoasă, adăuga chipului ei o undă de mister.

— Dacă te îngrijorează respectul faţă de convenienţe, nu-ţi face griji, îi spuse el aplecându-se suficient de aproape de ea pentru a-i culege parfumul de gardienii de pe pielea bronzată. Cât m-am căţărat pe zid am stat în umbră. Nimeni nu ştie că sunt aici.

Ochii lui albaştri sclipiră, iar stomacul lui Jayne se strânse.

— Asta nu mă linişteşte deloc, răspunse ea sec. Ai putea să-ţi satisfaci poftele cu mine şi apoi să te strecori jos pe zid ca o şopârlă, cu care de altfel ai şi început să semeni, şi cine- ar câştiga din asta?

Andrew râni.

— Noi doi, nu eşti de acord? Pentru că ne-am cunoaşte unul pe celălalt.

Jayne înghiţi un nod, imaginându-şi timp de o clipă ce-ar însemna să cunoască puternicul trup al căpitanului. Ştia multe, oricum, doar după ce aruncase o privire iute la cămaşa descheiată

şi pantalonii strâmţi pe care-i purta. Zâmbetul lui deveni mai larg, iar ea-şi mută privirea în altă direcţie.

— E ceva absolut indecent! Obrajii ei ardeau.

— Argumentul se scufundă singur, sub greutatea inconsistenţei sale, fetiţo. Este foarte indecent pentru o femeie necăsătorită, cu situaţia şi educaţia ta, să se afle neînsoţită într-o ţară islamică şi, pe deasupra, cu intenţii oarecum misterioase.

— Nu mai e nici un mister. Şi asta, de când ţi-ai croit drum cu forţa în casa mea.

— Dar a fost înainte de asta? Andrew se gândi preţ de o clipă la vorbele ei. A, înţeleg ce spui! Iubitoarea familie habar n-avea de planurile tale de călătorie înainte de a le menţiona eu.

— Aveam de gând să le spun despre ele la timpul potrivit.

— Şi ei ştiu de ce te afli aici?

— Sigur că ştiu. Am binecuvântarea lor. Adică, un soi de binecuvântare, gândi ea, genul de binecuvântare pe care-l primise până acum oricare din acţiunile ei.

Nu mai spuse nimic iar Andrew aşteptă cu răbdare ca ea să continue, pironindu-şi privirea întunecată pe chipul ei slăbuţ.

Agitându-se nervos, Jayne se dădu un pas înapoi.

— Dacă vrei chiar să ştii, îl caut pe fratele meu.

— L-a dus cineva pe băiat unde nu trebuie?

— Glumeşti, căpitane, dar aşa e, eu cred că da! Şi acel cineva este chiar paşa din Tripoli.

Andrew se scărpină în cap.

— Cred că de vină-i verga care m-a lovit peste ureche săptămâna trecută. Nu se poate să fi auzit eu bine!

— Mi se pare că ai un cap suficient de tare pentru a suporta cam orice soi de lovitură.

Andrew dădu din cap admirativ.

— Îţi recunosc o calitate, fetiţo. Nu eşti nici fandosită, nici nu dai bir cu fugiţii când e de luptat.

— Nu mă tem de tine, dacă la asta te gândeai.

— Chiar dacă ştii că aş fi putut, după cum te-ai exprimat, să-mi satisfac poftele cu tine. De la coapsă pân-la gheată, un singur picior de-al meu e la fel de greu cât tine.

— Coapsele dumitale sunt lucrul la care mă gândesc cel mai puţin, căpitane MacGregor, spuse Jayne.

— Păcat, răspunse Andrew. Eu m-am gândit la ale tale. Mai ales după ce ai expus o curbă atât de interesantă a gambei!

— Oh! Credeam că purtăm o discuţie serioasă.

— Întotdeauna sunt serios când e vorba de picioarele femeilor, domnişoară Worthington.

— Şi foarte rar când e vorba de altceva, cu excepţia propriilor dumitale încurcături. Ai fost destul de serios când l-ai ameninţat pe unchiul Randolph dacă-mi aduc bine aminte.

Îi întoarse spatele, iar Andrew observă înţepeneala umerilor, ţinuta mândră a capului. Nu prea-i păsa de nodul greu de păr ce se odihnea deasupra gulerului rochiei, dar îi plăcea netezimea gâtului pe care-l dezvelea.

Dădu din cap. O luase de la capăt, gândindu-se la trăsăturile fizice ale femeii când, de fapt, ea n-ar trebui să-l intereseze deloc. El nu era interesat de un gen de femei anume, nici măcar de cele voluptoase, ci doar de anumite plăceri pe care ele se ofereau să le împărtăşească.

Domnişoara Worthington nu era nici voluptoasă, nici dornică să împărtăşească ceva, dar era dreptul ei să fie aşa. Andrew respecta drepturile individuale. Şi pe undeva avea şi ea dreptate: el se obişnuise prea mult să nu ţină seama decât de sine.

— Iartă-mă, spuse el. Ar fi trebuit să vorbim despre fratele dumitale şi nu... Se răzgândi la timp. Nu era necesar să mai invoce părţile trupului din nou. Doar că mă iei într-una prin surprindere, şi nu prea-s multe persoane pe lume care să reuşească aşa ceva.

Jayne aşteaptă un moment înainte de a vorbi, aşteaptă o altă insultă sau altă insinuare care să-i cadă în cârcă, dar văzând că se lăsase tăcerea simţi că doreşte să vorbească. Căpitanul MacGregor părea într-adevăr pocăit. Poate... poate chiar... va înţelege. La urma urmei, el avea ceva comun cu Josh: amândoi se simţiseră atraşi de mare.

Şi amândoi, adăugă ea fără plăcere, în gând, simţeau o plăcere deosebită s-o tachineze fără milă. Ştia foarte bine că nu-l interesa pe căpitan ca femeie. Era o curiozitate, nimic mai mult, şi tocmai din acest motiv el ar putea considera situaţia ei demnă de un interes pur pasager. Dar de fapt ea nu avea cu cine sta de vorbă

şi, în ciuda mândriei şi independenţei ei, ştia că nu va putea rezolva *totdeauna* lucrurile de una singură.

Scurtă povestea cât putu, omiţând primii ani, insistând asupra plecării lui Josh şi a dispariţiei lui, asupra scrisorilor trimise de ea şi a răspunsurilor nesatisfăcătoare primite, chiar şi asupra întrevederilor (care o dezamăgiseră) de la Washington şi din Tanger.

— Recunosc că toate indiciile susţin teza că s-a înecat. Toate, cu excepţia faptului că nu s-a găsit corpul adus de apă la ţărm. Am citit despre portul Tripoli. Este puţin adânc pe alocuri, iar mareele sunt înşelătoare, dar în cele din urmă Josh ar fi fost găsit.

Andrew se străduia din greu să-şi păstreze expresia compătimitoare. Fetişcana e aiurită dacă-şi închipuie că după atâţia ani şi-ar mai putea găsi preţiosul frăţior în viaţă.

— Şi mai este ceva, adăugă ea. Nu ştiu dacă ai familie sau nu, căpitane...

— N-am pe nimeni în afară de mine însumi.

Tonul sec pe care rostise cuvintele o ului.

— Îmi cer scuze.

— Nu am ce regreta.

— Experienţele noastre de viaţă sunt diferite. Josh şi cu mine eram foarte apropiaţi. Aş fi ştiut dacă ar fi murit.

Andrew îşi ieşi din fire.

— Trăsnită idee, i-o trânti el.

— Ba deloc, îi replică Jayne sec. Există lucruri pe lume, căpitane MacGregor, care sunt mai reale decât cele pe care le putem pipăi.

— Să pipăi, asta-i tot ce-mi trebuie. O femeie... o navă. O flotă de vase, ar fi putut adăuga, pentru că şi el, la rândul lui, avea un vis. Dar el visa ceva mult mai consistent decât un frate care, dacă *ar fi în* viaţă, nu s-ar fi ostenit să-şi caute sora aşa cum se străduia ea să dea de urma lui.

Jayne îşi puse mâinile pe talie.

— Ar fi trebuit să mă aştept că nu mă vei înţelege.

— Şi ce-ai de gând să faci acum? o întrebă el. N-ar fi trebuit să-i pese, pentru că nici nu plănuia, nici nu dorea să se implice în aventura ei absură. Şi totuşi voia să ştie.

Jayne găsi deodată răspunsul la aceeaşi întrebare pe care şi ea şi-o pusese.

— Ceea ce-ar fi trebuit să fac de la bun început. În loc să mă încurc cu consulul general, cerându-i să-i scrie consulului din Tripoli, care la rândul lui ar fi trebuit să-mi obţină o audienţă la paşă, ar fi *trebuit* să mă duc direct la paşă.

Lucirea sceptică din ochii lui o aţâţă.

— Ai putea să te faci util, în loc să mă necăjeşti tot timpul. Dacă drumul dumitale trece cumva de-a lungul coastei africane, poţi să-*mi oferi un* loc la bord.

Domnişoara Worthington e la fel de însufleţită pe cât e de ţicnită, gândi Andrew. Şi învaţă cam greu lecţiile vieţii. Oare chiar uitase cu totul de invitaţia pe care i-o făcuse el la Taverna Washington? Dacă da, el va trebui să i-o amintească în aşa fel încât să n-o mai uite.

Îşi lăsă intenţionat privirea să rătăcească pe faţa ei, pe panta gâtului, pe pielea netedă, bronzată, de sub golul de la baza gâtului. Rochia, de culoare albastră, frumoasă, se ajusta bine pe corpul ei zvelt — şi totuşi prea slab, trebuia să şi-o reamintească — şi-i plăceau degetele rozalii de la picioare, aşa cum ieşeau curioase de sub tivul rochiei.

Încă o dată, ochii lui se întâlniră cu ai ei.

— E posibil să facem un aranjament, domnişoară Worthington, deşi a cam venit vremea să-ţi spun Jayne, nu-i aşa? Căci tocmai *suntem* pe cale să negociem plata.

CAPITOLUL VII

Plata?

Jayne se strădui să pară inocentă, dar ştia exact la ce se referă MacGregor. Ignorând uşoara ridicătură a sprâncenelor dese şi negre ale căpitanului, perseveră.

— O să plătesc suma pe care o soliciţi pentru a depozita un butoi pe punte, deoarece acolo am de gând să stau. Plus, desigur, tot ceea ce se ia pentru masă.

— Un butoi, zici. Andrew o mai privi încă o dată, lent, de sus până jos. Depăşeşti înălţimea, desigur, dar nu ai grosimea cerută. N-aş putea să-ţi iau nici jumătate din sumă.

Jayne îl privi printre pleoapele pe jumătate lăsate, fără a se simţi în vreun fel flatată.

— Câtă onestitate!

— Evident, tocmai vroiam să adaug, asta în cazul când ar fi vorba de bani. Dar ştii, fetiţo, că în joc e ceva mult mai preţios.

Acum stătea în picioare foarte aproape de ea, întunecat şi greu şi de neclintit ca o stâncă, iar Jayne nu putea să ia nici o gură de aer care să nu fie încărcată de mirosul lui. O tachina — o ştiau amândoi — deci cum dă-i permitea ea să-i agite atâta mărunţaiele? Ar fi trebuit să-l tachineze şi ea, la rândul ei, să-l demaşte cum demască jucătorul de cărţi pe cel ce face o cacealma, să-l oblige să recunoască faptul că nu are nici cea mai mică dorinţă de a întreţine o relaţie intimă cu ea.

Dar oricât era de curajoasă, nu avea destul nerv pentru aşa ceva. Şi, de fapt, nici nu ştia cum să cocheteze.

— Am mai discutat asta o dată, căpitane MacGregor, îi spuse ea, menţinându-şi privirea pe o linie ce trecea peste umărul lui stâng şi peste părul negru şi aspru ce se freca de pânza cămăşii. Sunt sigură că-ţi aminteşti răspunsul meu.

— Atunci aveai de ales între mai multe posibilităţi. Acum s-ar putea să mă fi răzgândit.

— Ai profita de o femeie aflată pe un ţărm, departe de casă?

Ochii lui avură o sclipire periculoasă.

— Mda.

— Eşti un ticălos, căpitane.

— Şi de când nu se mai simt femeile atrase de acest gen?

— De când femeia sunt eu.

Nu sunt nici mama, nici sora mea, ar fi putut ea să adauge, dar decise că el se lămurise asupra lor încă pe când erau în New York.

— Cuvinte pline de mândrie, Jayne.

Îşi croi drum şi mai aproape de ea, până când respiraţiile lor se amestecară, ţinându-şi privirea plutită pe buzele ei uşor întredeschise.

— Gândesc că o mică degustare n-ar strica. Ca să fim siguri, ştii, să nu facem vreo greşeală.

— Nu ştiu de ce te referi, reuşi Jayne să spună, întrebându-se dacă n-ar trebui cumva să se agaţe de umerii lui pentru a se putea ţine pe picioare, căci genunchii îi tremurau.

Era aşa de mare... aşa de copleşitor... şi buzele lui erau atât de aproape!

— N-ai fost sărutată niciodată, fetiţo?

Ea înghiţi cu greu.

— Ba da. (O dată, demult, de către un băiat din vecini... pe obraz).

— Şi nu ţi-a plăcut? Dacă ţi se pare că n-a fost de-ajuns, ar trebui să mai încerci din nou.

Buzele lui le atinseră uşor pe ale ei. Jayne se simţi parcă lovită de trăsnet. Nu se putea mişca, nu putea respira, întreaga ei fiinţă părea să se concentreze asupra legăturii fragile care-i unea. Fragilă, poate, dar — după cât se părea — destul de strânsă pentru a rezista furtunii celei mai puternice... sau scurgerii unei eternităţi.

Nu-şi închipui că s-ar putea desprinde, pentru că un asemenea gest ar fi echivalent cu sfârşitul afluxului de căldură şi lumină ce-i copleşise toate simţurile.

S-o sărute uşor, scurt — asta fusese intenţia lui Andrew... S-o necăjească, să-i şteargă din privire sclipirea neîncrezătoare. Dar gura ei era atât de moale şi avea o dulceaţă nebănuită! El repetă atingerea, de data aceasta odihnindu-şi mâinile pe umerii ei. Schimbă direcţia sărutului, mişcându-şi seducător gura peste buzele ei care nu opuneau rezistenţă, simţind cum tensiunea creşte în fiecare punct al corpului pe care-l atingeau degetele lui, uşoara mişcare înainte, urmată de semnul unei descărcări, care la o femeie desfrânată, s-ar fi transformat în smulgerea hainelor de pe trup.

Mâinile lui urcară până când îi cuprinseră obrajii; degetele îi erau mângâiate de şuviţele libere de păr negru, şi parcă simţea în şale furnicături.

Pe măsură ce sărutul lui devenea mai profund, Jayne se trezi că se unduieşte, lipindu-se de el, ca o floare proaspăt înfloreşte când ajunge prea aproape de flacără. Când limba lui i-o găsi pe a ei,

iar vârful ei aspru îi sugera anumite lucruri care ea nu le înțelegea, trebui să se agațe de faldurile cămășii lui pentru a se ține dreaptă. Îi simțea căldura, prin pânză și se întreba cât de fierbinte o fi pielea lui, cât de netedă, cât de tare, cât de diferită de a ei.

Mâinile lui, suficient de mari și de puternice ca s-o strivească, se odihneau blând pe fața ei; gura lui însă o ardea... Era prinsă în capcana căldurii și puterii lui și — ce-i mai rău — era încântată.

O dorință nebună puse stăpânire pe Andrew, pe atât de intensă pe cât era de neașteptată. Se agăță de ultima fărâmă de luciditate și o îndepărtă, dar nu putu să se convingă pe sine să rupă complet înlănțuirea, dând drumul umerilor ei. Ea stătea nemișcată ca o figurină de porțelan. Ochii ridicați spre el erau strălucitori și uluiți în același timp, buzele pline deveniseră mai pline în urma agresiunii lui. Degetele ei se agățau tot mai strâns de cămașa lui, iar cicatricea subțire părea că pulsează pe tâmpla ei.

Dorința lui Andrew se transformă în dezgust. Oare-și dădea ea seama cât de aproape fusese de momentul unei posesiuni complete și brutale săvârșită pe covorul marocan? Dumnezeu s-o aibă în pază, era de-abia prima ei zi în port. Dacă așa avea de gând să se poarte, nu va supraviețui niciodată.

Și naiba să-l ia dacă știa și el de ce-i pasă! Când se cățărase pe balconul ei cedase unui impuls stârnit mai degrabă de surpriza de a o vedea în plin Kasbah, decât de dorința de a veghea asupra ei.

Și, în plus, Andrew nu disprețuia nici el o ocazie de a face paradă de ceva.

— Ești prea puțin apărată de lume, nu-i așa? o întrebă el luându-și mâinile de pe ea. Sau poate nu ești atât de nevinovată pe cât pari.

Strategia funcționă. Sclipirea din ochi, ca și uluirea, se topiră făcând loc unei priviri mânioase.

Îi dădu o palmă și atingerea iute a palmei el de fața lui îi produse o plăcere la fel de mare ca aceea datorată atingerii buzelor.

— Ticălosule, șuieră ea.

Pe neașteptate, el simți creșcând în el o mânie egală cu a ei.

— Mda, spuse el rostogolind cuvintele de parcă ar fi mânuit un bici. Îşi frecă obrazul. Un ticălos care preferă o femeie maleabilă. Una care ştie cum să-i dăruie bărbatului plăcere şi cum să capete plăceri şi pentru ea.

Jayne n-ar fi trebuit să se simtă jignită, după cum n-ar fi trebuit să simtă nici o slăbiciune în clipa când el o atinsese, dar cuvintele lui tăiară în carne vie, ca un cuţit.

N-ar trebui nici să-l mai întârâte, dar nu putea să tacă după cum n-ar fi putut traversa oceanul înot, aşa cum ameninţase odată să procedeze.

— Am crezut că ai nevoie de o provocare. Aşa mi-ai spus la New York.

— O provocare, da, dar numai când fata posedă ceea ce eu aş considera drept o răsplată.

Jayne suspină adânc. Ştia că ea nu reprezintă ceea ce bărbaţii doresc să aibă într-o femeie, dar niciodată nu i se spusese acest lucru atât de deschis şi de către un bărbat care tocmai gustase dulceaţa gurii ei.

Nu-i înţelegea nici mânia, nici insultele. Nu făcuse altceva decât să-i răspundă la sărut. Prima dată când gustase şi ea dorinţa, care cu câteva clipe în urmă i se păruse atât de dulce, se transforma acum pe buzele ei în amărăciune.

— Te rog să pleci, reuşi ea să articuleze. Pot să mă apăr mult mai bine decât crezi. Mai ales de un ticălos ca tine.

O lumină sălbatică se aprinse în ochii lui umbriţi.

— E un cuvânt de care te-ai îndrăgostit.

Pornită de pe buzele lui strânse, observaţia suna ameninţător.

— Doar pentru că am fost inspirată. Prima dată când ne-am întâlnit mi-am dat seama că nu eşti un gentleman, dar n-am ştiut cât de josnic eşti. Tot ce-ţi cer e ca pe viitor să mă laşi în pace. Dacă vezi că mă înec, treci mai departe.

Răceala lui aspirase toată căldura din cameră.

— Cu plăcere, domnişoară Worthington. Dacă într-adevăr am să văd că te îneci, îţi promit să navighez drept pe lângă dumneata, în timp ce te vei afunda sub valuri.

— La dracu! La dracu! La dracu!

Andrew închise cu o bufnitură sertarul biroului din cabina lui.

— Oakum! strigă el.

Uşa scârţâi şi se deschise, lăsând loc cât să intre primul ofiţer. Oakum pătrunse în încăpere, îşi ridică pantalonii şi aruncă o privire gânditoare asupra stăpânului vasului, care stătea cocoşat deasupra biroului, în timp ce lumina venind de la lampa de alamă aşezată lângă cotul lui arunca umbre diavoleşti pe faţa lui ţepoasă.

Nu era nevoie să fii prea deştept ca să-ţi dai seama că în aer pluteşte necazul.

— Nu-i nevoie să ţipi, căp'tane Mac. Oakum considera adesea că e mai bine să răspundă pe loc atunci când căpitanul era scos din sărite, dar numai dacă erau de faţă doar ei doi. În caz că ţi-ai ieşit din minte, ţi-amintesc că am cabina chiar aici alături.

Andrew bombăni în timp ce răvăşea hârtiile de pe birou.

— Ţine-ţi gura, amice. Nu-mi place ca echipajul să-mi răspundă. Mormăi aceste cuvinte, deşi ele erau rostite mai degrabă din obişnuiţă decât din dorinţa de a pedepsi.

— Am înţeles, căp'tane!

Răspunsul lui Oakum izvora atât din respectul pe care i-l purta lui MacGregor, cât şi din cunoaşterea faptului că era mai bine să nu-l împingi prea departe, mai ales în rarele ocazii când îşi ieşea din fire. Oakum nu-l mai văzuse aşa de luni de zile, dacă-şi amintea bine chiar de la necazul pe care-l avusese în New York.

— Cineva a luat declaraţia de vamă, spuse Andrew tăios.

Oakum se scărpină în barbă. Căp'tanul Mac cunoştea încărcătura de parcă el ar fi urcat-o la bord, până la ultimul butoiaş, balot sau cutie, deci la ce-i trebuia declaraţia? Dar nu era datoria lui Oakum să-i pună întrebări lui Andrew MacGregor, după cum nu avea nici înclinaţia de a-şi desfăşura pânzele sub vântul ridicat de furia furtunoasă a căpitanului.

— Boxer i-a adus-o celui de-al doilea ofiţer, spuse Oakum. O aduc eu imediat.

— Nu, nu te mai osteni. Andew se aşează greoi pe scaun şi-şi trecu mâna prin păr. Acum nu-mi mai aduc aminte ce voiam să fac cu nenorocita aia de hârtie.

Privi de jur împrejurul cabinei — la pat şi la sertarele întărite cu alamă pe dedesubt, la cutia mică de la bază, la lămpile cu petrol suspendate pe pereţii cu panel de tec, la fereastra largă ce dădea

spre portul Tanger, acum întunecat, şi, în cele din urmă, la covorul marocan care acoperea o bună parte din duşumea.

O clipă îşi imagină o femeie aşezată la picioarele lui, cu faldurile rochiei albastre ridicate ca să-i dezvăluie picioarele frumos curbate, cu gâtlejul şi o bună parte din sâni expuse vederii şi cu o expresie de deplină mulţumire plutind pe chipul ei zâmbitor.

Până când il zărise în cadrul uşii. La majoritatea femeilor, apariţia lui trezea un zâmbet; la domnişoara Jayne Worthington, îl şterge de pe buze.

Ticălos. Trebuie să-l fi rostit de cel puţin zece ori. Cuvântul îl rănise mai mult decât bănuia ea, nu pentru că nu i se potrivea, ci pentru că asta chiar era el.

Oakum se îndreptă spre uşă.

— Stai, meştere Oakum, spuse Andrew imblânzit. Simt nevoia să beau ceva şi n-aş vrea să beau singur.

— O să-mi fac datoria, zise Oakum râzând. dacă ai nevoie de tovărăşie.

Andrew umplu două pahare din carafa de vin roşu de pe birou.

— Aş rosti un toast, dar nu prea sunt lucruri în cinstea cărora să bei... cu excepţia băuturii înseşi. În cinstea vinului!

— A vinului, spuse Oakum ca un ecou, luându-şi poziţia obişnuită, în picioare lângă fereastră, cu spatele sprijinit de perete. În ceea ce-l privea, prefera romul şi berea, dar Andrew MacGregor făcea libaţiuni mai rafinate. După părerea primului ofiţer, era un semn al eredităţii.

Un timp băură în tăcere, iar Oakum observă cum mânia revine pe chipul căpitanul.

— N-am de ce să-ţi întrerup gândurile, căp'tane Mac, dar spune-mi totuşi, nu cumva, din întâmplare, ai avut de-a face cu yankei?

Andrew îi aruncă o privire piezişă.

— Ce te face să întrebi aşa ceva?

— Fiindcă ei te pot înfuria mai iute decât o pânză slab legată.

— Un surâs afectat luă locul mâniei lui Andrew, dar ochii lui nu-şi pierdură duritatea.

— Ţi-aminteşti de fetişcana care a vrut să-şi ia bilet de traversare pe *Trossachs?* Era la New York.

— Mda, spuse Oakum nedumerit.

— Ai spus că-i neajutorată, sau ceva în genul ăsta.

— Aşa mi s-a părut mie.

— Ai judecat-o greşit pe domnişoara Worthington. S-a descurcat tot drumul până la Tanger. Chiar acum se află în consulatul ţării sale, visând la cine ştie ce prostie.

— Pe focul iadului!

— Şi eu, amice, am spus o droaie de injurături de când am plecat de lângă ea. Tot mai vrea să călătorească pe vas până la Tripoli, aşa cum voia şi înainte, ca să meargă în audienţă la Karamanli. Natural, am refuzat-o.

Oakum îl studie pe căpitan cu atenţie. MacGregor nu era omul care să permită unei femei să-i răpească liniştea sau chiar să-i stăruie în gând de îndată ce nu mai era sub ochii lui — sau în patul lui. Oakum nu-l condamna pentru această trăsătură. De când îi muriseră nevasta şi copilul, răpuşi de febră în urmă cu vreo douăzeci de ani, şi el se comportase cam la fel.

Dar căp'tanul Mac era un bărbat tânăr. Cel puţin aşa i se părea lui Oakum, care la cei cincizeci de ani ai săi i-o lua cu cincisprezece înainte. Ar fi trebuit să se gândească la căsătorie, să arunce sămânţa unui moştenitor. Un fiu, cam ca iubitul Jamie al lui Oakum — ăsta da motiv ca să ajungi să stăpâneşti o flotă-ntreagă!

Căp'tanul Mac nu vedea rostul ploditului de moştenitori. Ceea ce, după părerea lui Oakum, arăta că busola lui e pusă pe un curs deviat cu câteva puncte faţă de cel corect.

— A spus de data asta ce anume o determină să vrea atât de mult să fie primită de paşă? întrebă Oakum.

Andrew dădu din umeri.

— A spus, deşi mai bine n-aş fi aflat. Motivul e stupid, chiar şi pentru o minte de yankeu.

Îi rezumă povestea femeii, punctând-o regulat cu mişcări ale capului.

— Trebuie că-şi iubeşte foarte mult fratele, spuse Oakum.

— Nu l-a mai văzut de treisprezece ani.

— Pe focul iadului!

Se lăsă tăcerea, pe care în cele din urmă o rupse Oakum.

— Şi eu am avut odată un frate. Eram apropiaţi bine 'nainte ca el să plece la nu-ş'ce bătălie. Pe viaţa mea, nu-mi mai pot aminti pentru ce se luptau. Dar puştiu' nu s-a mai întors acasă.

Andrew învârti vinul în pahar şi privi cum lumina lămpii îi aprinde culoarea la suprafaţă.

— Şi eu am avut odată un frate. Cel puţin tatăl meu a mai avut un fiu. După cum bine-ţi poţi închipui, nu eram apropiaţi. Cunoşti sentimentele mele faţă de familii. Îţi aduc mai multe necazuri decât merită.

Era o observaţie ce nu suporta să fie contrazisă.

Andrew dădu vinul pe gât, apoi turnă pentru fiecare încă un rând şi amândoi bărbaţi băură în tăcere. Erau la jumătatea celui de-al treilea pahar când el vorbi din nou.

— E-adevărat, să ştii, Oakum.

— Ce-i adevărat, căp'tane Mac?

— Ceea ce mi-a spus ea.

Nu era nevoie să întrebe ce-i spusese. Şi nu era nevoie nici să-i spună căpitanului că băuse cât vin trebuie, având în vedere că în zori urmau să ridice ancora şi să plece la Alger şi că va avea un cap mai greu ca un butoi de plumb. MacGregor ţinea la băutură la fel de bine ca orice marinar şi asta însemna foarte mult, având în vedere succesul cârciumilor din fiecare port. Dar un deget de alcool de lua în plus, întâmplare rară, dar nu exclusă, imediat i se strica buna dispoziţie. Nu era cu nimic mai plăcut decât greaţa de care suferea a doua zi dimineaţă.

— Mi-a zis ticălos, spuse Andrew, uitându-se în drojdia de pe fundul paharului.

— Ţi s-a mai spus aşa şi înainte.

— Da, de către bărbaţi. Şi n-au spus-o decât o singură dată. Dar ea a găsit de cuviinţă s-o repete.

— Sper că n-ai lovit fata, nu?

— Am sărutat-o.

O-ho, gândi Oakum, dar vorbi fără a-şi schimba măcar un pic expresia sprâncenelor.

— Nu prea seamănă a pedeapsă. Nu atunci când femeile se îndrăgostesc cum se îndrăgostesc de tine.

Andrew râse sec.

— Domnişoara Worthington e o femeie de excepţie. Ea a rezistat farmecelor mele. Mi-a spus că şi dac-o s-o văd că se îneacă trebuie să navighez pe lângă ea.

— N-am intenţia să te jignesc, căp'tane, spuse Oakum, gândindu-se că ar putea să-nceapă să-i placă de fetişcană, dar ce te-a supărat, cuvântul pe care ţi l-a spus sau rezistenţa?

Andrew ridică la timp capul din pahar pentru a zări lucirea din ochii primului ofiţer. Era tentat să spună tot adevărul — că nu-i rezistase de la bun început şi că numai când el dăduse înapoi ca un crap din undiţa pescarului ea-şi venise în fire şi-l plesnise peste faţă.

Şi-l etichetase cu o precizie ucigătoare. Andrew crescuse cu stigmatul de *ticălos* al bastardului. Când nu era decât un băieţandru, plecase din satul lui, din Higlands, cu ecoul acestui cuvânt în urechi. Ceea ce n-ar fi fost atât de rău, dacă acuzaţia nu i-ar fi fost aruncată în faţă de către singurul om care, sperase el, să-l iubească şi să-l înţeleagă. Lordul din partea locului, al cărui cuvânt era lege în tot comitatul. Bărbatul care refuzase să recunoască rodul aventurii sale de tinereţe. Tatăl lui Andrew.

Îşi croise drum în lume, se agitase şi luptase şi trudise pentru dreptul de a ocupa cabina căpitanului. Îşi câştigase statutul, pentru numele lui Dumnezeu, şi nici o fată bătrână, uscăţivă şi îngustă la minte nu-l va împinge înapoi spre ruşinea aceea.

Dar te-ai purtat urât cu ea, îi şopti o voce, *şi la urma urmei nici nu-i chiar aşa de uscăţivă.*

— Ai zis ceva, căp'tane Mac? întrebă Oakum.

Andrew se scutură de melancolie.

— Am zis? Poate. Mai vrei un pahar?

— Port povara prea multor ani pe oasele astea bătrâne ca să mai petrec juma' de noapte. Oakum îşi puse paharul gol lângă carafă. Să mă ierţi, căp'tane, dar am îndatoriri de îndeplinit dacă e să ridicăm pânzele mâine dimineaţă. Necazu-i că, vezi 'mneata, cu fiecare dimineaţă care trece, zorii par să sosească mai devreme.

În timp ce uşa se închidea în spatele primului ofiţer, se simţi o mişcare în cuiuţa de la picioarele patului căpitanului. O umbră se prelinse pe covor, abia observată de Andrew. Acesta nu dădu

prea multă atenţie nici braţului lung, păros, subţire ca o funie, care se incolăci în jurul gâtului său. Totuşi, atenţia-i fu atrasă de degetele lungi de zece centimetri care-i răvăşeau părul de pe ceafă.

— E-n ordine, Atlas, vino la bord!

Creatura se repezi în poala lui Andrew, cu braţele lungi odihnindu-se pe picioarele lungi, cu trupul fragil sprijinit de pieptul lui, cu al cincilea apendice incolăcit după piciorul scaunului. Andrew privi în jos la faţa mică, gânditoare a maimuţei-păianjen, care pusese piciorul pe vas cu un an în urmă, după ce fusese scăpată din ghearele nemilosului ei stăpân, un arab din Kasbahul Tangerului. După o rapidă şi inutilă vânătoare de păduchi în triunghiul de păr de la baza gâtului lui Andrew, Atlas înhăţă un fir de păr rătăcit care căzuse pe pieptul cămăşii stăpânului său, îl încercă în dinţi şi se uită în sus, cu petecul triunghiular de păr de culoare ştearsă de pe frunte fluturând deasupra unei perechi de ochi extrem de omeneşti.

În seara aceasta Andrew n-avu nici un zâmbet pentru animal, dar se simţi reconfortat de căldura trupului micuţ, în timp ce privea prin fereastra deschisă la întunericul de-afară. Plânsetul unei sirene de ceaţă, singuratice, plutea pe aripile brizei răcoroase. Atlas îşi păstră poziţia în timp ce Andrew îşi turnă un alt pahar spre a bea în cinstea sunetului. Noaptea aceasta era noaptea toasturilor în onoarea lucrurilor ce vorbeau despre prezent, sau chiar despre viitor; se simţea mult mai bine când uita de trecut.

Dar nu putea să şi-o scoată din minte pe domnişoara Jayne Worthington. Era într-adevăr, după cum chiar ea i-o spusese odată, o persoană cum nu mai întâlnise. Doar că nu era aşa de distantă pe cât ar fi vrut ea să fie crezută. În braţele lui fusese pe de-a-ntregul femeie, chiar dacă totul durase doar un minut. Şi, se gândi el amintindu-şi de mantia aruncată neglijent pe patul ei, îi urmase sfatul şi-şi alesese o culoare la fel de vie ca a vinului pe care-l bea el.

Ralph Kennamer, asistent al consulului general al S.U.A., cântări valiza lui Jayne în mână şi aruncă o privire îngrijorată în jur, la mulţimea care se vânzolea prin docurile din Tanger.

— Nu sunt convins că e înţelept să faceţi aşa ceva, domnişoară Worthington.

— Prostii, spuse ea din adâncurile glugii mari. Aş fi putut să mă ocup de asta singură.

Cu toate acestea, era într-adevăr bucuroasă că el se oferise s-o însoţească în căutările ei. Chiar în cele mai bune cazuri, femeile nu aveau cine ştie ce statut într-o ţară musulmană; în mijlocul a o sută de marinari, singurul statut pe care-l aveau depindea de viteza cu care puteau fi culcate pe spate.

Dacă s-ar fi simţit mai în apele ei, poate ar fi făcut faţă dificultăţilor misiunii ei matinale. Dar nu prea avusese somn, în patul de la consulat, şi din cine ştie ce motiv nervii îi erau intinşi la maximum, într-un mod cum nu mai cunoscuse înainte.

— E pe-aici un căpitan despre care mi se spune că ia pasageri, spuse Kennamer fluturând mâna către un şir depărtat de vase gata de plecare.

Stomacul lui Jayne se făcu ghem în timp ce-i urmărea mişcarea. Dar, cu vădită uşurare, observă că nici unul dintre vase nu semăna cu *Trossachs*, aşa cum îl văzuse în rada de pe East River.

— Nu l-am cunoscut personal, să ştiţi, continuă asistentul, nici n-am reuşit să capăt referinţe cu privire la caracterul şi seriozitatea lui, dar gentlemanul pe care l-am chestionat la ultimul chei — ei, ştiu eu că nu i se poate spune de-adevărat „gentleman", dar a fost in stare să-şi păstreze cât de cât vorbirea onorabilă — mi-a spus, oricum, că acest căpitan, despre care tocmai vorbeam...

Jayne se luptă să nu ţipe.

— Vă rog, domnule Kennamer, vi s-a spus şi numele?

— Rashid, aşa a spus omul acela. Căpitanul Nu-ştiu-cum Rashid. Se spune că vorbeşte englezeşte, deşi mi-amintesc că aţi spus că nu-i neapărat necesar pentru că aţi învăţat araba. O realizare absolut ieşită din comun, dacă-mi permiteţi o opinie.

În timp ce-şi croiau drum prin mulţime, Jayne îşi dedică slabele rezerve de energie efortului de a ignora atât divagaţiile asistentului cât şi privirile curioase aruncate către mantia şi gluga ei protectoare. În jurul ei auzea mai degrabă pălăvrăgeli în arabă şi într-o limbă care urechii ei neobişnuite îi suna a fi spaniolă sau

italiană. Ocazionalele fraze în franceză erau mai uşor de identificat, ca şi, evident, engleza care mai răsuna din când în când.

În cele din urmă Kennamer se opri, cu Jayne aproape, pe urmele lui.

— Ce neplăcut, spuse el. Nu se poate să fie acesta vasul despre care mi-a vorbit gentlemanul. Păi, abia de mai pluteşte...

Continuă să mormăie despre defectele micului vas, în timp ce ochii reticenţi ai lui Jayne se roteau de la vopseaua coşcovită de pe cocă la pasarela pe jumătate putrezită, înregistrând mişcarea dubioasă a catargului mare în vântul dimineţii; şi fu silită să recunoască justeţea aprecierilor lui.

N-a fost încurajată deloc de aspectul bărbatului cu ochi ageri, plin de zâmbete, îmbrăcat într-un halat larg alb-murdar şi în pantaloni, care coborî pe pasarelă ca să-i întâmpine. O mustaţă subţire sublinia buza superioară nu mai puţin subţre, iar capul îi era acoperit cu o bucată de ţesătură din lână albă, nu mai curată decât halatul.

— Sunt căpitanul Aziz Rashid, spuse el cu voce cântată. Pot să vă fiu de folos în această dimineaţă binecuvântată de Allah?

Zâmbetul i se făcu mai larg când Kennamer îi explică ce doreşte şi un incisiv de aur străluci într-un şir de dinţi pătaţi, zimţaţi.

— Missy Lady, spuse el înclinând capul spre Jayne, ne va onora cu prezenţa la bordul nedemnului meu vas.

— Nu ştiu... — începu Kennamer.

Înainte ca el să apuce să vorbească despre cele o mie de lucruri pe care nu le ştia, Jayne îl întrerupse brusc cu un „Domnule Kennamer!"

— Da? întrebă el, aparent netulburat, ca şi cum ar fi fost obişnuit să fie întrerupt.

— Lăsaţi-mă, vă rog, să vorbesc cu căpitanul. Ceva zvâcnea în capul lui Jayne la fiecare cuvânt pe care-l rostea. La urma urmei, eu sunt cea pentru care se pregăteşte călătoria.

Aşa că, începu să se întereze — într-o arabă poticnită, aleasă din intenţia de a evita alte sfaturi, dar şi pentru a practica puţin limba — despre locuinţa ce-i va fi pusă la dispoziţie, despre costurile exacte, dacă i se va asigura un spaţiu exclusiv, dacă va fi

căpitanul în stare să-i explice cum să ajungă la palatul paşei de îndată ce vor fi sosit la Tripoli şi aşa mai departe, până când începu să se teamă că pare la fel de fără conţinut ca şi asistentul.

Se întrerupse o dată când deveni conştientă de o prezenţă apropiată, cea a unui arab cu halat şi glugă care părea mult prea interesat de ceea ce avea ea de spus. Nu putu să-i vadă trăsăturile, cel mult o cicatrice încreţită ce-i traversa obrazul oacheş şi o pereche de ochi mici şi piezişi. Se-nfioră involuntar când ochii lui se opriră asupra ei. În cele din urmă el se îndepărtă, iar ea continuă până când se convinse că vasul o să-i fie suficient.

Nu reprezenta nici măcar a suta parte din calitatea oricăruia dintre vasele pe care călătorise până acum, dar era prezent şi disponibil, iar pentru Jayne numai asta conta. Cu atât mai mult cu cât căpitanul lui nu era nici scoţian, nici absurd de musculos şi nu părea să se intereseze deloc nici de persoana, nici de ţelurile ei, amabilitatea lui nefiind trezită decât de banii pe care-i va câştiga de la ea.

Ca pentru a-şi justifica prezenţa, Ralph Kennamer lansă o rafală de întrebări extrem de asemănătoare cu cele pe care ea le pusese deja. Jayne încetă să mai asculte şi, pentru prima dată de când se sculase neodihnită din pat la scurt timp după revărsatul zorilor, pierdu controlul asupra propriilor gânduri. Ca un val uriaş, ruşinea din după-amiaza precedentă se prăbuşi asupra ei... sărutul... explozia de dorinţă... promptitudinea cu care ar fi putut încerca tot ce-i trecea prin cap lui Andrew MacGregor.

O luase prin surprindere, asta era, apărând subit în uşă şi apoi atacând-o, atunci când ea se dovedise în stare să reziste grosolăniei lui.

Ieri nu credeai că sărutul lui e grosolan, şopti o voce mică dinăuntrul ei. Pe sus, un pescăruş ce dădea târcoale scoase un sunet ca de incuviinţare, opinie la care se ralie şi scârţâitul vasului în mişcare.

Ba credeam, răspunse ea, tot şoptit, şi într-un moment de onestitate adăugă, *după ce a dat înapoi.*

Jayne ştia prea bine care era clipa dezonoarei ei — nu i se opusese; mai degrabă el fusese cel care întrerupsese sărutul. Mai rău, în timpul ceasurilor de după plecarea lui ea retrăise iar şi iar

atingerea buzelor lui. Ca şi cum nu-i ajunsese. Ca şi cum ar mai fi vrut.

Rezultatul, a doua zi dimineaţă, a fost o iritare care o împiedica să se concentreze şi o ciudată senzaţie de gol interior, ca o foame pe care n-o puteau sătura nici mâncarea, nici băutura. Pusese senzaţia pe seama modului în care căpitanul MacGregor îşi bătuse încă o dată joc de feminitatea ei insuficientă, informând-o în termeni fără echivoc că prefera femeile capabile să dea şi să primească plăcere. Ceea ce, după cum o demonstrase făţiş, ea nu va putea face niciodată.

Amintirea cuvintelor lui o făcea să simtă un pumn de gheaţă în jurul inimii.

— Missy Lady, facem târgul? întrebă în engleză căpitanul Rashid.

Neliniştea din vocea lui dovedea că Rashid pusese întrebarea de mai multe ori, aşa că ea se sili să îndepărteze gândurile negre. Ce-a fost, a fost. Ea trebuia să se îngrijească de ziua de azi.

— Facem târgul.

Nu se ştie de ce, nu putea să se hotărască să strângă mâna murdară a bărbatului, dar de fapt nici nu era sigură dacă era potrivit să procedeze aşa.

— Când plecăm?

— De îndată ce Missy Lady se îmbarcă.

— Bine, spuse ea, şi se convinse că spusese adevărul. Cu cât pornea mai iute la drum, cu atât mai repede va ajunge în faţa paşei. Şi cu atât mai curând va afla adevărul despre Josh. *Aceasta* era singura consideraţie pe care şi-o putea permite. Gata cu bătutul câmpilor despre bărbaţi neciopliţi cu ochi pătrunzători şi flămânzi şi buze care ştiau să batjocorească la fel de uşor cum excitau.

Josh. Numele se transformă în mintea ei într-o litanie.

Simţi un tremur premonitoriu în timp ce-i mulţumea lui Ralph Kennamer pentru ajutor şi îşi lua valiza, fericită să fie iar în posesia ei pentru că ea conţinea toate lucrurile de valoare care o însoţeau în căutările ei.

Stângace, îşi croi drum spre pasarelă. Nici chiar privirea arabului care trăgea cu urechea, şi care rămăsese în picioare în

umbră la vreo patru metri distanţă de vas, n-o putea determina să pună la îndoială ceea ce avea de gând să întreprindă.

Mai târziu, după o inspecţie rapidă şi descurajată a găurii lipsite de aer pe care căpitanul Rashid o numea cabină de lux şi după ce se asigurase că valiza ei e încuiată la loc sigur, îşi luă în primire postul lângă balustrada de la babord a vasului. În timp ce apele Mediteranei alunecau încet în urmă, ea privi cum stânca uriaşă ce marca Strâmtoarea Gibraltar se micşorează din ce în ce, şi, în cele din urmă, dispare cu totul.

La distanţă de câteva zile de drum se afla Tripoli. Câteva zile lipsite de confort nu erau nimic în comparaţie cu anii cât îşi făcuse griji. Inima ei ştia că, într-un fel sau altul, va primi veşti despre soarta fratelui ei.

Capitolul VIII

După săptămâni după plecarea lui *Trossachs* din Tanger — călătorie încetinită de o oprire la Alger şi de o furtună bântuind dispre nord-est — Andrew luă direcţia de-a lungul coastei africane, în cadrul ultimei etape a călătoriei către destinaţia finală, Tripoli.

Când se afla cu două mile mai la vest de destinaţie, iar soarele după-amiezii îi încălzea cămaşa pe spinare, văzu de la balustrada de la tribord minaretele oraşului înălţându-se ca nişte pini scoţieni deasupra peisajului plat. Cum Oakum se afla la timonă, stătea cu Atlas cuibărit lângă cotul lui şi observa departe spre port două vase comerciale britanice care porniseră în direcţia opusă. În curând navele se pierdură din raza lui vizuală; cu excepţia vreunei pescăruş alb sau vreunei păsări a furtunii neagră ca smoala, care se aventurau ocazional în înălţime, fregata se afla singură pe mare.

Zborul păsărilor se desena pe fundalul limpede şi strălucitor al cerului de culoare albastru închis, care stătea mărturie că universul e nesfârşit dar, deşi furtuna trecuse, vântul continua să

bată în voie peste oceanul agitat de valuri, făcând să fluture pânzele fregatei şi să se cutremure arborada, în timp ce coca de lemn părea să mormăie în semn de protest.

Îi răspunse o flecăreală dojenitoare din partea maimuţeipăianjen, ale cărei mâini şi coadă se agăţau de arborele veleigabier la fel de uşor cum s-ar fi agăţat odinioară de arborii din Venezuela.

Prova, care părea să brăzdeze valurile cu creastă albă, se înălţa tremurând o clipă de parcă nava ar fi scrutat cerul în căutarea norilor rătăciţi, pentru a se scufunda apoi, îngropând emblema cu chip feminin şi sânii goi, ca şi jumătate din teugă, în adâncurile nesfârşite.

Andrew, căruia sângele îi alerga iute prin vene, părea să călărească aceste repetate urcuşuri şi coborâşuri aşa cum un bărbat cu o vocaţie diferită ar fi călărit un armăsar nărăvaş, cu picioarele încălţate în cizme bine înfipte în puntea stropită de apa sărată, cu capul descoperit în bătaia vântului, cu mânecile ample ale cămăşii albe de pânză fluturând la fel de zgomotos ca şi velele de deasupra capului. Aerul, parfumat de marea deasupra căreia se întindea, purta urmele unui climat mai rece, deturnând căldura ce pulsa din deşert la limita uscatului. Acest aer inviorător neobişnuit aduse zâmbetul pe buzele lui Andrew, a cărui faţă ca tăiată în stâncă şi bine arsă de soare fu despicată în două, subit, de o dungă albă.

Oakum, care-l observa de la postul lui de lângă timonă, strigă:

— E o după-masă minunată pentru navigaţie, căp'tane Mac!

Zâmbind încă, Andrew dădu din mână aprobator.

Era şi timpul, gândi primul ofiţer. Căpitanul nu fusese în apele lui de la plecarea din Tanger, trăsese şi de echipaj şi de el însuşi, se bucurase prea puţin de ceea ce, de obicei, reprezenta un mod de viaţă plăcut. Oakum atribuia schimbarea femeii americane pe care căpitanul Mac o întâlnise fugitiv într-o după-amiază marocană. O schimbare în aspectul căpitanului nu era neapărat un lucru rău, desigur, deşi el unul ar fi preferat să se producă într-un mod mai temperat.

Fără a analiza cauzele, Andrew ştia la fel de bine ca Oakum că nu fusese el însuşi, că nu simţise obişnuitele bucurii oferite de rutina vieţii la bordul navei.

Şi erau bucurii reale. Nu urcase pe o navă înainte de fuga din satul său natal din Highlands, la vârsta de doisprezece ani, dar din momentul când simţise mişcarea punţii sub picioare realizase că oceanul e căminul lui.

Odată cu scurgerea anilor, vizitele sale pe uscat ajunseră să reprezinte doar expresia necesităţii economice dar, ca bărbat pragmatic şi desfrânat ce se afla, găsea în ele şi ocazii pentru a se bucura de tovărăşia femeilor. În cele mai recente incursiuni pe ţărm se îngrijise de partea economică, dar imboldurile cărnii îi rămăseseră nesatisfăcute. Şi, ceea ce era mai rău, îi fuseseră stârnite până la punctul la care aproape nu le mai putea controla.

Se duse cu gândul la femeia care dorise să fie alături de el în aceste momente, dar nu în scopul satisfacerii vreuneia din poftele pe care le trezise. Căutările lui Jayne Worthington erau nebuneşti şi el nu era sigur că ea va avea tăria să persevereze în faţa necazurilor pe care, evident, le subestimase; iată două bune motive pentru a o reduce la statutul de amintire aproape uitată.

Dar ea avea o trăsătură care i-o aducea într-una în minte: era devotată unei cauze. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva în aparenţă sănătos la cap care să fie atât de dornic să sacrifice banii şi siguranţa proprie într-o căutare fără speranţe. Chiar dacă n-ar fi fost total lipsită de speranţe, ea tot n-ar fi putut reuşi niciodată; era mult prea imprudentă şi nu ştia nici măcar lucrurile elementare despre cum se struneşte un bărbat.

El avea impresia că ei nu-i sunt necunoscute nici al doilea şi, probabil, nici primul impediment, dar aceasta nu părea s-o întoarcă din drum. Nu, când discutase despre situaţia ei, obrajii cu pometii ridicaţi şi bronzaţi fuseseră invadaţi de o nuanţă rozalie şi ochii negri străluciseră aprinşi de flacăra zelului. Când se sărutaseră, acelaşi zel se transformase într-un răspuns înflăcărat.

Se aşteptase să îmbrăţişeze o zgripţuroaică ce nu cedează... să sărute două buze reci. La naiba, după o scurtă atingere ea se topise ca lumânarea de seu atinsă de flacără. Din nou, ea subestimase riscul la care se expunea, pentru că Andrew fusese

cât pe ce să-şi urmeze dorinţa de a o culca pe covor şi de-a se osteni între picioarele ei bine făcute.

Nebuna era sortită dezastrului. Dacă reuşea cumva să ajungă acasă întreagă — fără fratele ei, desigur, căci el era mort de mult — el putea paria pe un butoiaş de rom că oarece avarii tot va suferi. Şi nu se putea aştepta la nici o consolare de la afurisitul de Randolph Forbes şi de la restul clanului de rechini care o aşteptau să se întoarcă.

Andrew simţi cum îl cuprinde dezgustul la simplul gând ce-i trecuse prin minte, apoi îşi spuse — nu pentru prima oară — că nu el era în drept să-şi facă griji pentru ea. Ea făcea parte din acel clan. Poate că inocenţa ei nu era chiar atât de neprefăcută. Şi poate că el ar trebui să uite că a cunoscut-o vreodată.

Dacă vezi că mă înec, treci mai departe.

Păi, mai mult ca sigur aşa va şi face!

Privi în jos spre Atlas, ai cărui ochi cafenii rotunzi sticleau acuzator, pe faţa mică, în timp ce vântul netezea blăniţa de pe capul la fel de mic.

— Nu te mai uita aşa la mine, Atlas. Te arunc peste bord!

Atlas nu dădu semn de supărare sau disperare şi Andrew îşi mută privirea spre imaginea mult mai odihnitoare a mării învolburate.

În cele din urmă oraşul Tripoli, cu forma lui de semilună, începu să se vadă, dimpreună cu contururile unei jumătăţi de duzină de vase ancorate între *Trossachs* şi chei. Portul Tripoli nu-şi justifica numele, neﬁind altceva decât o mică concavitate deschisă bătăii valurilor dinspre nord-est, ale cărei ape schimbătoare ascundeau o reţea periculoasă de stânci şi recifuri. Nu puţine vase cu deplasament mare eşuaseră pe bancurile de nisip de acolo.

Protecţia naturală era dublată de un dig mare din stânci construit de sclavi, a căror sprinteneală fusese asigurată de biciurile ienicerilor paşei. În cursul anilor de când naviga, Andrew numărase cel puţin o duzină de vase eşuate pe îngusta limbă de pământ.

— Opt stânjeni, căpitane Mac, strigă unul din oamenii lui aflat în post la proră. Cuvintele se rostogoliră ca un ecou prin zgomotul vântului.

Apa era suficient de adâncă pentru deplasamentul navei *Trossachs*, dar n-avea să fie aşa pentru multă vreme.

— Redu viteza la şase noduri, îi strigă el peste umăr lui Oakum.

— Ţeles, căp'tane! Primul ofiţer începu să latre ordine marinarilor de pe punte, care trebuiau să strângă pânzele.

Încrezător în capacitatea echipajului său, Andrew îşi îndreptă atenţia din nou spre port. Fără nici un motiv anume, se întrebă cam pe unde îşi găsise sfârşitul Joshua Worthington. Băiatul se înecase; din cele povestite de surioara lui, Andrew căpătase această certitudine. Nava *Philadelphia* se înţepenise serios într- un banc de nisip lung, cunoscut tripolitanilor sub numele de Reciful Kaliusa, unul dintre multele care nu apăreau pe nici o hartă. Marinarii experimentaţi cunoşteau pământurile înşelătoare ascunse sub apă; nu însă şi căpitanul american, care păţise pocinogul la vreo sută de metri distanţă de mal.

Oamenii lui fuseseră duşi cu barca ceva mai aproape de coastă, apoi aruncaţi în apă şi lăsaţi să se lupte cum pot ca să traverseze bariera de valuri zbuciumate. Treisprezece ani mai târziu, Andrew tot mai auzea unii tripolitani sporovăind în pragul cafenelelor despre oum fuseseră capturaţi, descriind cu gesturi largi şi zâmbete furişe felul în care îi siliseră pe prizonieri să se lupte să ajungă pe plajă chiar în dreptul fortăreţei paşei.

Dacă toţi lăudăroşii luaseră cu adevărat parte la dezastru, Andrew estima că americanii fuseseră copleşiţi în proporţie de o sută la unul.

— Frumoasă privelişte, nu-i aşa, căp'tane Mac? întrebă matrozul Boxer, care se lipise de balustradă fără ca Andrew să-l observe şi se apucase să mângâie spinarea îmblânită a maimuţei.

Andrew îl privi pe băieţandru, al cărui cap blond nu-i ajungea nici măcar până la umăr. Ochii copilăroşi ai marinarului erau plini de veselie şi un zâmbet larg i se iţea pe faţa imberbă.

— Da, zise Andrew reapucându-se să studieze portul, frumoasă privelişte!

Spunea adevărul. De la distanţă, Tripoli cel în formă de semilună oferea o imagine superbă, cu clădirile sale albe, ale căror acoperişuri plate se aglomerau de-a lungul apei, în timp ce castelul fortificat al paşei se înălţa protector spre est; printre structurile făcute de om se vedeau risipite pete verzi contrastante: curmali, duzi şi măslini, leandri şi iasomie, un ansamblu sfidând grădinile paradisului. De pe vas puteau vedea chiar porţiuni din zidurile crenelate ale oraşului, cupolele băilor şi, evident, mineretele.

Un paradis adevărat, o ţară a antilopelor şi struţilor, o minune tropicală, după cât se vedea cu ochiul liber.

Dar Andrew ştia mai multe. Declinul devenea vizibil de îndată ce te apropiai de chei, clădirile scârţâiau de la bază până la acoperiş, copacii şi tufişurile de pe lungimea de zece mile a oraşului erau anemici. Chiar şi zidurile fortificate care-l protejau pe paşă erau pe cale să se surpe iar străzile aglomerate gemeau sub povara gunoaielor fetide. Cu trei mile mai în interior, acolo unde se terminau străzile şi clădirile, nisipurile Saharei pudrau marginile civilizaţiei. Acolo nu sufla nici o briză oceanică răcoroasă iar căldura zăcea ca un strat compact peste sol, aidoma capacului pus pe oală.

Dar deocamdată era frumos şi Andrew se bucura de această privelişte ca orice om obişnuit.

— Se pare că portul a mai făcut o victimă, căp'tane Mac. Boxer arătă spre Reciful Kaliusa, iar Andrew observă ceea ce atrăsese atenţia tânărului. Un vas arab lung de zece metri, cu catargul mare rupt în două, zăcea pe-o rână în apa mică; balustrada de la babord era aproape la nivelul valurilor, în timp ce tribordul se înălţa pieziş către cer.

Ochiul experimentat al lui Andrew sesiză starea precară a navei simultan cu agitaţia stângace a echipajului, stânjenit de arborada şi velatura căzute pe punte.

— Cred că nu-i mult de când s-a întâmplat, spuse el.

— E ticălosul de Aziz Rashid cu nava lui, zbieră Oakum încercând să acopere vuietul vântului.

— E cazul să le dăm ajutor? întrebă Boxer.

Umerii puternici ai lui Andrew se ridicară indiferenţi.

— E puţin probabil ca asta să fie prima experienţă de acest fel a lui Rashid. Arătă cu capul prora navei *Trossachs*. Priveliştea a şi distras echipajul de la sarcinile sale, şi ne va fi destul de greu nouă înşine să ajungem în port.

Realizând agitaţia din jur, Atlas sări în sus şi-n jos pe balustrada de la babord.

— Eu aş vrea să iau pe unul din oamenii de pe vasul mai mic... începu Boxer.

Andrew îşi încleştă mâna pe braţul marinarului.

— Nobilă intenţie, băiete, dar mă îndoiesc că oamenii de pe vas sunt cu adevărat în pericol. Nici nu vor fi decât atunci când vor realiza diminuarea drastică a sumelor pe care le au de primit drept plată. Şi-acum, du-l pe Atlas sub punte şi vezi-ţi de treabă. Sunt multe de făcut.

Andrew îşi îndreptă atenţia spre dificilul act al manevrării navei *Trossachs* într-o poziţie care să-i faciliteze acostarea. Fregata nu mai era decât la vreo douăzeci de metri de docul care o aştepta, trecuse cu bine de recifuł unde eşuase nava arabă, toate persoanele de la bord munceau la unison, aşa cum se cuvine unui echipaj sudat, când Boxer sosi din nou în fugă lângă Andrew, făcând gesturi largi în direcţia navei eşuate.

— Au probleme, căp'tane Mac!

— Boxer... începu Andrew nerăbdător.

Cu coada ochiului prinse mişcarea unei şalupe de vreo patru metri luptându-se cu valurile spre a se îndepărta de vasul răsturnat. Numără vreo şase marinari pe şalupă — figuri negricioase în haine mărinăreşti. Şi lângă ele o siluetă căreia vântul îi umfla mantia de culoarea vinului roşu.

— La naiba! spuse el.

Era imposibil. Nu putea fi ea! Dar ştia, desigur, că ea este.

Cu excepţia siluetei în mantie, toţi scoteau apa din şalupă cu frenezie, dar chiar de la distanţă îţi puteai da seama că micuţul vas este inundat rapid. În ritmul acesta, aveau să se scufunde în valuri cu mult înainte de-a atinge ţărmul nisipos. Marinarii puteau scăpa înot, dar ce-avea să se întâmple cu femeia zveltă înfăşurată într-o mantie îmbibată cu apă?

Dacă vezi că mă înec, treci mai departe.

— La naiba! spuse.

De obicei Andrew îşi ţinea cuvântul. În viitor va trebui deci să aibă grijă ce promisiuni mai face în legătură cu domnişoara Jayne Worthington.

O mulţime de oameni se adunaseră deja pe plajă, dar nu se zărea nici un semn că vreunul din vasele ancorate în port ar avea de gând să întreprindă o operaţiune de salvare.

El privi spre Oakum, care rămăsese la timonă.

— Poţi să duci tu la bun sfârşit acostarea?

— Da, căp'tane Mac. M-ai învăţat destul de bine.

— Bine. Eu o să iau şalupa. Scutură din cap dezgustat. Mă duc s-o ajut pe don'şoara noastră yankee ajunsă la ananghie.

— Eşti sigur că e ea?

— Da, sunt sigur.

Bătrânul urs cenuşiu ştia prea multe ca să râdă, dar în inima lui nu era nici pic de regret pentru că femeia revenise în viaţa căpitanului, chiar dacă-l făcea să fie prost-dispus. Nici o clipă nu se îndoi de capacitatea căp'tanului Mac de a-i salva viaţa.

Şalupa fu coborâtă în scârţâit de parâme şi strigăte bărbăteşti. Andrew, Boxer şi doi marinari mai tineri de pe *Trossachs,* doi fraţi din Pekin pe nume Chang şi Chin, mânuiră vâslele traversând relativa aglomeraţie din port, luptând cu fluxul care-i împingea spre ţărm şi-i îndepărta de şalupa vasului arab.

Andrew îşi puse în funcţiune muşchii puternici, marinarii săi se străduiră să ţină pasul cu el în timp ce se grăbeau prin apă, dar şalupa era acoperită de mai bine de jumătate de metru de apă la vremea când ei ajunseseră abia la trei metri distanţă.

Uitând de ajutoarele care se apropiau rapid, unul dintre membrii echipajului naufragiat se aruncă cu capul înainte în valuri; ceilalţi marinari, abandonând corvoada inutilă a scosului apei din barcă, îi urmară exemplul.

— Ce faceţi? Strigătul femeii acoperi zgomotul vântului şi valurilor; ea se lupta să se ţină pe picioare în bărcuţa fragilă. Mantia îi era deja îmbibată de apă, împiedicând-o să scoată apa din barcă, sau să înoate. Gluga îi flutura pe spate iar părul negru

flutura despletit în vânt, în timp ce apa-i ajunsese deasupra genunchilor.

— Domnişoară Worthington! strigă Andrew. Jayne!

Ochii negri înnebuniţi îl căutară cu disperare, dar în adâncul lor el nu văzu vreun semn că l-ar fi recunoscut. Strângea la piept o valiză voluminoasă, ca şi cum ar fi fost vorba de un colac de salvare, şi încerca să se îndrepte spre el, dar greutatea stofei de lână ude o făcuse prizoniera şalupei care se scufunda rapid.

Fără a mai raţiona, Andrew se aruncă în apă şi ieşi la lumină chiar lângă şalupă. Apa plescăia în jurul umerilor lui. Jayne văzu doar un cap brunet ridicându-se alături de şalupa fisurată şi nişte mâini puternice întinzându-se spre ea, dar atât fu de ajuns pentru a-i infuza o doză de putere. Se aruncă spre salvatorul necunoscut, iar valiza ei îl lovi în plină faţă în timp ce ea cădea în apă alături de el.

Andrew înjură îndelung, sigur că nasul i-a fost rupt, dar când încercă să-i desprindă bagajul contondent din mâna încleştată Jayne se ţinu de el cu o vigoare care îl surprinse.

— Nu, zbieră ea acoperind mugetul vântului şi al apelor, e a mea!

Mantia ei se comporta simultan ca o ancoră şi ca o menghină, înfăşurându-se în jurul amândurora, ameninţând să-i afunde sub valuri. Andrew ar fi acceptat poate să moară pe mare în timpul unei furtuni, dar să moară înecat pe bancurile din portul Tripoli era o soartă pe care n-o putea tolera. Mâini puternice smulseră valiza din cele ale lui Jayne şi o aruncară în şalupă, apoi se apucară să sfâşie mantia ucigaşă.

— Atenţie, căp'tane Mac, strigă Boxer din şalupă, susţinut de ciripitul emoţionat al lui Chang şi Chin.

Avertismentul fusese lansat prea târziu, căci un val trase brusc perechea de înotători în adâncuri. Amândoi înghiţiră apă de mare. Când Jayne ieşi la suprafaţă tuşind, panica îi răpi orice urmă de raţiune şi, în fâşia de apă dintre cele două bărci, se smuci din braţele lui Andrew, vrând să dea de aer, încercând cu disperare să se propulseze în direcţia în care văzuse că pornise preţioasa ei valiză.

Andrew o scăpă din mâini. Lipsită de sprijinul ei de până atunci, ea căzu victimă altui val uriaş. Forţa apei o trase înapoi spre şalupa care se scufunda. Capul i se lovi de lăcaşul metalic al unei vâsle, doar puţin sub suprafaţa apei, şi fără să scoată un sunet ca încetă să mai lupte. Înainte ca Andrew să fi putut reacţiona, corpul ei se înmuie ca şi cum ar fi fost lipsit de oase şi ea alunecă liniştit sub ape. În apele întunecate unde nu se mai vedeau nici măcar faldurile mantiei.

CAPITOLUL IX

Încet, dureros, Jayne îşi recăpătă cunoştinţa. Îşi ţinea ochii închişi, conştientă de numai două lucruri: că este întinsă într-un pat, cu pătura bine aranjată până sub bărbie şi că îi zvâcneşte îngrozitor capul afundat în pernă.

Căuta un gând coerent în talmeş-balmeş-ul dureros din creier, dar nu reuşea decât să tragă concluzia înspăimântătoare că ceva nu este în regulă.

Imagini disparate se îmbulzeau în mintea ei — scene de naufragiu, picioare încălţate în cizme bocănind pe puntea înclinată, felul cum se căţărase peste bord, apa care urca necontenit, sentimentul că este părăsită... Un strigăt deprimat îi ieşi din gâtlej şi lacrimile erau gata să-i ardă pleoapele închise.

Opreşte-te, îşi dădu ea un avertisment. Imaginile acestea înnebunitoare — dacă au existat cu adevărat — nu fac decât să înrăutăţească lucrurile. Încercă să se calmeze, dorind să dispară şi durerea din cap şi nou-descoperita tendinţă de a intra în panică. De undeva, de aproape, se auzea zgomotul ploii, iar sub ea patul se legăna, o mişcare confortabilă care-i devenise familiară în ultimele luni. Mai adăugă un fapt la micul set de informaţii de care dispunea. Se afla pe un vas.

Dar nu era vasul arăbesc al căpitanul Aziz Rashid. Măcar nu mai trebuia să-şi ţină genunchii strânşi la bărbie pentru a încăpea pe saltea, iar aerul nu mai duhnea a putregai şi stătut.

Vasul arăbesc se scufundase... desigur, acum îşi amintea... şi apoi venise bărcuţa care trebuia s-o ducă la loc sigur. Fusese atât de înspăimântată, amîntindu-şi poveştile despre Josh cel care se zbătuse în valuri, întrebându-se dacă va cunoaşte şi ea soarta ce-i fusese lui rezervată. Şi apoi...

Pur şi simplu nu-şi putea aminti ce se mai întâmplase apoi. Nu avea habar cum ajunsese de pe şalupa mică, gata-gata să se scufunde, undeva în largul coastei portului Tripoli, tocmaî aici... indiferent ce însemna acest *aici.*

Ceva — sau cineva — se mişca undeva in cameră. Nu era singură. Gândul acesta nu era deloc liniştitor. Genele îi fluturară şi se deschiseră pentru o clipă, lăsând-o să vadă pereţii lambrisaţi, o fereastră pătrată ce dădea spre întunericul de afară şi o lampă de alamă pâlpâind în spaţiul slab luminat. Restul plutea intr-o umbră la fel de deasă ca umbra din mintea ei.

— Aleluia, şopti cineva înainte de a deschide şi apoi a închide o uşă, iar ea auzi cum se depărtează paşii persoanei care o privise.

Înainte de a fi putut reacţiona auzi o altă mişcare. Respirând adânc, percepu urmele unui parfum nou, supraadăugat umezelii sărate ce pătrundea înăuntru prin fereastra deschisă... era ceva total necunoscut... ceva exotic chiar şi pentru această ţară exotică, şi nu pe de-a-ntregul plăcut. Gândul îi zbură la o blană umedă.

E ridicol, gândi ea. Durerea din cap îi afectase probabil atât simţul mirosului cât şi facultatea de a raţiona.

Mirosul deveni mai puternic şi simţi cum ceva trage tare de părul ei revărsat pe pernă. Întoarse capul, se sili să deschidă ochii care o dureau... şi privi drept între fălcile deschise ale unei maimuţe păroase!

Jayne ţipă şi sări jos din pat, uitând de pături, exact în momentul în care uşa cabinei se deschidea. În spatele ei, creatura sălbatică ţipă şi ea, astfel că acum amândouă umpleau cabina de sunete ascuţite şi cacofonice.

O siluetă omenească înaltă se contura în faţa ei; in mintea ei ameţită de groază, ea semnifica AJUTORUL şi de aceea se aruncă în braţele lui puternice, agăţându-se din răsputeri, cu ochii bine închişi, simţind cum inima îi bate parcă în gât.

Nişte braţe puternice o învăluiră şi in timp ce strigăteie ei se transformau într-un scâncet stins începu să realizeze vag căldura unor mâini mari răsfirate pe pielea goală a spatelui ei.

— Taci, Atlas, comandă o voce profundă. Imediat creatura încetă să mai ţipe, iar Jayne nu mai auzi nimic în afară de propria ei respiraţie precipitată şi de bătăile inimii ei.

— Boxer mi-a spus că te-ai trezit, dar a neglijat să-mi povestească circumstanţele agitate ale evenimentului. Îţi recunosc o calitate, fetiţo. Ştii cum să-ţi arăţi recunoştinţa faţă de un bărbat, deşi aş prefera ceva mai puţin zgomotos.

Cunoştea vocea aceea profundă, răsunătoare. Pe măsură ce ceaţa spaimei se ridica de pe creierul ei, realiza şi că trupul ei simte cu prea multă acuitate fibrele aspre ale hainei marinăreşti şi vântul rece pe gâtul ei... pe spatele ei... pe posteriorul ei.

Nu era posibil. Nimic din toate acestea nu era posibil.

Slăbind strânsoarea, se privi pe sine şi nu văzu decât piele de sus şi până în vârfurile picioarelor. Într-o cămăruţă minusculă care era totuşi mult mai bine luminată decât i se păruse la început, ea stătea în picioare fără o singură bucată de cârpă pe ea.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre bărbatul de care se sprijinea. Pantaloni negri şi cizme de aceeaşi culoare, o centură lată de piele — cum de nu simţise catarama de metal zgâriind- o pe coaste? —, o haină de lână strălucind din cauza picăturilor minuscule de apă de mare prinse în fibra ei de culoarea cernelii, un gât bronzat...

Ştii cum să-ţi arăţi recunoştiţa faţă de un bărbat.

Jayne simţi cum tremură pe dinăuntru şi pe dinafară în timp ce se străduia să-l privească în faţă pe căpitanul Andrew MacGregor, care era solemn în toate, cu excepţia sclipirii din ochi, a părului lung până la umăr şi ciufulit şi a feţei puternice, umbrită de tepii bărbii ce-i ajungeau atât de aproape de ochi încât ea i-ar fi putut număra până la unul.

La scânci şi sări deoparte, în timp ce se străduia să-şi acopere cu mâinile părţile mai intime ale trupului dezbrăcat. Dar erau prea multe de acoperit şi prea puţine mâini şi faţa ei ardea datorită încurcăturii în care se găsea.

Să mă înec, gândi atunci, ar fi fost o soartă mai dulce.

Andrew îi urmări eforturile cu interesul studiat al unei bărbat căruia îi place să privească o femeie goală. Nu pentru că n-o văzuse destul cu câteva ore în urmă, când scosese hainele ude leoarcă de pe ea şi o întinsese pe pat. Pielea ei, netedă ca mătasea, era bronzată peste tot, de o culoare vie şi uniformă, aidoma celei de pe dosul aripii de molie.

Era totodată zveltă, nu era însă cu adevărat slabă, aşa cum crezuse el, dar el fusese obişnuit cu muierile late-n şolduri din taverne şi cu cochetele voluptoase din casele pe care le vizita ocazional în funcţie de cererile meseriei.

Ceea ce promiteau gleznele şi gambele domnişoarei Jayne Worthington, aşa cum le văzuse el o singură dată, fusese împlinit şi depăşit atunci când văzuse şi restul trupului ei. Coapse graţioase şi şolduri uşor rotunjite, o talie subţire şi sâni care-i dădeau mâncărimi în palme, atât era de dornic să vadă cum s-ar simţi cântărindu-i în mâini.

Şi era toată de culoarea satinului auriu, cu excepţia peticului de păr creţ şi negru de la îmbinarea coapselor şi a sfârcurilor maronii ale sânilor. Se simţise într-adevăr ticălos, aşa cum îi spusese ea, atunci când îi privi trupul gol şi neajutorat. Dar ar fi trebuit să fii un sfânt ca să nu observi felul în care era construită. Iar Andrew nu se considera niciodată un sfânt.

Ce diavol, gândi Jayne observând cum privirea caldă din ochii lui se transformă într-o flacără devoratoare. Putea simţi ardoarea privirii lui şi — fapt mai grav — putea să-şi închipuie ce gândeşte el... nu atât că e demnă de a fi dorită, cât că este în mod cert la dispoziţia lui, iar pentru un bărbat cum e căpitanul MacGregor aşa ceva e de ajuns.

— Un gentleman ar fi privi în altă parte, spuse ea adunând în voce tot dispreţul posibil.

Buzele lui Andrew tresăriră.

— De unde ştii asta, domnişoară Worthington? Ai mai fost surprinsă goală o dată sau de două ori, nu-i aşa?

— Evident că nu!

Un fel de flecăreală ascuţită răsună de sub mormanul de pături de pe pat. Jayne aruncă o privire piezişă şi văzu ceva ce semăna

cu vârful unei cozi subţiri şi păroase încolăcindu-se afară de sub pătură.

În capul ei reîncepu pulsaţia dureroasă. Era un coşmar. Nu se putea altfel.

— L-ai speriat, spuse Andrew scoţându-şi haina şi întinzându-i-o lui Jayne.

Ea se bucură de asprimea ei în timp ce o îmbrăca şi încercă să ignore mirosul căpitanului, rămas captiv în fibrele ei.

— *L-am* speriat?

Mirându-se despre ce fel de *el* discutau, se înfăşură în haină adunând-o cât de strâns putea în jurul trupului, dar ea tot îi mai atârna în falduri largi de pe umeri, întinzându-se spre genunchi, cu mânecile depăşind mult vârfurile degetelor. Se simţea tentată să se încovrige pe covor şi să-şi acopere şi restul picioarelor, dar căpitanul MacGregor ar fi putut interpreta schimbarea ei de poziţie ca pe o capitulare... sau chiar o implorare, aşa cum presupusese la consulatul din Maroc.

Spre temeinica ei supărare, începea să cunoască eul neînfrânat al acestui bărbat.

Cu un rânjet ca de lup, Andrew spuse:

— Da, l-ai speriat, de asta a şi sti gat. Ai ceva in tine, fetiţo, care scoate la lumină animalul din fiecare dintre noi.

— Credeam că ai fost totdeauna un animal, căpitane, îi replică Jayne, refuzând să se lase imblânzită de zâmbetul sau de cuvintele lui. Dar nu putu rezista unei nevoi interioare de a-l scormoni cu privirea mai atent. Purta o cămaşă identică cu aceea pe care o văzuse când venise în casa tatălui ei vitreg... desenându-se albă pe nuanţa brună a pielii lui, cu mâneci bogate şi descheiată până mai jos de golul de la baza gâtului, dezvăluind o puzderie de fire de păr negre şi o cantitate de muşchi mult mai mare decât suporta ea să privească acum. Pantalonii negri se întindeau pe abdomenul plat şi in jurul coapselor puternice, rotunjindu-se ca un potir pe...

Refuză să dea un nume acelei părţi a anatomiei lui, deşi îi trecu prin minte o intrebare prostească. Oare toţi pantalonii lui erau atât de bine ajustaţi?

Când o să termini, o să mă îngrijesc de Atlas.

Obrajii lui Jayne ardeau. Poate că ar fi trebuit să-i dea un bobârnac, ceva în legătură cu capacitatea de a fi faîr-play, dar pentru nimic în lume cuvintele nu-i ieşiră de pe buze.

— Ai o maimuţă numită Atlas?

— Nu-i chiar o maimuţă. Nu-i aşa de mare. E, de fapt, o maimuţică-păianjen.

Andrew întinse mâna pe sub pătură şi ea privi tremurând de groază cum reapare această mână, înfăşcată de patru degete negre, ridate şi foarte lungi. Apoi urmă un braţ ca un fus, cu cap mic şi rotund şi în sfârşit şi restul animalului rahitic care o făcuse să sară urgent din pat, goală ca-n ziua când o făcuse maică-sa.

Acum văzu că n-avea mai mult de jumătate de metru înălţime, că avea braţe disproporţionat de lungi, ca de altfel şi picioarele şi coada. Mare parte din trupul subţiratic era acoperit cu o blană de culoarea alunei, cu excepţia zonelor inferioare mai deschise şi a triunghiului situat exact deasupra ochilor şi in jurul gurii, care nu era deloc prevăzută cu incisivi lungi de cinci centimetri, aşa cum i se păruse ei mai devreme. În realitate gura era mai degrabă mică şi adunată clar într-o schimă imbufnată, căci maimuţa privea în sus spre ea cu ochi rotunzi şi acuzatori.

Ca şi cum ea fusese cea care-o speriase.

Ochii îi rămaseră pironiţi asupra ei în timp ce Andrew o ducea spre uşă.

— Caută-l pe Boxer, o instrui el, aruncând maimuţa în coridor şi apoi, ca măsură de siguranţă, fluiera dintr-un fluier care adesea îl aduncea pe tânărul marinar acolo în pas săltat.

Se întoarse apoi către ea şi în cabina izolată ea simţi că-i lipseşte prezenţa maimuţei. În acelaşi timp simţi că ameţeşte subit, datorită zgomotului ca de ciocane din capul ei. Se clătină şi Andrew o prinse înainte de-a fi apucat să cadă. Pipăind cu degetele în mormanul de păr des şi încâlcit de pe ceafă, ea simţi un nod de mărimea unui ou de găină. Nu era de mirare că o durea!

El o conduse spre pat şi ea se aşeză uşor, lăsându-şi picioarele să se legene pe marginea lui. Îl surprinse privindu-i pielea aflată la vedere şi simţi un fel de tensiune fluturând în stomacul ei. Andrew MacGregor avea un fel de a privi o femeie care îi dădea

impresia că o mângâie cu mâinile. Sau o făcea să dorească să se întâmple aşa.

Jayne suspină, dezgustată de ea însăşi. Apoi, dezgustată de el, se întinse pe pat şi trase pătura peste haina prea mare şi nepotrivită. Poziţia ei era extraordinar de incomodă — abia de putea să-şi sprijine capul de pernă datorită grosimii gulerului de lână — dar nu avea de gând să se plângă.

— Ai răcit, nu-i aşa? spuse Andrew. Mai sunt câteva pături in ladă.

Jayne îi ignoră sarcasmul.

— Te rog să-mi spui unde mă aflu.

— Păi, fetiţo, eşti acolo unde am tot incercat să te aduc in luni de zile. În patul meu.

— *Asta* ştiu, răspunse ea iritată, apoi se tulbură. Vreau să spun că ştiu că e patul dumitale, nu că ai încercat să mă aduci aici.

Râsul lui calm ii aduse dogoarea in obraji.

— Am vrut să întreb, continuă ea, unde se află nava.

Ceva din felul prostesc în care stătea întinsă, arătând ca o pisicuţă speriată în haina prea mare, acoperindu-se cu o pătură subţire ca şi cum el ar fi fost un soi de animal cu instincte incontrolabile, stinse definitiv buna dispoziţie a lui Andrew. Tachinările duraseră destul. De la bun început, scopul lor fusese să mai bage ceva înţelepciune în capul ei. Prezenţa ei era o dovadă suficientă că, tot de la bun inceput, ideea nu funcţionase.

Femeile aduc totdeauna necazuri la bordul navelor. Mai ales o femeie atât de obsedată şi încăpăţânată ca domnişoara Jayne Worthington. N-ar fi trebuit să se afle aici. El nu dorise niciodată s-o vadă aici. La dracu', îi părea chiar rău că ea nu-i aşa de slăbănoagă cum se aşteptase. Şi putea să clipească din ochii ei negri frumoşi cât dorea; avea să coboare la ţărm de îndată ce avea să fie in stare să se ţină pe picioare mai mult de cinci minute.

Andrew se aplecă şi se sprijini cu spatele de marginea biroului.

— Te afli în portul Tripoli, spuse el. Ar trebui să te bucuri, în loc să te ghemuieşti înspăimântată, deşi nu-mi pot închipui cum naiba te-ai aşteptat să ajungi până aici în bărcuţa găurită a lui Rashid.

Ironiile lui o înţepă.

— Aproape că am reuşit, spuse ea dorind să fi putut apărea mai demnă în ochii lui dispreţuitori. Dacă furtuna n-ar fi rupt catargul, am fi fost în siguranţă.

— Acum te-ai făcut avocatul lui Rashid? întrebă Andrew, gândind că fata părea ciudat de atrasă de toate cauzele pierdute.

— Nu-s chiar aşa de proastă. El a fost primul care a plecat la ţărm. Eu credeam că un căpitan se scufundă odată cu vasul său.

— Numai dacă n-are încotro, deşi se consideră mai elegant ca el să părăsească vasul ultimul.

Oricât de mult ar fi innebunit-o, Jayne nu şi-l putea imagina pe Andrew MacGregor părăsind echipajul.

Înainte ca el să poată vorbi, un alt gând îi trecu prin minte.

— Tu m-ai salvat, nu-i aşa?

— Mda. Vocea lui suna de parcă ar fi mărturisit o crimă. Ţi-am recunoscut mantia după culoare.

Mult prea bine, ea îşi aminti insistentele ei instrucţiuni din Maroc, de a fi lăsată să se înece.

Ştii cum să-ţi arăţi recunoştinţa faţă de un bărbat.

Necazul era că habar n-avea cum... sau cel puţin n-o făcuse. Nu acesta fusese înţelesul îmbrăţişării ei. Şi el ştia asta, ticălosul care o tachina.

— Te rog să primeşti recunoştinţa mea, spuse ea băţos.

Vroia să simtă cuvintele... dorea din toată inima... dar el părea atât de rece şi ironic, aşa cum şedea pe muchia biroului cu braţele încrucişate pe pieptul cămăşii jumătate descheiate, aşteptând ca ea să spună sau să facă vreo prostie, sau măcar să recunoască faptul că el o ridiculiza pe bună dreptate. Ea ştia că vocea ei nu sună sincer.

— Ai fi putut să mergi pe jos până pe ţărm, îi spuse el dând din umeri, dar nu am fost sigur că ţi-ai dat seama de acest lucru.

Jayne se simţi deodată încântată că vocea ei nu sunase sincer. Desigur că nu ştiuse cât de adâncă e apa. Nu se gândise decât la Josh şi la modul în care se bănuia că-şi găsise sfârşitul... şi la groaznica ironie a soartei — un al doilea Worthington care păţeşte la fel.

Dar căpitanul nu putea s-o înţeleagă. Şi afurisită să fie ea dacă se va mai lăsa vreodată ridiculizată de el!

Se mişcă în pat, încercând să stea confortabil, dar greutatea şi asprimea hainei de lână îi amintiră prea iute că este goală.

— Cine m-a dezbrăcat? întrebă ea, ştiind răspunsul chiar din clipa când punea întrebarea.

— Oamenii au dat cu banul să vadă cui îi revine onoarea.

Adevărul era că Andrew refuzase să lase pe oricine să se apropie de ea. Nu pentru că ar fi vrut-o pentru el, departe de sine acest gând. Dar, în ciuda părerii pe care şi-o făcuse femeia despre el, nu era chiar ticălos.

Jayne se simţi cuprinsă de umilinţă.

— Eşti sigur că misiunea asta nu i-a revenit celui care a pierdut?

— A fost o glumă, domnişoară Worthington, spuse el nedumerit de răspunsul ei.

N-o fi ştiind ea prea multe despre cum să te porţi cu bărbaţii, dar nu se poate să fie complet inconştientă de efectul pe care goliciunea ei l-ar avea asupra unui echipaj de navă aflat de multă vreme pe mare.

— Cum nu erai în stare să te îngrijeşti singură, adăugă el, eu te-am pus în pat.

Dacă dorise s-o consoleze, nu reuşise deloc, căci umilinţa lui Jayne se înzeci. Mâinile puternice, asprite de muncă ale căpitanului MacGregor îi scoaseseră hainele de pe trup... mantia şi rochia... juponul, cămaşa şi ciorapii. Şi, se gândi ea roşind intens, chiar şi pantalonaşii.

Nu căută să se asigure că ar fi dezbrăcat-o pe întuneric sau că şi-ar fi ferit ochii spre a nu-i privi părţile intime. Un bărbat ca Andrew MacGregor se uită peste tot. Stomacul i se strânse şi simţi cum pulsul i se accelerează. Oare lui îi plăcuse ceea ce văzuse?

Nu că i-ar fi păsat.

Se priviră unul pe celălalt. Văzând lucirea din ochii căpitanului, ea se întrebă dacă nu cumva a reuşit să-i citească gândurile; apoi, cu cât privi mai mult şi mai adânc în profunzimea lor albastră ca marea, se trezi că puţin îi pasă dacă el a făcut-o cumva.

Privirea ei se opri asupra buzelor lui. Se întredeschiseră uşor, iar Jayne simţi cum ceva se mişcă ciudat înăuntrul ei, ca şi cum o

parte din ea care fusese multă vreme închisă tocmai începea să se deschidă. Senzaţia, aşa uşoară cum era, o frapă prin caracterul ei excitant şi înspăimântător. Dorind să-şi păstreze calmul, ea încercă să şadă, dar haina parcă o ţintuia de pat.

— N-o să te atac, Jayne, dacă asta-i problema.

Înghiţi cu noduri. Era mai uşor să aibă de-a face cu MacGregor atunci când îi spunea fetiţo sau domnişoară Worthington. Jayne era un nume atât de obişnuit, în ciuda ortografiei fanteziste pe care i-o găsise mama ei, dar pe buzele unui bărbat ca el nu suna deloc obişnuit.

Haina i se păru deodată mult prea fierbinte ca s-o mai suporte şi prea parfumată cu mirosul unui căpitan scoţian de vas. Fu cuprinsă de un dor nebun după propriile ei haine, dar privirea aruncată în grabă de jur-împrejurul cabinei nu reuşi să le descopere.

Lui Andrew nu-i scăpă disperarea ei.

— Dacă te uiţi după lucrurile personale, să ştii că sunt în siguranţă.

Îşi frecă nasul, care încă-l mai durea de când o salvase pe ea. Te-ai luptat ca leii pentru valiză. Ce cari în ea, bijuteriile coroanei?

— Vrei să spui că nu te-ai uitat? Întrebarea îi scăpă de pe buze. Îşi amintea prea bine cum îl prinsese pe căpitanul Rashid încercând să desfacă încuietoarea. Cum valiza conţinea toţi banii pe care-i luase cu ea, sfârşise prin a nu se mai despărţi de ea.

Andrew nu se osteni să nege. Se săturase de limba ascuţită a femeii şi de suspiciunile ei.

— O să cer să fie adusă aici. Împreună cu hainele dumitale, care s-au uscat în bătaia vântului.

Din doi paşi ajunse lângă pat şi trase jos pătura de pe ea.

— Şi ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da înapoi haina. Dacă tot ne îngrijim atâta de păstrarea proprietăţilor...

Expresia gurii lui n-o încurajă pe Jayne să-l contrazică, dar nici nu se purtă aşa cum se aştepta el, ghemuindu-se în pat ca o fecioară alarmată.

— Întoarce-te cu spatele şi va fi a ta.

— Ale mele sunt şi camera, şi pătura, şi patul. Nu iau înapoi decât haina, dar o vreau acum.

Întinse mâna.

Mânia o propulsă pe Jayne în poziţie şezând.

— Ticălosule, şuieră ea.

— Mda, spuse el, o simplă tresărire de sprânceană trădându- i emoţia. Dar tot vreau haina. Scoate-o, sau dacă nu, am s-o fac eu in locul tău.

Capitolul X

Jayne se gândi la trupul ei gol sub lâna neagră.

— Haina, repetă Andrew.

— Te-am auzit, replică ea.

Ca şi cum el n-ar fi vorbit suficient de clar. Ca şi cum nu i-ar fi văzut mâinile late, bătătorite, gata să ia ceea ce ceruse.

Ridică lent ochii spre el, întâlnindu-i privirea hotărâtă. Un fior rece o străbătu. El avea o figură dură, rece, care o făcu să simtă lipsa căldurii de acum câteva minute. Acel ceva dinăuntrul ei care fusese pe cale să se deschidă se închise ermetic şi ea fu încercată de aceeaşi răceală tensionată pe care o citea în ochii lui.

Dorea atât de mult să-şi recapete haina, încât n-avea decât să şi-o ia. Stângace, se ridică în genunchi, se intoarse cu spatele la el, lăsând haina să-i cadă de pe umeri şi să se ghemuiască pe pat peste gambele ei goale. Nu ştia cu siguranţă cât de bine o văzuse din spate când o dezbrăcase, dar nu prea-i păsa de faptul că acum o putea face in voie.

Oricum, lui nu-i păsa de ceea ce vedea.

Iar aerul nopţii îi mângâia minunat pielea. *Minunat,* faţă de contactul cu haina grea de lână care zgâria, era călduroasă şi îmbibată de mirosul lui Andrew. Nu-şi dădea seama cum de putuse vreodată să considere atractiv parfumul lui, amestec de mirosuri de mare şi de bărbat.

Andrew se aşteptase la o ceartă sau chiar la o stângace dezbrăcare a hainei pe sub pături şi privea uluit la rotunjimile

dulci ale corpului ei, la plinătatea netedă şi feminină a şezutului pe care ea il oferea fără jenă vederii lui. Al naibii să fie el dacă ştie, de la un minut la altul, ce are de gând să facă femeia asta! În mod inexplicabil, se simţea înfuriat de această situaţie.

Oare ea chiar nu înţelegea cât era de vulnerabilă?

Aruncă haina pe podea şi-şi înfipse mâinile în umerii ei, trăgând-o pe spate spre sine, înnodându-şi degetele în jurul gâtului ei. Capul lui se lipise de al ei când ii şopti, prin masa de păr negru incâlcit:

— Eşti o nechibzuită, Jayne Worthington, o americancă într-o lume care-ţi este străină. Şi ai plecat intr-o călătorie nechibzuită.

Ea stătea ţeapănă şi el ii putea vedea, din profil, buzele încremenite intr-o grimasă de furie. Totuşi ii simţea curba şezutului lipit de coapsele lui şi, chiar după baia forţată de mare, percepea parfumul de gardienii emanat întotdeauna de pielea ei caldă şi netedă. Eterna primăvară, gândi el, apoi se intrebă dacă nu cumva e la fel de nechibzuit ca şi ea.

Mâna lui rătăci în jos, spre curba sânilor ei, cu degetele larg răsfirate pentru a putea atinge ambele sfârcuri închise la culoare, dacă i-ar fi trecut cumva prin minte. Sub palma lui, o simţea caldă şi moale şi, deşi nu avusese decât intenţia de a o avertiza şi a o înspăimânta, ba chiar s-o pedepsească pentru toate vorbele ei insultătoare, se simţi cuprins de imboldul subit de a face mult mai mult.

Ca ars, îşi trase mâna, dar nu inainte de a fi perceput bătaia foarte puternică a inimii ei — născută, o ştia prea bine, nu din patimă ci din panică. Iată-l acum că se înfierbântă şi se intăreşte de tot datorită unei zărghite de fecioare americance ale cărei părţi intime trebuie că sunt uscate ca deşertul!

Andrew strivi acest imbold în el însuşi. Pentru numele lui Dumenzeu, nu era un animal în rut şi nu trebuia să-şi caute plăcerea prin forţă! O să-şi facă rost de-o femeie — o femeie adevărată — la prima ocazie ce i se va oferi.

Ridicând haina, se îndepărtă de lângă pat.

— Acoperă-te fetiţo, spuse el, dezgustat in egală măsură şi de el şi de ea. Încearcă să te odihneşti. O să ţi se aducă aici obiectele

personale. Nu te mai avertizez încă o dată asupra pericolelor pe care le ai de înfruntat şi asupra eşecului sigur al căutărilor tale.

Jayne înşfăcă pătura. Până când să se întoarcă din nou, după ce-şi acoperise goliciunea, uşa cabinei căpitanului se închisese deja, dar trupul ei continua să vibreze în locurile unde el îl atinsese. Se lupta să dea dovadă de o justificată indignare, dar pe măsură ce asculta ecoul paşilor lui se simţea cuprinsă de o senzaţie ciudată, un sentiment de părăsire mai intens chiar decât acela pe care-l încercase când membrii echipajului arab săriseră din şalupă în valuri.

Într-un mod absolut personal, el o respinsese încă o dată. Îşi căută adăpost sub pături, dar nimic n-o mai putea scăpa de senzaţia persistentă a mâinii lui calde aşezată pe pieptul ei. Şi nimic n-o mai putea apăra de amintirea modului în care aproape-i mângâiase sânii şi in care pielea ei se înfierbântase, sfârcurile i se întăriseră şi ea dorise ca el s-o mângâie mai mult decât îşi dorise vreodată ceva în viaţă.

Dumnezeu s-o ajute, chiar simţise o vibraţie ciudată in părţile cele mai intime. Ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să facă şi mai mult decât făcuse deja. Ca şi cum ar fi *tânjit* ca el să facă mai mult. Oare cum putuse ea să se expună într-un chip atât de prostesc? Nu putea să-şi imagineze cum. Dar el fusese atât de arogant şi ceruse atât de mult şi ea realizase că vrea s-o intimideze ca să o facă să accepte ceva... s-o forţeze să se facă mică şi fandosită.

Jayne îşi lăsase toate micile fandoseli in urmă, la New York, şi in locul lor găsise...

Ce găsise? Răspunsul la îndemână era o tendinţă spre uşurătate care o zguduia până în adâncul sufletului. Aici, ca şi la consulatul din Tanger, ea-l invitase practic să-şi ia anumite libertăţi. Dacă ar fi fost o femeie mai apetisantă, probabil că el ar fi procedat exact aşa. Slavă cerului, ea era lipsită de farmec!

Ghemuită sub pături, Jayne scoase un oftat care o zgâlţâi din creştet până-n tălpi. Aşa cum spusese el, pornise într-o călătorie nechibzuită, dar numai dacă se apuca acum să dorească ceva care nu i putea aduce decât o mare nefericire.

Plăcerile uşuratice erau pentru Millicent şi Marybeth. Jayne era făcută din altă stofă. Ele erau din şifon alunecos, în toate

culorile curcubeului, transparent, lipsit de consistenţă, destinat să înfrumuseţeze şi nu să reziste.

Jayne era ca diftina. Cenuşie şi întunecată. Nu era nimic decorativ în ea. Dar era tare şi ştia să persevereze.

Mâine, adunându-şi ultimile resturi din demnitatea şifonată, îi va mulţumi lui Andrew pentru că a salvat-o — fără să ştie cum începuse să-l numească, în gând pe numele de botez. Îşi va cere scuze pentru că i-a ocupat cabina şi-l va asigura că nimic din ceea ce spusese sau făcuse ea şi care putea fi interpretat ca un lucru licenţios nu era decât rezultatul neliniştii legate de soarta fratelui ei sau de faptul că fusese cât pe ce să se înece, sau se datora loviturii primite la cap.

Sau va spune orice-i va trece prin cap, numai să-i ascundă adevărul atât de simplu: el trezise din amorţire forţe întunecate, profunde din adâncul ei, forţe puternice pe care mama ei încercase să le descrie şi pe care ea le dispreţuise, forţe personale despre care nu mai putea pretinde că nu există.

— Chang şi Chin susţin că eşti răspunzător pentru ea.

— Pe naiba! Ba nu!

Andrew îşi mută privirea de la luminile ce licăreau pe ţărmul din Tripoli la figura încărunţită a primului ofiţer. Norii se risipiseră dar mai era o oră până la revărsat de ziuă. Ambii bărbaţi nu reuşiseră să adoarmă şi se întâlniseră pe punţea de la tribord, unde Andrew ieşise să fumeze.

— E un vechi obicei chinezesc, insistă Oakum. Pentru că ai scăpat-o dintr-un mormânt acvatic.

Andrew trase din pipă; tutunul turcesc avea un gust iute pe limba lui şi fumul se unduia ca un şarpe în liniştea abia luminată de lună a zorilor.

— Atunci propun ca prietenii noştri orientali să se ocupe ei de siguranţa fetei. În curând se vor ruga să-i dăm iar pe mâna piratului fioros de care i-am scăpat.

Tăind scurt orice posibil argument, îndreptă discuţia către planurile posibile pentru o călătorie rapidă la Derna, localitate mai la est, dar tot pe coasta nord-africană. Trebuia să-şi rezolve afacerile din agitatul oraş-port înainte de a se întoarce să preia o

încărcătură de mărfuri tripolitane englezeşti din Glasgow şi Liverpool.

Conversaţia trăgea să moară, nici unul dintre bărbaţi nefiind interesant să discute despre treburi într-o noapte atât de înstelată, când vântul se liniştise după ploaie iar luna arunca lumini spectrale pe catarge.

În cele din urmă se lăsă tăcerea, iar Andrew ascultă lipăitul apei ce se lovea de copastia fregatei şi aminti, împotiva voinţei sale, cum arăta Jayne Worthington îngenuncheată pe patul lui. Imaginea rememorată făcu să-l mănânce palmele.

Era tot acolo, dormind ca o fiinţă pură şi inocentă, căci nu se îndoia de acest fapt; în schimb, el rămăsese să măsoare puntea, cu pasul, mânat de o anume frustare pe care n-o mai încercase din vremea când, adolescent fiind, se apropia de port după luni întregi petrecute pe mare.

— În legătură cu fetişcana, căp'tane Mac...

Cuvintele lui Oakum îl readuseră în prezent cu o tresărire.

— Ţi-am spus c-o s-o debarcăm la ţărm şi-o să ne vedem de drum.

— Ştii ce tiran e Karamanli.

— Aşa şi trebuie, dacă vrea să se facă înţeles. Ea nu-i o persoană care să asculte cu atenţie.

— E doar o fetişcană...

— Vorbeşti de parcă ai spune că Atlanticul e doar o apă. Fetşcanele ca domnişoara Worthington pot zgudui chiar fundamentele civilizaţiei. Ai o inimă prea miloasă, Oakum. Spre deosebire de mine. Eu nu mai vreau să am de-a face cu ea. M-a costat deja o şalupă minunată.

— N-a fost vina fetei. Unul dintre vasele paşei a fost prost manevrat exact când te străduiai s-o urci pe ea la bord...

— Nu-i nevoie să-mi aduci aminte. Dar n-am fi fost în apă dacă n-ar fi fost ea. Crede-mă, amice! Domnişoara Jayne Worthington n-aduce decât necazuri şi am destule griji pe cap şi fără să mă mai ocup şi de-ale ei.

— E o fetişcană plăcută. Nu te-ai gândit...

— Nu, nu m-am gândit. Andrew ciocăni cu pipa in balustrada de la tribord şi şterse fără milă din memorie toate imaginile cu

Jayne goală. Şi nu-i deloc plăcută. Piele şi oase şi o limbă ce te biciuieşte ca o parâmă rămasă dezlegată pe furtună.

Nu mai e nevoie să-i spună lui Oakum cum era ea de fapt. Nu era necesar să recunoască faptul că amintirea ei îl determinase să se plimbe pe punte atunci când ar fi trebuit să pună geană peste geană în aşteptarea zorilor.

— Şalupa, oricum, avea nevoie să fie reparată, spuse Oakum.

— Dar nu erau stricăciuni majore. Crede-mă, amice, femeia nu merită toată osteneala pe care ne-am dat-o pentru ea.

Un strigăt slab venit de sub punte atrase atenţia lui Andrew şi el realiză că, împreună cu Oakum, stătuseră periculos de aproape de fereastra cabinei lui. Un cap cu păr negru încâlcit apăru în deschizătura ei şi într-un con de raze de lună zări o faţă foarte delicată şi mânioasă ridicată spre el. Lumina argintie nu reuşea să atenueze focul ce ardea în ochii întunecaţi, cu gene lungi.

— Dimineaţă să-mi spui cât valorează şalupa, căpitane MacGregor. Vocea lui Jayne Worthington despică sarcastică aerul liniştit şi răcoros. O să plătesc pentru afurisita de şalupă şi apoi poţi fi liniştit; o să plec de pe blestematul ăsta de vas înainte să apuci să spui dumenata „plăcut" de trei ori la rând.

Capitolul XI

Jayne bătu nerăbdătoare cu piciorul în dalele de ceramică ale coridorului. Se afla undeva, în străfundurile palatului fortificat al paşei din Tripoli şi era furioasă.

De două ore o ţinea îngropată în acest labirint de coridoare şi uşi închise, în aşteptarea unei audienţe la Yusuf Karamanli. De mult se şterseseră din memorie discursul mental pe care şi-l făcuse în vederea acestui moment aşteptat timp de treisprezece ani, inclusiv că acum ar putea într-adevăr să facă faţă unei aşteptări mai îndelungi.

Două ore! Şi ce posomorât e locul în care aşteptă, departe de imaginea opulent-glorioasă şi pervers decadentă pe care şi-o făcuse! Chiar şi curtea singuratică prin care trecuse era acoperită cu un grilaj din fier masiv, asemănător unui acoperiş.

Jayne îşi reluă mersul cu care-şi umplea intermitent timpul, dar mişcarea nu prea ajuta la stăvilirea neliniştii care se tot adunase în ea ca aburul într-o oală cu capacul pus. N-o ajuta deloc faptul că în fiecare secundă era conştientă de priviri insistente care o urmăreau pe nevăzute.

Şi n-o ajutase nici faptul că, înainte de a sosi la palat, se întâlnise cu făceala consulului american, în clădirea mică şi murdară ce servea drept sediu, situată pe una din străzile prost pavate şi năpădite de gunoaie ale oraşului. Era o atitudine pe care şi-o însuşise din corespondeţa cu superiorul său, consulul general din Tanger.

Dar mai rău decât toate era faptul că, spre a o încurca mai mult, ori de câte ori încerca să recompună în minte o imagine a lui Josh, nu putea vedea decât profilul unui căpitan de vas scoţian, foarte înalt şi foarte arogant, stând pe puntea vasului său în lumina slabă dinainte de revărsatul zorilor şi discutând despre ea ca şi cum ar fi fost un pui de căţel rătăcit pe care ar fi trebuit să-l lase să se înece.

Nu-i plăcută. Ca şi cum ea n-ar fi ştiut!

Deşi aerul era închis, îşi strânse bine gluga mantiei întărite de sare (rupturile fuseseă reparate de marinarul însărcinat cu cusutul velelor pe nava *Trossach,* după cum îi spusese tânărul Boxer pe când o conducea la consulat dimineaţa devreme) şi enumeră în gând torturile speciale care s-ar fi potrivit pentru un om ca Andrew MacGregor.

Toate cele la care i se oprea gândul implicau violenţe aplicate unei anumite părţi a anatomiei lui, începând de la tăiatul scurt al coamei de păr negru şi coborând cumva mult mai spre sudul persoanei lui. Ea era fată de la ţară; ştia cum sunt castraţi taurii şi armăsarii şi-şi închipuia că procedeul nu e mult prea diferit nici la bărbaţi.

Îi trecu un gând prin minte. Eunucii erau parte integrantă din lumea paşei. Era sigură că tocmai unul dintre ei o condusese spre

adâncurile palatului stăpânului său. Poate că i-ar putea solicita lui Karamanli detalii asupra procedurii. Îi plăceau să fie la obiect în planul ei de tortură; aceasta făcea ca anticiparea să fie mult mai satisfăcătoare.

Nu-i plăcută. Ca şi cum ei i-ar păsa ce crede căpitanul! Durerea scurtă şi ascuţită care-o impunsese drept în inimă când auzise cuvintele se datorase pur şi simplu surprinderii şi, dacă ea tot mai resimţea o anume neplăcere, era numai pentru că avea gânduri neplăcute care o torturau. Pur şi simplu nu se ostenise să-şi şteargă aşa ceva din memorie.

O umbră căzu in calea ei. Privi in sus şi văzu o siluetă înaltă, în halat lung, umplând un capăt al coridorului. Cu barbă, oacheş, cu ochi întunecaţi şi reci, omul ii ordonă în arabă să-l urmeze iar ea, simţind cum o sută de şoareci i se zbat in stomac, porni pe urmele halatului lui fluturând pe o altă serie de coridoare, oprindu-se în cele din urmă în faţa unei uşi de lemn bogat sculptată care păru să se deschidă tainic, ca prin efectul unei vrăji.

Ghidul ei se dădu deoparte, lăsând-o să intre. Camera mare, cu portaluri înalte şi arcuite deschise spre lumina soarelui şi briza mării, era întrutotul aşa cum se aşteptase ea.

Potrivit numeroaselor ei lecturi, lui Yusuf Karamanli îi plăcea opulenţa; aici avea, in sfârşit, dovada acestui fapt. Pereţii camerei erau din porţelan curat şi o duzină de covoare viu colorate acopereau o podea de marmură. Perne, unele chiar mari cât carul şi împodobite cu fire de metal preţios, zăceau risipite pe covoare, iar într-un colţ se zărea un mic bazin plin cu apă, cu pereţi din faianţă, înconjurat cu ghiveci de palmieri — un soi de oază transportată din deşert, prin cine ştie ce minune, in apartamentele particulare ale conducătorului.

Karamanli avea nevoie de securitate, aşa că ea putu număra cel puţin douăzeci de ieniceri în uniforme stacojii şi încă vreo douăzeci de siluete în halate pe care le luă drept adjutanţi şi care stăteau răspândiţi prin cameră la întâmplare, ca şi pernele. Mercenari, unii dintre ei, angajaţi impreună cu ienicerii să păstreze ordinea. O armată mică, dar violentă, cu reputaţia de maximă pricepere în meserie, indiferent de multele mutilări pe care aceasta le-ar fi comportat.

Gărzile în uniformă purtau şi săbii aurite suspendate la şold, iar ea bănuia că, sub halatele lor, la fel le aveau şi adjutanţii. În plus, aveau un larg sortiment de muschete, pumnale şi securi.

Măsurile de protecţie păreau mult exagerate, ţinând cont de faptul că vizitatorul era doar o femeie neînarmată, cu o constituţie mai degrabă fragilă. Oare credeau că va fura cuferele cu comori despre care se povestea că erau permanet sub ochii paşei? Ochii ei nu scotoceau să descopere cufere; în schimb, se opriră asupra celui dântâi şi mai important ornament al camerei, paşa Yusuf Karamenli în persoană.

Stătea pe un podium cu patru picioare situat în capătul cel mai depărtat al camerei, scaunul lui fiind de fapt un tron cu spătarul înalt, încrustat cu mozaic şi ornat cu catifea cu franjuri de aur şi broderii preţioase. Paşa se potrivea perfect cu splendidul scaun. Bărbat solid de felul lui, părea şi mai impunător datorită robei din mătase verde ca smaraldul brăzdată de fir de aur, cu un guler de velur cărămiziu alunecând în voie pe lângă gâtul gros ca de taur. Un turban împodobit cu pene îi încununa capul masiv, iar în jurul mijlocului purta o centură încrustată cu diamante.

Splendoarea era chiar supra-abundentă, hotărî Jayne în gând, amintindu-şi cât de mohorât era restul palatului; dar poate trebuia să contrabalanseze paza, la fel de supra-abundentă. Totul era prea bătător de ochi, dacă-şi putea permite să fie ultra-critică.

O impunătoare barbă neagră, ascundea o bună parte din faţa lui Karamanli, dar chiar de la distanţa de circa cinci metri ea putu să-şi dea seama că e un bărbat arătos. Ochii lui închişi la culoare şi aproape ficşi îi dădură de înţeles că se simte stăpân pe situaţie. Îl simţi îi percepu puterea, ca şi cum ar fi strivit-o într-una din mâinile-i mari, brune, ce odihneau pe braţele îmbrăcate în catifea ale tronului.

Jayne îndrăzni să înainteze câţiva paşi apoi se opri şi făcu o reverenţă.

Înălţimea Voastră, spuse ea în arabă.

Apropie-te, îi răspunse el în aceaşi limbă.

Sub mantia cârpită ei îi tremurau picioarele, ba chiar îşi simţi inima bătând mai tare. Ceea ce era şi mai grav, şoarecii ce păreau să joace prin stomacul ei se inmulţiseră şi un şuvoi de sudoare

curgea prin vâlceaua ce-i despărţea cei doi sâni. Se retrase, pe cât putea, în umbra glugii.

Ai stat cu curaj în faţa preşedintelui Statelor Unite.

Amintirea nu reuşi s-o liniştească pe Jayne. James Madison nu obişnuia să umble de ici-colo ordonând să fie biciuiţi toţi cei ce nu-i erau pe plac. Şi nici nu condamna — după cum citise ea într-o poveste despre paşă — cine ştie ce ticălos să călărească prin tot oraşul cu faţa spre coada unui măgar, cu maţele unei oi agăţate de gât şi apoi să fie bătut la tălpi, adică să primească cinci sute de lovituri de baston peste talpa goală a piciorului.

Madison îi explicase doar, cu multă civilitate, că ea nu ştie despre ce vorbeşte.

Ea ştia prea bine că e foarte posibil ca şi Karamanli să facă acelaşi lucru. Ceea ce nu ştia, era în ce măsură ar putea fi civilizat.

Simţind cum cei puţin patruzeci de perechi de ochi îi urmăresc fiecare mişcare, îşi croi drum prin cameră amintindu-şi că nu trebuie să se împiedice de vreuna din sutele de perne împrăştiate, ca să nu-şi piardă şi puţina credibilitate pe care-o mai avea.

Cu cât se apropia mai mult de podium, cu atât se simţea mai dominantă de voinţa paşei; ea radia dinspre el cum radiază căldura dinspre soare. Ochii erau de vină, decise ea. Nu va ajunge la nici un rezultat dacă nu va reuşi să-l privească drept în ochi. Şi va reuşi desigur, după ce teribilul uragan stârnit în fiinţa ei, se va linişti. Până atunci, se simţea mulţumită că se poate adăposti sub gluga ei.

— Domnişoara Jayne Worthington, nu-i aşa? El vorbea o engleză accentuată greoi, vocea-i era unsuroasă şi întunecată ca smoala.

Fu rândul ei să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

— Da, Înălţimea Voastră,. Cam moale, dar nu prea rău ţinând seama de circumstanţe. Am credinţa că aţi primit scrisorile pe care vi le-am trimis în ultimii ani.

El pocni din degetele masive, încărcate cu inele grele.

— Dă-o jos!

Nedumerită, Jayne se simţea de parcă i-ar fi tras cineva covorul de sub picioare.

— Ce anume?

— Ești americancă, nu? O necredincioasă. Nu-i nevoie să-ți acoperi capul.

Stângace, ea dezlegă fundele glugii și o lăsă să-i cadă pe spate expunând vederii părul negru pe care-l răsucise într-un coc pe ceafă, ca și teama ce-i sclipea în priviri.

Totul era atât de important. Josh era important. Gândul că el ar putea fi în puterea acestui tiran era suficient pentru a-i îngheța sângele în vene. Josh cel zâmbitor și lipsit de griji, care-și iubea atât de mult propria libertate...

Ajunsese aproape în pragul disperării... când se întâmplă un lucru minunat. Iubirea pentru fratele ei o invadă și-i dădu forța de care avea nevoie. De ce să dea înapoi în fața unui despot care-și teroriza propriul popor, care bătea și înrobea, care solicita tribut pentru a trăi în opulență în timp ce casele oamenilor se ruinau?

De altfel, datul înapoi n-o ajutase niciodată. Cu spatele drept și bărbia ridicată, reuși în cele din urmă să privească în ochii lui ficși.

— Înălțimea Voastră, am bătut cale lungă pentru a găsi un băiat american care a dispărut. Acum trebuie să fie bărbat, dar era doar un băiețandru acum treisprezece ani, când a ajuns pe acest țărm.

Pașa nu dădu nici un semn că ar fi auzit vreun cuvânt din cele rostite de ea, dar nici nu-i ordonă să tacă.

— Se afla la bordul navei *Philadelphia* atunci când aceasta a eșuat, dar nu s-a numărat printre prizonierii eliberați. În spiritul cooperării existente acum între cele două țări ale noastre, vă rog să mă ajutați să descopăr unde se află.

Jayne nu reuși să-și dea seama cum, dar Karamanli convocă pe unul dintre adjutanții săi care îngenunche respectuos lângă tron și ascultă într-o tăcere extaziată ceea ce-i șoptea pașa la ureche.

Ea stău liniștită și tăcută, în timp ce prin mintea ei alergau mii de explicații pentru această consultare grăbită. Cineva care avea știință de existența lui Josh fusese convocat... pașa dorea să trimită după consul ca martor pentru momentul când va dezvălui unde se află americanul dispărut... a solicitat un măgar și o cunună de

maţe pentru a organiza parada prin oraş a femeii necredincioase şi îndrăzneţe.

Orice era posibil. Mai ales orice lucru rău, gândi ea, în timp ce scurta euforie a optimismului se topea într-un val de disperare. Ce-i păsa lui Karamanli de dragostea pe care o străină — o femeie netrebnică — i-o poartă fratelui ei? Oare nu-şi omorâse el propriul frate pentru a prelua tronul tripolitan? Totul era scris în rapoartele pe care le citise ea, dar nu-şi îngăduise până atunci să întârzie prea mult cu gândul la această tragedie.

Nu şi-o îngăduia decât acum.

În timp ce mintea lui Jayne lucra, iar inima i se făcea din ce în ce mai grea, sub povara gândurilor nedorite, în spatele ei se deschise o uşă. Se întoarse să privească silueta voalată a unei femei care pătrunse in camera paşei purtând în mâini o tavă de alamă încărcată cu fructe decojite. Picioarele ei goale trecură neauzite pe lângă Jayne; femeia puse tava pe un scăunel jos şi tapisat din apropierea tronului. Se aşeză lângă scăunel, halatul ei de mătase se înfoie graţios pe podium, în timp ce ochii cu gene dese se ridicară asupra paşei.

O frumuseţe, gândi Jayne. Paşa poate fi recalcitrant la ideea iubirii de frate, dar e unanim recunoscut drept adept al celuilalt tip de iubire. Despre haremul său se spunea că ar stârni invidia sultanului din Maroc, a beiului Tunisului şi a beiului din Alger.

Karamanli mângâie obrazul femeii, continuând însă s-o privească pe Jayne.

— În anii mei de declin, mai am doar două soţii care să mă mângâie.

Oftă, ca şi cum ar fi fost complet singur pe lume, ca şi cum n-ar fi avut o sută de alte femei la dispoziţie în orice moment al zilei sau al nopţii.

Dar Joshua Worthington? vru să-l întrebe ea. Josh ar avea douăzeci şi nouă de ani. Oare şi-a găsit o nevastă? Sau o amantă? Să fie celibatar? Sau eunuc? Un astfel de gând nu-i trecuse niciodată prin minte până atunci, de aceea îl şi alungă.

Mutându-şi mâna de pe obrazul femeii pe tavă, paşa pipăi fructele şi se decise să mestece o smochină.

Adunându-şi tot curajul rămas, Jayne perseveră în cercetările ei, descriind aspectul lui Josh atunci când il văzuse ea pentru

ultima oară, informându-l pe paşă despre tot ce aflase în legătură cu modul în care el părăsise nava şi sfârşind cu teoria ei că poate a fost despărţit de ceilalţi prizonieri datorită confuziei de pe ţărm.

— Şi-ar fi putut găsi adăpost oriunde în oraş, spuse ea, şi eventual, şi-ar fi putut face un cămin aici, în Tripoli. Sau poate a fost luat sclav. Încercă să schiţeze un zâmbet încurajator. Ştiu că paşa este puternic. Un singur cuvânt de-ar spune, s-ar afla imediat unde sălăşluieşte fratele;meu.

Karamanli îşi linse sucul de fructe de pe degete şi, fără să-i arunce o privire, alese un alt fruct — de data aceasta, un strugure cu boabe mari.

Alţi doi struguri dispărură în umbra bărbiei masive, brăzdate de fire cărunte, când, deodată, Karamanli se ridică în picioare. Jayne simţi mai degrabă decât auzi cum bărbaţii din camera iau poziţia de drepţi. Femeia de la picioarele lui îngenunchie. Jayne îşi păstră poziţia mândră, la picioarele podiumului. Nu-i mai rămăsese mare lucru de făcut.

Într-un vârtej de smarald şi aur, paşa se întoarse spre o perdea de mătase din spatele scaunului.

— Paşa Karamanli! Jayne vorbi fără să se gândească şi îndrăzni să facă un prim pas spre a ajunge la acelaşi nivel cu el. Fratele meu Josh... Nu mă poţi ajuta? Am aşteptat atât de mult...

O mână grea se aşeză pe braţul ei, iar când prvi într-o parte dădu cu ochii de privirea oţelită a unuia dintre paznici. Se clătină sub privirea lui, dar nu putea da înapoi, după toată osteneala şi necazul îndurate pentru a ajunge aici, aşa că se ţinu tare.

— Vă rog, spuse ea îndreptându-şi cuvintele, din păcate ezitante, către paşă. Sunteţi ultima mea speranţă. Mâna paznicului stătea ca o ancoră pe braţul ei, dar ea rămase pe loc şi nu-şi mută privirea.

Karamanli se întoarse pe jumătate spre ea. O privire aruncată paznicului fu de-ajuns pentru ca acesta să-şi ia mâna de pe ea.

— Preşedintele dumneavoastră, Jefferson, a învăţat — spre regretul lui — că sunt un om cu care e greu să tratezi. A ameninţat ţărmurile tripolitane cu marina lui, dar în cele din urmă a plătit tributul cerut, drept scuză pentru insultă.

Karamanli lăsă un zâmbet îngâmfat să-i fluture pe chip în timp ce o rază de soare făcea să sclipească diamantele de pe cureaua lui.

Astăzi, dumenata dai buzna în ţara mea şi-n singurătatea mea, pretinzând că eu am minţit. Că nu i-am eliberat pe toţi cei pentru care s-a plătit răscumpărarea. Se pare că n-ai învăţat nimic din exemplul preşedintelui dumitale.

Jayne inghiţi vreo şase replici usturătoare.

— N-am avut intenţia să vă insult, Înălţimea Voastră, reuşi ea să spună, ascultând cu dezgust tonul preasupus al propriei voci.

— Şi totuşi susţii că fratele dumitale trăieşte, spuse Karamanli. Poate prin vreo celulă din străfundurile fortăreţei? Ai venit cumva să ne oferi bani în schimbul eliberării lui?

Duritatea acestui bărbat puse capăt incercărilor ei de a fi prudentă.

— Dacă ăsta-i preţul eliberării lui, exact aşa aş proceda, replică ea sec. Dar orice tribut aş plăti eu, n-aş putea cumpăra nici măcar una dintre pietrele preţioase din centura voastră.

Ochii lui avură o clipire periculoasă, iar Jayne se temu timp de un minut să nu fi mers prea departe.

— Nici n-aş lua banii pe care mi i-ai putea oferi. Du-te acasă domnişoară Worthington. Nu ştiu nimic despre acest frate despre care vorbeşti şi totuşi eu ştiu tot ce se petrece in Tripoli.

Din nou se invârteji roba de culoarea smaraldului, iar el dispăru în spatele perdelei de mătase, lăsând-o pe Jayne să privească în urma lui într-o tăcută uluire. Îi spusese exact lucrurile pe care le ştia din propriile coşmaruri. Mai rea decât cuvintele fusese însă certitudinea netă din ochii lui, atunci când şi-i coborâse asupra ei. Nu se ştia nimic despre soarta lui Josh şi această soartă va continua să rămână necunoscută. Îi venea să plângă.

Îndrăzni să arunce o privire rapidă prin cameră; paznicii şi adjutanţii îi răspunseră cu o privire dispreţuitoare şi rece, care era o ultimă insulă adusă eforturilor ei. Chiar şi femeia, la care privise în speranţa că va întâlni un semn de simpatie, o considera nu mai importantă decât o muscă ce ar fi pătruns in cameră pe aripile brizei oceanice pentru a se învârti deasupra fructelor.

Acest ultim afront îi dădu puterea de care avea nevoie. Ridicându-şi bărbia un pic mai sus spre tavanul înalt, vorbi în arabă.

O să am nevoie de o escortă de la palat. Rog să aibă cineva grijă să mi se dea una.

În sfârşit, căpătase ceea ce ceruse. Ca şi cum l-ar fi convocat printr-un djin, acelaşi uriaş în halat care o escortase până în camera paşei apăru în faţa ei şi în numai câteva minute se găsi deja afară, dincolo de poarta principală a fortăreţei, unde străzile aglomerate vuiau de zgomot.

Fortăreaţa era destul de dărăpănată, remarcă ea, deşi acest gând nu-i aduse cine ştie ce satisfacţie. Zidurile tot mai susţineau crenelurile de pe coama înaltă de piatră.

După ce-şi fixă bine la loc gluga de la mantie, decise să recurgă la una din căruţele trase de măgari folosite aici pentru transportul public. Se îndepărtă de poartă, conştientă, în mod dureros, de atenţia pe care o atrăgea din partea mulţimii de bărbaţi în halate care se învârteau în afara fortăreţei.

Cine ştie ce instinct sau ce premoniţie o făcu să privească peste umăr spre mulţime. Un bărbat ieşea în evidenţă. Un bărbat al cărui obraz negricios era desfigurat de o cicatrice încreţită, şi ai cărui ochi înguşti şi furişi o urmăreau de parcă ar fi fost chiar căţarca puştii. Era bărbatul de pe cheiul din Tanger şi se afla la numai vreo doi metri distanţă. Nu era posibil aşa ceva şi, totuşi, iată că era posibil.

Suspină surprinsă, vag conştientă de zgomotul copitelor de cai care se apropia şi de rumoarea unor roţi grele de lemn care se rostogolesc la vale pe strada pietruită. Arabul veni spre ea, dând deoparte cu o mişcare de umăr toţi bărbaţii care-l înconjurau. Instinctul o împinse să se întoarcă şi să fugă. Nişte mâini decise o împinseră din spate şi ea se împiedică, prăbuşindu-se în stradă.

Un cal negru, mare ca un munte, venea ca un tunet în calea ei. Simţi că o agaţă cineva de mantie, auzi strigătul unei voci tinere, se simţi trântită la pământ chiar în clipa în care copitele puternice loveau pavajul la câteva zeci de centimetri distanţă de capul ei, urmate îndeaproape de roţile masive de lemn ale unei

căruţe străvechi ce trecu primejdios de aproape, aruncând în urmă praf şi pietre.

Sufocată, ţinându-se de mijloc, se ghemui intr-o latură a străzii, cu simţurile copleşite de teroarea momentului. Auzea in jurul ei voci excitate, dar nu putea percepe cuvintele izolate, ceva despre un băiat care o trăsese înapoi la timp pentru a o scăpa de la moarte sigură. Nici o vorbă despre bărbatul care incercase s-o ucidă. Căci aşa se petrecuseră lucrurile. Ea ştia fără urmă de îndoială, chiar dacă motivele îi rămâneau complet necunoscute.

Jayne îşi recăpătă respiraţia, ralizând — cu toată confuzia — că nu va putea rămâne pe marginea drumului până când va lămuri lucrurile, de acea acceptă ajutorul ce i se oferea pentru a se ridica îşi scutură mantia de praf şi asigură adunarea îngrijorată că se simte bine, constatând că faptul de a le vorbi în arabă era la fel de surprinzător pentru ei ca şi însăşi prezenţa sa acolo.

Gluga se desfăcuse în cădere, ca şi cocul de pe ceafă, iar arabii se holbau la faţa şi la părul ei, ambele descoperite. În oraş, numai prostituatele şi evreicele aveau dreptul să umble cu capul descoperit, iar ei nu-şi puteau da seama căreia dintre cele două categorii ii aparţinea ea.

Apoi cineva şopti ceva ce suna cam ca *amerikahym*, iar cuvântul păru să pună capăt disputelor.

Alegând un arab din apropiere a cărui privire părea îngrijorată, il întrebă despre băiatul care o salvase.

— Tu poticnit, spuse el dând din umeri. Băiatul brav riscă viaţa lui pentru a te trânti la pământ.

— Unde este? Aş vrea să-i mulţumesc.

Arabul dădu din nou din umeri, de data aceasta în tăcere.

Jayne studie grăbită mulţimea, dar nu văzu nici un candidat valabil la funcţia de erou. Apoi privi de partea cealaltă a străzii. Stând în picioare în poarta ce ducea spre aleea îngustă, chiar in marginea conului de lumină format de o rază de soare, văzu o mică siluetă în halat, cu faţa şi capul ascunse în falduri de lână albă.

Pe când ea il privea, el îşi dădu deoparte gluga şi ea ar fi putut jura că-i adresează un zâmbet fugitiv.

Capitolul XII

Să-l ajungi din urmă pe băiat nu era chiar aşa de uşor cum sperase Jayne. Fugea în susul unei străzi aglomerate, în josul alteia, trecea pe lângă mormane uriaşe de gunoaie şi pe lângă haitele de câini ce răscoleau prin ele, pe lângă copii pe jumătate dezbrăcaţi, ghemuiţi lângă zidurile fisurate şi gata-gata să se prăbuşească, sărea în lături pentru a evita cămilele şi măgarii conduşi prin ulicioarele înguste şi sufocate de praf.

Nu scăpa din ochi halatul tânărului; era ca un far ce o conducea într-o lume exotică şi haotică.

O dată calea-i fu barată de o siluetă ţeapănă, ca de strigoi, înfăşurată în pânză de sac, cu braţele întinse de parcă ar fi vrut s-o îmbrăţişeze.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se opri brusc. El bâlbâia într-un jargon pe care ea nu-l înţelegea, dar văzând lucirea de nebunie din ochii lui realiză că este unul dintre ţicniţii cărora li se permitea să umble liberi pe străzi. Erau consideraţi poporul binecuvântat al lui Allâh. Străduindu-se să respire, temându-se că a pierdut urma prăzii sale, se strecură pe sub unul din braţele arătării şi-şi reluă urmărirea.

Băiatul îi apăru deodată în faţă într-un colţ îndepărtat şi ea avu impresia că o aşteaptă... că o conduce undeva. În ce scop, nu-şi putea da seama, dar renunţase să mai definească mobilurile acţiunilor din momentul în care Andrew MacGregor apăruse în camera ei din Tanger.

Sigur, n-ar fi putut considera raţional ceea ce era pe cale să facă. La începutul cursei ei nebuneşti dorise să-i mulţumească băiatului. Dar acum ceva cu totul diferit părea s-o pună în mişcare. Era un soi de spirit ciudat, o forţă irezistibilă necunoscută mai înainte, care nu-i lăsa decât o singură ieşire — să continue.

Ca şi căutarea lui Josh, această goană prin Tripoli trebuia să se sfârşească cu un succes.

Băiatul dispăruse la fel de iute pe cât apăruse, dar ea îşi croi drum spre acel colţ ce se rotunjea la intersecţia a două străzi, dând

de-a dreptul piept cu tânărul arab. Făcând un pas, el răspunse privirii ei uimite cu o clătinare prietenoasă din cap.

Halatul pe urmele căruia gonise atârna larg pe corpul lui subţire, iar sub tivul lui se iveau picioarele murdare, încălţate în sandale. Acoperitoarea de pe cap căzuse suficient pentru a-i permite ei să-i vadă faţa. Pielea brună, ochii căprui lucitori, dinţii albi care se dezveleau într-un zâmbet orbitor.

— Oh, spuse ea, simţindu-se prost deoarece nu găsea altceva de spus şi concentrându-se puţin pentru a-şi trage respiraţia şi a-şi uşura durerea din coaste.

Băiatul o privea tăcut şi continua să zâmbească.

Stăteau foarte aproape de una din numeroasele cafenele ale oraşului. Ceva mai departe, o pereche de arabi stăteau cu picioarele încrucişate pe o bancă de marmură din faţa uşii deschise, întorcându-şi privirile curioase spre faţa descoperită a lui Jayne. Mirosuri amestecate de cafea, scorţişoară şi cuişoare pluteau prin aer — o schimbare binevenită faţă de duhoarea ce stăpânea străzile.

Se uită din nou la băiat. Paisprezece ani, estimă ea; vârsta lui Josh când fugise de-acasă să plece pe mare. Inima ei se strânse. Mai mult ca oricând, era conştientă de caracterul inevitabil al întâlnirii lor.

Băiatul se înclină adânc.

— Doamna n-a fost rănită când a căzut. Asta mă bucură.

— Vorbeşti englezeşte!

— Nu prea bine. Dar mă strădui.

Jayne îi răspunse la zâmbet cu un zâmbet.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Allah m-a condus.

— Nimeni altcineva n-a mai fost condus aşa. Doar tu ai fost suficient de rapid în gândire pentru a mă trage spre locul unde eram în siguranţă. Amintindu-şi răutatea din ochii furioşi ai presupusului asasin, Jayne se cutremură în sine. Nu-mi pot da seama de ce am fost împinsă.

— Tripoli e un loc foarte periculos, domnişoară Worthington. Îi rosti numele de parcă ar fi fost cuvintele unui imn.

Jayne tresări.

— Îmi cunoşti numele?

— Un slujitor al palatului, prieten cu cel ce mână măgarii, a vorbit despre femeia americană care a îndrăznit să-i facă o vizită paşei. Povestea s-a răspândit repede.

— Am îndrăznit să-i fac o vizită? Am venit cu gânduri prietenoase şi am căutat ajutorul paşei. Nimic altceva.

— Nimeni altul...

El se încurcă, căutând cuvântul potrivit, sperând să n-o ofenseze pe doamna americancă.

— Rog să înţelegeţi ce eu spun. Nici o persoană de sexul dumneavoastră n-a mai făcut o asemenea încercare.

Ce tânăr politicos, gândi Jayne. Atât de diferit de tripolitanii pe care-i cunoscuse până acum! Atât de grijuliu faţă de viaţa ei şi atent la felul în care îi vorbeşte! Inima i se umplu de recunoştinţă.

— Acest paşă al vostru obişnuieşte să mănânce doamne străine la micul dejun? întrebă ea surâzând.

— Acesta a fost un lucru necunoscut. Ochii întunecaţi îi sclipiră. Până la domnişoara Worthington.

— Glumeşti!

— Numai puţin.

Ce bine făcuse că-l urmărise pe băiat, decise Jayne, uitând complet tensiunile care o cutremuraseră de când simţise mâinile puternice împingând-o din spate. Fără vreo explicaţie raţională, băiatul o făcea să simtă că totul e-n ordine în lume... şi dacă e ceva, cumva, în neregulă, în curând se va îndrepta.

Tăcură cât timp o căruţă trecu pe strada îngustă pe lângă ei, urmată de o cămilă urâtă, decorată cu franjuri şi purtând pe spinarea cocoşată un palanchin drapat în stofă. Lipită de peretele cafenelei, Jayne privi la cuşca cocoţată sus. Înăuntru se vedea chipul umbrit al unei femei, evident bogată, având în vedere suita numeroasă de sclave negre şi paznici ce încadrau cămila în mersul ei lent.

Jayne se simţi copleşită de norii denşi emanaţi de vasele în care ardeau mirodenii şi pe care le cărau sclavii.

Tuşind, se întoarse iar spre băiat şi fu uimită să vadă că-şi acoperise capul cu pânza şi-şi întoarsese faţa spre perete. Ciudat, gândi ea, apoi conchise că el încercase doar să scape de mirosul dulceag şi greţos.

Reluă conversaţia de unde rămăseseră.

— După cum vezi, am supravieţuit incursiunii îngrozitoare în fortăreaţa paşei. Abia pe stradă am dat de pericol.

Băiatul scoase nasul din acoperitoarea pentru cap, aruncând un ochi cercetător spre împrejurimile apropiate. Pericolul trecuse, văzu el uşurat, de aceea îi permise din nou să-i privască toată faţa.

— Bărbatul cu ciatricea, spuse el, subit posomorât.

— L-ai văzut? M-a împins, nu-i aşa? Ştiam eu. Dar de ce? Habar n-a cine e, dar l-am văzut şi în Tanger, la prima mea escală.

— Asta-i ciudat!

— De acord. Mai mult decât ciudat! E înspăimântător, spuse ea, recunoscând că i-a revenit îngrijorarea, şi eram hotărâtă să nu mă las înspăimântată de nimic în cercetările mele.

— Trebuie să-l laşi pe Mahomed să te ajute.

— Dar eu sunt creştină...

Băiatul râse.

— Nu *acel* Mahomed. Permite-mi să-ţi fac cunoştinţă cu umila mea persoană. Mahomed, copilul străzilor, la dispoziţia dumitale.

Jayne se simţi reconfortată de zâmbetul lui, chiar dacă nu şi de ofertă.

— Nu prea văd cum ai putea să mă ajuţi.

— Este în puterea mea prea-umilă să-ţi dau adăpost pe timpul furtunii ce ameninţă oraşul.

Jayne privi în sus spre cerul albastru senin.

— Furtună?

— Înainte de a se sfârşi ziua. În acest caz, trebuie să ai încredere în mine.

Mahomed îi oferi cel mai inocent zâmbet, acela pe care-l folosea când dorea să le vrăjească pe femeile din familia lui. O expresie îndelung exersată, e drept, dar descoperi ce uşor este să fii agreabil doamnei americane cu ochii ei mult prea îngrijoraţi.

Ea fusese curajoasă atunci când îl urmărise şi-i vorbea ca şi cum el ar fi fost un bărbat şi nu un copil pe care poţi să-l ignori.

Ea se afla cu adevărat în pericol, deşi el nu ştia din ce motiv. Chiar în timp ce o va folosi în propriile lui scopuri, va trebui să aibă grijă de ea.

Jayne îşi analiză opţiunile. Din nefericire, nu putea găsi nici una. Cu excepţia situaţiei când se încredea în băiatul arab numit Mahomed, care se mărturisea a fi copil al străzii, singura persoană din mulţimea de bărbaţi mai bătrâni şi mai puternici care avusese iuţeala de trup şi de minte de a o scăpa de la moarte. Dacă întâlnirea lor era *cu adevărat* inevitabilă, de ce să ia în calcul o despărţire atât de rapidă?

Bun, deci el o pusese să alerge vitejeşte prin străzile din Tripoli, momind-o special ca să-l urmeze. Poate că şi el era la fel de singur, deşi ea nu-şi putea închipui cum ar putea cineva cu un zâmbet aşa frumos şi maniere atât de plăcute să fie lipsit de prieteni.

Lucrul cel mai important era să nu cedeze în faţa disperării. Ce dacă paşa o dezamăgise, ce dacă dăduse peste un duşamn ameninţător, ce dacă toţi cei cărora le cerusă spijin o crezuseră nebună?

Sau cel puţin aşa insinuaseră. Doar căpitanul MacGregor îşi exprimase opinia tranşant şi Jayne habar nu avea de ce îşi tot amintea acel lucru, sau altele pe care le făcuse sau spusese el, atunci când avea atâtea treburi mai importante de care să se ocupe.

— N-ai putea să-mi spui, te rog, Jayne? întrebă ea. Domnişoara Worthington e mai greu de pronunţat.

— Mă simt onorat că mă rogi lucrul ăsta. Inima mea, Domnişoară Jayne, îmi spune că vom fi prieteni.

— Şi eu simt la fel. Şi desigur, am încredere în tine, Mahomed. Du-mă la adăpostul tău contra furtunii.

Ceea ce el şi făcu, târând-o din nou în sus şi în jos pe străzi, grăbindu-se în faţa ei, în timp ce ea-l urma cu gluga pe ochi, furişând câte o privire cercetătoare pentru a depista un bărbat ciudat cu o cicatrice pe obraz.

Mahomed se asigură că ea nu rămâne prea departe în urmă. I se părea foarte interesantă această femeie dintr-o ţară îndepărtată,

iar mintea lui ageră era gata să inveţe tot ceea ce ea-i putea spune. Nu avea de gând să rămână veşnic în Tripoli. Nimic nu putea să-l ţină aici.

O duse la o casă de la marginea oraşului, în apropierea locului unde nisipurile se întâlneau cu clădirile din Tripoli, iar vegetaţia nu depăşea stadiul ierburilor pitice, străduindu-se cu vitejie să supravieţuiască printre dunele mişcătoare.

Vântul dinspre mare devenise deja rece şi umed, iar norii întunecaţi transformaseră cerul după-amiezii într-unul noptatic. Intrară printr-o uşă dosnică ce dădea într-o alee. Înăuntru era întuneric şi Jayne se impiedică de o piesă de mobilier care îi stătea cu încăpăţânare în cale, despre care mâinile cercetătoare şi degetele lovite de la picioare îi spuseseră că era un scaun.

— Nu e nici o lampă pe aproape? întrebă ea.

— Regret foarte mult că trebuie să-ţi spun că nu. Mahomed ezită. Casa pe care o vizităm e împrumutată şi nu trebuie să-i impunem proprietarului prezenţa noastră; el este un om bun şi generos — băiatul aproape se înecă cu cuvintele — care în această noapte furtunoasă rătăceşte departe de casă.

Jayne înţelese. Ei n-ar fi trebuit să se afle în casă şi Mahomed se temea că ar putea fi prinşi dacă lumina ar fi fost văzută de cineva de afară. Încălcau legea. Deşi era pentru prima dată când făcea aşa ceva, Jayne nu putea să simtă nici cea mai mică mustrare de conştiinţă.

Cum ochii i se obişnuiseră cu întunericul, fata văzu că se aflau într-o bucătărie. Recunoaştera locului îi aminti că nu mai mâncase de câteva ore, când i se oferise o mică gustare la consulat. De fapt lăsase valiza acolo, aşteptându-se să-şi petreacă noaptea în acel loc. Cu toate acestea, în momentul de faţă s-ar fi mulţumit chiar şi cu ceva de pe platoul cu fructe al paşei.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Mahomed scotoci într-un dulap şi-i puse în mână o jumătate de pâine, împreună cu o felie de brânză ce mirosea îngrozitor. Asigurându-se că şi el s-a servit, ea începu să ronţăie brânza, o găsi acceptabilă şi, după câteva înghiţituri, o socoti chiar delicioasă.

Cei doi stăteau pe întuneric, înfulecând ca nişte lupi; mai târziu îi oferi un pahar de vin turnat dintr-o carafă ce se odihnise pe o măsuţă de lângă uşa din spate.

Vinul era dulce şi aluneca iute în stomac; singurul lucru care o ulmi a fost faptul că putea fi găsit într-o casă arabă. În mod clar arabilor le e interzis consumul de alcool. Dar înainte de a-l putea chestiona pe Mahomed cu privire la gazda lor absentă, răsună un tunet violent, urmat de fulgere şi de loviturile picăturilor de ploaie pe zidul protector din piatră.

Mahomed o duse spre uşa interioară, de unde puteau privi afară, spre o curte deschisă. Ea privi ploaia, bău vinul şi-şi spuse că, pentru o fată bătrână, timidă şi neatractivă din Virginia, ducea o viaţă cu adevărat aventuroasă.

Cel mai nostim era că-i şi plăcea. Blânda, mica Jayne care nu se temuse să-şi contrazică mama recunoscând că mai degrabă s-ar lăsa supusă la mii de torturi decât să se căsătorească cu Leander, reuşise într-o singură zi să fugă de pe o fregată scoţiană, după ce-i spusese cu aroganţă formidabilului ei căpitan că va plăti pentru întreţinere, chiar dacă vrea sau nu vrea el, ţinuse piept unei noi cohorte de funcţionari americani dezaprobatori şi îndrăznise să se impună în sala de audienţe a paşei din Tripoli, a cărei atmosferă amintea forte bine de cea a unei tabere militare.

Mai mult, scăpase de moarte ca prin urechile acului, salvându-se de sub copitele unui armăsar lansat în galop, îşi făcuse un nou prieten şi acum era destul de ameţită, urmărind furtuna dintr-o casă mediteraneană unde aproape sigur n-ar fi fost binevenită, dacă stăpânul ar fi ştiut că ea se află în casă. O zi satisfăcătoare, conchise ea fără să se sinchisească de logică. O zi extrem de satisfăcătoare.

Când vijelia se transformă într-o ploaie măruntă şi regulată, Andrew se retrase în cabina sa pentru a studia declaraţiile vamale pe care urma să le prezinte partenerului său de afaceri din Derna. Poate — spera el — această osteneală o să-i mai potolească furia.

Desigur schimbarea bruscă a vremii i-o declanşase. Nu era de vină îngrijorarea legată de imposibila femeie care rătăcea pe străzile unui oraş străin şi periculos, unde ploua cu găleata... fără să afle un loc unde să găsească alinare... fără refugiu, fără loc de refugiere.

Andrew şi-o imagină pe Jayne aşa cum o văzuse ultima dată, stând în picioare la capătul pasarelei, înfăşurată în mantie şi cu capul sus, cu blestemaţii ei ochi frumoşi şi negri arzând în timp ce-l întreba cât îi datorează. Dacă ar fi putut fixa un preţ pentru neliniştea pe care i-o stârnise, ea ar fi fost silită să fure faimoasele cufere cu comori ale paşei pentru a-şi plăti datoriile.

— Nici un şiling, răspunsese el şi-i spusese să-şi vadă de drum.

Unica concesie făcută constând în instrucţiunile date lui Boxer s-o conducă până la consulatul american fără a intra în mai multe buclucuri ca de obicei. Băiatul, căruia-i dăduse liber toată ziua, nu se întorsese încă.

Andrew simţi o rară tresărire de conştiinţă. În ciuda spiritului ei, era totuşi o femeie într-o ţară condusă de bărbaţi, dintre care mult prea mulţi lipsiţi de onoare. Ar fi trebuit s-o prevină în legătură cu piaţa de sclave albe din spatele Moscheei Karamanli...

Pe dracu! n-ar fi ascultat. Încăpăţânată şi prea ignorantă sau inocentă pentru a o duce bine, stătea pe picioarele ei. Scăpase din mâinile lui. Trebuia să-i iasă şi din minte.

Concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut, terminase pe jumătate când cineva ciocăni la uşa cabinei şi Oakum intră. Din postul său de comandă, aflat în cadrul ferestrei deschise, cu părul brun răscolit de o briză umedă, Atlas scânci în semn de bun-venit.

Andrew ridică privirea de pe birou pentru a studia faţa latră şi cenuşie a primului ofiţer, tensiunea din ochii înţelepţi şi blânzi ai acestuia, noile riduri pe care barba nu le putea ascunde.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

— Cu vasul, nimic, căpitane Mac. Din punctu' ăsta de vedere, poţi dormi liniştit.

— Stai să ghicesc! Domnişoara Worthington?

— Da.

— Trăieşte, e sănătoasă?

— Da, răspuns valabil la amândouă întrebările. Cel puţin, aşa era când a fost văzută ultima dată.

Andrew respiră, adânc; realiză că-şi ţinuse suflarea, şi luptă cât putu de bine cu neliniştea.

— Atunci calcă binişor, amice. Am spus că a plecat şi că e pentru ultima oară când mai vreau să aud vorbindu-se despre ea

la bordul acestei fregate. Acum e de capul ei şi aşa ceva e numai spre bine. Tripoli să se lupte singur cu ea!

— Cale bătută, nu-i aşa?

— Da, cale bătută şi de mult timp trebuia să fie aşa.

Oakum luă notă de rigiditatea buzelor căpitanului şi de lumina aspră din ochii lui. Dar îi observase şi îngrijorarea. Căpitanul lui era un om singur şi singuratic şi nu prea avea experienţa grijii pentru o femeie, ba chiar nici un pic de experienţă în afară de afecţiunea temporară şi de natură carnală.

Orice mirosea cât de cât a permanenţă reprezenta un banc de nisip periculos pentru căpitan, de aceea trebuia ajutat puţin la navigaţie.

Oakum îşi alese cuvintele cu grijă.

— Deci nu vrei să auzi ce-au de spus chinezii?!

— Chinezii?

— Da. Chang şi Chin.

— Cei care, pretind că am o răspundere pentru domnişoara Worthington pentru că am salvat-o de la înec!

— N-au menţionat aşa ceva decât în treacăt.

— Sper că nici n-au de gând s-o facă în prezenţa mea.

Era clar: căpitanul se afla într-o stare de nelinişte. Neclintit, Oakum dădu din umeri.

— Tocmai s-au întors din oraş şi au o poveste pe care-ar vrea s-o spună.

Andrew aruncă declaraţiile vamale deoparte şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ei nu zău? spuse, bătând darabana cu degetele pe braţul scaunului.

Ar fi vrut să creadă că stă în cumpănă dacă să spună da, dar era suficient de cinstit cu sine pentru a şti că n-are de gând să spună nu. Jayne plecase de vreo opt ore. Nu se putea spune câtă tulburare stârnise.

— Cheamă-i înăuntru.

Bine, îşi mărturisi el, era speriat sau cel puţin îngrijorat. Indiferent ce putea crede Jayne Worthington, el nu era chiar o brută necioplită.

Atlas alese exact acest moment pentru a-şi părăsi locul de la fereastră şi a se instala în poala stăpânului. După ce verifică de purici părul din deschizătura cămăşii lui Andrew, îşi încolăci coada în jurul piciorului scaunului, îşi odihni braţele pe picioarele îndoite şi rânji fără adresă specială, ca un copil răutăcios care ar fi făcut ceva cu totul ieşit din comun.

De îndată ce marinarii se aflară în faţa biroului său, îngrijorarea lui Andrew spori cu câteva grade.

— Nu păreţi să fi petrecut un timp prea plăcut pe ţărm, spuse el privind întâi la Chang şi apoi la Chin.

Fraţii, slabi la trup, cu părul împletit aidoma, în câte o coadă lungă, se dovediseră a fi muncitori capabili, loiali, încă de când Andrew îi salvase dintr-o încăierare cu un echipaj de piraţi de pe o insulă din Caraibe, cu un an în urmă. Nu-i întrebase cum au ajuns acolo şi ei nu se oferiseră să-i spună. La bordul vasului stăteau între ei şi făceau mult mai mult decât le revenea, ca muncă. Era prima dată când solicitau o întrevedere cu căpitanul.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, îi presă Andrew.

Chang vorbi într-o engleză exersată şi fluentă, „ştergând" consoanele doar din când în când, după tipicul multora dintre compatrioţii săi.

— Am fost în bazar să cumpărăm cadouri pentru familiile noastre, căpitane.

— N-am ştiut că aveţi familii.

— La Peking, spuse Chin.

— Drumul ne-a purtat spre palat, spuse Chang. Tânăra doamnă de pe vasul scufundat stătea lângă o mulţime de bărbaţi, aproape de poarta tăiată în zidul palatului.

— Era împreună cu ei?

Chang negă din cap.

— Nu cred. În orice oraş din lume, în jurul unor asemenea locuri vezi totdeauna o mulţime adunată. Ca şi cum cei puternici le-ar da de pomană. Poate că speră toţi să se scalde în magnificenţa reflectată dinspre personajul elegant care este paşa.

Pentru Chang fusese un discurs lung şi întortocheat, aşa că făcu o pauză.

Chin preluă ştafeta.

Doamna căzuse pe gânduri, gânduri foarte negre, căpitanul [illegible]. Un cal puternic şi o căruţă coborau iute strada.

Doamna s-a împiedicat, spuse Chang. O siluetă în halat a [illegible]-o din mare încurcătură.

Cerule mare, exclamă Andrew tresărind. E bine, sănătoasă?

În stare excelentă, spuse Chin. Cel care a ajutat-o pe doamna a fugit, ca şi cum n-ar fi vrut ca ea să-i mulţumească. Ea a *fugit* după el, mai iute decât fugise *calul*, ca şi *cum ar fi* vrut cu tot dinadinsul să-i mulţumească. Ultima dată când am văzut-o pe doamna, pornise în mare viteză pe urmele lui.

Andrew dădu din cap. Putea să-şi închipuie scena — Jayne, proaspăt scăpată de insultele şi negaţiile din cursul audienţei la paşă, rătăcise pe stradă şi fusese gata-gata să fie omorâtă. Neliniştea lui se transformă iute în mânie. Trebuia să capete o bătaie bună. N-ar fi trebuit să fie lăsată să piece din New York fără o escortă înarmată.

Atlas se încruntă şi clipi din ochii lui ca nişte nasturi căprui, ca şi cum ar fi împărtăşit exasperarea stăpânului lui.

— Mulţumesc pentru raport, spuse Andrew.

— Dar asta nu-i tot, spuse Chang, pe a cărui faţă în mod normal lipsită de expresie se citea tensiunea. Am spus că doamna s-a împiedicat. Dar numai pentru că a fost ajutată s-o facă.

— Cum adică?

— A fost clar pentru noi, care am privit, spuse Chin, că a fost împinsă de unul din bărbaţii din mulţime.

Atlas scoase un ţipăt. Andrew îl aruncă din poală, iar el se întoarse la fereastră.

— Eşti sigur că n-a fost un accident?

— N-am nici o îndoială, spuse Chang. Fratele meu şi cu mine am încercat să-l urmărim, poate n-am fost înţelepţi, dar curajoasa doamnă are nevoie de multă protecţie.

— Cu regret vă spun că urmărirea noastră a fost scurtă. Omul ne-a scăpat, adăugă Chin.

— Dar ne face plăcere să raportăm că l-am putut recunoaşte uşor. Este un bărbat pe care l-am mai văzut înainte. Un bărbat cu o cicatrice mare şi urâtă de-a curmezişul feţei.

— Pe cheiul din Derna, spuse Chin. Nu dorim să-l tulburăm pe căpitan, care a trimis-o pe doamna pe ţărm, dar ne-am consultat. Doamna este în mare pericol. Atât fratele meu cât şi eu credem că trebuie să fiţi informat.

CAPITOLUL XIII

Când furtuna dădu semne că se potoleşte, Mahomed o conduse pe Jayne să facă turul apartamentelor de la etajul doi al casei împrumutate, iar mai târziu, când se opri şi ploaia, o duse pe acoperiş.

— Familia obişnuieşte să se odihnească şi să primească vizite sus, deasupra nivelului străzilor, o informă el în timp ce dădea deoparte o bucată de ţesătură grea, dezvăluind privirii o intindere vastă de olane. Mă refer la femei şi la copii. Bărbaţii îşi văd de afaceri în magazine şi pe scaunele de la terasele cafenelelor. Uneori, treburile îi poartă în oraşe depărtate.

De teamă că ea ar putea percepe amărăciunea din glasul lui, se grăbi să adauge:

— Asta-i modul de viaţă al poporului meu şi aşa a fost din vremurile străvechi.

— Nu e prea diferit de modul în care trăiesc mama şi tatăl meu vitreg, îl asigură ea zâmbind.

Jayne se instală pe una din pernele pe care le luaseră dintr-o cameră de jos. Era la începutul serii şi o briză răcoroasă sufla dinspre nord, răvăşind şuviţele rămase libere ale părului ei şi răvăşindu-i în acelaşi timp sufletul. Odihnindu-se paşnic, asculta cântecul ascuţit al unor femei şi zgomotul bătăilor din palme. Sunetele plăcute se prelungeau până pe acoperiş, venind de undeva dinspre deşert.

— Cântecul beduinilor, îi explică Mahomed fără a aştepta să fie întrebat. Îşi fac taberele la marginea deşertului, iar noaptea se bucură pentru ca ziua ce urmează să fie bună.

Întorcându-se spre sud, Jayne văzu strălucirea focului în care ardea balega de cămilă desenând umbre pe câmpia piată şi nisipoasă şi o mulţime de siluete în halate întunecate mişcându-se graţios în bătaia flăcărilor, în timp ce bijuteriile de aramă ale femeilor sclipeau în lumina amurgului ca nişte licurici. În depărtare, siluetele munţilor Gharyan se desenau pe linia orizontului, cu vârfurile roz-purpurii datorită reflexelor soarelui-apune.

Mahomed remarcă modul în care ea aprecia priveliştea încântătoare şi se bucură.

— Domnişoara Worthington a bătut cale lungă pentru a se întâlni cu paşa.

— Da, răspunse Jayne zâmbind.

Aşteaptă ca băiatul să înceapă să-i pună întrebări.

În mod cert era curios să-i afle motivele, să asculte mai multe detalii decât căpătase de la conducătorul de măgari de lângă palatul paşei, dar, deşi ea aştepta, el n-o întrebă nimic.

Descumpănită, Jayne simţi dorinţa de a vorbi. Intuise încă din momentul când Mahomed o trăsese salvator deoparte din calea calului că întâlnirea lor era inevitabilă. Era la fel de inevitabil ca ea să-i împărtăşească motivele tulburărilor ei.

În timp ce în jur se lăsa noaptea, îi povesti istoria ei, omiţând acele amănunte pe care le considera a nu privi pe nimeni în afară de ea şi terminând cu o descriere minuţioasă a audienţei la Karamanli.

În lumina slabă Mahomed asculta cu atenţie schimbările tonului ei şi-i urmărea mişcările mâinilor, bune indicii cu privire la acele părţi ale povestirii pe care ea se hotărâse să le treacă sub tăcere. Ca şi el, nici ea nu provenea dintr-o familie iubitoare şi avusese dificultăţi cu căpitanul MacGregor, care apărea pe parcursul povestirii mult mai des decât l-ar fi impus rolul pe care-l jucase.

Dificultăţi mari, presupuse Mahomed. Nu era deloc prost când era vorba de relaţiile dintre bărbaţi şi femei. Între cele două categorii se dezvoltau sentimente puternice. O mânie care putea trece de repede să schimbe complet orice alt sentiment.

Hotărî că domnişoara Jayne este foarte bună şi este de mare importanţă pentru un băiat arab nu chiar atât de umil. Va trebui să aibă grijă ca ea să nu păţească nimic.

— Îmi închipui, spuse ea răzând uşor, că nu ştii nimic despre Josh. Am intrebat pe oricine mi-a ieşit în cale până acum.

Păstrându-şi pe chip o expresie deschisă şi nevinovată, Mahomed sesiză avansul pe care-l făcuse ea şi-şi puse la treabă mintea sprinţară.

— Nu cunosc nici un bărbat cu numele ăsta. Ceea ce era, nici mai mult nici mai puţin, decât purul adevăr. Dar povestea pe care-o spui e uimitoare pentru mine.

— De ce?

— Pentru că seamănă mult cu o poveste... o legendă a poporului meu. Rog tu să înţelegi, adăugă el, dând uşor din umeri, că astfel de poveşti sunt, pe cât se spune, născute din adevăruri.

Un fior premonitoriu o cutremură pe Jayne.

— Povesteşte-mi.

Câtă inocenţă, gândi Mahomed. Ca a unui mieluşel care se duce de bună voie la tăiere.

— Povestitorii spun că un băieţandru a fost adus de ape la mai cu mulţi ani in urmă. Mai spun despre un om sărman care l-a salvat şi l-a dus în locuinţa lui umilă. Privi furiş la ascultătoarea sa şi-şi alese cuvintele cu grijă. Avea pielea deschisă la culoare ca berberii şi ochii negri ca arabii, iar chipul îi era mereu zâmbitor. Îi făcea pe toţi cei din jur să participe la bucuria lui de-a trăi.

Jayne simţi cum i se accelerează bătăile inimii. Cam aşa ar fi fost şi Josh.

— Continuă, îl imploră ea.

— Vorbea o limbă ciudată, dar fiind tânăr a învăţat iute cuvintele lumii noi în care trăia. Oamenii nu ştiau numele străinului şi-i spuneau Băiatul. Acum a devenit bărbat, aşa spun povestitorii, dar încă mai răspunde la numele acesta.

Jayne rămase perfect calmă, temându-se aproape şi să vorbească, nedorind să piardă senzaţiile neobişnuite care o cotropiseră.

— Acum a devenit bărbat, spuse ea încet. Nu s-a înecat.

— Asta-i povestea.

— Ar putea fi oare adevărată?

Jayne ar fi vrut să fie așa mai mult decât dorise vreodată ceva în viața ei. Până în noaptea asta, tot ce încercase se lovise de ostilitate sau refuz. Iar acum...

Nu trebuie să-și permită să se poarte prosteşte. O femeie cu cap, cu o inteligență cel puțin de nivel mediu, ar proceda cu băgare de seamă, punând întrebări peste întrebări, îndoindu-se, până când probele ar deveni atât de copleşitoare încât ar şterge dintr-o dată toate întrebările şi îndoielile.

Necazul era că-i venea foarte greu să-şi înăbuşe tremurul de exaltare care se năştea înăuntrul ei. Un lucru trebuia să-l afle neapărat şi vorbi, privind spre întinderea nesfârşită a nopții.

— Ştii ce soartă a avut?

Mahomed înclină solemn din cap.

— A crescut puternic ca o cămilă, ca un armăsar, ascuns — ca o bijuterie prețioasă — departe de lumea lacomă care ar fi putut să-i facă rău. Căci așa credeau atât bătrânul care-l salvase cât şi sărmanii care-l ajutaseră să ingrijească de străin până când se însănătoşise. Fericirea pe care el le-o dăruise era mult mai prețioasă decât aurul, deoarece le dăruise bucurie.

Urmări cu multă atenție efectul povestirii sale şi văzu cu satisfacție că ascultătoarea era foarte mişcată.

— Vai, adăugă el trist, un om bogat şi rău — accentuă cuvântul rău — l-a răpit şi l-a făcut sclavul său.

Dorința de a râde se stinse.

— În Tripoli?

— În Derna. E un oraş — nu atât de mare ca Tripoli — situat la est de aici, cale de trei zile pe mare. Durează mult mai multe zile când călătoreşti pe uscat.

Derna. Jayne se străduí să-şi aducă aminte unde auzise acest nume. Şi reuşi. Era destinația lui Andrew MacGregor după ce pleca din Tripoli.

Oare soarta ei era să-şi încrucişeze iar-una paşii cu ai lui? Ceva vibra înăuntrul ei când şi-l imagină pe căpitan. Spre mare ei ruşine, trebui să se lupte ca să-şi întoarcă iar gândul la Josh.

Şi el e acum la Derna?!

— A, nu e deloc aşa! El trudeşte în deşert, într-un loc numit Ziza. Acolo el face fapte mari. Rostogoleşte pietre uriaşe prin deşert ca să înalţe clădiri, sapă după apă, plantează mâncare.

Devenit din ce în ce mai entuziast, pe măsură ce-şi depăna povestea, Mahomed cedă îmboldului fanteziei, fără a se mai strădui să-şi scutească ascultătoarea de detaliile cele mai neverosimile ale imaginaţiei sale.

— Noaptea e bătut până când carnea cade de pe oase, iar dimineaţa carnea îi creşte la loc şi este iar pus la muncă.

Mahomed văzu că e şocată şi realiză că mersese prea departe. Excesele tinereţii, îşi spuse el, trebuie supravegheate cu atenţie.

— Asta, rog tu să înţelegi, este varianta povestitorului care place cel mai puţin poporului. Alţii, mai de încredere, spun că el munceşte în deşert sub jugul asupritorului şi se roagă să vină o zi când va fi eliberat din sclavie.

— Oh, spuse Jayne cu un suspin, uitând imediat de torturi şi mulţumindu-se cu truda zilnică. Şi asta era o pedeapsă prea mare!

Se strădui să-şi reprime lacrimile. În ciuda tuturor avertismentelor pe care şi le dăduse singură, şi-l închipuia pe nefericitul cunoscut sub numele de Băiatul aşa cum şi-l închipuise şi pe Josh. În noaptea aceea ciudată şi fermecată, temerea cea mai gravă care-i bântuise mult timp gândurile părea reală — Josh era un prizonier torturat în deşert, aşteptând să fie salvat.

— Rog tu să înţelegi, spuse Mahomed, aşa e legenda. Nu ştiu dacă e adevărată.

Nici Jayne nu ştia. Jayne cea raţională şi practică, Jayne care acum nu mai reuşea să-şi stăpânească neliniştea bucuroasă. Bănuia... o da, credea intens că în sfârşit i se arătase calea pe care-o avea de urmat. Mahomed nu încerca s-o împingă în nici o încurcătură. De fapt el părea chiar reticent în a povesti, avertizând-o în repetate rânduri că s-ar putea să nu fie nimic mai mult decât o legendă spusă de un povestitor.

Dar era posibil şi să fie adevărată. Şi ce calc i se aşternea acum în faţă, dacă nu verificarea?

— Aşezarea asta din deşert despre care ai vorbit...

— Ziza.

— E departe, în inima deşertului?

— Foarte departe. Drumul bătut se află la sud de Derna.

Privi la capul plecat al băiatului. El ridică ochii spre ea şi zâmbi, apoi se lăsă pe spate să se odihnească, închizând ochii. Avea un aer atât de nevinovat şi, mai mult, atât de plin de bunăvoinţă! Ea mulţumi providenţei că el se aflase astăzi lângă palat.

Kismet, aşa-i spuneau oamenii locului. Soartă. Simţise cum o poartă în goana ei prin străzile din Tripoli. Deşi nu crezuse niciodată în predestinare, acum se convertise total.

Şi tot *kismet-ul* era la mijloc, când era vorba de Andrew MacGregor. Nu era doar o coincidenţă că se tot întâlneau. Era soarta. Însuşi gândul acesta reînnoi vibraţia dinăuntrul ei, iar de data aceasta nu-şi mai dori să scape de ea. De fapt, ar fi vrut să se ia în braţe şi să întreţină acea vibraţie cât mai mult posibil. Trebuia să-i facă o nouă vizită lui Andrew. Nu vedea altă cale.

Respiraţia băiatului deveni regulată şi fata realiză că el adormise. Se lăsă pe spate pe pernă şi, în timp ce vocile cântate ale beduinilor din depărtare străbăteau până la ea, privi în sus la catapeteasma înstelată a cerului noptatic. Era ceva care scotea afară din timp această parte a lumii, cu vechile ei credinţe şi triburile ei rătăcitoare, ceva cu adevărat minunat.

După toate regulile, ar fi trebuit să se simtă mai singură decât cu orice altă ocazie din viaţa ei, căci se afla departe de casă şi de familie şi de toate lucrurile cunoscute. În loc de asta, simţea un amestec de exaltare şi pace... certitudinea că e pe cale să facă lucrul cel mai potrivit.

Şi asta, în parte datorită lui Andrew. Numele lui era scris în stele.

În dimineaţa următoare Andrew stătea lângă catargul mare al navei *Trossachs,* atent la coada ce se legăna ca o pendulă sub gabia de observat. La est, pe linia orizontală, soarele se ivea pentru prima dată în această zi aruncând raze roşu aprins care făceau să lucească toate ornamentele de alamă de pe fregată, iar maimuţa îşi striga cu glas tare aprobarea.

— Atlas ştie că suntem gata să pornim la drum, spuse Andrew aruncând o privire piezişă la tânărul marinar de lângă el.

— Scuze, căpitane Mac, spuse Boxer turtindu-şi în palme boneta de marinar. Am ajuns la timp, dar ştiu că era cât pe ce să întârzii. Ochii lui albaştri priveau vinovaţi spre căpitan şi simţea el însuşi cum încep să-i ardă obrajii. Femeia m-a împiedicat să plec.

Sprâncenele groase ale lui Andrew se înălţară aproape imperceptibil.

— Te-a inlănţuit cumva de piciorul patului?

Boxer rânji.

— A sugerat ea ceva in genul ăsta, sau poate că eu ar fi trebuit s-o inlănţuiesc. Nu ne-am descurcat încă în chestiunea asta, dar o să mai facem o incercare data viitoare când sosesc în port.

— Cu condiţia să cobori pe ţărm.

Ochii lui Boxer se făcură rugători.

— Căpitane Mac, nu se poate să te gândeşti la ce cred eu. Îşi puse mâinile la burtă cu un gest teatral. Am o arsură, aici înăuntru, pe care n-am mai simţit-o niciodată până azi. Îmi devoră organele vitale până când simt că-nnebunesc. Dacă nu mi se permite s-o sting, mai mult ca sigur mă voi transforma pe loc într-o grămăjoară de cenuşă.

— Te arde desfrâul, băiete. Şi dacă nu-i dai satisfacţie e posibil să te simţi înfrânt, dar nu preţa mori din asta.

Andrew ştia bine despre ce vorbeşte. Nici el nu mai avusese parte de tovărăşia unei femei de... dinainte de a o fi întâlnit pe femeia al cărei nume refuza să-l rostească.

Noaptea trecută coborâse la ţărm, pe jumătate decis să-şi potolească propriul foc, dar nu reuşise decât să umble de colo-colo, intrebând peste tot de o americancă cu părul negru şi cu mantie roşie. Nu aflase noutăţi, dar consulul american îl asigurase că va face cercetări.

— De dimineaţă am incercat s-o previn că nu e bine să umble singură şi neinsoţită prin oraş, dar s-a dovedit neobişnuit de incăpăţânată, spusese consulul. Am motive să cred că face parte dintr-o familie influentă, cu mare audienţă la Washington.

— Îl cunosc pe tatăl ei vitreg.

— Aha! consulul zâmbi cu subînţeles. Acum vă înţeleg îngrijorarea. Şi o impărtăşesc, desigur. Aceste ultime cuvinte fură

adăugate în mare grabă. Sper că nu vor fi probleme atunci când în sfîrşit se va întoarce acasă.

Era evident că omul se îngrijorează mai mult pentru poziţia lui decât pentru Jayne, iar Andrew nu reuşise să-şi ascundă prea bine dezgustul. De altfel, consulului nici nu-i păsa de asta.

— Liniştiţi-vă, căpitane MacGregor, spuse el. De obicei veştile rele le aflu suficient de repede, or, acum n-am aflat nimic. Aici în Tripoli sunt câteva familii de bună calitate, inclusiv americani. Cred că i-a oferit cineva adăpost pentru o noapte.

— Veţi face cercetări?

— În mod sigur! În plus, şi-a lăsat lucrurile la consulat. Zâmbi încurajator. Sunt sigur că o voi vedea venind să şi le ia.

Ceea ce Andrew şi incerca să facă in această dimineaţă. Mulţumi tutuor zeităţilor din ţările unde acostase pentru favoarea de a nu mai avea de-a face cu ea din nou.

— Căpitane Mac!

Se intoarse spre primul ofiţer.

— Ce este, Oakum?

— Avem o vizită.

Cu ochii spălăciţi sclipindu-i pe faţa păroasă şi cenuşie, acesta dădu din cap către pasarelă.

Andrew nu se osteni să privească. Expresia lui Oakum îl informase cu privire la tot ce trebuia să ştie.

— Deci s-a întors! Vie. În siguranţă. Simţi o anume uşurare, apoi o tresărire iritată. *Crezuse* doar că nu mai avea de-a face cu ea.

— Da, s-a-ntors, spuse Oakum. Şi dacă-mi e permis s-o spun...

Andrew il opri printr-o ridicare de mână.

— Nu-mi mai spune, amice, cât de vulnerabilă pare sau cât de bucuros ar trebui să fiu eu pentru că a supravieţuit douăzeci şi patru de ore în iadul din oraşul ăsta. Fetişcana — el tot mai refuza să-i spună pe nume — ar putea să supravieţuiască unei revoluţii, unei răscoale şi unei epidemii de ciumă de trei ani, dacă ar avea nevoie s-o facă. Că-ţi place sau nu s-o auzi, le- ar provoca pe toate ea însăşi.

— Domnişoara Worthington, spuse Boxer cu un zâmbet larg în clipa in care realiză, in cele din urmă, cine este subiectul

conversației. M-am tot gândit cu îngrijorare la ea de când a plecat de la consulat. Nu prea mi-a plăcut cum arăta locul.

De sus, din postul de observație de pe gabie, Atlas scoase un strigăt. Andrew ar fi dorit să poată proceda la fel.

— Vezi-ți de îndatoririle tale, băiete. Ai de recuperat multe.

Boxer dădu din cap auzind tonul aspru al căpitanului, își trânti șapca pe buclele blonde și nepieptănate și se retrase în pripă în sanctuarul de pe puntea din spate.

Andrew îi urmări plecarea, apoi se întoarse spre orizontul depărtat. Timp de un minut se gândi la posibilitatea de a ridica ancora și de a ieși naibii din port. Ar fi fost o acțiune inutilă. Într-un fel sau altul, ea tot ar fi reușit să-l urmeze.

În spatele lui, Oakum observa sprâncenele încruntate ale căpitanului.

— Așteaptă permisiunea de a urca la bord, îi spuse el, bucuros de neplăcerea căpitanului, dar străduindu-se să-și păstreze sentimentele pentru sine.

Fetișcana asta americană îl aruncase pe căpitanul Mac între vânt și apă și, din câte știa el, era singura persoană care-l putea aduce pe scoțian într-o astfel de stare. Oakum își aminti, din vremurile de demult când el însuși curta o fată, că un astfel de sentiment precede ceva mai profund, ceva satisfăcător, ceva bun. Un peițor, la naiba, se transforma într- un peițor! Iubita lui Mary — dacă-l privea cumva de sus — râdea probabil în hohote!

— Așteaptă permisiunea, zici? întrebă Andrew.

Clătină din cap dezgustat, dar nu prea avea ce face, poate doar să se supună soartei de moment. Mai bine să afle ce avea ea de gând, apoi s-o trimită pe drumul ei. Doar se afla în grija consulului, nu într-a lui.

— Ai grijă să se facă pregătirile de plecare. N-o să întârziu mult.

— Dacă nu te superi, căpitane Mac, o să le spun chinezilor că nu i s-a întâmplat nimic rău.

Buzele lui Andrew se subțiară.

— Sunt sigur că le va face plăcere să afle.

Se îndreptă spre capătul pasarelei și privi în jos spre cheiul aglomerat, la silueta în mantie de culoarea vinului roșu care-l

aştepta. Mantia era rigidă datorită băii de mare făcute cu două zile în urmă şi, bănuia el, acoperea o tânără femeie nu mai puţin rigidă. Douăzeci şi patru de ore de capul ei... ore care includeau şi atacul inexplicabil asupra persoanei ei. Nu se putea şti ce va spune.

Cizmele lui făcură să tremure pasarela în timp ce se grăbi să coboare. Se opri în faţa ei şi, pentru că ea nu începu imediat să vorbească, spuse:

— Ai venit să-mi urezi drum bun, nu-i aşa?

Sarcastic ca de obicei, gândi Jayne, dar nu putu lăsa această constatare să-i dărâme credinţa care i se dezvăluise în întunericul înstelat al nopţii trecute.

— Nu, n-am venit să-mi iau rămas bun.

Îşi dădu gluga pe spate şi-l privi drept în ochi. Îşi ţinu respiraţia. Îşi amintea multe despre el, dar nu şi impactul pe care-l avea asupra ei ori de câte ori se întâlneau. Era aşa... aşa de bărbat! Timp de un minut îi fu imposibil să vorbească. Sau să se mişte.

Dar asta era ceea ce se vedea din afară. În acea parte a ei care conta cu adevărat, Jayne era ca un ceainic cu apă fierbinte pus pe colţul din spate al sobei. Ca să fiarbă, n-avea nevoie decât de căldura lui Andrew MacGregor. Acum îi simţea căldura. Iar înăuntrul ei începeau să iasă aburi.

— Văd că ai reuşit să ieşi teafără din încercările nopţii, spuse el. Ai petrecut-o la consulat, presupun. Se întreabă dacă ea va minţi sau nu.

Cu câtă răceală vorbeşte! Ea se bucură că reuşise să-şi păstreze calmul. Poate chiar soarta îi călăuzise paşii înapoi spre fregată, dar acum că se afla aici, numai propriul ei bun-simţ îi va spune ce urmează să facă.

— Consulul s-a dovedit la fel de prost ca şi cel din Tanger. Am dormit sub cerul înstelat.

— Ah, da,. ghemuită în arcada unei uşi, pe marginea unei străzi, singură, părăsită...

Îi plăcea această imagine, deşi chiar o noapte total lipsită de confort n-ar fi reuşit să-i înmoaie cerbicia.

— De fapt am dormit pe acoperişul uneia dintre cele mai mari case din oraş, proptită pe perne de mătase. Şi n-am dormit

singură. Mahomed a fost lângă mine tot timpul. Se uită în jur după băiat, dar acesta dispăruse.

Andrew primi vestea cu surprindere şi iritare, apropie cu mânie. El fusese atât de prost încât noaptea trecută încercase s-o găsească pe ea, în loc să-şi vadă de propriile trebuinţe. iar ea işi găsise alt protector. Unul pe nume Mahomed. Întotdeauna avusese o bănuială că femeia n-ar fi chiar atât de inocentă cum arată.

— Te felicit pentru că ai găsit pe cineva mai amabil decât mine.

— Căpitane MacGregor, în această categorie cred că intră oricine, cu excepţia paşei, care n-a fost deloc plăcut.

— Sper că nu ţi-a dat harta cu traseul până la fratele dumitale!?

— Şi dumneata, evident, abia aştepţi să croncăni despre felul în care ai anticipat această reacţie.

— Încerc să mă controlez. Andrew îi observă ochii expresivi. Mai ai ceva de spus? Alte probleme? (Cum ar fi, de pildă, faptul că ai fost aruncată între copitele unui cal lansat în galop.)

Jayne privi pe deasupra lui la trei marinari ce sporovăiau între ei in franceză la capătul docului, către mulţimea de trecători in halate care acum i se păreau foarte obişnuiţi, apoi se uită iar la Andrew.

— Nimic.

Evită privirea lui acuzatoare.

— Am venit să-ţi fac o altă propunere de afaceri. Vreau să plătesc o călătorie pe *Trossachs.*

Andrew se sufocă.

— Plecaţi azi, nu-i aşa? întrebă ea.

El îşi reveni.

— Nu mergem la Tanger.

— Nici eu nu merg acolo. Destinaţia mea e Derna, după cum înţeleg că ar fi şi a dumitale.

Andrew dădu din cap neîncrezător.

— Eşti complet ţicnită?

Ea-şi stăpâni cu greu îmboldul de a-i da o palmă ca să-i şteargă expresia de dispreţ de pe chip.

— Nu chiar complet.

Sunt la fel de ţicnită pe cât sunt de plăcută.

— De ce la Derna?

— Mă priveşte. Ea ezită. Dacă măcar nu s-ar mai uita aşa la mine, de parcă ar fi pus s-o judece! Bine, dacă chiar vrei să ştii, am auzit zvonuri despre o persoană care seamănă cu Josh şi care trăieşte acolo. Pur şi simplu vreau să iniţiez câteva investigaţii.

Răspunsul nu era satisfăcător, decise Andrew, dar mai erau multe alte lucruri în legătură cu ea care erau departe de a-l satisface. Ca, de exemplu, faptul că-i fura prea mult din propriul timp şi-i ocupa mintea mai mult decât ar fi trebuit. Ar fi trebuit să scape de ea de mult.

— Presupun că nu te-ai întâlnit cu consulul azi-dimineaţă.

— De ce s-o fac? Omul ăla e un prost.

— Poate, dar e misiunea lui să facă legătura între tine şi tripolitani.

— Nu am de-a face cu tripolitanii în momentul de faţă, căpitane. După cum am mai spus, este vorba despre o afacere încheiată între noi doi şi pot să mă ocup singură de ea. Nu doresc o cabină separată, ceea ce, după cum ai subliniat în repetate rânduri, ar însemna să dorm în patul dumitale. Noaptea trecută a fost atât de plăcută încât mi-ar conveni să petrec toate nopţile sub cerul înstelat. O pătură întinsă pe punte îmi ajunge.

Ochii lui Andrew se îngustară.

— Şi s-o împarţi cu prietenul dumitale, Mahomed? Am observat că-l cauţi din priviri. Plăteşti călătoria şi pentru el?

Jayne îşi dădu seama că el crede că este vorba despre un bărbat. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de asta. Lasă-l să creadă că există cineva care o găseşte atrăgătoare!

Oricum, el petrecuse probabil noaptea cu o femeie. O târfă, se corectă ea, dar lucrul acesta n-o privea.

M-aş bucura să vină şi Mahomed la bord, dacă ar dori s-o facă.

Aruncă din nou o privire spre cheiul aglomerat. Nu văzu decât străini, sute, şi deodată se simţi extrem de singură. Mahomed o reconforta şi el plecase fără a-şi lua măcar rămas bun.

Se luptă să regăsească emoţiile magice din noaptea trecută, dar ele îi scăpau printre degete. Pe cât se părea, sfârşea inevitabil prin a fi părăsită. Tata... bunica Worth... apoi Josh — toţi plecaseră, cu excepţia servitoarei Alva nu mai avusese pe nimeni în care să se încreadă. Asta, până când întâlnise un arab de paisprezece ani de pe Coasta Barbariei, iar acum dispăruse şi el.

Dacă ar fi fost înclinată spre autocompătimire, ar fi fost un moment potrivit să-i fie milă de ea însăşi. Dar autocompătimirea însemna indulgenţă. Ea trebuia să fie tare, dacă nu pentru ea, măcar pentru Josh.

Îşi îndreptă spatele.

— Sunt gata să-ţi plătesc o sută de dolari, sau echivalentul acestei sume în lire sterline, dacă preferi.

Andrew fluieră.

— O sumă frumuşică!

— Nu m-ai lăsat să plătesc reparaţia şalupei. Aşa pot compensa cel puţin parţial. Eşti un om practic, sau cel puţin aşa mi s-a părut când l-ai vizitat pe tatăl meu vitreg. Iar un om practic ar spune, fără îndoială, da.

Andrew îşi trecu mâna prin păr şi o privi. Cu bărbia ridicată a încăpăţânare şi foc în privire, vorbea cu o hotărâre încă şi mai evidentă decât atunci când îl abordase pentru prima dată, cu luni în urmă, la taverna din New York. Consulul, care era cu adevărat un prost, după cum spusese ea, n-ar fi putut să-i ţină piept.

Ar fi dorit din răsputeri s-o zgâlţâie până când ea şi-ar fi venit în fire, dar experienţele trecute îl învăţaseră că era mai bine să nu pună mâna pe corpul ei fragil. Nu se ştie cum, ea reuşea să câştige totdeauna meciurile cu el; era mai tare decât părea.

— Văd că tot mai eziţi.

Jayne înghiţi un nod, ştiind ce are de spus.

— Da, fetiţo, ezit. Am motive s-o fac.

— Nu mai ai. Îţi promit că nu voi mai provoca nici un fel de necazuri, ceea ce, recunosc, nu s-a întâmplat în trecut. Dar dumneata eşti cel care ai pătruns neinvitat în camera mea la Tanger şi m-ai găsit cam dezbrăcată, iar eu n-am cerut să fiu despuiată şi instalată în patul dumitale.

— Toate acestea au fost greşeli regretabile.

Cuvintele lui o dureau.

— Te asigur că pe parcursul puţinelor zile cât ne trebuie pentru a ajunge la Derna o să-mi ţin hainele pe mine şi în mod sigur nu mă voi apropia suficient pentru a te atinge. În acest fel nu vei avea motiv să te irit şi nici să fii dezgustat.

CAPITOLUL XIV

Deci îşi va ţine hainele pe ea, nu? Jayne ar putea urma strict această promisiune, recunoscu Andrew în timp ce urca pe puntea lui *Trossachs,* dar numai în litera ei, nu şi în esenţă.

Era târziu în după-amiaza primei zile de la plecarea din Tripoli şi fregata despica apele calme ale Mediteranei într-un ritm rapid şi egal. Pasagerul stătea la babord lăsând vântul şi stropii de apă să-i lipească de trup rochia verde ca bradul ca şi cum n-ar fi fost deloc mai îmbrăcată decât o stricată de pe stradă.

Nu aveai nevoie de un efort prea mare de imaginaţie pentru a vedea particularităţile trupului ei — sânii înalţi şi rotunzi, talia subţire şi şoldurile zvelte ce se terminau cu nişte picioare lungi, parcă nesfârşite.

Tot echipajul îşi făcea de lucru pe punte, cu ochii mai mult la ea decât la treaba pe care o avea; Boxer era cel mai rău dintre toţi, încolăcea şi descolăcea parâme, de parcă ceea ce făcea ar fi avut într-adevăr un rost. Băiatul descoperise dorinţa. Nu va mai fi niciodată ca înainte.

Dacă nu cumva era surdă şi oarbă, domnioara Jayne Worthington ar fi trebuit să-şi dea seama ce face. Ce naiba, până şi Atlas se apleca din gabia de observare rânjind în jos spre ea ca... ei bine, ca o maimuţă.

O pală de vânt smulse ultima agrafă din părul ei iar buclele lungi fluturară ca nişte panglici de mătase neagră, biciuindu-i

obrazul. Un zâmbet i se intinse pe faţă. Capul i se lăsă pe spate. Se apucă de balustradă şi închise ochii. Vasul rula sub picioarele ei şi pentru a-şi păstra echilibrul ea-şi depărtă picioarele. Fusta i se prinse între picioare.

Andrew simţi cum i se întăresc vintrele. Ar fi putut jura că de undeva de la proră se auzise un chicotit. Ajunge, decise el. În ceea ce-l privea, ar fi putut să stea pe punte în pielea goală, dar ea distrăgea peste măsură atenţia echipajului.

Se apropie de ea pe la spate.

— Pune-ţi mantia sau du-te jos.

Jayne era aşa de absorbită de frumuseţea zilei încât avu nevoie de puţin timp pentru a înregistra ordinul lui.

Dându-şi deoparte o şuviţă de păr de pe buze, întoarse capul şi îl privi pe căpitan, care arăta într-adevăr foarte mânios. O fi fost cerul limpede ca cristalul şi apa netedă ca uleiul, dar în ochii lui Andrew MacGregor era furtună.

— Ce-ai spus? întrebă ea, simţindu-se mai degrabă prost şi regretând nespus că acest lucru este evident.

— M-ai auzit. Oamenii mei s-au distrat destul pe ziua de azi.

Cuvintele îi dădură o senzaţie de răceală şi simţi nevoia să se cuprindă cu braţele.

— Va trebui să te explici, căpitane, spuse ea acoperind cu glasul zgomotul vântului şi cel al velelor fluturânde. M-am ţinut deoparte, aşa cum am promis. Când am acceptat cabina primului ofiţer, ceea ce era firesc, având în vedere că trebuise să-şi tripleze oferta iniţială de o sută de dolari — aminteşte-ţi că mi-ai promis în schimb un loc pe punte pe toată durata zilei.

Înclinarea bărbiei ei era provocatoare şi lumina din priviri făcea să-i clocotească sângele lui Andrew. Ar fi vrut s-o înşface şi s-o arunce pe un umăr, s-o ducă jos şi s-o învelţe exact cum stau lucrurile la bordul unei nave. Căpitanul e rege, tiran, dictator şi dumnezeu — toate într-un singur om. Cuvântul lui e lege.

— Uită-te puţin în jur, spuse el.

Jayne privi şi văzu cel puţin o duzină de marfinari răspândiţi prin arboradă, printre butoaie şi catarge, toţi zâmbind către ea.

Boxer fu atât de îndrăzneţ încât îi făcu chiar semn cu mâna de pe puntea din spate.

Andrew începu s-o privească de la păr în jos, coborând ochii până la papucii din picioare, apoi o studie şi în sens invers, ajungând la ochii expresivi care priveau larg deschişi spre el.

— Alege, fetiţo! Mantia sau cabina. Eu aş prefera să alegi cabina.

Ea refuză să se lase enervată — fie de privirea lui scrutătoare, fie de tonul autoritar.

— Nu se poate să crezi că eu îi distrag, spuse ea sceptică. Poate poziţia ei era cam provocatoare, cu hainele şi părul fluturându-i în vânt, dar cui îi păsa? Asta era avantajul de a fi urâtă.

Problema o reprezenta căpitanul, care provoca o scenă în stilul lui

El îi răspunse cu un mormăit.

— Ce rostire clară, zise ea.

El se mai apropie cu un pas. Jayne înghiţi în sec. Părul lui negru ca miezul nopţii flutura în vânt, faţa puternică era umbrită de ţepii bărbii, cămaşa albă părea sculptată pe muchiile musculoase ale braţelor şi pieptului. În acest moment părea înalt cât catargul şi lat cât toată puntea şi de-a dreptul o intimida.

Într-adevăr era o brută mare care o făcea să se simtă mică şi nesemnificativă. Doar că ea putea să-i trezească mânia, care-i aducea un zâmbet în inimă, chiar dacă nu direct pe buze. Să fi zâmbit în acest moment ar fi însemnat să dea dovadă de lipsă de înţelepciune: el o putea vedea.

Tot lipsă de înţelepciune se numea şi încercarea de a-l zăflemisi, dar ea nu putu rezista. Nu era el singurul de pe *Trossachs* care putea fi iritat.

— Ţi-aduci aminte când am crezut că la bordul lui *Trossachs* există o gorilă?

Îşi lăsă privirea să-l cântărească într-un fel asemănător celui în care el o studiase pe ea. Întârzie cu ochii pe linia ce ducea de la abdomenul plat, în sus, până la gulerul descheiat al cămăşii, dar când simţi lovitura unui pumn imaginar în stomac îşi readuse privirea spre faţa lui.

— Aveam dreptate. Vocea ei nu era chiar atât de sigură pe cât ar fi dorit-o. Atlas nu e singura maimuţă de la bord.

Andrew se gândi din nou s-o arunce pe un număr şi s-o ducă jos. Fie că-şi dădea seama fie că nu, se juca cu focul.

— Dacă nu dai dovadă de ceva bun-simţ, mă tem că vom eşua cine ştie unde, în largul coastelor Italiei, spuse el. Du-te! Lasă echipajul să-şi vadă de treabă.

Jayne nu crezu nici măcar o clipă că ea ar crea o asemenea problemă; el voia doar s-o sperie, probabil pentru a-i dovedi că e în stare s-o facă.

Din nefericire, Andrew avea dreptate. Venind spre ea ca o vijelie, aşa cum venise, îi răpise tot farmecul zilei şi ea nu se mai vedea în stare să continue lupta. Nici măcar nu mai era sigură de ceea ce se petrece... poate cel mult de faptul că el dorea să aibă un ascendent asupra ei.

Mai bine să creadă că reuşise, iar ea se va strădui să nu-şi mai încrucişeze paşii cu ai lui. Aşa procedase întotdeauna cu mama ei. O să aplice aceeaşi metodă şi faţă de Andrew MacGregor.

— Puţină odihnă înainte de masa de seară pare potrivită, spuse ea, continuând să se ţină în continuare foarte dreaptă. Mulţumesc pentru sugestie.

Trecu pe lângă el făcându-i semn cu mâna lui Boxer şi zâmbind în sus spre Atlas, înainte de a dispărea grăbită sub punte.

Andrew privi în urma ei, amintindu-şi multă vreme după ce ea dispăruse cum îi foşnea rochia. La naiba, făcuse o greşeală lăsând-o să urce pe vas. Dar nu se aşteptase că va plăti atât de mult.

— Trei sute, aruncase el spre partea de jos a pasarelei, atunci când ea refuzase să plece.

— S-a făcut, veni răspunsul.

Şi aranjamentul se încheiase. Când, profitând de flux, fregata porni, ea era deja instalată, în drum spre Derna, oraşul unde Chang şi Chin îl văzuseră pe presupusul ei atacator.

Jayne nu era singura ţiitită. Caracterizarea aceasta i se potrivea şi unui anumit scoţian ale cărui experienţe îi câştigaseră respectul faţă de femei şi sentimentul responderii faţă de orice

altceva decât nava. Continuând afacerile cu ea, el își încălca credințele și țelurile fundamentale.

Un soi ciudat de neliniște îl cuprinse. Pentru prima dată de când plecase din satul lui natal din Scoția, cu peste douăzeci de ani în urmă, începea să bănuiască că n-ar fi singurul stăpân al soartei sale.

Până-și croi drum spre cabina micuță a primului ofițer, Jayne avu tot timpul să piardă din răceala și siguranța cu care părăsise puntea. Stând pe marginea patului în semi-întuneric, lampa de pe peretele lambrisat nefiind aprinsă, își dădu părul de pe față și-și pipăi faldurile fustei.

Având timp să reflecteze, reevaluase oarecum postura în care o pusese Andrew MacGregor, încercând s-o facă să se simtă rușinată — nu doar să-și afirme puterea — lucru pe care l-ar fi putut obține într-o sută de alte moduri mai subtile; dar el voise s-o pună în încurcătură de față cu echipajul.

Iar ea fusese suficient de mânioasă ca să-i țină piept și să se ridice în apărarea propriei persoane. Rămasă singură, asaltată de obișnuitele îndoieli despre sine, nu se putea gândi la altceva decât că se făcuse de râs stând așa, pe punte. Oricum, Andrew credea în mod cert acest lucru, iar o voce mică îi șoptea de undeva că avea dreptate.

Marinarii auziseră probabil ceea ce-i spusese el. Nu-i de mirare că zâmbeau; probabil că înlăuntrul lor râdeau de-a binelea! Obrajii îi ardeau și toate avertismentele mamei ei i se înghesuiau în minte.

Nu știi nimic despre cum trebuie să te porți cu bărbații.

Stai dreaptă și, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să-ți aranjezi cumva părul. Păcat că nu poți face nimic cu pielea aia îngrozitor de negricioasă.

Încearcă să te porți demn. Este singurul dar pe care ți l-a lăsat natura.

Era cam târziu pentru demnitate, după modul în care se arătase pe punte.

Inima-i bătea tare, să-i spargă pieptul. Ce bine se simțise în rochia aceea cumpărată la New York! O rochie de zi din bumbac subțire, verde ca o pădure din Virginia la revărsatul zorilor, când primele raze ale soarelui cad pe frunzxele sărutate de rouă.

Sau cel puţin aşa i se păruse ei, de aceea nu putuse rezista tentaţiei de a cumpăra, chiar dacă decolteul rotund cobora un pic mai jos decât ar fi dorit ea şi cele două rânduri de volane de la mâini i se păreau destul de frivole.

Dar fusese atunci intr-o dispoziţie rară, cuprinsă de fantezie. Culoarea scotea minunat in evidenţă bronzul pielii ei şi n-o făcea deloc să pară cenuşie. Millicent în persoană recunoscuse acest fapt, implicând astfel ideea că restul lucrurilor din garderoba fiicei ei sufereau exact de acele păcate.

Talia era sus sub sâni, iar fusta lungă curgea fluid pe linia prelungă a şoldurilor şi peste picioarele ei şi mai lungi. Sau cel puţin ar fi trebuit să curgă; pe punte arăta probabil de parcă ar fi fost pictată direct pe piele.

Lui Andrew nu-i plăcuse absolut deloc.

Dar cine credea ea că este, vreo mare frumuseţe care are dreptul să solicite atenţie şi respect? Ea era Jayne cea urâtă, singurul lucru mai fantezist legat de persoana ei fiind acel „y" pe care maică-sa i-l intercalase în nume.

La un capăt al patului se afla valiza pe care i-o dăduse lui Boxer la consulat; lângă ea se afla mantia. Şi-o puse. N-o să şi-o mai scoată, cel puţin nu in public, până când nu-şi va lua rămas bun de la căpitan.

Între timp se va purta politicos şi prietenos cu echipajul, dacă va fi nevoie, iar comportarea faţă de Andrew MacGregor îi va fi la fel, chiar de-ar fi să-şi dea duhul ca urmare a eforturilor pe care ar fi trebuit să le facă.

Pentru Andrew lucrurile nu se îndreptară deloc in ziua următoare, mai ales că Oakum reuşise să manevreze lucrurile în aşa fel încât el şi Jayne să ia micul dejun împreună la pupa.

— Ştiai că Chang şi Chin s-au născut în Anglia? il întrebă ea, alegându-şi ceva de pe platoul cu smochine şi brânză.

— Nu, răspunse Andrew, incapabil să-şi ascundă surprinderea.

— Sunt fii de importator. Au fost duşi la Peking când erau deja mărişori; au soţii şi copii cărora le trimit bani. Chang are doi fii, iar Chin are un băiat şi-o fată. Cel puţin aşa am înţeles.

Andrew o privi cum linge sucul de smochină de pe buza de jos şi apoi îşi mută privirea în altă parte.

— Cum de-au ajuns să aibă de-a face cu piraţii?

— Au fost capturaţi în Marea Chinei de Sud şi duşi în Caraibe. Îţi sunt recunoscători că i-ai salvat, căpitane MacGregor.

Era foarte politicoasă, ca şi cum n-ar fi avut nici o ciocnire cu o zi în urmă, dar purta mantia şi părul îi era strâns pe ceafă într-un nod mic.

Continuă să vorbească despre Boxer şi despre cel care făcea vele şi despre dulgher, furnizându-i fragmente de informaţii de care el habar nu avusese. Când Andrew îl văzu pe Oakum râzând, aruncă fructul început la pescăruşi şi se duse jos să studieze hărţile.

Tot restul zilei şi al nopţii şi în ziua următoare o evită, dar putea să-i audă vocea plutind pe aripile brizei în timp ce el se plimba pe punte şi-i zări mantia de culoarea vinului roşu şi dulcea înclinare a umerilor sub faldurile mari, ca şi mişcarea graţioasă a capului când se întorcea să privească spre mare.

Mai rău era că fu silit să asculte oamenii comentând ce plăcut e s-o ai la bord, ce marinar bun ar fi ea, cum nu se plânge deloc şi „nu dă afară mâncarea", cea din urmă afirmaţie reprezentând culmea laudelor pe care i le puteau aduce.

Aceştia erau marinari călîţi pe ocean, care nu credeau că locul unei femei este pe navă. Dar, ca şi cum ar fi făcut o demonstraţie în onoarea ei, îşi îndeplineau îndatoririle cu o hărnicie fără pereche, cum nu mai făcuseră de anul trecut, când le dăduse prime pentru recordul de viteză pe distanţa Glasgow — Tanger.

Oakum pretindea că văd în ea ceva vulnerabil. Andrew susţinea că ei nici nu cunosc acest cuvânt.

Reuşise să se împrietenească până şi cu Atlas, care nu se purta frumos cu străinii, dar care acum îi mânca din palmă.

La căderea nopţii, când mai erau doar vreo douăsprezece ore până la sosirea în Derna, îşi spuse că aproape scăpase de ea. Vrăjitoarea se retrăsese peste noapte. Dezbrăcat, Andrew încerca să se odihnească puţin înainte de intrarea matinală în doc.

Ea se afla în camera de alături. Putea s-o audă cântând. Oakum pretinsese totdeauna că, şi atunci când uşa e închisă, îl aude pe căpitan vorbind.

— Nu-i nevoie să strigi după mine, spusese el nu o dată. Sunt chiar aici, alături.

Andrew recunoscu că primul ofiţer avusese dreptate.

Vocea ei crescu în volum, iar el recunoscu un cântec marinăresc — foarte neruşinat.

Mormăi nemulţumit, ştiind că unul sau chiar mai mulţi dintre marinari o învăţaseră cuvintele. Şi ea le înţelegea foarte bine. Nimeni nu putea fi chiar atât de inocent.

Nu era deloc inocentă, hotărâ el. Dacă el era o gorilă, ea era o vrăjitoare cu ochi vicleni.

Gorilele sunt mai mari decât vrăjitoarele, iar el avea nevoie de somn.

Se ridică din pat, îşi trase pantalonii şi se duse s-o facă să tacă.

Bătaia din uşă o făcu pe Jayne să se ridice în capul oaselor pe patul îngust. Se lovi cu capul de o bârnă joasă şi ţipă.

Uşa balansă înăuntru şi putu observa o siluetă inconfundabilă, în picioare, în deschizătura slab luminată. Faţa căpitanului rămăsese în umbră dar instinctiv ea ştia că el nu zâmbeşte şi că n-a venit să-i ureze noapte bună.

O lumină blândă venind de pe coridor căzu pe chipul lui Jayne, aşa cum stătea în patul lui Oakum. Andrew privi hăţişul de bucle întunecate, ochii măriţi, îngrijoraţi, degetele graţioase care ţineau pătura ridicată ca un scut până la bărbie. Ca şi cum el ar fi venit s-o violeze.

— Termină cu miorlăitul, spuse el sec.

Uitând de lovitura de la cap, Jayne îl privi într-un mod despre care credea sincer că nu va trece neobservat.

— Pur şi simplu îmi cântam un cântecel ca să adorm.

Era adevărat. De când fusese mică de tot, oricând se simţea foarte singură, murmura un cântec de leagăn numai pentru a auzi sunetul unei voci omeneşti. Poate că se lăsase puţin furată de cântec, dar melodia învăţată de la Boxer se cerea fredonată parcă ceva mai tare.

Şi în noaptea asta se simţea foarte singură, deşi habar n-avea de ce. Mâine va pleca de pe *Trossachs* şi va începe următoarea etapă a călătoriei ei... o etapă determinată de zvonuri, e drept, dar

şi până acum nu se condusese decât după instinct. În mintea ei, zvonul căpăta conturul unui fapt.

Deci, de unde acest sentiment că e pierdută? Fusese sortită să se întâlnească din nou cu Andrew, dar întâlnirea nu avea să dureze cât lumea.

El înaintă în cameră. Exista o oarecare schimbare, se gândi ea. Lipsea zgomotul greu al cizmelor lui pe podea, ceea ce însemna că nu le-avea în picioare. Era îmbrăcat numai pe jumătate. Fără cămaşă. Închipuindu-şi cum trebuie să arate pieptul lui gol când lumina e mai mare, simţi cum un fior îi alunecă pe şira spinării.

Şi ea era goală sub cămaşa de noapte. Fiorul se transformă în ceva mai substanţial.

Bărbatul se opri lângă pat, aplecându-se mult, aşa încât fata se afla în umbra lui. Ea-i văzu doar conturul capului şi umerii laţi, desenându-se pe fondul vag luminat.

Întunericul n-o împiedică să-i simtă pe obraz căldura respiraţiei, iar dincolo de parfumul atrăgător de mare pe care el îl răspândea întotdeauna putu percepe aroma de tutun şi de lichior.

Gardenii, gândi Andrew. Ea miroase totdeauna a gardenii. Probabil de la săpunul pe care-l foloseşte.

Mirosul îşi făcu obişnuitul efect asupra lui. Mâinile îl mâncau, ar fi apucat-o de umeri şi... la dracu, ar fi făcut mult mai mult. Sângele i se înfierbânta iute. Ştia cum arată goală, îi cunoştea forma sânilor, ştia cât de fină-i era pielea.

Şi nu fusese niciodată considerat un sfânt.

Totuşi nu era de părere că poţi lua o femeie cu forţa.

— Ţii tot vasul treaz, şopti el. *Mă ţii treaz.*

— N-am vrut, şopti ea drept răspuns.

Amândoi tăcură ascultând fiecare respiraţia neregulată a celuilalt.

— Ce fel de vrăjitoare eşti tu? întrebă Andrew, care se simţea într-adevăr căzut pradă unei vrăji.

Jayne luă întrebarea drept o insultă. Singurele vrăjitoare despre care auzise ea erau bătrânele cu negi pe nas din cărţile ilustrate.

Încercă să se ridice şi se lovi din nou la cap.

— Sunt dintre cele care aruncă blesteme asupra ticăloşilor. Şi-acum ieşi afară din camera mea.

Andrew nu primise niciodată ordine de la nimeni. În plus, ea folosise din nou cuvântul acela. Se supuse imboldului împotriva căruia luptase. Mâinile i se rotunjiră pe umerii ei şi, trăgând-o spre el, o obligă să se ridice în genunchi, ca s-o strivească apoi la pieptul lui şi să-i acopere gura cu gura lui.

În clipa aceea ea era cea mai dulce tentaţie din lume, ca mierea caldă, şi în momentul acela el tocmai poftea să guste miere caldă.

Conştientă de faptul că ar trebui să se împotrivească, Jayne se simţi însă ca gheaţa care se topeşte în deşert, trupul i se încolăci lângă al lui, instinctul şi dorinţa ţâşnind din durerea care o arsese pe dinăuntru. Doar el îi putea alina acea durere, doar el putea umple golul; în braţele lui fierbinţi, cu buzele lui lipite de ale ei, nu se mai simţea singură.

Mâinile ei atinseră pielea goală, fierbinte şi netedă de pe pieptul lui. Simţi cutremurul din el, semnele abia stăpânite de violenţă; într-un mod misterios, ele-şi croiau drum, catastrofal, înăuntrul ei.

Gemu. El o auzi şi simţi cum o explozie creşte în el, o explozie pe care n-avea să fie în stare s-o controleze.

Andrew nu-şi pierdea niciodată controlul. O îndepărtă înainte de a se trezi peste ea, căutându-şi loc între picioarele ei.

Nu pentru că-l oprise ea.

Respiraţia lui era neregulată, şi asta ca efect al unei singure sărutări caste. Nici măcar nu apucase s-o sărute ca lumea.

Dar ar fi vrut s-o facă. Peste tot.

Şi ea l-ar lăsa. Apoi n-ar mai scăpa niciodată de ea. Sau cel puţin aşa i se părea lui, dată fiind confuzia care îi întunecase mintea.

Andrew era un bărbat care călătorea singur. Nu putea lăsa o femeie să-i încurce căile; n-o putea lăsa să-i intre pe sub piele.

Se dădu înapoi de lângă pat şi-şi reglă respiraţia.

— Deci, la urma urmei, nu eşti chiar nevinovată.

Ameţită, Jayne aproape nu putea să creadă că a auzit bine.

— Ce-ai spus?

— Am... ce dracu!

Răvăşindu-şi părul cu degetele, se răsuci şi ieşi din cabină.

Ea rămase nemişcată, apăsându-şi degetele pe buze, încercând să-şi limpezească gândurile şi să înţeleagă ce se întâmplase. Îi invadase intimitatea, o sărutase cu entuziasm şi ardoare, sau cel puţin aşa crezuse ea, pentru ca apoi s-o împingă dezgustat.

La fel cum procedase în Kasbah, la Tanger.

Dar n-o va face şi de data asta!

Porni după el, urmându-l în propria cabină, trântind uşa ca s-o închidă în urma ei, fără să-i pese dacă trezeşte toţi marinarii de pe navă.

Stătea în picioare în cămaşa de noapte strânsă pe gât, cu mâneci lungi, cu picioarele goale, cu mâinile pe şolduri, şi-l privea. El se afla în spatele biroului. Lumina lunii pline pătrundea pe fereastră deschisă, suficient de puternică pentru ca ea să observe întrebarea din ochii lui albaştri ca cerul. Şi lărgimea pieptului ca de aramă şi firele cârlionţate de păr negru ce coborau de-a lungul unei dungi imaginare, până la brâu.

Şi mâinile mari, ţinute pe lângă corp, pantalonii strâmţi, picioarele brune şi mari. Chiar avea picioare mari, gândi ea în chip paradoxal, potrivite cu mâinile mari şi cu...

Renunţă să-şi continue gândul. Era ceva ce-i spusese sora ei Marybeth, dar nu avea nici o importanţă acum.

— Căpitane MacGregor, spuse ea cu ochii în flăcări, poţi fi proprietarul navei *Trossachs* şi poţi fi Dumnezeu pentru oamenii dumitale, dar nu poţi intra în camera mea oricând îţi place, să mă săruţi şi să mă pipăi şi să spui orice-ţi trece prin cap.

Sprijinindu-se pe marginea biroului, Andrew o lăsă să bată câmpii. Dacă într-adevăr dorea să-i tempereze ardoarea, proceda complet greşit venind în camera lui cu părul despletit şi cu flacăra din ochi, cu trupul învelşmântat doar într-o cămaşă subţire. O fi ca lungă de la bărbie până în vârful degetelor de la picioare, dar în porţiunea intermediară prin fibra fină se putea vedea o pereche de sâni cu sfârcurile brune şi un petec de umbră la îmbinarea coapselor.

Sau poate-şi amintea el aceste detalii tentante din noaptea când o dezbrăcase şi-o culcase în patul lui.

Poate că lucrul de care avea ea nevoie era să petreacă alte câteva ore în acel pat, dar de data aceasta nu singură.

— Ai terminat? întrebă el.

Răceala lui o făcu să se înroşească de mânie.

— Nu, încă nu. Ce-ai vrut să spui când ai remarcat că nu sunt aşa nevinovată? Dai buzna să-ţi faci poftele cu mine şi dacă eu nu încep să ţip şi să leşin, presupui că sunt una dintre femeile de moravuri uşoare cu care eşti dumneata obişnuit.

Buzele lui tresăriră de parcă încerca să-şi reprime un zâmbet, iar ea-şi pierdu orice urmă de raţiune.

— Căpitane MacGregor, spuse, n-ai putea recunoaşte o femeie nevinovată nici măcar dacă ţi s-ar strecura în pat.

Chiar şi Jayne ştia că ceea ce a spus n-are sens, dar văzu, din modul în care lui i se îngustaseră ochii, că înţelesese ce vrusese ea să spună.

El se depărtă de birou.

— Altceva?

Jayne simţi că inima i se urcă în gât şi furia i se dizolvă în ceva la fel de fierbinte, dar nu atât de ostil. Pur şi simplu nu mai putea îndura să se uite la el nici o secundă, de aceea îşi studie mâinile cu care nu prea ştia ce să facă.

— Şi apoi plecî ca şi cum...

— Ca şi cum ce?

Degetele lui o apucară de sub bărbie şi-i ridicară faţa spre el, dar ea-şi ţinu cu încăpăţânare privirea plecată.

— *Ca şi cum m-ai fi găsit necorespunzătoare.*

Realiză cu groază că aproape rostise cuvintele cu glas tare... ca şi cum i-ar fi dezvăluit lui ce femeie nebună şi singură e ea. Când încercă să se retragă, descoperi că o mână o ţinea ferm de faţă... că-i provoca durere... şi-şi ridică încet ochii spre ochii lui.

Privirea caldă, neajutorată, chipul ei pal fură pentru Andrew ca o lovitură de pumn în centrul vital. Sau era total neştiutoare, sau cea mai perfectă practicântă a vicleşugurilor femeieşti pe care o întâlnise el vreodată.

Era timpul să descopere adevărul.

Îşi trecu uşor buzele peste buzele ei şi o simţi că tremură.

— N-o să plec de-aici in noaptea asta, şi nici tu nu vei pleca, domnişoară Jayne Worthington, spuse el, apoi ii scurtă numele la o singură şoaptă, Jayne.

— Ce tot spui? reuşi ea să rostească, dorind ca sângele să nu-i mai alerge prin vene aşa tare şi să nu i se mai învârtă capul şi să nu mai simtă cum creşte o fierbinţeală în ea, împingând-o să-şi sfâşie hainele de pe ea.

Cu capul plecat spre ea, el îşi trecu vârful degetului peste buza ei de jos, apoi peste dinţii ei, atingându-i în cele din urmă limba. Ea ar fi vrut să-şi închidă gura şi să-l ţină captiv.

— Ceea ce vreau să spun — vocea lui era îngroşată şi slabă — e că-i timpul să descopăr exact cât de nevinovată eşti.

CAPITOLUL XV

Andrew îşi retrase degetul dintre buzele ei şi linse umezeala de pe vârful lui.

— *Ai un gust dulce.*

Inima lui Jayne bătu violent şi gura ei vibră acolo unde o atinsese degetul lui. Intimitatea implicată in acest gest simplu o uluise. Încurcată, se dădu un pas inapoi.

— Poate, spuse ea cu o voce ezitantă, ar tebui să mă întorc în camera mea.

— Nu.

Vorbise sec, ca şi cum nici o discuţie nu mai era posibilă.

Jayne privi în sus, uimită de imaginea lui în lumina lunii, cu părul negru şi ochii negri, obrajii ţepoşi, curbele sculptate ale gâtului şi umerilor sau ale muşchilor de pe pieptul gol. Nu ştia cum să se apere impotriva unui asemenea efect; in fapt, a se apăra era exact ultimul lucru la care se gândea.

Tot corpul ei pulsa, devenind tensionat şi fierbinte, sângele îi alerga prin vene, fiecare simţ intrase în alertă datorită prezenţei şi forţei lui Andrew. Era la fel ca la Tanger, când gustase dorinţa

pentru prima dată. Acum însă senzaţia i se părea de o mie de ori mai puternică, mai dulce şi mai irezistibilă. I se întâmplau lucruri ciudate. Fierbea, se schimba, părea infometată. Se simţea mică, neînsemnată şi în acelaşi timp vibrând toată, plină de viaţă.

Vai, da! — se simţea şi imprudentă, pentru că el se aştepta ca ea să fie ceea ce nu era de fapt, aşteptând ca să facă lucruri pe care ea nu ştia să le facă.

În ultimele minute îi pierise şi mânia şi mândria care o împinseseră în pripă după el. Se afla pe un vas, pe mare, într-o ţară străină şi era foarte singură, iar pe un alt plan era cu un bărbat a cărui întreagă fiinţă era, în acel moment, legată de a ei — simţea acest lucru în aerul ce plutea între ei doi — şi prezenţa lui o făcea să se simtă ca şi cum n-ar fi fost deloc singură, ca şi cum n-avea să mai fie niciodată singură.

Ştia că e doar imaginaţia ei, dar nu voia s-o combată cu arg mente raţionale. La fel de incredibil era şi sentimentul că în och i lui, în această noapte ca de pe altă lume, ea nu era de fapt de! ic urâtă. Degetele ei se plimbară prin masa de păr ce-i cădea p umeri. De vină trebuie să fie luna, care a făcut vreo vrajă.

Andrew îi urmărea mişcările ochilor şi dorea foarte mult să ştie ce se mişcă în mintea ei... ce anume alegeri face... ce decide să-i permită lui să facă.

Femeie proastă! Acum deciziile le va lua el.

Şi vor fi decizii ciudate.

Mâinile lui de amant exersat o apucară de umeri, apropiind-o uşor. Nu era mai plină de substanţă decât raza de lună, când mâna lui mare, brună şi aspră atinse cămaşa albă şi subţire.

Aşezându-se pe muchia biroului, îşi desfăcu picioarele şi o trase şi mai aproape, până când şoldurile ei zvelte se potriviră bine între coapsele lui. Mai aproape... până când sfârcurile sânilor ei se frecară de pieptul lui; senzaţia era ciudată, de parcă şi ea ar fi fost la fel de goală ca el. Lunile de abstinenţă îşi spuneau cuvântul, simţea dorinţa traversându-i corpul ca un fulger; se temu chiar că se va descărca aşa, îmbrăcat cum era. Lipindu-se de corpul ei, îşi lăsă bărbăţia lui întărită să-i vorbească despre excitaţia la care ajunsese. O femeie cu experienţă trebuia să înţeleagă.

Jayne îşi dădu seama că el era pregătit pentru ea, aşa cum i se spusese că trebuie să fie un bărbat şi un tremur de spaimă o cuprinse, realitatea depăşind orice fantezie şi imaginaţie. Acum când simţea dovada, tare ca piatra, apăsându-i coapsele, nu mai era loc pentru fantezie, doar pentru ceva foarte fierbinte şi foarte palpabil.

De ce se afla ea aici? De ce nu se lupta să se desprindă de el? Întrebările năvăleau bulucindu-se din diversele colţuri ale minţii ei.

Buzele lui îi atinseră colţurile gurii; tremură.

— Jayne, şopti el, vreau să-mi aud numele rostit de buzele tale.

Nu trebuia să cedeze... nu trebuia. Cum ar putea să-l lase să facă ce vrea el când nu înţelege nici cel mai mic lucru despre ea? Într-un fel sau altul, exact acest mic amănunt făcea ca actul ei să fie profund greşit.

Degetul lui îi mângâie golul de la baza gâtului şi se opri apoi asupra tumultului inimii. Ea uită totul despre ce e bine şi ce e rău.

— Andrew, şopti ea.

Se auzi rostindu-i numele, ceea ce suna ca o cedare. Zâmbetul vag de pe buzele lui îi confirmă că şi el simţea acelaşi lucru.

Ar fi putut fi o femeie oarecare care a venit la el, îşi spuse Jayne, luptând să fie raţională chiar în timp ce genunchii ameninţau să-i cedeze şi s-o trântească pe podea. El îi cunoştea chipul, îi ştia numele, dar nu înţelegea ce forţe o pun în mişcare...

Mâinile lui i se rătăciră în păr, gura lui o sufocă dând frâu liber tuturor dorinţelor reprimate de o viaţă, făcând-o aptă doar pentru o singură forţă, un singur scop. Andrew MacGregor. Dorinţa o străpunse ca un râu ce irupe printr-un dig sfărâmat.

Îi atinse pieptul gol; căldura lui îi furnică degetele, trimiţând fiori, pe cărări necunoscute însă, spre fiecare colţişor al trupului ei... sânii ce se umflau, cu sfârcurile întărite, stomacul ce se încordase, valea înfierbântată dintre coapsele ei. Chiar şi degetele de la picioare i se arcuiau pe covor în timp ce-şi lipea coapsele de trupul lui.

Comportamentul ei subit uşuratic îi trezi o ruşine trecătoare, care se topi imediat sub asaltul sărutărilor lui flămânde. Golurile secrete ce făceau de atâta timp parte din viaţa ei pulsau, pline şi triumfătoare. Degetele lui rătăceau prin părul ei încâlcit, mângâind zona umedă de la baza cefei. Când braţele lui o încercuiră, ea se lipi de trupul lui fierbinte şi tare, lăsîndu-şi instinctiv gura pradă buzelor lui.

Andrew gemu, resimţind plăcerea adâncă provocată de dulceaţa ei, cum stătea aşa, delicată, înaltă şi mlădioasă, sufocată de îmbrăţişarea lui sălbatică şi brutală. Niciodată nu mai simţise o asemenea foame arzătoare. Ar fi vrut să-i sfâşie în bucăţi cămaşa de noapte şi, chiar aici, lângă birou, să-i desfacă picioarele şi să pătrundă violent şi adânc în trupul ei cald şi plin de dorinţă, o dorinţă care îl fermeca.

Se agăţă de ultima fărâmă de control, concentrându-se asupra acelui fantastic sărut coborând apoi cu tot mai mare ardoare, de-a lungul gâtului graţios până la acel punct unde-i putea percepe pulsaţia sângelui.

Mâinile ei i se agăţară de braţe, unghiile îi zgâriaseră pielea lunecoasă şi întinsă şi el realiză că şi ea avea propria ei doză de sălbăticie. Nu era deloc inocenta care părea. Ar fi trebuit să-şi fi îngăduit o favoare şi să fi rămas la ea, la Tanger.

Cu o mişcare rapidă o ridică în braţe şi o duse spre pat.

— Oh, strigă ea cu gura ascunsă în scobitura umărului lui, dar nu se luptă deloc.

Buzele lui rătăcirâ fierbinţi de-a lungul curbei gâtului ei în timp ce o întindea pe cearceaful răcoros.

— E bine, fetiţo, murmură el cu capul lipit de bătăile inimii ei. O să fac să-ţi placă.

Întins lângă ea în patul îngust, plimbându-şi mâinile flămânde pe cămaşa ei, descoperind plăcerile oferite de carnea ei abia acoperită, se luptă să stăpânească explozia ce se petrecea înăuntrul lui. Când ea se răsuci şi se lipi de el, căutându-l, fu pe punctul de a pierde bătălia.

Nerăbdător, trase în sus de tivul cămăşii, ridicând-o tot mai sus, peste picioarele incredibil de lungi şi de delicat arcuite, palma lui zgâriind pielea coapsei şi apropiindu-se chinuitor de mult de

comoara ascunsă a sexului ei. Îi simţi pulsaţiile, căldura, foamea umedă care tânjea după el şi corpul lui se umflă până când crezu chiar că va exploda.

Cu toate acestea, urcă în continuare de-a lungul liniei fine a şoldului şi a taliei înguste, până ce mâna lui se făcu căuş în jurul sânului înalt şi ferm, potrivit de mare, al cărui sfârc tare îl simţea în palmă. O simţi tremurând sub asaltul lui; tremurul ei îi încinse sângele.

Nimic — nici măcar sărutul lui Andrew — n-o pregătise pe Jayne pentru ameţitoarea prăbuşire în abisul de pasiune pe care-l creaseră mâinile lui. Trupul îi cânta în ritmurile trezite de atingerea lui, îşi pierdu cea din urmă reţinere, oarbă la orice în afară de ceea ce-i făcea el. N-ar fi putut să-şi înveţe trupul ce să facă; instincte vechi de când lumea luară locul voinţei.

În patul acesta scăldat în razele lunii, el o momea către soare; ea avea deja viziunea apropiatei explozii de lumină.

Mai mult. Voia mai mult. Picioarele i se desfăcură. El îşi aruncă un picior peste ea, fibrele pantalonilor lui zgâriară pielea fină, şi el îi mângâie carnea delicată de pe interiorul coapselor. O durea această dorinţă de a vrea ceva, fără să ştie ce... ceva mai mult din ceea ce făcea el, mai iute, mai tare, fără a mai înceta vreodată.

Un ţipăt i se pierdu în gât. Vasul se mişcă sub ea, într-o mişcare subită de schimbare a ruliului şi a tangajului produse de altceva, mai puternic decât ondulaţiile regulate ale mării. Andrew putea face chiar oceanele să se clatine. În adâncul ochilor închişi, pe fondul ca de catifea neagră, ea văzu într-adevăr o lumină bruscă şi strălucitoare.

Minunata, măiastra mână a lui Andrew se opri. Îl simţi tensionat şi deschise ochii, fără să ştie la ce să se aştepte, ce să facă, luptând cu nevoia de a-i lua mâna şi a o pune să-şi continue ocupaţiile.

— Andrew, şopti ea implorator.

Ce făcuse? Era oare atât de incapabilă...

Vasul se zgudui din nou şi prin fereastră putu vedea lumina unei rachete. Se gândi la nişte focuri de artificii... ce gând ciudat,

prostesc... dar fu primul lucru care-i trecu prin minte. Poate că le dăduseră foc chinezii, sărbătorind deliciile nopţii.

O explozie formidabilă îşi trimise ecoul în cabină.

El înţepeni şi se retrase rapid.

— Ce naiba!

Se ridică într-o clipă, repezindu-se la cizme şi, fără a arunca o singură privire în direcţia ei sau a rosti vreun cuvânt, ieşi val-vârtej pe uşă.

Camera se învârtea în jurul ei, de aceea se ţinu de marginile patului pentru a nu cădea. Încet-încet ameţeala-i dispăru. Se ridică. Cămaşa de noapte era răsucită deasupra taliei, lăsându-i restul torsului gol, picioarele lungi erau ridicate şi desfăcute, pata întunecată dintre picioare părea să mai păstreze încă amprenta mâinii lui.

Simţi o împunsătură de dezamăgire şi ruşine.

O altă explozie o făcu să uite de sensibilităţile ei personale. Ceva era, clar, în neregulă. Târându-se afară din pat, îşi aranjă cămaşa de noapte şi porni în picioarele goale spre puntea superioară.

Încă nu apucase să închidă uşa când o siluetă mică şi maronie ţâşni pe lângă ea în cabină, scâncind la fiecare pas, ascunzându-se în cele din urmă în cutia căptuşită cu o pătură de la capul patului. Atlas era îngrozit de exploziile nocturne. Simţind oarece înrudire cu animalul, se strădui să nu-l imite în această retragere grăbită şi se angajă iute pe coridorul ce ducea afară.

— Luaţi-vă armele! strigă o voce profundă, disperată, exact în clipa când ea ieşea în mijlocul unei scene de coşmar.

Sub lumina albă a lunii pline, echipajul fregatei se agita să pună mâna pe tunuri şi muniţie, punând în mişcare armele de la babord pe care ea abia le observase mai înainte, ţâşnind pe scară în jos pentru a aduce săculeţii negri cu praf de puşcă, în timp ce sus velele fluturau în vântul ce precede revărsatul de zori. Andrew, pe jumătate îmbrăcat, cu părul fluturând, se învârtea în mijlocul confuziei generale răcnind ordine, fluturându-şi braţele, prezent pretutindeni în acelaşi timp.

Stând pe lângă tambuchi, îi zări pe Oakum, Boxer şi cei doi chinezi, dar numai în fugă, deoarece atenţia îi fu atrasă de apă.

Ca un vas-fantomă spânzurat între întunericul mării şi cel al cerului, un vas mic, cu vele pătrate pândea la nu mai mult de treizeci de metri distanţă; lumina argintie a lunii se reflecta în pânzele sale, în timp ce armele-i erau aţintite asupra lui *Trossachs*.

— Corsari, şopti ea cu inima la gură. Unul dintre temutele vase de piraţi care tulburaseră de o sută de ani existenţa marinarilor oneşti. Majoritatea dispăruseră acum, eliminate de şefii statelor din Barbaria, exact aceia care odinioară le fuseseră patroni. Era clar că mai rămăsese cel puţin unul.

Ordinele lui Andrew îşi trimiteau ecourile în noapte.

— Ridicaţi armele! auzi ea; apoi „Încărcaţi!" Comenzile deveniră tot mai încâlcite, în timp ce ea privea şi asculta îngrozită, apoi în sfârşit se auzi rostit clar cuvântul „Foc!". Jayne tremură, dar răcoarea nopţii cedă locul unei unde fierbinţi de anticipare.

Deasupra capului ei vedea siluetele întunecate ale marinarilor ce se căţărau pe catarg, cu muschete, carabine cu ţeava scurtă şi cartuşe agăţate la şold. Din haos se desprindea o rutină a omorului şi ea trăi un moment de mândrie văzând cât de bine-şi pregătise Andrew oamenii.

Subit se trezi cu el în faţa ei.

— Du-te jos, strigă el cu faţa devenită o adevărată mască a furiei şi fără a da semne că ar putea să se comporte şi altfel; ea se grăbi să facă ceea ce-i ceruse. Cuibărită în coridorul din faţa cabinei lui, chiar înainte de a fi auzit rumoarea simţi că latura navei se află la nivelul vasului pirat. Scândurile de sub picioarele ei goale răsunau de zgomot.

Era ciudat de lipsită de temeri pentru ea însăşi, gândindu-se numai la Andrew şi la ceilalţi oameni care luptau să salveze fregata de atacanţi. Totodată cunoscu un soi de excitare momentană, o goană a sângelui care o ajută să înţeleagă mai bine ca oricând până atunci de ce-şi dorise Josh o viaţă aventuroasă pe mare.

Noaptea fu sfâşiată de salva de răspuns a corsarilor şi simţi cum *Trossachs* deviază brusc. Toate gândurile exaltante o părăsiră şi nu-şi putu da decât o singură explicaţie a schimbării subite de ritm. Fuseseră loviţi.

— Andrew, şopti ea, îngheţată în timp şi în spaţiu. Îl văzu atunci fără viaţă pe punte, sângele dătător de viaţă i se scurgea

intr-o băltoacă ascunsă de umerii laţi, vibraţia lui glorioasă apunea pentru vecie. Imaginea era atât de clară de parcă ea chiar ar fi stat lângă el, aşa că simţi cum frica-i cuprinde inima.

Nu-şi putu stăpâni picioarele care o purtară înapoi spre gura tambuchiului, unde se opri brusc. El stătea în picioare la nici doi metri distanţă, înalt şi mândru şi glorios şi neatins, muşchii de pe spate se vălureau în timp ce el făcea gesturi frenetice spre oamenii lui, comenzile lui răcnite se pierdeau în tumultul general. Îşi înfipse pumnul în gură pentru a-şi opri un strigăt de uşurare.

Fusese proastă că intrase în panică, îşi spuse în timp ce sângele continua să-i pulseze tare în vene. Andrew MacGregor putea să-şi poarte singur de grijă şi n-ar fi apreciat deloc temerile unei femei.

Dar, vai, ce minunat era să ştie că lui i-e bine!

Se uită dincolo de el, la siluetele parâmelor şi pânzelor şi la oamenii agitaţi. Fumul şi ţipetele se pierdeau în cerul nopţii, dar nu auzi nici un ordin de a reîncărca armele. Ochii ei se îndreptară ca fulgerul spre inamic. Apele erau liniştite până departe şi ochiul ei neexperimentat păru să sesizase micşorarea vasului de piraţi în lumina lunii... ca şi cum ar fi renunţat la atac şi s-ar fi îndepărtat.

Tăcerea tunului de pe *Trossachs* îi arătă că nu se înşelase. Dar bucuria subită ce o invadase fu repede redusă la tăcere atunci când, privind în jur, observă pagubele făcute de tunurile inamice. Marele catarg impunător al fregatei nu se mai înălţa mândru spre cer; dimpotrivă, se inclina abrupt către babord.

Exact ca...

Închise ochii şi-şi închipui o altă noapte pe mare, mult prea vie în memorie. Vasul lui Aziz Rashid fusese avariat în acelaşi mod în timpul furtunii din largul coastelor Algerului. Vasul mai mic aproape ajunsese în port şi, fără îndoială, s-ar fi salvat de n-ar fi fost prostia căpitanului.

Amintindu-şi de agitaţia lui onctuoasă se simţi străbătută de un fior.

— N-ai motive de teamă, spuse o voce veselă, iar ea deschise ochii şi zări faţa murdară şi zâmbitoare a lui Boxer. Stătea în faţa ei cu mâinile proptite în şolduri, mândru ca un cocoş, de parcă el personal i-ar fi alungat pe piraţi.

Jayne nu avu ce alt răspuns să dea decât un zâmbet.

— Eşti sigur?

— Da. Căp'tanul Mac o să ne ducă direct în port. Toţi oamenii de pe vas cred aşa.

— Şi femeile la fel.

— Boxer! vocea lui Oakum răsuna de undeva din faţă, din umbră, iar băiatul îi făcu cu ochiul, dădu din cap şi plecă.

Da, gândi ea, căpitanul Mac îi va duce la ţărm. La urma urmei, el nu era în nici un caz un al doilea Rashid.

Dar nici foarte diferit de acesta nu era, cel puţin nu în circumstanţele momentului. Se cuprinse cu braţele, recunoscând coincidenţa dintre nenorocirile întâmplate celor două vase. La momentul când se petrecuseră ambele dezastre ea se aflase la bord ca şigur pasager, acceptat numai datorită sumei pe care-o putea plăti. Nu pentru că putea fi o bună companie, nici pentru că era animată de-o cauză dreaptă, nici măcar din cauza maleabilităţii de care ar fi putut da dovadă în pat. Atracţia de care dispunea era faptul că avea asupra ei bani gheaţă.

Şi ce lucruri îngrozitoare se petrecuseră în timp ce ea se afla la bord! Ca albatrosul din legendă, ea le adusese ghinion ambilor căpitani.

Ghemuită pe tambuchi, îl privi pe Andrew care se întorsese inspre ea. Deschise gura să vorbească. El nu-i dădu deloc atenţie şi privirea îi alunecă mai departe. Mintea-i era ocupată cu lucruri mai importante, aşa cum era şi firesc, îşi spuse ea. Dar nu putu, cu toată forţa raţiunii, să înlăture toate urmele panicii şi ruşinii care o apăsau pe suflet, la fel de puternic cum fusese —ceva mai devreme — pasiunea.

Deşi în jurul ei se agitau vreo doisprezece bărbaţi, se simţi extrem de singură.

Cu mai puţin de o oră în urmă stătuse întinsă în braţele lui Andrew oferindu-şi trupul privirilor şi mâinilor lui. *O să fac să-ţi placă,* spusese el. Şi chiar reuşise pentru un timp oarecare. Dar nu fusese o plăcere întreagă, căci altfel de ce-ar simţi un asemenea gol dureros pe dinăuntru?

Se temea că nu e chiar complet diferită e mama ei. Dorise un bărbat la fel de mult cum dorise altele în viaţa ei şi fusese pregătită

să facă orice i-ar fi cerut el. Se gândise la ce e bine şi ce e rău, dar apoi lăase cu bună-ştiinţă deoparte orice consideraţie.

Fata-bătrână-nu-prea-plăcută jucându-se de-a sclava iubirii cu sălbaticul ei amant! Doar că el se grăbise să se retragă când interveniseră probleme mai importante. Toate raţionamentele din lume n-o vor putea ajuta să uite asta: că, spre deosebire de ea, el nu fusese cu adevărat transportat de pasiunea pe care ea crezuse că o împărtăşesc.

Dacă le permiţi, te folosesc. Cu excepţia cazurilor când i se oferă o verighetă, o femeie trebuie totdeauna să se ferească să se îndrăgostească mai mult de o noapte de fiecare dată.

Era un sfat — pe care şi-l amintea prea târziu — primit de la Millicent. Nu-şi putea da seama de ce-i venise în minte acum. Niciodată nu se crezuse îndrăgostită, nici măcar pentru o noapte.

Îşi pieptănă părul spre spate, gândind că ar trebui să-l lege strâns, la fel cum strâns ar tebui să ţină şi dorinţele noi, desfrânate care păreau să pună stăpânire pe inima ei. La urma urmei, ea rămânea Jayne Catherine Worthington, fată de fermier din Virginia şi rezidentă cu totul ocazional la New York, o imitaţie de aventurieră de douăzeci şi cinci de ani care avea nevoie, întâi de toate, să ducă la bun sfârşit misiunea care o pusese în mişcare încă de la vârsta de doisprezece ani.

Dacă Joshua Worthington mai trăia într-adevăr, ea era unica lui speranţă. Şi aşa şi era, cel puţin acum.

La inevitabila întoarcere acasă, cu sau fără succes, nu va avea nevoie de bagajul excedentar reprezentat de amintirea lui Andrew MacGregor.

Cu un suspin se întoarse de pe punte lăsându-i pe bărbaţi să se ocupe de toate treburile bărbăteşti urgente, iar ea îşi va vedea de treaba ei femeiască. Va sta departe de calea lor şi-şi va împacheta lucrurile, iar de îndată ce vor ajunge în doc îşi va plăti datoriile şi va pleca, fără să-l mai reamintească vreodată de puţinele momente dulci şi sălbatice pe care le petrecuseră unul în braţele celuilalt.

Erau momente pe care şi el trebuia să le uite, probabil. Faptul că luase în patul lui o fată bătrână mai mult decât dornică să

accepte va fi pentru eternitate legat în mintea lui de momentul când preţioasa lui navă fusese pe punctul de a fi distrusă.

CAPITOLUL XVI

Când marinarul sări de pe navă pe chei, Andrew îl urmări cu privirea din umbra desenată pe punte de razele soarelui după-amiezii. Cel mai recent membru al echipajului, angajat la Tripoli, fusese şi primul gata să plece. Ateriză zgomotos pe platforma de lemn a docului şi se pierdu în mulţime.

— Cale bătută, mormăi Andrew în urma lui, că de mai şedeai iţi rupeam prăpăditul de corp în două, ca pe catarg.

Dezertorul fusese de cart în orele când venise necazul, înlocuindu-l pe Chang, care era bolnav. El lăsase nava-pirat să ancoreze prea aproape, se eschivase posomorât de la orice explicaţie a greşelii sale iar acum, când în sfârşit ajunseseră la ţărm, hotărâse să părăsească nava.

Era de fapt lucrul cel mai inteligent din toate câte le făcuse de când se angajase.

Andrew aruncă o privire rapidă spre catargul avariată, dar nu rezistă prea mult, priveliştea fiind tot mai tristă, pe măsură ce se scurgeau orele. Nava *Trossachs* era pentru el ca o femeie; îi mângâiase fiecare bucăţică cu o grijă neţărmurită şi plină de iubire. Prima lui navă, ca şi prima iubire. Dar, ca fiecare dintre femeile pe care le cunoscuse, ea nu va fi ultima.

După cum nu va fi ultima nici domnişoara Jayne Worthington, care stătea lângă balustrada de la babord cu valiza la picioare şi urmărea ultimele amănunte ale acostării. Abia aştepta să coboare, nu-i aşa? Voia să sară jos, ca şi marinarul. Să scape de Andrew şi de lucrurile pe care le dezvăluise despre sine. Inocenta Jayne! Arătătoarea, pătimaşa Jayne!

Un amestec de mânie şi frustrare creştea înăuntrul lui, dar nu era sigur dacă se datora gândului la catarg sau celui pentru fetişcană.

Se îndreptă cu paşi mari către ea. Ca şi cum ar fi căzut din cer, Atlas ateriză cu precizie şi delicateţe pe balustradă, ghemuindu-se pentru a inspecta manşeta cămăşii stăpânului său.

— Ţi-a luat ceva timp să ajungi aici, spuse Andrew abrupt, dar nu te nelinişti. În curând vei fi plecată.

Jayne îşi ridică privirea spre Andrew; în ochii ei lucea îngrijorarea. Cât timp duraseră pregătirile pentru a părăsi fregata nu fusese singură cu el nici măcar un minut. Acum avea prima ocazie.

Stătea dreaptă şi înaltă în mantia ei de culoarea vinului roşu, odinioară frumoasă, cu părul răsucit în cocul cel mai strâns pe care şi-l făcuse în viaţa ei şi se străduia să nu roşească şi să-şi controleze bătăile inimii. Dar Andrew — un Andrew cu faţa posomorâtă — îi reducea, dacă nu chiar îi anihila, orice şansă de succes.

Timp de un minut sau două urmări cum sunt aruncate ultimele parâme, dar prezenţa lui Andrew se dovedi un magnet mai puternic şi se întoarse să-l privească, cum stătea aşa cu maxilarul crispat, cu gura strânsă, lipsită de zâmbet. Faţa-i nerasă, cu masca ei de ţepi negri şi cu ochii cufundaţi în orbite, albaştri închis ca marea bântuită de furtună, îl făcea să semene cu un diavol.

Atunci când, la ea acasă, se ciocnea de asemenea măşti ale supărării, Jayne obişnuia să analizeze dacă nu ea însăşi putea fi cauza acestei supărări. Nu şi de data aceasta. Căpitanul avea dreptul să fie posomorât, o ştia prea bine, dar de astă dată nu era vina ei.

Toate temerile ei prosteşti de dimineaţă devreme — comparaţia între cei doi căpitani şi cele două nave avariate, ca şi unica trăsătură pe care o aveau în comun, aceeaşi pasageră care plătise — fuseseră demult eliminate pe baza raţionamentul făcut. Procedase exact aşa cum dorise Andrew şi chiar cu o râvnă care va rămâne în veci una din marile surprize pe care şi le făcuse în viaţa ei.

Deşi, dacă se gândea la aspectul lui general în această după-amiază — pielea arămie a gâtului, umerii musculoşi, pantalonii strânşi pe picior, pumnalul tăios, ca un brici, agăţat în teaca lui la cingătoare — nu-i era deloc greu să-şi închipuie pentru ce motiv anume cooperase.

Era, într-adevăr, mult din mama ei în ea, mai mult decât visase vreodată. Era nevoită să accepte acest fapt, fără putinţă de tăgadă.

Dar nu era un subiect despre care să discuţi. Amintirea orelor dinainte de revărsatul zorilor era prea proaspătă, prea delicată pentru a fi supusă unui examen în doi în lumina crudă a zilei.

Cel mai bun lucru care-i rămânea de făcut era să-şi salveze mândria, să-i arate că nici nu va regreta, nici nu-i va fi ruşine când va debarca, apoi să-şi ia rămas bun fără să arunce măcar o singură privire înapoi.

Dar nu-i va fi uşor, nu dacă el va sta atât de aproape în spatele ei, fiecare bucăţică din el amintindu-i de proaspăt-descoperita ei senzualitate... o slăbiciune care-ar putea complica mult prea lesne deja complicata ei existenţă.

Privirea îi căzu asupra lui Atlas, cocoţat pe balustradă lângă el, cu ochii ca nişte nasturi maro plimbându-se ageri de la unul la altul, cu buzele pungă, de parcă n-ar fi ştiut ce să facă — să râdă sau să plângă.

Când revăzu în gând, ca într-o strălucire, imaginile din timpul nopţii — respiraţia sacadată, pielea goală, lunecoasă şi mâinile flămânde, toate scăldate în lumina spectrală a lunii — Jayne împărtăşi dilema maimuţei.

În cele din urmă Andrew îşi îmbrăcase una dintre cămăşile lui cu mâneci lungi, cu guler descheiat, iar ea era înfăşurată în mai multe straturi succesive de lână groasă. Vântul încetase cât timp se legaseră amarele la chei şi simţi acum sudoarea ce i se scurgea între sâni şi o umezeală pe şale. Erau cele două locuri pe care le mângâiase Andrew. Obrajii îi ardeau când îşi aducea aminte, de aceea privi în altă parte, ca el să nu-şi dea cumva seama.

În curând va pleca. Ar fi trebuit să simtă un fior de plăcere... să fie tot mai veselă. În loc de aşa ceva, simţea o amorţeală pe care nici nu încercă să şi-o explice.

Tăcerea ei, tăcerea lui îi toca nervii. În jurul lor marinarii strigau şi se agitau pe toată puntea, dar ea şi Andrew stăteau că două statui, în aşteptarea navelor la prora cărora urmau să fie ţintuite în cuie.

Andrew îi văzu mâinile încleştându-se pe balustrada navei şi se întrebă ce se petrece în mintea ei. Oare se aştepta ea ca el să spună ceva? Să-i facă complimente? Să-şi ceară scuze? Nu avea nici un fel de experienţă cu femeile ca ea. O palmă peste fund, o glumă şi gata, pleca. După ce termina în mod satsifăcător o întâlnire.

Nu se întâmplase mai nimic satisfăcător noaptea trecută, dar se întâmplaseră totuşi destule ca el să mai dorească să petreacă încă o oră împreună, în patul lui.

— Căpitane MacGregor...

— Jayne...

Vorbiseră în acelaşi timp.

— Vorbeşte tu primul, spuse ea.

— Nu, doamna trebuie să înceapă.

Ochii lui rămâneau înceţoşaţi, lipsiţi de zâmbet şi ea se lupta să-şi aducă aminte ce voise să spună.

Deodată deveni extrem de conştientă de propria persoană, de corpul subţire de sub hainele grele, de părul strâns într-un coc de fată bătrână, de faptul că principalul ei atu — ochii negri — poartă umbre care le subliniază intensitatea întunecată.

Lipsa somnului îl făcuse pe Andrew mai atrăgător ca niciodată — sinistru, cu privirea posomorâtă şi rezervată, ca un fruct oprit, stârnind tot atâta curiozitate cât şi partea invizibilă a lunii — în timp ce ea se simţea mai urâtă decât oricând.

Un singur lucru părea să se profileze cu certitudine. Mai degrabă ar fi sărit în apa din portul Derna şi s-ar fi înecat decât să rostească o silabă care să-l facă să creadă că e mulţumită de modul în care decurseră lucrurile între ei sau, şi mai rău, că ar fi dorit să rămână în braţele lui şi să termine ceea ce începuseră.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu vasul, spuse ea cu deplină sinceritate. Oakum mi-a spus că n-a fost nimeni rănit.

— S-ar putea ca eu să fi fost cel mai prejudiciat, sărind din pat aşa cum am făcut-o.

Ochii ei fulgerară spre chipul zeflemitor care se întorsese spre ea. Sau poate o tachina doar, ca o duioasă amintire a ceea ce se întâmplase între ei în lumina lunii şi care stăruie în mintea lui la fel ca într-a ei?

Fusese nesăbuită să creadă că el nu va redeschide acest subiect.

Uitându-se în depărtare, rosti cu greutate:

— În ceea ce priveşte noaptea trecută...

Andrew descifră tensiunea ascunsă după rigiditatea muşchilor din jurul buzelor.

— Da, ce-i cu ea? întrebă el fără a încerca deloc s-o ajute, dornic să afle, fără ca el s-o îmboldească în vreun fel ce avea ea de spus.

Îl uimise cu fervoarea, cu reacţia ei explozivă. Nu se întâmplau prea adesea astfel de lucruri şi el se întreba dacă ea are habar de asta.

Jayne inspiră profund.

— Nu ştiu ce m-a apucat.

Andrew pufni dezgustat:

— Cred că aşa ceva se cheamă dorinţă.

— Păi ştiu asta... începu ea, apoi tăcu în nădejdea să-şi adune curajul.

Ar fi vrut să poată spune câteva vorbe de duh pe care le aflase odată cu sfaturile mamei ei, dar nu-şi putu aminti decât: să nu te îndrăgosteşti, un avertisment care cu greu s-ar fi potrivit în context.

Reîncepu să vorbească.

— Ceea ce vreau să spun e că n-am făcut până acum nimic de acest fel şi nu cunosc cum se procedează a doua zi dimineaţă. Dacă înţelegi ce vreau să spun...

O-ho, gândi el. Adoptă rolul inocentei!

— Vrei să spui că n-ai fost niciodată în patul unui bărbat?

Obrajii lui Jayne ardeau.

— Mai mult ca sigur, nu!

— Nu prea pari a avea de gând să te întorci acolo.

Îi aruncă o ocheadă piezişă şi sceptică, iar Jayne simţi cum i se strânge stomacul.

Aş fi sperat să fie altfel, dată fiind cooperarea...

— Te rog! Jayne îşi muşcă buza de jos.

Un om drăguţ ar fi putut da înapoi, lăsând-o singură cu sine. Sau cel puţin i-ar fi spus cuvinte de scuză sau de consolare. Dar Andrew nu era deloc într-o dispoziţie drăguţă. Stătea nemişcat şi o lăsa să bată câmpii.

— Ceea ce-am vrut să spun... degetele ei netezeau părul deja bine întins... a fost că eu sper că vei uita ceea ce s-a întâmplat, sau presupun că aproape s-a întâmplat... păi, oricum, ce-i făcut e bun făcut...

— Nu chiar, spuse el, după care nu putu rezista imboldului de a se apropia şi a-i şopti, nu încă.

Pentru prima dată, după atâtea ore, zâmbea. Şi nu era deloc un zâmbet plăcut.

Jayne suspină exasperată.

— Nu pot să-mi dau seama cum de m-am putut gândi că în dimineaţa asta te-ai putea purta ca un domn.

— Un lucru e cert: nu ţi-am dat nici un motiv s-o crezi.

Ea văzu cu coada ochiului zâmbetul ce-i înfrumuseţea faţa nebărbierită. Ce drăguţ! Reuşea să-l amuze atunci când multe alte lucruri mai importante îi stăteau pe cap!

Atlas emise un râs tare, extrem de uman, şi sări în sus şi în jos pe balustradă. Jayne suspină. I se părea că a ajuns să amuze până şi maimuţa.

Ce înjositor devenise acest moment!

Şi în acelaşi timp dureros, era suficient de cinstită ca să recunoască.

Cu toate că se simţea stânjenită de amintirile lor comune, era în ele şi ceva preţios, o descoperire în legătură cu ea însăşi, înţelegerea — sau cel puţin începutul înţelegerii — că viaţa poate fi bogată şi plină şi profund emoţionantă într-un mod extrem de fizic şi de intim.

Cândva, se gândi ea, când actualele ei probleme vor fi rezolvate, ar putea să se bucure din nou de această experienţă profund emoţionată, cu o singură excepţie: că va implica pe altcineva.

Pe cineva tandru, pe cineva care să-i înţeleagă punctele vulnerabile aşa cum ea le-ar înţelege pe ale lui.

Andrew n-avea puncte vulnerabile. Înarmat doar cu un simplu cuţit, era plin de încredere şi, chiar în nenorocire, avea certitudinea că este cine este şi ştie ce trebuie să facă.

Se întorsese cu spatele, dorindu-şi să se poată distanţa de câmpul ce-l înconjura îndeaproape, un spaţiu atât de încărcat de esenţa lui magnetică încât de abia putea să respire.

Altcineva, îşi repetă ea, dacă va fi cazul totuşi să fie cineva.

Se forţă să-şi menţină atenţia asupra priveliştii sumbre ce o aştepta dincolo de chei... clădiri mărunte, fără ferestre, minaretele unei vechi moschei, în stânga, un fort, gata-gata să se prăbuşească, înălţat în apropierea apei; toate acestea scăldate în razele unui soare nemilos care-şi trimitea sulităţele de lumină asupra fiecărei imperfecţiuni sau crăpături.

Tânărul Mahomed spuse că oraşul e înconjurat de un zid protector, dincolo de care se întinde un fel de centură de livezi plantate în câmpia fertilă, irigată de Wadi Derna — râul Derna; dar de unde stătea ea nu se vedea aproape nici o urmă de verdeaţă.

Vasul avariat... oraşul ponosit... aproape nu putea alege între ele, diferenţa constând în aceea că primul nu-i oferea decât mai multă umilinţă şi conflicte, iar al doilea părea să promită o mare răsplată. Dacă ar putea să fie suficient de tare... dacă ar putea să-şi menţină direcţia...

Îşi flutură mâna în direcţia oraşului.

— Mahomed mi-l prezentase în culori fermecătoare.

— Mahomed?

— Prietenul meu din Tripoli.

Ceva ascuţit ca un cuţit se răsuci înăuntrul lui Andrew, care se întrebă dacă tot aşa se referea şi la el. *Prietenul meu de pe vas.*

— Cum se întâmplă cu nenumărate lucruri, spuse el neutru, realitatea nu se ridică la înălţimea aşteptărilor.

Cum se întâmplă şi cu dragostea. Ea fu cât pe ce să spună cuvintele acestea cu voce tare. Dar ar fi fost o minciună.

Simţi cum o cuprinde nerăbdarea. Cum de reuşea să tot revină la acelaşi subiect bătut şi răs-bătut, atunci când erau atâtea altele care-i impuneau să se concentreze? Slăbiciunea aceasta o făcu să

se teamă, dar, într-un fel ciudat şi binevenit, teama o făcu mai tare.

— Cine este cel mai bogat şi mai puternic om din oraş?

Andrew o privi surprins.

— De ce vrei să ştii?

— Din curiozitate, îi răspuse ea, nedorind să-i explice că un asemenea om ar fi putut auzi despre un tânăr alb vândut ca sclav într-un oraş depărtat din deşert. Sau poate ar fi cunoscut pe cineva de la care să afle ea ceva.

Căpitanul ar fi râs sau i-ar fi ţinut o predică, iar speranţa pe care o încălzea ea la sân era prea fragilă pentru a suporta oricare dintre aceste două răspunsuri.

Andrew era sigur că întrebarea ei era determinată de calcul şi nu de curiozitate şi se întreba dacă nu cumva a-i furniza numele pe care-l doreşte ar fi echivalent cu a da în mâna unui copil un pistol încărcat.

Dar ea era în mod clar adultă şi o dovedise din plin noaptea trecută.

— Guvernatorul Mustafa. N-ar trebui să întâmpini greutăţi în accesul la palat sau în a-l întâlni, dată fiind bizara înclinaţie pe care o ai de a accede în asemenea locuri.

— Am terminat cu autorităţile. Mă interesează un particular. Cel mai bogat om de prin partea locului.

Andrew ezită înainte de a-i răspunde.

— E un negustor, şeicul Zamir Abdul Hammoda, spuse el. O mustrare de conştiinţă îl bântui fugar, dar îşi spuse că ea ar fi aflat oricum prin propriile mijloace.

— Nu cred să fie greu de găsit.

— Nu prea. Se spune că şeicul e stăpân pe jumătate din Tripoli.

Un om bogat... în Derna. Aşa pretinsese Mahomed.

— Bun, răspunse Jayne, simţind cum în inima ei speranţa creşte. E exact omul care-mi trebuie.

— Aşa ceva-ţi trebuie acum? râse Andrew sec. În orele de început ale dimineţii nu te interesau registrele de încasări, fetiţo.

Jayne roşi.

— Te rog, nu mai reveni la subiectul acesta.

Se forţă să-l privească în ochi şi expresia ei era la fel de grăitoare ca şi cuvintele. Speriată că el nu va ţine seama de dorinţa ei, se grăbi să continue.

Ai fost vreodată în deşert?

În deşert?

Andrew privi spre Atlas, care-şi studia vârful cozii ca şi cum nu-l mai văzuse până atunci. Apoi se uită iar la Jayne, care studia oraşul cam în acelaşi mod, cu bărbia ridicată, cu ochii întunecaţi şi solemni. El decise că-i prefera iluminaţi de o scânteie seducătoare.

Şi dacă ea-şi închipuia cu perfectă modestie, că e acoperită de mulţi iarzi de stofă de lână, cu părul strâns şi tras spre ceafă atât de mult încât îi întindea şi pielea obrajilor, dovedea doar că habar nu are cât de bună e memoria lui.

El privi spre oraş şi se gândi la infinitatea de lucruri de dincolo de el, a căror amintire făcea să-i curgă broboane de sudoare prin sprâncene.

– Da, am călătorit prin Sahara o dată sau de două ori. Căutam marfă exotică şi, ca să fiu sincer, mă interesa şi partea de aventură a călătoriei.

– Şi ai avut parte de aventură?

– Am avut parte de căldură şi sete şi de atâta nisip cât să-mi ajungă pentru toată viaţa.

– Oh, rosti ea dând din cap şi se decise să nu mai pună alte întrebări.

Gândul la ceea ce o putea aştepta era suficient de înspăimântător ca să nu mai aibă nevoie de nici unul din detaliile descurajante pe care-ar fi putut să le adauge el.

Căldură şi nisip şi sete. Timp de o clipă îşi lăsă umerii să se prăbuşească. Ar fi vrut să vorbească despre motivul pentru care va înfrunta dificultăţile; ar fi vrut să-i spună ciudata, seducătoarea poveste a lui Mahomed şi să-i mărturisească hotărârea ei de a verifica dacă conţine sau nu vreun sâmbure de adevăr.

Mai mult decât orice altceva, ar fi vrut să se sprijine pe forţa lui Andrew, să-şi descarce sufletul şi să lase pe cineva mai puternic şi mai experimentat să se lupte cu problemele pe care le înfruntase până acum singură.

Dar Andrew o va dispreţui şi mai mult decât o făcuse până acum. După cele petrecute între ei, n-ar mai fi putut suporta sarcasmele lui.

De aceea tăcu, privind mişcarea oamenilor de pe chei. Oakum se ivi şi el, iar maimuţa începu să sporovăiască. Cum pasarela fusese lăsată şi primii membri ai echipajului coborau deja pe ţărm, se trezi că-i mulţumeşte căpitanului, evitându-i privirea şi repetându-şi în sinea ei că ar trebui să fie nemaipomenit de fericită că-l va lăsa departe in urmă, cât de curând, pe unicul martor al purtării ei uşuratice.

Dacă-şi simţea inima grea, motivul era doar trecera dintr-un spaţiu cunoscut intr-unul necunoscut. De la data îmbarcării ei la New York, asemenea schimbări ii rezervaseră mai multe surprize decât anticipase.

Croindu-şi drum pe pasarelă, cu valiza în mână, nu se uită în urmă decât o singură dată când Boxer o strigă şi ea se întoarse să-i facă un semn prietenesc cu mâna. Mai văzu şi alţi membri ai echipajului făcându-i cu mâna şi simţi o tristeţe trecătoare, născută din sentimentul că-şi lua rămas bun de la ei pentru totdeauna.

Dar nu se uită la căpitanul fregatei şi nu-şi îngădui nici măcar in treacăt să examineze posibilitatea extrem de reală de a nu-l mai vedea niciodată.

Andrew o privi cum înaintează printre marinari şi negustori şi călători, pe docul aglomerat. Cale bătută, încercă el să-şi spună sieşi, dar nu putu să nu-şi amintească înfăţişarea ei când se întâlniseră în foaierul casei tatălui ei vitreag, la New York, felul în care stătea — mândră şi hotărâtă — in mijlocul unei familii pe care nu i-ar fi dorit-o nici măcar propriului său tată sau fratelui legitim pe care nu-l întâlnise niciodată.

La naiba, nu era răspunzător pentru ea! O prevenise în legătură cu fiecare pas pe care-l făcuse în căutarea ei nebunească, dar ea nu-l ascultase nici măcar o dată.

Poate cu excepţia nopţii trecute.

Mantia ei părea roşie ca sângele în timp ce-şi croia drum prin aglomerarea de arabi în halate albe. Strivind între dinţi o

înjurătură, se trezi grăbindu-se spre chei, deschizându-şi calea spre locul unde vedea lucirea purpurie şi capul purtat mândru sus, cu cercul său extern de strâns, fixat pe ceafă.

O prinse de mână exact în momentul în care tocmai dorea s-o apuce pe una dintre străzile înguste, aglomerate.

Ce...? începu ea, smucindu-se ca să-i facă faţă, cu ochii neliniştiţi.

Apoi înghiţi în sec. Nici unul nu vorbi imediat.

– Ai grijă, fetiţo, se auzi Andrew spunând.

– O să mă descurc.

Vorbea fără convingere, ca şi cum n-ar fi crezut în aceste vorbe mai mult decât el.

Şedeau faţă în faţă privindu-se, înconjuraţi de o mie de mirosuri fie râncede, fie dulci şi de o mie de oameni pălăvrăgind, după cum se părea, într-o mie de limbi. Ochii ei erau rotunzi şi calzi şi putea citi în ei incertitudinea. Fetiţa era îngrijorată de povara ce-o aştepta, aşa cum pe bună dreptate şi trebuia să fie.

Poate că, dacă dimineaţa devreme lucrurile ar fi mers altfel, ar fi luat cu ea amintiri mai plăcute pentru momentul când îl va înfrunta pe Hammoda. Poate, dar el nu putea fi sigur nici de asta. Era pentru el ca o ghicitoare, la fel ca înainte de momentul când o ţinuse goală în braţe. Îşi păstrase un aer neştirbit de nevinovăţie, ca şi cum toate lucrurile pe care el le făcuse cu ea fuseseră ceva cu totul special şi nou.

Dar şi ea arătase o patimă fierbinte care se dezvăluise la atingerea lui. Şi nu se prefăcea. Văzuse femei mult mai experimentate care încercaseră tot felul de trucuri şi în cele din urmă toate recunoscuseră plăcerile patului.

El o adusese aproape pe culmea acestor plăceri... şi ajunsese şi el acolo. Simţi cum bărbăţia, i se întăreşte neplăcut de mult, doar amintindu-şi. Îl excitase în asemenea măsură încât aproape egalase tensiunea creată de atacul navei corsarilor.

– Ar trebui să-ţi laşi părul desfăcut.

Cuvinte blânde şoptite iute, care-l surprinseră şi pe el la fel de mult ca şi pe ea.

O să-l poarte aşa, se gândi Jayne, dacă el o să-i scoată agrafele. Inima i se strânse şi simţi tentaţia de a-l mângâia pe faţă, de a-l

mai atinge o dată pentru ultima oară. Poate că puterea şi încrederea lui vor pătrunde, absorbite, prin vârfurile degetelor, ajutând-o în tot ceea ce avea de gând să facă.

Sau poate dorea pur şi simplu să-l mai atingă o dată. Un val iute de dorinţă o năpădi, simultan cu o fierbinţeală lichidă, complet necunoscută înainte. Ce ridicol, îşi spuse şi rămase liniştită. Trebuia să se apere ceva mai bine.

— Mai doreai şi alceva?

Întrebarea seacă a lui Jayne îl readuse în prezent. Dădu drumul braţului ei. Priviră timp de o clipă unul la celălalt.

— Mă tem că reparaţiile vor lua ceva timp, zise el într-un târziu. Dacă ai nevoie de mine, nu cred să-ţi fie greu să mă găseşti.

Plecă la fel de brusc cum venise şi Jayne se uită în urma lui, nemaistrăduindu-se nici măcar să-şi închidă gura. Oare auzise bine, sau era unul dintre mirajele pe care se aşteptase să le întâlnească prin aceste locuri? Dar, de fapt, mirajele erau specifice deşertului, iar ea se afla numai la marginea unui oraş murdar şi agitat.

I se strânse inima şi i se umeziră ochii. Raţiunea avea de regulă un astfel de efect asupra ei; nu era genul de lucruri cu care să te întâlneşti toată ziua bună-ziua.

Iar el era raţional din cap până-n picioare. Cu siguranţă că-şi dăduse seama că ar fi putut-o săruta din nou, sau ar fi putut-o îmbrăţişa, dacă ar fi vrut.

În schimb se decisese să-i dea sfaturi in legătură cu părul ei.

— Andrew, şopti ea, şi-n numele acesta puse o mare parte din inima şi durerile ei.

Nu putea să nege că trăise cu el momente mai importante decât orice altceva ce se întâmplase până acum în viaţa ei, destul de lipsită de evenimente.

Altcineva. Nu putea să şi-l închipuie.

Umezeala din ochii ei ameninţa să se transforme într-un torent de lacrimi, dar privirea îi căzu pe o faţă şireată care se iţea de sub o acoperitoare de cap murdară, apoi pe o alta şi-şi aminti de arabul cu cicatrice care o aruncase în calea unui cal în galop.

Dintr-o dată toată lumea din jur i se păru a fi compusă din duşmani. Jayne se stăpâni şi se bazâ pe forţa interioară oare o pusese în mişcare tocmai de la ferma Worthington. Primise o

ofertă neașteptată de ajutor, una pe care o va ține minte toată viața, indiferent de modul stângaci în care fusese formulată, dar, ca de obicei, trebuia să-și aibă singură de grijă.

CAPITOLUL XVII

Folosindu-se de limba arabă, în care făcea progrese ultrarapide, Jayne reuși să găsească o călăuză care s-o conducă la locuința șeicului Zamir Abdul Hammoda. Se grăbi în urma omului prin străduțele întortocheate, mai murdare decât pasajele din Tripoli, deși casa spre care o conduse era mai luxoasă decât locuința în care se odihnise împreună cu Mahomed.

De fapt era mai degrabă un palat decât o locuință particulară: cu mai multe etaje și cu turnulețe, aflată undeva mai sus decât tot restul orașului, departe de strada gălăgioasă, în spatele unui zid de piatră. De îndată ce treceai pragul porții, înăuntru te întâmpina o curte frumos amenajată cu vegetație, care se oprea în fața unei uși masive, păzite de o santinelă cu pantaloni lungi și haină de brocart, care depășea înălțimea de un metru optzeci, chiar fără turbanul înalt de mătase, și purta un paloș fioros la brâu.

Călăuza vorbi cu santiela pe un ton repezit și scăzut, astfel încât ea nu putu auzi ce spune, apoi veni să-și primească plata cu o plecăciune și, încruntându-se ingrijorat dispăru, lăsând-o în picioare în curte lângă un bazin mare de piatră unde înotau pești, înconjurat de tufișuri de buganvil.

Era un decor demn de o carte de povești: flori cu mirosuri îmbătătoare și plante tropicale răsfățându-se sub cerul ca de ceară, ziduri de un alb virginal întrerupte de jumătate de duzină de rânduri de acoperișuri din țiglă și chiar un djin cu pielea de culoarea țărânei stând drept și inalt, cu brațele încrucișate, în ușa ncagră sculptată spre a-i bara accesul.

Dar, la urma urmei, poate nu era un djin şi nu purta paloş la cingătoare. Iar mirosul nu era chiar atât de îmbătător. Ea încă mai simţea duhoarea străzii.

Îi zâmbi, ignorând timiditatea care o copleşise. El nu-i răspunse la zâmbet ci se întoarse spre uşă. Bătu şi în câteva secunde apăru un servitor; cei doi vorbiră între ei, dar ea nu reuşi să prindă nici un cuvinţel.

Uşa se închise şi se văzu iar singură în mijlocul vegetaţiei luxuriante, singurii ei tovarăşi fiind iazul cu peşti neastâmpăraţi şi un uriaş care părea capabil s-o taie în bucăţele în cazul în care ar scoate un cuvânt.

De parcă ea ar fi reprezentat o ameninţare pentru cineva, în loc să fie ameninţată de cineva. Dacă decorul era potrivit cu o carte ilustrată, atunci povestea pe care o nara era plină de necazuri.

Jayne îşi drese vocea şi îndrăzni să vorbească.

— Pot să-l văd pe şeicul Hammoda? spuse ea în arabă.

Santinela continuă s-o privească în tăcere. În cele din urmă, totuşi, se consolă ea, nu pusese mâna de paloş. Ajunsă la limita îndrăznelii, tăcu şi se rugă să se întoarcă servitorul.

Nu se întoarse şi picioarele ei nervoase o purtară pe cărările din curte, în timp ce ochii i se întorceau neliniştiţi spre santinelă. Doi bărbaţi cu halate şi cu tradiţionala acoperitoare pentru cap păşiră prin poarta exterioară râzând şi vorbind în arabă. După câte înţelegea ea, vorbeau despre vreme.

Îi aruncară o privire curioasă. Ea se opri din mers şi le răspunse cu o privire la fel de francă. Ei se uitară spre santinelă, care cu un semn din cap le dădu de înţeles că ea nu e o persoană importantă. Ciocăniră la uşă, servitorul apăru şi fură introduşi înăuntru.

Jayne se îndreptă spre santinelă să protesteze. Degetele mari şi brune se încurcară pe mânerul săbiei. Ea se îndepărtă, muşcându-şi buza de jos, întrebându-se ce caută în această curte ca din poveşti purtată până aici de o motivaţie demnă tot de o poveste. N-ar fi trebuit să asculte niciodată legenda lui Mahomed, n-ar fi trebuit să se odihnească pe acoperiş sub cerul înstelat, scăldată în

sonoritatea cântecelor beduinilor, n-ar fi trebuit să creadă niciodată.

Totul era bizar. Acum putea în sfârşit să-şi dea seama. Ar fi trebuit să plece.

Se gândi la Josh şi nu putu să piece.

Mai trecu un sfert de oră; arabii ieşiră, nemaiaruncându-i de data aceasta nici măcar o privire. Pentru a-şi ocupa timpul, numără zbieretele de cămile disperate care treceau pe stradă.

Nu o dată — ba chiar de peste o sută de ori, cum i se păru ei — se gândi la Andrew, în tot timpul cât nu numără vocile cămilelor. Nu-l va mai vedea niciodată. Mintea ei ştia acest lucru dar ceva dinăuntru îi spunea că mintea se înşeală.

În cele din urmă servitorul veni s-o caute. Jayne simţi nerăbdarea transformându-i-se în aşteptare pe măsură ce se lăsa condusă de el pe uşă spre o altă curte, chiar mai splendidă decât prima, judecând după parfumul greu de verdeaţă care ştersese deja toate urmele de miros al străzii.

Apoi porni pe câteva alei întortocheate. Cu valiza lovindu-i-se de picioare, trebuia să alerge pentru a ţine pasul cu omul acela în halat care parcă zbura. Umbre în dosul uşilor, în spatele coloanelor, plutind incerte în cadrul arcuit al ferestrelor — asta fu tot ce văzu şi care-i aminti de o locuinţă omenească. Servitori? Membri ai familiei? Sau pur şi simplu rod al închipuirii.

În momentul când se opriră în faţa unei uşi sculptate, închise, nu putea decât să presupună că s-ar afla în partea din spate a locuinţei cu aspect de palat.

Servitorul bătu o dată, apoi o invită să intre.

Era păşi într-o cameră înaltă şi spaţioasă, placată cu faianţă şi marmură, plină de covoare în culorii vii, de mobile bogat ornamentate şi de perne cu franjuri aurii, a cărei splendoare, aproape de soare, nu era depăşită decât de sala de audienţe a paşei însuşi. Ferestrele arcate, înalte până aproape de tavan, se deschideau spre o livadă de migdali şi spre o întindere verde cum nu mai văzuse de când plecase din Virginia.

Jayne îşi ţinu respiraţia, copleşită de frumuseţea a tot ce vedea.

O siluetă în halat se desluşea stând singură în aerul răcoros, pe un divan acoperit cu perne, aşezat la stânga ei, acolo unde nu ajungeau razele soarelui. Părea un om destul de corpolent, dar abia dacă-i putea distinge trăsăturile. Cu toate acestea simţi că acesta este omul influent pe care-l căuta.

— Şeic Hammoda, spuse ea înclinându-şi politicos capul, in timp ce se minuna unde dispăruseră servitorii, paznicii şi femeile care ar fi trebuit să aducă omagii unui asemenea personaj.

În ciuda grandorii sale, palatul nu era mai vesel decât un cavou.

Şeicul o invită printr-un gest să se apropie.

Ea îşi lăsă valiza lângă uşă şi traversă covorul mare şi gros.

— Mă numesc Jayne Worthington, spuse ea in arabă.

— Te rog să vorbeşti in engleză, domnişoară Worthington, răspunse el cu o voce de bas al cărei accent străin era abia perceptibil. Ştiu cine eşti.

— Ştiţi? întrebă ea surprinsă.

El nu-i răspunse, optând in schimb pentru o tăcere ca de Buddha şi o privire insistentă. E drept că nici zeitatea, nici religia nu erau potrivite pentru comparaţie, dar Jayne era emoţionată şi nu prea stăpână pe propriile gânduri.

Pe măsură ce se apropia, reuşi să-i vadă bine trăsăturile marcate, faţa oacheşă, părul întunecat brăzdat de fire albe, nasul proeminent, sprâncenele dese şi, mai presus de orice, ochii lui ca de vultur. Jayne simţi că tremură sub privirea lui pătrunzătoare.

— Da, am aflat de prezenţa dumneavoastră în ţara mea, spuse şeicul cu o voce la fel de netedă ca mătasea din uriaşul lui halat stacojiu.

— Dar cum?

El dădu din mână nerăbdător.

— Sunt mulţi cei ce-mi aduc informaţii de valoare diferită, sperând să capete recunoştinţa mea şi, foarte adesea, o recompensă de ordin material. O americancă neînsoţită, descinsă pe solul tripolitan nu poate trece neobservată. Am sperat să am plăcerea să mă bucur de compania dumneavoastră.

Uimirea lui Jayne crescu.

— Într-adevăr?

Nu prea era multă elocinţă în răspunsurile ei, constată Jayne, simţindu-se ca o necioplită abia sosită de la ţară.

Unchiul Randolph producea adesea acelaşi efect asupra ei şi se realiză tresărind că existau asemănări izbitoare între ţinuta celor doi bărbaţi.

— Vă rog, spuse el indicându-i cu un gest un scăunel cu franjuri aşezat chiar lângă divan. Luaţi loc şi spuneţi-mi cu ce vă pot fi de folos.

Îl auzise pe unchiul Randolph folosind formule la fel de respectuoase, înainte de a proceda la despuierea unui client de bunurile sale de valoare.

În diverse moduri pe care nu le putea evalua încă, ştia că şeicul ar putea foarte bine încerca să se poarte cu ea în acelaşi fel, ca şi cum ca ar deţine ceva ce lui i se pare de preţ. Această constatare ar fi trebuit s-o îngrijoreze şi mai mult; în schimb, reuşi să-i dea mai mult curaj.

Încăpăţânarea o purtase departe de unchiul Randolph atunci când acesta ar fi preferat ca ea să se mărite cu nepotul lui. Aceeaşi trăsătură de caracter îi putea servi acum. Avea sentimentul că Hammoda consideră vizita ei ca pe un soi de joc, în care cei doi sunt adversari. Problema consta în faptul că el singur cunoştea regulile jocului.

Se aşeză pe scăunel, care era astfel plasat încât lumina soarelui de după-amiază cădea pe faţa ei, orbind-o aproape cu strălucirea sa. Era un decor demn de Marea Inchiziţie, de aceea îşi mută încet scăunul până când razele soarelui încetară să-i mai bată drept în ochi şi îşi desfăcu legătura de la gât, astfel încât mantia să n-o mai sufoce aşa de tare.

Hammoda dădu din cap aproape imperceptibil, recunoscând că ea a marcat un punct.

— Şeic Hammoda, mă surprindeţi atât prin ceea ce ştiţi cât şi prin faptul că-mi cunoaşteţi limba.

— După cum puteţi ghici din vorbirea mea, spuse el cu un zâmbet îndelung exersat pe buzele plinuţe, deşi lucirea şireată nu-i dispăruse din ochi, fac efortul să aparţin în mod egal Estului şi Vestului.

— Sunteţi un... om foarte înţelept.

Jayne aproape se înecă cu cuvintele pe care le rostise, dar o auzise pe mama sa făcând uz de măguliri când dorea să obţină ceva de la soţul ei: o pălărie nouă, o excursie în Europa sau ceva de valoare medie, între cele două. Jayne dorea ceva mult mai important decât oricare din aceste lucruri. Îl voia pe Josh.

Dacă pentru a ajunge la el trebuia să rostească una sau două minciuni, îşi va reprima prejudecăţile prosteşti şi va debita orice laudă care i-ar veni în minte. Nu era vorba de un joc. Era de-a dreptul un război.

— Vă rog să continuaţi, zise şeicul.

Jayne îşi aşeză mâinile în poală şi trase prima salvă.

— Am auzit că în ţara dumneavoastră sunteţi un om foarte însemnat.

— Dacă bogăţia e un semn al importanţei, s-ar putea să fie adevărat.

— Aveţi o casă încântătoare.

— Mulţumesc. Adevărul este că e mult mai opulentă decât reşedinţele pe care le am la Tripoli şi Benghazi. Aici mă simt în largul meu. Aici îmi petrec cea mai mare parte a zilelor.

Jayne presupuse că dorea s-o impresioneze cu bogăţia lui. Sau s-o orbească, cum încercase s-o orbească cu razele de soare.

— Pare atît de mare pentru o singură persoană!

— Sunt posesorul a trei soţii în viaţă şi a douăzeci şi doi de copii. Este bine să ai mai multe acoperişuri sub care să-i adăposteşti. Acoperinşuri vaste, astfel ca drumurile să nu ni se încrucişeze prea des.

Jayne se gândi că trebuiseră să se încrucişeze ceva drumuri pentru a avea toţi acei copii, dar se limită să răspundă printr-un zâmbet şi un gest de încuviinţare din cap.

— Cum vă pot fi de folos? De data aceasta, oferta purta în ea un sâmbure de nerăbdare.

— Îmi caut fratele, spuse ea repede, ca să nu sporească această nerăbdare. Pe Joshua Worthington.

— N-am auzit un astfel de nume spuse Hammoda fără să stea pe gânduri.

Îl folosea cu mulţi ani în urmă. Când a fost înregistrat ca membru al echipajului de pe nava *Philadelphia.* Pe-atunci abia depăşise vârsta copilăriei.

Ochii arabului părură să se mărească imperceptibil.

Cunsoc bine acest vas. El a invadat portul sfânt Tripoli.

Jayne ignoră partea de politică implicată de eveniment, relatând în schimb ceea ce ştia despre dispariţia lui Josh la scurt timp după ce sărise de pe navă împreună cu restul echipajului şi despre eforturile ei de a afla pe unde s-ar putea găsi.

— Cu ocazia audienţei pe care mi-a acordat-o, Yusuf Karamanli a pretins că nu ştie nimic despre el.

Hammoda nu se arătă surprins aflând că se întâlnise cu paşa. Ştia de la unul dintre informatorii lui, presupuse ea.

— Aveţi cumva în slujba dumneavoastră un om cu o cicatrice încreţită pe obraz? Brunet şi scund, cu ochi mici şi înguşti?

Jayne nu-şi putea crede urechilor: pusese o întrebare atât de impulsivă, încât nici nu realiza ce-i venise.

Hammoda o privi cu răceală.

— Pe mine mă slujesc mulţi oameni. De ce vă interesează?

Îl cunoştea. Jayne îşi dădu seama imediat şi, în ciuda soarelui din jur, simţi brusc că i se face frig. Era atât de singură aici, cu acest negustor bogat şi puternic! Izolată, total la cheremul lui. Şi el o cunoştea, sau aşa se părea, din fiecare amănunt, până la culoarea ciorapilor pe care-i purta.

Se gândi la Boxer şi Oakum, ba chiar şi la Atlas. Şi se mai gândi la Andrew. Ei erau într-adevăr destul de aproape. Amintirea lor îi dădu curaj.

— Nu, nimic important, răspunse făcând un gest cu mâna.

Dar de fapt era, o ştia prea bine.

— Ceea ce doresc cu adevărat să aflu este dacă aţi auzit despre o persoană care ar putea fi Josh. Sau care ar putea cunoaşte locul unde se află el.

— Nu înţelegeţi ceva, domnişoară Worthington. Sunt un om bogat fără îndoială, dar este acesta un motiv ca să-mi puneţi o asemenea întrebare. Fratele dumneavoastră a fost văzut pentru ultima dată în apele portului Tripoli, iar dumneavoastră bateţi atâta cale până la Derna. Nu mai înţeleg nimic.

Măcar de data asta, gândi ea, nu spunea o minciună.

Jayne trebuia să ia repede o hotărâre. Nu era decât un lucru de făcut: să urmeze exemplul lui Hammoda şi să mizeze pe adevăr, oricât de bizar ar fi părut. Îi vorbi despre legenda pe care o auzise — cea a unui tânăr sclav alb ajuns la vârsta maturităţii şi pus la munci forţate în aşezarea Ziza din inima deşertului. Ar fi putut băga mâna în foc că el tresărise auzind numele acelui oraş din Sahara.

— Şi unde aţi auzit legenda aceasta?

Un dispreţ neascuns dădea o notă sumbră vocii lui. *Americancă* proastă, părea el să spună.

— Pe străzile din Tripoli.

— Mi-e greu să cred că aţi luat-o în serios.

Şi mai mult dispreţ! Acum îi întunecase până şi ochii!

Din cine ştie ce motiv, nu-i venea să se refere concret la Mahomed. Şeicul Hammoda era sinistru. Nu putea să găsească alt cuvânt mai potrivit pentru a-l descrie. Ce rău i-ar fi putut face băiatului nu-şi dădea seama, dar simţea instinctiv că e important să păstreze pentru ea faptul că el era implicat în această poveste.

— Îmi dau seama că vă răpesc timpul, spuse ea.

— Ba deloc, răspunse el, rotunjindu-şi gura într-un mic zâmbet de scuză. Însă această poveste pe care mi-aţi spus-o m-a luat prin surprindere. Nu văd nimic care s-o poată lega de mine.

Minţi din nou!

Jayne habar nu avea cum ajunsese la această concluzie, dar ştia în adâncul sufletului că era corectă. Şi era la fel de adevărat că şeicul era mult prea versat pentru ca ea să poată afla motivul acestor minciuni. Simţea o plăcere perversă gândindu-se că dacă unul dintre cei mai bogaţi, cei mai puternici oameni din Tripoli se ostenea s-o primească în casa lui şi apoi îi oferea minciuni ca răspuns la întrebările ei sincere, aceasta însemna că se afla pe calea cea bună. Nimic altceva nu mai avea vreo importanţă pentru ea.

Sau cel puţin nu va mai lua în calcul nimic altceva.

Se ridică.

— Mi-am permis să abuzez cam mult de ospitalitatea dumneavoastră, şeic Hammoda.

El rămase aşezat pe divan.

— Dimpotrivă, a fost o schimbare plăcută în ceea ce părea să fie o după-amiază monotonă.

Jayne privi în jur, la camera opulentă şi goală, la cele douăsprezece covoare minunate, dintre care unul singur valora cât un armăsar de rasă de la ferma ei din Virginia. Privi mobila sculptată bogat, grămezile de perne, în ale căror franjuri atârnau fire de aur, şi se miră că Hammoda considera că e monoton să-şi petreacă orele între pereţii de marmură.

Omul avea nevoie de unii dintre cei douăzeci şi doi de copii, să-i aducă aici şi să umple locul de sporovoială şi râs. Să mai adauge şi cele trei soţii în viaţă — se întrebă într-o doară câte muriseră în slujba domnului şi stăpânului lor — şi chiar să mai fie tratat şi cu vreo ceartă sau două.

Uşa se deschise şi servitorul reapăru. La fel cum apăruse însoţitorul ei în palatul paşei, fără a fi convocat în mod făţiş. Cum reuşeau aşa ceva? se întrebă ea.

Ajunsese din nou în faţa porţii exterioare a casei grandioase şi tot nu găsise un răspuns; în schimb ştia ceva mult mai important, ceva ce răsunase mai tare decât cuvintele lui Hammoda: ceea ce el evitase să spună.

Instinctul nu o înşelă. Mahomed cu legenda lui nu-i spusese doar o pură ficţiune; Josh ar putea foarte bine să fie în viaţă şi să se afle într-un loc numit Ziza, trudind ca sclav în condiţii groaznice, lipsit de dreptul de a comunica cu cei care continuau să-l iubească.

Singurul mod de a şti cu certitudine era să călătorească în Sahara. Să găsească Ziza. Să-l găsească pe Josh.

Absurditatea lucrurilor pe care şi le propunea nu avea pereche, dar nu putea face altfel. Bătuse jumătate de lume; nu se putea opri din cale pentru că se afla la graniţa uneia dintre zonele cele mai necunoscute ale lumii.

Nu putea cere ajutor decât de la o singură persoană.

Dacă ai nevoie de mine.

Spusese aceste cuvinte astăzi. Şi ea chiar avea nevoie de el. Andrew cunoştea deşertul. O recunoscuse singur. Dacă n-o va conduce el însuşi acolo — o idee prea ambiţioasă pentru a putea

fi luată în considerație — o putea ajuta să găsească pe cineva capabil de acest lucru.

O căldură se răspândi în corpul lui Jayne. Îl va vedea din nou. Să uite dorința! Nu va face nimic mai mult decât să-i ceară un sfat — doar se oferise cu adevărat s-o ajute, nu? — și atât. Faptul că se putea bucura așa de mult era doar una din slăbiciunile ei de fată bătrână.

Pasul îi deveni vioi pe măsură ce se îndrepta spre doc. Un cântec îi zbura de pe buze, cântecul marinăresc pe care-l învățase de la echipajul de pe *Trossachs*. Bănuia ea că are cuvinte destul de îndrăznețe dar îi plăcea melodia și ritmul. Ambele se potriveau cu exaltarea ei.

La două case distanță de locuința lui Hammoda simți un fel de furnicătură în ceafă. Cântecul îi muri pe buze și pasul i se încetini, dar după o clipă redeveni mai vioi ca înainte. Era urmărită. Negustorul arab era capabil de așa ceva. N-ar trebui să fie surprinsă.

Jayne nu avea experiența unor asemenea lucruri, de regulă bărbații nu se luau pe urmele ei și era înspăimântată la gândul de a se întoarce și a face cercetări. Strada pe care mergea era aglomerată de pietonii care aruncau priviri curioase și piezișe la gluga ei bine ridicată pe cap. Se apropia o intersecție. Pe strada transversală, o căruță trasă de un măgar se repezi înainte, drept în calea ei.

Țâșnind pe lângă căruță, folosind-o ca pe un scut protector, ea făcu subit un pas la dreapta pe o altă stradă, goni vreo zece pași apoi se opri în ușa deschisă a unei cafenele, ignorând bolboroselile uimite a doi arabi așezați pe banca de-afară.

Se auzi un zgomot de pași. Respirând adânc, ieși în calea celui care-o urmărea.

— Boxer!

Pe mustățile porcului! exclamă în același moment tânărul marinar, care fusese cât pe ce să se ciocnească de ea.

Își traseră amândoi respirația.

— Ce cauți aici? reuși Jayne să spună în cele din urmă.

Boxer rânji de sub pălăria lui din pânză gudronată cu boruri largi, ale cărei panglici negre se bălăngăneau peste ochiul lui

stâng, cu buclele lui blonde legate pe ceafă într-o fundă asortată. Costumul îi era completat de o cămaşă cadrilată şi de pantalonii în formă de clopot. Un marinar din creştet până-n tălpi, în care mai erau încă destule rămăşiţe ale băieţandrului ce fusese.

Inima lui Jayne se strânse, în ciuda spaimei pe care o trăsese. Un băiat plecat pe mare... ca şi altcineva, cu ani în urmă.

Rânjetul lui Boxer se şterse.

— Reveniţi-vă, domnişoară Worthington. Sunt eu!

Jayne reuşi într-adevăr să-şi vină în fire.

— Ce faci aici?

— Vă urmăresc, bine'nţeles! Cu asta mă ocup majoritatea timpului când sunteţi în port. Se îndreptă de spate, mândru. A ajuns să fie pentru mine o slujbă permanentă, şi tre' să spun că bate de departe măturatul afurisitei ăleia de punţi înainte şi-napoi!

— Asta-i ordinul căpitanului MacGregor? întebă Jayne, supărată pe el pentru că se amestecase, dar apreciind în acelaşi timp faptul că putea fi îngrijorat din cauza ei.

— Asta a fost în Tripoli. Aici m-a trimis la ţărm Oakum, căp'tanul Mac fiind ocupat cu avariile de pe navă şi cu restul.

Jayne simţi o descumpănire lipsită de raţiune, dar nu putea să se lase doborâtă. Avea prea multe pe cap şi nu dorea să nutrească nici cea mai mică rea-voinţă faţă de Andrew atunci când avea să-i solicite ajutorul.

Partea practică din creierul ei se puse pe lucru.

— Îmi trebuie un loc unde să stau câteva zile, spuse. Crezi că ai putea să-ţi extinzi limita responsabilităţii şi să mă ajuţi să găsesc o cameră?

Boxer dădu un bobârnac pălăriei, îşi ciocni călcâiele şi se înclină.

— Sunt la ordinele dumneavoastră. Se relaxă. Aveam odată un neamţ la bord. M-a învăţat să fac aşa. Spunea că asta face inimile femeilor să bată ca pânzele în vânt!

— Poţi să consideri că inima mea bate aşa, Boxer, spuse Jayne luându-l de mână. Hai să găsim odată camera aia!

El îşi reglă pasul după al ei.

— Mă întrebam şi eu ceva. Încotro vă îndreptaţi acum? Pe undeva, prin Italia ar fi frumos, credeţi-mă. Am auzit că signorinele apreciază un băiat de lume mai mult decât oricine altcineva.

Pe măsură ce lumina soarelui scădea, Hammoda rămânea aşezat în splendoarea camerei lui tăcute, proptit pe pernele aurite şi pierdut în contemplarea recentei sale vizitatoare. Nu era o frumuseţe, decise el. Lui îi plăceau femeile cu ceva mai multă carne pe ele şi cu o vorbire mai puţin directă.

Blestemă eşecul intimidărilor lui — îndelunga aşteptare, plimbarea prin cotloane întortocheate, camera mare şi goală, soarele. Domnişoara Worthington nu se lăsa uşor intimidată — o trăsătură care o făcea periculoasă.

Prin ferestrele deschise putea auzi strigătul plângăreţ al muezinului chemând credincioşii la rugăciunea de după-amiază. Fără chef, aşeză deoparte paharul, întinse covoraşul lângă divan şi îşi plie într-o ingenunchere trupul masiv, stând cu faţa spre Mecca, în timp ce halatul stacojiu flutura în jurul lui ca un mănunchi de flăcări flămânde.

O mai fi înfruntat el destinul luând din când în când o gură de alcool, dar respecta strict ritualul rugăciunii, de cinci ori pe zi. Totuşi se dovedea că-i vine greu să se concentreze atâta timp cât nu-şi putea scoate din minte chipul hotărât al americancei. În mod clar îi va face greutăţi. Dar nu erau din categoria celor pe care să nu le depăşească el.

La urma urmelor, el era Zamir Abdul Hammoda. Oameni puternici tremurau la auzul numelui lui.

Şi avea mult de pierdut dacă ea ar fi reuşit în cercetările ei.

Când reveni la paharul cu vin, strângând până seara covoraşul de rugăciune, servitorul anunţă alt musafir. Acesta aduse un zâmbet sincer pe chipul lui Hammoda. Cel mai de încredere partener de afaceri se întorsese după luni de călătorie şi — era de nădăjduit — de comerţ profitabil.

Îl urmări cum intră în cameră.

— Bun venit, spuse el arătând cu paharul spre o măsuţă pe care se aflau o carafă şi vreo şase pahare asortate. Vino să bei cu

mine un pahar şi să-mi povesteşti despre călătorie. Apoi am o vorbă sau două cu tine. Am cunoscut astăzi o femeie extrem de interesantă. Una pe care cred că o cunoşti.

Andrew MacGregor se servi din băutura oferită. Vin roşu, remarcă el în timp ce se instala pe divan lângă Hammoda. Părea perfect potrivită.

— M-am gândit eu că vrei să discuţi despre fetişcană, spuse Andrew privind vinul din pahar. Tocmai de aceea am venit aici aşa de iute.

CAPITOLUL XVIII

Când ajunse înapoi pe *Trossachs*, Andrew era furios la culme. Fără a se uita în dreapta ori în stânga, urcă pe pasarelă, rânji sarcastic către catargul rupt şi-l împinse cât colo din drumul lui pe Chang, care încă nu-şi revenise după gripă.

Când năvăli în propria-i cabină, Atlas se repezi afară pe fereastra deschisă, iar Oakum se grăbi să intre pe uşă.

— Să nu spui nimic, tună Andrew.

Primul ofiţer dădu din umeri.

— N-o să suflu o vorbă despre acel subiect, căp'tane Mac, numai să-mi spui care este acela.

Andrew se trânti pe scaun şi mormăi:

— Hammoda.

Oakum încuviinţă tăcut. Căpitanul îi cunoştea prea bine opinia despre şeic. Un ticălos de prima mână. Dar avea talentul de a transforma riscurile în profit şi profitul contează de fapt cel mai mult pentru un om al cărui nume figurează în registrul a o duzină de nave.

— Or să înceapă lucrul la catarg în zori.

Andrew nu dădu semn că l-ar fi auzit. Îşi lovi coapsa cu pumnul strâns.

— Nu accept să mi se comande ce să fac şi ce nu.

Oakum încuviinţă din nou. O să afle el destul de repede ce-l frământă pe căpitan, fără a fi nevoie să rostească numele interzis.

— Judecând după cuvântul lor de azi după-masă, o să fie ca nou într-o lună.

Oakum se sprijini de peretele lambrisat, aproape de fereastră, aşteptând să spună căpitanul, scrâşnind din dinţi, cam care este cauza mâniei lui.

Andrew înhăţă o pană de pe birou şi o rupse în două.

— A spus s-o las pe fetiţă în banii ei. Imită engleza precisă a lui Hammoda: Karamanli este, în sfârşit, în bune relaţii cu Statele Unite ale Americii. Orice sprijin i-am acorda acestei fete legănate de iluzii ar putea învia amintirea războiului şi destabiliza starea de pace. Andrew privi dezgustat la pana ruptă. Ca şi cum Hammoda ar da măcar o smochină pe pacea asta, dacă ea nu i-ar aduce nici un profit!

Oakum îl urmări atent pe căpitan. Arareori îl văzuse în aşa hal, nu fusese aşa nici măcar cu câteva luni în urmă, la New York, când fusese aruncat în închisoare. Oare ce-i sfâşia fiinţa, samavolnicia lui Hammoda sau grija pentru fetişcană?

Câte puţin din amândouă, conchise primul ofiţer, la care, pentru a avea tot tacâmul complet, se mai adăugau şi supărările legate de incetineala cu care mergeau reparaţiile.

Adrew ridică ochii şi-l văzu pe Oakum — il văzu cu adevărat — pentru prima oară.

— Încă o lună, zici?

— N-am ştiut dac-ai auzit.

— Am auzit. Pe-aici e greu să-ţi scape vreo veste proastă.

Privi un minut în gol, mânia dezumflându-i-se încet ca aerul dintr-un balon.

— Vezi-ţi de treburile tale, prietene. Nu-s un tovarăş plăcut, ăsta-i adevărul.

— Dă o strigare dacă pot să-ţi fiu cumva de folos.

— O să strig.

— Ţine minte! Camera mea-i chiar aci, alături. Nu-i nevoie...

— Nu-i nevoie să zbieri. Ştiu. Poţi auzi chiar şi-un cântecel cu voce mică de partea cealaltă a peretelui.

Oakum îl privi perplex. Căpitanul îşi pierduse minţile.

În timp ce uşa se închidea după primul ofiţer, Andrew privi la sticla de vin. Vin roşu. Mai bine s-ar descurca fără el.

Vinul i se păruse amar ca fierea când îl ascultase pe arab dând ordine. Era ceva neobişnuit, ambii fiind oameni de afaceri puşi pe câştig gras şi gândind în general la fel.

Ce mărfuri să comercializezi, ce plată să ceri, cine ar putea fi cumpărătorii dornici să plătească mai mult... Îşi respectau părerile reciproc, ceea ce-nsemna că Hammoda îl lăsa în banii lui.

Până în seara aceasta.

Se dusese să-i povestească despre ultimele călătorii şi să afle cum se descurcase fetişcana, căci după plecarea ei se simţise ros de îngrijorare în legătură cu situaţia ei.

Mai degrabă fetiţa fusese cea care-l pornise la drum aşa degrabă.

Nu auzise decât trăncăneală despre război şi pace şi despre cum s-o lase pe domnişoara Worthington în plata Domnului. Îşi ţinuse gura, dar întoarcerea pe jos până la fregată îi lăsase timp să reflecteze... timp să-şi aducă aminte fiecare cuvânt rostit de Hammoda. Timp să se înfurie şi să regrete că nu-şi pierduse răbdarea chiar în camera supraîmpodobită pe care Hammoda o iubea atât de mult.

Negustorul îi ascundea ceva, dar ce naiba putea să fie, Andrew habar n-avea! Jayne nu-i spusese exact de ce doreşte să-l vadă, dar tot ce făcea ea — sau aproape tot — era motivat de căutarea ei.

Dedică vreo câteva gânduri lui Joshua Worthington. Dacă fratele lui Jayne trăia într-adevăr, ce reprezenta el pentru Hammoda?

Ceva nu se lega. Mai lipsea ceva. Şi cum la mijloc era o fetişcană americancă încăpăţânată, naiba să-l ia pe Andrew de n-avea el misiunea de răspundere să afle acel ceva!

Hammoda îi ordonase să procedeze invers. Arabul o apucase pe o cale greşită.

Andrew se lăsă pe spatele scaunului. Era într-o dispoziţie ciudată... nu se mai simţise aşa de furios de multă vreme. Mânia lui crescuse greu, se stingea greu, urmele ei tot mai stăruiau.

Prin fereastră putea vedea ceaţa serii rostogolindu-se treptat peste port. Gândurile i se întoarseră spre o altă seară asemănătoare, cu mult timp în urmă şi într-un loc foarte depărtat.

Spre un băiat de doisprezece ani, abia întors de la mormântul mamei sale, căutând un tată care nu-l voise niciodată... pentru a primi o consolare... pentru a primi iubire... pentru a-şi salva mândria. Andrew încă nu ştia care dintre motive fusese cel real.

Îl acostase pe puternicul lord la ieşirea trăsurii din castel, când ceaţa se învârtejea în jurul lor, într-o noapte rece de octombrie. Erau, zi cu zi, douăzeci şi trei de ani de atunci. Un fel de aniversare. A zilei când Andrew devenise bărbat.

Sunt fiul dumitale nelegitim.

Pumnii puşi în şolduri, capul sus, lacrimile uscate pe faţă.

— *Du-te de-aici.*

— *Mama a murit.*

— *A fost o târfă!*

Aşa se croise caracterul lui Andrew şi se născuse ura lui pentru autoritatea arogantă. Se aruncase asupra omului care-l zămislise şi apoi îl renegase. Îi scosese sângele pe nas. Dorise să-l ucidă.

— *Păgânule! Bastardule!*

Cuvinte înăbuşite de o batistă pătată cu roşu, dispreţ în ochii albaştri şi reci ca gheaţa. Ce dacă era chiar bastardul lordului, născut de frumoasa satului, care-şi pierduse onoarea şi nurii şi, în cele din urmă, sănătatea?

Un moment de slăbiciune, o viaţă de regrete. Nu era o poveste nouă. Umbla vorba despre alte femei pe care lordul le cunoscuse în alte sate, despre alţi băieţi pe care-i zămislise şi apoi îi ignorase.

Andrew crescuse ştiind prea bine cine este; dacă ar fi uitat acest lucru vreodată, oraşul i-l reamintea cât mai iute.

Dar nu se apropiase niciodată de tatăl său. Până când mama nu-i fusese dusă la mormânt.

Privind în ceaţă simţi un fior rece, ca şi cum degetele unui schelet i-ar fi zgâriat sufletul. Afurisită noapte, nepotrivită pentru un om singur!

Gândul îi fugi la Jayne. Ea ar fi fost caldă, incendiată de hotărâre şi de o pasiune firească pe care se străduia s-o ascundă. Se văzu nevoit să recunoască faptul că emoţia lui nu era pur şi

simplu carnală. Îi simţea lipsa. Şi mai târziu o să-i ducă dorul, când *Trossachs* va ridica din nou pânzele... Îi va lipsi chipul ei, aşa cum stătea sprijinită de balustradă, cu părul bătut de vânt, cu ochii negri aprinşi de o plăcere pură, distrăgându-i, până la ultimul, pe toţi bărbaţii de la bord.

Până la ultimul bărbat. Îi venea greu să creadă că prima dată când se întâlniseră o considerare urâtă, rigidă şi neatrăgătoare. Acum îi vedea farmecele deosebite, graţia de mânz, focul mocnit pe care-l ascundea sub o aparentă detaşare, ca şi cum n-ar fi putut crede pe deplin că un bărbat ar putea fi cu adevărat interesat de ea.

Era ceva, un lucru al cărui gust îl căpătase, ca pe al whisky-ului scoţian sau pe-al vinurilor fine. Ar fi vrut s-o guste acum.

O bătaie la uşă îl trezi din reverie.

— Intră!

Boxer intră, ţinând în mână un bilet.

— Ăsta-i de la Jayne. O singură privire aruncată spre figura lui Andrew îl făcu să se bâlbâie, adăugând: Domnişoara Worthington. Şi-a găsit o cameră şi vrea să te vadă, căp'tane Mac.

Andrew se îndreptă pe scaun şi privi la bilet. I se părea că el dăduse viaţă acestei seri, sau poate că ea reuşea să-i citească gândurile de la distanţă. O invitaţie, oare? Dar nu una care să-i producă supărare.

Se uită spre pat. Între ei rămăseseră câteva lucruri neterminate. Şi ea ştia asta la fel de bine ca el. Răceala se transformă în fierbinţeală.

Apoi zâmbi. Se gândise că bunăstarea ei face parte dintre răspunderile lui. dar erau mai multe soiuri de bunăstare. Poate că şi ea se gândeşte la acelaşi lucru.

În cele din urmă, nu va fi singur. Şi va sfida ordinele lui Hammoda. Era o combinaţie sortită să-l bucure.

Se ridică.

— Spune-mi unde se află, Boxer, băiatule. Fetiţa mă solicită, şi în seara asta va primi ceea ce doreşte.

Emoţia pulsa în sângele lui Jayne în timp ce aştepta sosirea lui Andrew. Dacă se hotăra să vină, se corectă ea, făcând o

încercare lipsită de aparenţă de a-şi mai tempera agitaţia. Ar fi putut aştepta până dimineaţa, sau să-l caute ea însăşi, dar Boxer îi spusese să încerce cu o invitaţie.

— Nu-i nimic nelalocul lui, cum se zice. Aveţi afaceri cu căp'tanul Mac şi el are un cap bun pentru afaceri, asta-i clar!

Ea se lăsase uşor convinsă.

Jayne privi prin camera ei de la etajul doi, slab luminată de o singură lampă de alamă agăţată pe perete. Situată la două străzi distanţă de port, deasupra unui magazin de covoare, era atât de bine aranjată cât se putuse într-un timp extrem de scurt: mantia de culoarea vinului acoperea rochiile agăţate într-un cârlig de lângă uşă şi celelalte obiecte personale erau ascunse în valiză; pe masa singuratică se afla un platou cu fructe proaspete şi brânză, pentru cazul când căpitanul nu cinase, patul era acoperit cu o cuvertură din lână în modele viu colorate şi împins discret — spera ea — într-un colţ al camerei.

Patul nu va juca nici un rol în evenimentele serii. Discuţia, însă, da. Şeicul Hammoda şi minciunile lui, Josh şi posibilitatea tot mai sigură ca el să fi supravieţuit — acestea erau motivele care o determinaseră să-l cheme. Îşi amintea mereu şi mereu de cauza ei, dar emoţia nu înceta s-o copleşească.

Era o emoţie născută din amintirile ei despre Andrew şi nu din altceva — nici măcar din amintirea despre Josh; iar ea era suficient de cinstită ca să recunoască acest lucru.

Dar nu vor face decât să vorbească.

Se aşează pe unul din scaunele ce flancau masa şi se jucă visătoare cu o curmală foarte coaptă, concentrându-şi atenţia asupra modului în care l-ar putea convinge că ea trebuie să ajungă la Ziza. Era încrezătoare că el o va sfătui cu cine să ia legătura, cât să plătească, cât timp îi va lua călătoria şi care sunt proviziile necesare...

Un pumn ferm bătu în uşă.

Jayne scăpă curmala, care se lovi de picioarele ei şi fu împinsă de-a latul covorului mare cât camera. Grăbindu-se, căută din ochi un loc unde ar putea s-o arunce.

Se auzi o nouă bătaie. Totul i se innodă parcă în corp. Îl chemase şi iacă sosise. Putea să-i simtă prezenţa prin uşă.

Constatarea aceasta o făcu să tresară încrezătoare. Îşi bagă la repezeală fructul în buzunarul rochiei verzi, îşi netezi părul deja bine aranjat, acordând o atenţie specială şuviţelor pe care le lăsase să atârne liber în jurul feţei şi, încurajându-se cu gândul că el se oferise s-o ajute, deschise uşa.

Zâmbind tulburată la vederea chipului lui întunecat şi corpului musculos, îi spuse:

— Bună, generale MacGregor.

Buzele lui Andrew tresăriră.

— Ce, mă promovezi, fetiţo? Aş prefera să-mi zici amiral, că e un nume mai potrivit cu meseria mea.

— *Căpitane* MacGregor, bâlbâi Jayne, cu obrajii roşii ca focul, simţind cum scurtul ei acces de siguranţă se topeşte ca gheaţa.

El făcu un pas înainte, închizând uşa, iar Jayne făcu un pas înapoi. Camera păru să se micşoreze în jurul ei şi avu sentimentul că toată situaţia e ireală. Cu fiecare nouă întâlnire, Andrew i se părea şi mai mare... mai înalt, mai lat în umeri, mai impunător. Nimeni altul nu putea s-o facă să se simtă atât de... feminină.

Gândurile ei o apucaseră pe o cale greşită, îşi zise.

— Văd că Boxer ţi-a transmis mesajul meu, spuse ea foarte la obiect.

Unde-i era mândria, pentru numele lui Dumnezeu? Avea destule calităţi pentru a nu mai încerca să pretindă că este ceea ce nu era.

— Ştiu că n-am expus motivul cererii mele, continuă ea, dar m-am gândit că ar fi foarte mai bine dacă mi-aş prezenta dorinţele în persoană.

Jayne surprinse flăcăruia din ochii lui Andrew şi-şi dori să poată lua înapoi cuvântul *dorinţe*.

— Hotărât lucru, e mult mai bine să discuţi asemenea probleme personal, spuse el. Date fiind circumstanţele, nu s-ar cuveni oare să-mi spui Andrew?

Când ochii lui deveniră prea incinşi pentru a mai putea privi în ei, Jayne îşi întoarse privirea spre petecul de păr negru ce se zărea prin gulerul deschis al cămăşii lui. Nu era însă o imagine destinată să-i liniştească nervii.

— Cred că-i mai bine să discutăm condiţiile imediat. Apoi, privind în jos, adăugă mai încet: Andrew.

Îi plăcea cum suna numele lui pe buzele ei şi-i plăcea felul în care-şi pleca genele negre ca de cerneală pe obraji, negru intens pe fondul neted şi bronzat, sub care răzbătea o nuanţă de roz. Fermecătoare! La naiba, era mai mult decât fermecătoare! Era seducătoare. Însuşi felul timid în care ratase salutul era seducător. Totul în ea, de la nodul strâns, de păr, de pe gâtul subţire până la decolteul adânc al rochiei şi la modul în care fusta sugera blând forma picioarelor — totul era seducător. Şi ea ştia asta.

Andrew era într-o dispoziţie bună pentru a fi sedus. Singura lui problemă era să nu se grăbească şi s-o lase pe ea să-şi facă treburile ei de femeie.

Ea părea nervoasă. I-ar trebui un pic de vânt în pânze ca să se pună în mişcare, se gândi Andrew.

Se apropie cu câţiva paşi şi-şi inclină capul.

— Jayne, spuse el coborându-şi gura spre a ei.

Ea incremeni, bătoasă, ca o punte de fregată, iar el işi odihni mâinile pe umerii ei.

— Relaxează-te!, spuse el atingându-i buzele cu un sărut ca o şoaptă. N-am venit aici ca să-ţi fac rău.

Ea scoase un oftat lung, în timp ce toate simţurile erau sensibilizate la maximum. Oricât de mult ar fi dorit să se îndepărteze de el, excitarea, ca o forţă implacabilă, o făcea să rămână pe loc. Mândrie. Hotărâre. Se străduí să nu le uite, dar foarte rapid nu mai fură nimic altceva decât vorbe goale.

— Trebuie să-ţi spun...

El îi întrerupse declaraţia cu un alt sărut.

— Andrew...

Era o nebunie, cu totul altceva decât motivul pentru care ea îl invitase! Îşi ridică mâinile pentru a protesta împotriva celor ce se petreceau, dar nu se ştie cum, în loc să-l împingă deoparte, se trezi că-şi înfige degetele, exploratoriu, în cămaşa lui. Îl simţi fierbinte şi încordat şi buzele i se întredeschiseră.

Nebună, îşi spuse ea din nou, dar nu se simţi deloc cenzurată de acest cuvânt. Totul, în viaţa ei, în ultimele luni, fusese nebunie, deci de ce nu şi asta? El se oferise s-o ajute şi ea avea foarte mare

nevoie de acest ajutor. În mai multe feluri. Faptul că o făcea să se simtă bine făcea acum să dispară orice alte consideraţii.

Degetele ei îl frigeau prin cămaşă şi Andrew simţi cum ceva i se întăreşte în vintre. La naiba cu aşteptarea, gândi el brutal. Ea era aici, el era aici şi în noaptea asta nimic altceva nu mai conta. Mâinile lui se agăţară de umerii ei zvelţi şi o trase spre el, pentru a-i strivi gura cu gura lui, care i se oferea, ca nectarul, mai dulce decât vinul.

Jayne tremura în îmbrăţişarea lui, topită la pieptul lui, simţindu-şi mintea cuprinsă de un vârtej negru, fără să mai poată gândi. Nu avea nici o intenţie să discute, să facă planuri, nu dorea nimic altceva decât ceea ce se întâmpla acum, aici. O prelungire a orei întrerupte pe care o petrecuse în patul lui, asta era. Trebuia să se întâmple şi fusese proastă că se mai gândise la altceva.

De data aceasta ştia la ce să se aştepte şi era flămândă de el... flămândă până la punctul unde sângele fierbe şi trupul vibrează. Când era în braţele lui, se simţea frumoasă, fermecătoare, aţâţătoare. Nimeni n-o făcuse vreodată să încerce această senzaţie aşa cum o făcea Andrew, nimeni! El se pricepea să desferece secretele inimii ei, toate dorinţele ascunse pe care nici măcar nu-şi permisese să le ia în seamă, ştergând orice urmă de nesiguranţă, de singurătate.

Şi, ceea ce conta chiar mai mult, o înnebunea.

Îi mângâie muşchii de pe piept, îşi trecu degetele peste porţiunea vizibilă de piele de la baza gâtului, desfătându-se cu căldura lui care o făcea să-i treacă furnicături prin degete; întreaga ei fiinţă, încordată, cerea să devină una cu el. Amintindu-şi felul în care mâinile lui îi mângâiaseră corpul, sfârcurile îşi lipi şoldurile de el şi simţi cum bărbăţia lui învârtoşată îi apăsa abdomenul.

Andrew înţelese mesajul ei. Lăsându-şi capul în jos, o sărută pe sâni de-a dreptul peste ţesătura subţire a rochiei, căutându-le sfârcurile.

Degetele lui înfometate îşi făceau grăbite de lucru cu agrafele din părul ei. Buclele dese i se rostogoliră pe umeri ca nişte nori negri de mătase. Andrew îşi ridică privirea pentru a contempla aspectul ei aţâţător, buzele umflate şi întredeschise, ochii

înceţoşaţi de dorinţă, minunatele bucle de culoarea corbului. Chiar şi mica cicatrice palidă de la tâmplă sporea impresia de abandon, de experienţă ce depăşea rolul de domnişoară virginală pe care ea îl juca atât de des.

Era frumoasă: o femeie care ştie ce vrea şi nu ezită să ceară ceea ce vrea. Iar în noaptea aceasta avea să fie a lui.

În noaptea aceasta Jayne se simţea mai liberă decât se simţise vreodată în întreaga ei viaţă. Andrew o va iubi, Andrew o va proteja, el o va conduce pe cărări nestrăbătute încă şi-i va demonstra ce mult ţine la ea.

Mai târziu vor discuta... mai târziu.

— Iubeşte-mă, Andrew, şopti ea.

— Da, fetiţo. Nimic n-o să ne întrerupă în noaptea asta.

Jayne îi auzi cuvintele şi simţi cum sângele-i fierbe în vene. O, da, Andrew îi va arăta ce să facă... mai întâi de toate, nu trebuie să-l dezamăgească. Dacă ar părăsi-o iar, plin de dispreţ, ar muri.

El o muşcă uşor de ureche.

— Miroşi a gardenii, îi şopti cu glas răguşit, cu gura în părul ei.

— Nu-ţi place? Cuvintele erau lente, respiraţia greoaie.

— Ba da.

Ea zâmbi, dar el n-o putu vedea.

— Miroşi a mare, spuse ea sărutându-l pe obrazul proaspăt ras.

— Nu-ţi place? întrebă el.

— Ba da.

Andrew îşi trecu mâna bătătorită peste sânul ei.

— Dar asta?

Jayne se agăţă de el.

— Îmi place, reuşi ea să rostească.

El ridică fruntea şi ochii lui, pironiţi într-ai ei, păreau s-o ardă.

— Ce altceva-ţi mai place? Spune-mi şi n-am să omit nimic.

— Îmi place totul.

Jayne nu ştia cum să răspundă altfel.

Zâmbetul lui se făcu răutăcios, cunoscător.

— Da, sunt sigur că-ţi place.

Şi înainte ca ea să-şi dea seama ce are de gând o luă de mână şi o duse spre pat.

— Să nu mai pierdem timpul, spuse el începând să-i descheie rochia, dându-i-o în jos peste umeri şi lăsând-o să se umfle ca o corolă pe covor.

— Lumina... încercă ea să spună, intimidată brusc.

— S-o fac mai mare? Ochii lui luceau.

Vreau s-o stingi.

El dădu din cap în tăcere.

Andrew se dovedi tot atât de expert în dezbrăcatul femeilor pe cât de priceput era la cusutul velelor şi curând propriile lui haine se alăturară lenjeriei ei împrăştiate pe podea. Îşi luă un minut de răgaz ca s-o privească; ea se luptă cu instinctul de a acoperi acele părţi de trup pe care privirea lui întârzie îndelung.

Lui Andrew nu-i scăpă nimic: nici cocheta sclipire de modestie din ochii ei, nici una din provocatoarele curbe, nici porţiunea de piele albă, nici sfârcurile întărite şi sânii înalţi, fermi, nici petecul negru dintre picioarele lungi şi graţioase.

— M-am înşelat când te-am crezut slăbănoagă.

Zâmbi spre a fi văzut. Era un zâmbet făcut să deschidă porţile raiului sau să reducă ultima fărâmă de rezistenţă a unei femei la o mică grămăjoară de cenuşă.

Jayne nu se putu convinge să-l privească la fel de insistent, limitându-se la umerii laţi şi pieptul presărat cu fire de păr şi la o fugară ochire spre abdomenul încordat şi coapsele puternice, evitând să se uite la alte părţi pe care nu prea era pregătită să le vadă.

Ca şi cum ar fi făcut acest lucru în fiecare seară, se strecură goală sub cearceafuri; el i se alătură imediat şi de îndată mâinile, buzele lui puseră stăpânire pe ea, încât Jayne uită că nu ştia ce să facă, reacţionând doar dintr-un instinct natural; îl mângâie, îşi lipi buzele arzătoare mai întâi de buzele lui, gustându-se temeinic unul pe altul, apoi îi sărută sprâncenele, obrajii şi gâtul ferm ca o coloană.

Îi simţea sângele pulsând.

Andrew se scălda în plăcerea provocată de femeia dezlănţuită din braţele lui. În acţiunile ei, neprihănită inocenţă se îmbina cu

siguranţa unei femei uşoare, corpul ei lipindu-se de el, cald şi dornic, mâinile şi gura ei fiind la fel de flămânde ca ale lui. Degetele lui căutară acele locuri ascunse, atât de sensibile. Era, ca şi ea, cuprins de tremur, el care se mândrea cu faptul că se poate stăpâni perfect.

Jayne nu semăna cu nici una dintre femeile cu care se culcase, ea se dăruia fără reţinere, nu aştepta să fie stimulată sau ca bărbatul să-şi ia singur plăcerea. Iar Andrew dorea mai mult să-i facă ei plăcere decât să-şi găsească propria lui delectare — situaţie absolut de neînchipuit pentru un lup de mare singuratic.

Ca o tobă din timpuri sălbatice, trupul ei fierbinte bătea pentru el. Un lucru pe care ea nu-l înţelegea. Când mâna lui exploră din nou acea zonă sensibilă, ea încercă să se îndepărteze, ruşinată şi încurcată, dar nu avea nici o şansă de reuşită; timp de o clipă simţi efectul degetelor lui îndrăzneţe... care o mângâiau şi fiecare bucăţică din ea se incorda, pulsând, în aşteptarea a nu se ştie ce...

Părea cuprinsă de febră. Andrew simţi cum dorinţa ei creşte. Îi conduse mâna spre lancea lui ridicată, expresie fremătătoare a propriei lui dorinţe, lipindu-i palma de ea, enervat puţin pentru că fata părea să se prefacă a nu înţelege.

Apoi propriile ei degete se puseră pe treabă. Nu pentru multă vreme. Căci el nu mai putea rezista multă vreme.

Îi desfăcu picioarele cu genunchiul, şi o pătrunse cu violenţă.

Ea se îndordă toată, înăbuşindu-şi strigătul de durere în umărul lui. Nimeni n-o prevenise în nici un fel asupra acestei suferinţe.

Andrew o ţinu strâns în braţe. Era primul. Imposibil, şi cu toate acestea ştia că e adevărat. Primul care-i explora dulceaţa. Modestia ei nu fusese de paradă.

Un sentiment incredibil de exaltare îl cuprinse, un soi nou de tandreţe crescândă, complet neobişnuită pentru el. Se alătura unor cerinţe pe care el nu le putea ignora, convingându-l mai mult ca oricând că trebuie să facă totul cât mai plăcut pentru ea.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, rosti el gâfâind. Îi sărută pleoapele, cicatricea de pe tâmplă, apoi murmură cu gura în părul ei răvăşit: O să fac să-ţi placă.

Depărtându-şi puţin corpul, începu s-o mângâie pentru a o stimula, pentru a o face să uite durerea, pentru a reînvia în ea febra aceea care o făcuse să se zvârcolească în braţele lui.

Jayne reacţionă exact aşa cum ştiuse el că o va face, ondulându-şi şoldurile sub el, cu picioarele încolăcite pe mijlocul lui, cu buzele lipite de umărul lui — de data aceasta nu pentru a înăbuşi un strigăt de durere, ci pentru a-i sorbi sudoarea sărată.

Ea era în delir, cuprinsă de o încântare insuportabil de dulce, nu mai putea să-i suporte mângâierile nici măcar o secundă, ştiind totuşi că ar fi posibil — o teamă nebunească —să nu capete mai mult... şi mai mult.

El îi dădu mai mult. Ea explodă în palma lui exact în secunda când bărbăţia lui lovea atât de adânc în fiinţa ei încât o făcu să creadă că într-adevăr deveniseră un singur trup, o singură minte, o singură inimă.

El o strigă pe nume şi se agăţară unul de celălalt, strângându-se tare în braţe. În ea, totul era un cântec de bucurie. Andrew o făcuse într-adevăr să-i placă şi din acest motiv îl iubea.

O ţinea strâns, mâinile lui alunecau uşor pe curba lină a spatelui ei, în timp ce ea asculta cum respiraţia lui se linişteşte treptat. Ea însăşi trebui să inspire adânc, în repetate rânduri, fără însă a putea stăvili bătăile inimii. Andrew impusese ritmul şi, în timp ce stătea cuibărită în braţele lui, acest ritm vibra doar pentru el.

Îl iubea.

Fără ca să fi realizat cum sau de ce sau când, puternicul, virilul, înnebunitorul Andrew MacGregor — un bărbat extraordinar de străin de existenţa ei cotidiană — devenise parte integrantă din viaţa ei.

Lacrimile îi năvăliră în ochi; strânse pleoapele. Prin ceaţa extazului se contura certitudinea instinctivă că lui nu i-ar face plăcere ca acest moment plin de patimă să fie distras de lacrimi femeieşti. Şi nici de cine ştie ce declaraţii pe care ea s-ar putea simţi înclinată să le facă în această noapte plină de revelaţii.

Poate doar dacă şi el ar fi iubit-o. Dar ar putea oare acest om plin de vitalitate, atât de inclinat spre latura fizică a vieţii, să ascundă în sinea lui sentimente atât de tandre ca acelea pe care

ea şi le descoperise în inimă? Şi încă să le nutrească pentru o femeie pe care o considerase destul de neatrăgătoare?

Trebuia să reuşească cu orice chip să afle adevărul!

CAPITOLUL XIX

Ştii fecioară.

Nu acestea erau cuvintele după care tânjea Jayne, aşa încât aproape îi răspunse: *nu mai sunt.*

În schimb, îl privi stăruitor, în tăcere pe Andrew, care continua s-o legene tandru în braţe. Aşteaptă zadarnic să audă câteva fraze pline de iubire ce s-ar fi potrivit după această observaţie absolut inutilă, dar el tăcu.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea în cele din urmă, simţindu-şi sub sân inima grea ca o piatră.

Se uită în altă parte, cu ochii mai înceţoşaţi ca niciodată. dacă nu s-ar stăpâni, s-ar trezi bocind la pieptul lui gol, dovedindu-i că e o proastă şi mai mare decât se arătase până acum. Aflase ceea ce dorea să ştie. S-o iubească? Nici un pic.

Cum putea oare privi situaţia cu atâta calm atunci când conştiinţa acestui fapt o apăsa pe suflet ca o piatră de moară?

Poate pentru că o viaţă întreagă fusese obişnuită să primească numai veşti proaste. Pe lângă dispariţia lui Josh, această informaţie se dovedea cea mai rea pe care-o căpătase vreodată.

— Jayne...

Mângâietor, Andrew îi dădu deoparte de pe faţă şuviţele de păr umed. Acum părea atât de delicată, cu buclele negre răspândite pe pernă, cu buzele tremurătoare şi cu genele îmbrobonate de ceea ce — spre spaima lui — nu putea fi decât lacrimi! Ar fi vrut s-o strângă mai aproape, să-i şteargă cu sărutări lacrimile din ochi şi să reînceapă să facă dragoste.

Ceva, în felul ei de a fi, îi spunea că s-ar putea ca ea să nu fie la fel de interesată să o ia de capăt.

La naiba! Cum intrase el în încurcătura asta? Chiar în timp ce-şi punea întrebarea ştia, răspunsul. Domnişoara Jayne Worthington fusese o provocare pentru el din clipa când păşise în taverna aceea din New York, cea mai înnebunitoare şi mai neobişnuită sfidare pe care o putea întâlni vreun bărbat în viaţă.

Ea îşi ridică ochii spre a-l mai privi o dată.

— Te rog, Andrew, am ştiut foarte bine ce fac atunci când te-am lăsat să mă duci în pat. Cerul mi-e martor că am avut parte, acasă, de nenumărate exemple.

Dădu simplu din umeri, ca şi cum ar fi rostît asemenea cuvinte în mod obişnuit în fiecare zi, apoi se uită în altă parte, desprinzându-şi trupul din îmbrăţişarea lui.

El îşi trecu degetele prin păr. Niciodată nu ştiuse ce să-i spună şi ea nu-i făcea sarcina mai uşoară închizându-se în sine... tocmai în momentul când el se simţea iubitor şi recunoscător şi dornic să-i spună cât de mult însemnaseră pentru el ultimele minute.

În schimb, ea-l făcuse să se simtă ticălos, aşa cum şi era. Avea un adevărat talent la capitolul ăsta. Ca şi pentru a-i trezi mânia, ca şi pentru a-i trezi la viaţă anume părţi ale trupului.

Convins că nu va fi invitat să rămână peste noapte, coborî din pat şi se îmbrăcă. Jayne se străduia să nu-l privească. Îşi căpătase porţia de plăceri şi acum avea să se întoarcă pe vas. O auzise odată pe maică-sa vorbind despre obiceiurile marinarilor, dar niciodată în viaţa ei nu-şi închipuise că ar putea s-o intereseze şi s-o privească pe ea.

Cu toate acestea, îl iubea. Conştiinţa acestui fapt o durea. Proasta de Jayne! Va duce această conştiinţă în mormânt.

— Pe masă e ceva de mâncare, spuse.

El nu-i răspunse, stătea însă în picioare lângă pat şi privea în jos la ea.

Ea se simţea vulnerabilă, aşa cum stătea întinsă goală în timp ce el îşi trăgea pantalonii şi-şi fixa catarama cingătorii.

— Aş vrea să mă îmbrac, îl anunţă ea ca şi cum în fiecare zi a vieţii ei făcuse asemenea afirmaţii.

Când el se aplecă spre pata de bumbac verde formată de rochie, o curmală coaptă îi căzu la picioare. Era fructul pe care

ea-l băgase repede în buzunar atunci când el bătuse la uşă. Andrew îl ridică, iar ea se simţi tot atât de încurcată de descoperirea lui cum fusese când el aflase cât de lipsită de experienţă este.

În mod cert, după ce-şi pierduse inima acum îşi pierdea şi minţile.

Ridicându-se în şezut, cu cuvertura trasă până sub bărbie, îi smulse curmala din mână şi muşcă fructul dulce.

— Poate ţie nu ţi-e foame, dar mie da.

Şi atunci lacrimile se dezlănţuiră din nou, nezăgăzuite, neaşteptate, prea rapide şi prea multe pentru a fi date de-o parte cu un simplu clipit din ochi. Umilită, privi la pătura viu colorată.

Andrew o atinse pe umărul dezgolit.

— Jayne...

Ea se retrase de parcă ar fi fript-o.

— Mă simt bine. Chiar foarte bine. Ei, nu chiar perfect, desigur, dar în curând îmi voi reveni.

Vocea-i sunase aproape sigură şi lacrimile începură să i se usuce.

— Dar discuţia pe care speram s-o avem ar fi bine s-o amânăm.

— Voiai să discutăm?

Ea-l privi din nou, cu ochii mari şi întunecaţi larg deschişi, cu obrajii umezi, iar Andrew se simţi de parcă lama lată a unei vâsle l-ar fi lovit tare peste mijloc.

— Desigur. Despre şeicul Hammoda. Dar când ai intrat pe uşă nu mi-ai lăsat nici un răgaz să-ţi spun ce vreau.

Ochii ei deveniră acuzatori. Andrew simţi că a scăzut în înălţime până la nivelul derizoriu al covorului de sub cizme.

Jayne termină curmala şi privi sâmburele maroniu, umed şi urât din palma ei. Evident, nu-şi conducea treburile cu suficientă sofisticare şi cu stil. Încurcătura ei spori când Andrew aruncă sâmburele pe masă şi-i şterse palma cu o batistă scoasă din propriul buzunar.

Se simţea ca un copil. Ce ironie, tocmai în noaptea când devenise femeie!

— Oferta mea de ajutor rămâne valabilă, zise el. Nu ai de ce să rătăceşti prin nordul Africii aşa cum ai făcut-o până acum.

Iată şi cenzura, gândi ea simţindu-se cuprinsă de furie. Furie la fel de binevenită ca şi briza ce pătrundea prin geamul deschis, aşa că-şi dădu capul pe spate sfidător.

— Ai dreptate. Nu se poate şti în ce bucluc mă bag dacă sunt lăsată de capul meu.

El păru şocat şi ea intră în panică la gândul că el ar putea să-şi ceară scuze. *Asta* n-ar putea-o suporta!

— Mâine o să fii pe nava *Trossachs?* întrebă ea grăbită.

— Da, o să fiu acolo.

— Poate o să discutăm mâine dimineaţă. Se uită la rochia pe care el o pusese la picioarele patului. Descopăr că în seara asta sunt cam obosită. Te rog, închide uşa când pleci.

Andrew se întrebă dacă nu cumva ea interpreta cam prea cu foc rolul neprihănirii rănite, dar *fusese* chiar neprihănită şi el nu avea habar ce simte o femeie prima dată. El nu fusese nimic altceva decât un băieţandru pregătit pentru rut cât e noaptea de lungă.

Şi totuşi, din cine se ştie ce motiv, cuvântul rut nu se potrivea pentru ceea ce făcuse el cu Jayne. Ei făcuseră dragoste. Dragoste dulce, fierbinte. I-ar fi plăcut s-o ia în braţe şi să-i spună câteva cuvinte despre ce frumos fusese şi s-o sărute pentru a accentua acest lucru, dar dată fiind dispoziţia ei probabil că ar fi sărit în sus, ţipând că e violată. Şi ţinând seama de felul în care reuşea să-şi atragă simpatia bărbaţilor îmbătrâniţi in rele din jurul ei, s-ar trezi cu o sută de arabi care dărâmă uşa, pregătiţi să-i mănânce lui ficaţii.

— Te aştept mâine, spuse el şi ieşi.

Într-o clipă în cameră se lăsase liniştea, un calm asemănător celui al unui cavou, şi se făcu mai rece decât fusese cât timp se aflase el acolo.

Jayne se lăsă pe pernă şi aşteptă noua criză de plâns, chiar dori să-i vină lacrimile în ochi... să le scoată din trup, să depăşească suferinţa aşa cum reuşise altădată să vomite carnea de porc alterată, dar constată că ochii îi rămân dezgustător de uscaţi. Nu putea plânge decât de faţă cu Andrew.

Andrew. Un soi nou de căldură o cuprinse doar când îi şopti numele. La naiba cu suferinţa! Încolăcindu-şi *mijlocul* gol cu

brațele, își rememoră incântările nopții. Ce experiență ciudată și minunată fusese, răpindu-i rațiunea și în același timp făcând-o să se simtă vibrant de vie! Nimic nu-i va putea fura această amintire. Mai mult, ea însăși era acum alta. Își dăruise fecioria cuiva, un gest pe care nu-l va mai putea repeta. Și nu putea să simtă nici măcar o umbră de regret.

Simțea tristețe pentru că, mai mult ca sigur, el nu avea același sentiment ca ea și era îngrijorată gândindu-se cum va da ochii cu el a doua zi. Dar nu regreta noaptea aceasta.

Mai erau și dovezi fizice care-i vor servi pentru totdeauna drept memento — ca și cum încă l-ar mai fi ținut captiv în ea: o vagă durere, o ușoară umezeală și câteva tresăriri întârziate de plăcere. Ca și cum el și-ar fi pus amprenta asupra ei, ca pe proprietatea lui.

Ceea ce de fapt și făcuse, deși n-o știa.

Pe masa de lângă pat se afla o cană cu apă. Va trebui să se spele. Mai târziu. Nu acum.

Era ciudată umezeala aceea. Înainte de noaptea asta îi dăduse diferite nume... rouă și ploaie de vară, stropi dintr-o cascadă, primii fulgi care se topesc când vine zăpada iernii — toate fiind fenomene naturale de care te poți bucura pentru ca apoi să le uiți. Dar umezeala mai înseamnă și lacrimi și, acum o știa, dorință.

Va mai simți oare din nou acea dorință? Bănuia intens că da. Va trebui pur și simplu să lupte cu ea mai tare decât o făcuse în seara aceasta.

În cele din urmă se strădui să coboare din pat, uimită să vadă o pată de sânge pe partea de dinăuntru a coapsei. Altă marcă. Se spălă iute și-și puse rochia, încuie ușa și făcu lampa mai mică, apoi se întoarse în pat.

Se răsuci pe o parte, pe burtă și apoi iar pe o parte.

— Fii practică, Jayne Catherine Worthington, își spuse cu glas tare. Ești tot fată bătrână, dar una cu experiență și dacă într-adevăr te-ai îndrăgostit cel puțin știi de ce se leagă acest sentiment.

Dureri în suflet și foame.

— Dar și plăcere, recunoscu ea.

Andrew nu-i promisese poteci presărate cu petale de flori sau clopote de nuntă, sau inele. Îi promisese că o să-i placă — şi-şi ţinuse cuvântul. Şi-i mai promisese s-o ajute... de două ori. Şi numai Dumnezeu ştia cât de multă nevoie de ajutor avea.

Oare se putea duce la el să-i ceară să-şi onoreze promisiunea?

Se strădui să-şi rememoreze chipul şiret al lui Zamir Abdul Hammoda, aşa cum fusese atunci când o avertizase să renunţe la căutări. Într-adevăr hotări ea, nu prea avea de ales şi dacă decizia ei se lega şi de altceva, în afară de nevoia de a fi ajutată, nu putea decât să vorbească despre o coincidenţă. Josh conta mai mult decât toate. Trebuia să-l salveze. Reuşi să adoarmă având în minte imaginea zâmbitoare a fratelui ei.

Soarele dimineţii pătrundea din plin în cameră atunci când ea fu trezită de o bătaie în uşă. Se trezi imediat. Auzi o nouă bătaie. Încet. Nu era Andrew.

Traversă covorul desculţă şi se sprijini de tocul uşii. Devenită prudentă, nu se încumeta să tragă zăvorul.

— Cine e? întrebă.

Îi răspunse o voce tinerească.

— Eu sunt, domnişoară Jayne! Mahomed de pe străzile din Tripoli.

Jayne zâmbi şi deschise uşa larg. Mahomed stătea pe mica platformă din capul scărilor, zvelt într-un halat alb, cu chipul brun numai zâmbet şi cu ochii căprui sclipind.

— Mahomed! spuse ea cu încântare, abia rezistând tentaţiei de a-l îmbrăţişa. Ce cauţi la Derna?

El se înclină.

— Rog tu să înţelegi, domnişoară Jayne, m-am îngrijorat că povestea mea te-a băgat în bucluc. M-am ascuns pe un vas mic ce călătorea spre vest. Am sosit odată cu fluxul de dimineaţă. După ce am pus câteva întrebări, am ajuns aici. Sunt mulţi cei care observă trecerea unei doamne americane care se plimbă pe străzi cu îndrăzneala proprie unui bărbat.

Pentru băiat acesta fusese un discurs lung, dar observă cu uşurare că răspunsese întrebărilor din ochii femeii.

Se inclină din nou.

— Dacă domnişoara Jayne doreşte, eu aduc cafea de jos pentru amândoi.

— O, da, doresc foarte mult, spuse ea, îmbrăcându-se rapid cu rochia verde cât timp el lipsi.

Tocmai îşi lega părul în cocul obişnuit, refuzând să se ocupe de aranjatul unor cârlionţi care să-i atârne pe lângă obraji îmblânzindu-i aspectul, când băiatul se întoarse.

Luară masa — cafea şi fructe de pe platoul din seara precedentă; băiatul stătea pe scaun, iar Jayne pe una din laturile patului. Ea îl informă despre tot ce se întâmplase de când se despărţiseră pe cheiul din Tripoli — sau cel puţin despre majoritatea evenimentelor.

— Şi domnişoara Jayne speră să continue cercetările asupra dispariţiei lui Joshua?

— Foarte tare! Cum şeicul Hammoda a fost atât de ferm convins că povestea despre sclavul din Ziza nu-i mai mult decât o invenţie, eu sunt mai convinsă ca oricând că merită să verific fiecare amănunt. Îi zâmbi băiatului, care păru bucuros de hotărârea ei. Pe acoperişul casei din Tripoli am tras concluzia că soarta a hotărât ca tu şi cu mine să ne întâlnim. De atunci nu s-a întâmplat nimic care să mă determine să-mi schimb părerea.

Mahomed dădu solemn din cap.

— Soarta determină multe lucruri din viaţa noastră. Mai ales, gândi el, când soarta e direcţionată de un băiat musulman hotărât la culme, care are şi el câteva probleme personale.

— O s-o ajut pe domnişoara Jayne să-şi găsească o călăuză.

— Pentru asta îţi voi fi etern recunoscătoare. Ezită puţin. Există o persoană cu care aş dori să mă sfătuiesc înainte de a lua decizia finală.

— Zammir Hammoda? întrebă Mahomed, în ochii căruia se aprinse o luminiţă alarmată.

— Nu-ţi face griji, prietene, spuse Jayne pe un ton liniştitor. Şeicul e un om pe care sper să nu-l mai întâlnesc niciodată. Şi apreciez foarte mult grija ta pentru soarta mea. Nu se putu

împiedica să nu ofteze. Bărbatul despre care vorbesc este căpitanul vasului *Trossachs*, Andrew...

Ezită, apoi se îndreptă de spare.

— ...Căpitanul MacGregor s-a oferit să mă ajute şi i-am promis că discut astăzi cu el. Totuşi, aş aprecia foarte mult dacă ai face tu mai întâi investigaţii asupra călătoriei. Doresc să pot răspunde la cât mai multe din întrebările pe care mi le va pune.

Mahomed acceptă repede şi porniră amândoi imediat în căutarea cuiva capabil să-i conducă la Ziza. Piaţa de cămile, suk-urile, chiar şi cafenelele fură luate la rând, Mahomed vorbind în majoritatea cazurilor într-o arabă rapidă pe care ea abia-abia o deschifra.

Dar ii înţelese foarte bine concluziile. Nimeni nu dorea să pornească într-o asemenea călătorie împreună cu o femeie albă neinsoţită pe care o bănuiau — acest mesaj ea-l înţelese bine — că nu ar fi întreagă la minte.

Tot timpul cât rătăciră pe străzi fu conştientă de faptul că-i urmăreşte cineva — cineva care sigur nu era Boxer — dar fusese urmărită atât de des la Derna şi la Tripoli încât, dacă nu se ivea un alt asasin care s-o împingă sub copitele unui cal în galop, nu vedea nici un motiv de nelinişte în asta. Mai ales că alături de ea se afla Mahomed, cel care-o salvase de la moarte sigură în faţa palatului paşei.

Încă din prima parte a dimineţii ajunse la o concluzie tristă, dar fermă: o incursiune în inima Saharei era mult prea greu de aranjat pe cont propriu, chiar dacă-l avea pe Mahomed ca translator. În această ţară, femeile şi copiii nu erau luaţi în serios. Avea nevoie de un bărbat. Venise timpul să se ducă pe fregată.

Hotărârea o făcu să simtă cum mintea i se goleşte de gânduri şi i se înmoaie genunchii. Mai mult ca oricând, se bucura de prezenţa lui Mahomed. Nu se ştie din ce motiv, îi dădea curaj.

Oakum îi ură bun-venit la bord, cu faţa cenuşie şi ţepoasă numai zâmbet, invitând-o să urce pe pasarelă.

— Plăcută priveliştе mai eşti, fetiţo! Căpitanul Mac a spus că s-ar putea să te vedem, dar eu mă-ngrijasem că poate ţi-ai schimbat planurile.

Jayne se simţi reconfortată de primirea călduroasă făcută de primul ofiţer, ca şi de zâmbetele pe care i le adresară membrii echipajului aflaţi pe punte. Catargul avariat fusese scos, dar îşi putea da seama că mai erau multe de făcut înainte ca unul nou să fie înălţat în locul lui.

Frumoasa corabie a lui Andrew nu mai era acum chiar atât de frumoasă şi simţi cum inima i se umple de compasiune pentru el.

Spera să primească din partea lui măcar jumătate din această simpatie atunci când îi va spune ce doreşte. Spera... o, erau atâtea de sperat şi atât de puţine care se puteau îndeplini, încât simţi deprimarea apăsând-o pe umeri ca o ceaţă grea.

Întorcându-se spre colţul de unde se auzea o sporovăială excitată, îl văzu pe Atlas şi pe Mahomed ghemuit lângă el; stăteau nas în nas pe puntea din spate, aproape de balustrada de la tribord. În ciuda proastei ei dispoziţii, se trezi zâmbind.

— Mahomed m-a ajutat, spuse ea. Cred că el şi cu maimuţa se pot amuza împreună cât timp vorbesc eu cu căpitanul.

— O să am eu grijă de amândoi, spuse Oakum. Căpitanul Mac e la el în cabină. Să vă conduc până jos?

Vorbea cu mult entuziasm, de parcă ar fi înţeles ce se petrece între Andrew şi pasagera lui americană, de parcă ar fi aprobat foarte tare această relaţie. Dacă înţelegea, gândi ea fără vlagă, avea un mare avans faţă de ea.

Jayne dădu negativ din cap şi-şi strânse faldurile mantiei în jurul corpului.

— Cunosc drumul.

Ceea ce nu însemna că se grăbea spre uşa căpitanului. Cu fiecare pas pe care-l mai făcea îşi închipuia un nou fel de a-l saluta. Tot dându-i deschis sfaturi materne, Millicent nu se ostenise să-i explice amănunţit ce-i spune o femeie unui bărbat după ce s-a culcat cu el pentru prima dată.

Jayne se hotărî să-l abordeze abrupt şi bătu ferm la uşă.

— Intră, tună o voce profundă.

Pătrunse înăuntru. El stătea la birou şi ridică ochii spre ea. Cu cămaşa albă descheiată, cu părul negru ciufulit, cu o umbră de barbă pe obraji... era un bărbat capabil să şteargă orice bruscheţe abruptă din sufletul unei fete.

Se duse legănat spre el, după care-şi îndreptă mersul, ţinându-se cu greu să nu ocolească biroul ca să-i dea părul deoparte de pe frunte şi să-l sărute atât de temeinic încât să-i taie respiraţia.

Dacă o clipă i se păruse posibil să se fi înşelat cu privire la sentimentele ei pentru el, acum le putea recunoaşte cu certitudine. Îl iubea — şi, da — în mod cert putea simţi din nou dorinţa. Recunoscând în sine acest fapt simţi cum devine timidă, deşi ar fi preferat ca recunoaşterea s-o facă îndrăzneaţă.

— B-bună ziua, se bâlbâi ea.

El se ridică, purtând pe buze urma unui zâmbet.

— Aproape că renunţasem la tine.

Ochii lor părură încleştaţi unii de alţii.

— Aş fi ajuns aici mai repede, reuşi ea să spună, dar a reapărut Mahomed...

— Mahomed? Vocea lui arăta că e neplăcut surprins.

— E un copil, pentru numele lui Dumnezeu! Are paisprezece ani, bănuiesc. S-a îngrijorat de soarta mea şi mi-a bătut la uşă azi-dimineaţă.

— A venit de la Tripoli? spuse Andrew surprins, deşi ştia că n-ar fi trebuit să fie. Majoritatea membrilor echipajului erau preocupaţi de siguranţa acestei femei. Pe dracu', chiar *toţi*, inclusiv el!

Jayne dădu din cap a încuviinţare.

— Mi s-a părut un gest destul de frumos.

Andrew înţelese subtextul. Nu fusese nimic frumos în modul în care el apăruse noaptea trecută la uşa ei.

— Deci, despre ce voiai să vorbim?

— Despre un loc numit Ziza.

— E undeva în deşert, nu-i aşa? O aşezare prosperă, cel puţin aşa mi s-a spus.

Ea încuviinţă.

— E cale de vreo două săptămâni de drum depărtare de-aici.

— Ce legătură are oraşul ăsta cu tine? întrebă Andrew, încă nesigur dacă doreşte chiar să ştie.

— Cred că Josh trăieşte acolo. Ca sclav.

El fu surprins din nou — de altfel, această stare devenea normală ori de câte ori era vorba de Jayne.

— Ciudată idee! De ce?

Jayne respiră adânc. Acum venea partea cea mai grea. Încercase să pregătească vreo minciună care să răspundă satisfăcător la întrebările lui, una care să sune perfect plauzibil în auzul lui cinic, dar nu reuşise şi acum se vedea constrânsă să conteze pe adevăr, la fel cum procedase în discuţia cu şeicul. Îi rezumă repede legenda lui Mahomed.

— Ai luat-o în serios, zise Andrew fără a se obosi să-şi ascundă neîncrederea.

— Cam la fel mi-a vorbit şi Hammoda.

— Mă compari pe mine cu el? Vocea lui avea o notă oţelită.

Jayne se mişcă stingherită.

— Deloc. Era o simplă observaţie. Ceea ce vreau să spun e că după mine e un sâmbure de adevăr în poveste şi că nu pot să mă întorc acasă fără a fi mers eu însămi la Ziza. Mahomed şi cu mine am căutat azi-dimineaţă o călăuză, dar n-am găsit pe nimeni dispus să ne ia în serios.

— Nu mă surprinde.

— Aşa încât — continuă ea ignorându-i sarcasmul — presupun că ceea ce-ţi pot spune e că te-ai oferit să mă ajuţi şi am venit să-ţi cer să-ţi respecţi promisiunea.

— N-am promis deloc că o să te conduc la moarte.

— Nu am de gând să mor, se indignă ea.

— Dar s-ar putea foarte bine să se întâmple.

— Habar n-am avut că-ţi pasă, replică ea, plimbându-se înainte şi înapoi prin faţa biroului lui, fără să-i pese deloc cât îl rănesc cuvintele ei.

Andrew se luptă să-şi ţină firea. În dimineaţa aceasta ea era agresivă; or, el tocmai se întrebase dacă ar putea fi plângăreaţă şi acuzatoare după deflorarea din noaptea trecută. Dar nu era genul lui Jayne. Ar fi trebuit s-o cunoască.

— Sigur că-mi pasă, spuse el. Nu fi proastă!

Sunt mult mai proastă decât îţi închipui.

Aproape că rostise cuvintele cu glas tare, dar acum chiar nu era momentul potrivit pentru o asemenea declarație. Numără până la zece, încercând să se calmeze și să scape de povara care-i apăsa inima. Faptul că lui Andrew îi păsa nu însemna nimic mai mult decât un anumit simț al obligației sau, ceea ce era și mai plauzibil, o tresărire de vinovăție.

Millicent i-ar fi recomandat să pedaleze pe această vinovăție, pentru a scoate cât mai mult profit din nenorocire, dar Jayne nu știa cum s-o facă.

— Recunosc — spuse el trecându-și degetele ca grebla prin părul deja răvășit — că s-ar putea să-ți datorez ceva...

Văzu flacăra ce se aprinse în ochii ei și se întrerupse.

— Să-mi datorezi ceva? Vrei să spui, după ce s-a întâmplat noaptea trecută? Insulta era usturătoare și Jayne, care învăța iute, porni drept pe calea pe care ar fi ales-o mama ei. Poate că-mi datorezi. Și am venit aici să-mi iau plata.

Andrew o privi de peste birou cu o privire nouă, apreciativă.

— De-asta ai cedat așa ușor, fetițo? Ca să mă faci să-ți fiu obligat?

Ce ușor o credea vinovată de șiretlicuri! Nu mai avea puterea să-l corecteze.

— Crezi ce vrei, Andrew. Ce s-a întâmplat noaptea trecută s-a întâmplat și a atribui un scop întâmplării mi se pare total inutil astăzi. Mă ajuți sau nu?

Mică vrăjitoare, gândi el, folosești trucuri la fel de bătrâne ca dealurile din Highlands pentru a mă obliga. Ca și cum ai ști că aceasta este unica datorie pe care va trebui s-o plătesc.

La urma urmei, el nu era croit după asemănarea tatălui său.

Chiar în timp ce mânia și descumpănirea fierbeau în sinea lui, își spuse că în această situație perfect nebunească există un element bine-venit, pe care nu trebuie să-l uite. Hammoda va fi furios când va afla ceea ce are Andrew de gând să facă.

Ocolind biroul, văzu cu satisfacție că ea se retrage către ușa închisă.

— Dacă vrei la Ziza, vei ajunge la Ziza, domnișoară Worthington. Mă bate gândul că-ți vei regreta hotărârea mai mult decât poți să-ți închipui.

CAPITOLUL XX

Jayne se apropie de cămilă şi o studie fără plăcere. Animalul urât, înălţându-se mult deasupra capului ei spre cerul senin al dimineţii, îşi răsuci capul, clipi şi o studie la rândul lui.

Cu ochii terni şi blegi, nu părea prea inteligent, decise ea, dar cum era cam cât un deal din Virginia, cât de multă inteligenţă i-ar fi trebuit ca să fie de ajuns?

— Băiete, spuse ea adunându-şi cât mai mult curajul, vom fi prieteni.

Cămila zâmbi — Jayne era sigură de asta — şi, printre buzele groase şi umede, printre şirurile de dinţi galbeni groteşti, trimise un jet de scuipat în direcţia ei. Ea sări deoparte chiar la timp pentru a evita să-i intre în ochi, iar scuipatul ateriză cu un plescăit inofensiv la picioarele ei.

— Animal nesuferit, murmură ea.

— Despre mine vorbeai, fetiţo?

Se întoarse să privească spre Andrew, care avea curajul să rînjească la ea.

— Poate! Dar tot nu înţeleg de ce nu pot călări pe unul dintre cai.

Stăteau în câmp liber, la marginea de sud a oraşului, chiar lângă zidurile de apărare, la mai puţin de o milă distanţă de Wadi Derna. Andrew convocase cămilari şi geambaşul local de cai, plănuind — după cum îi spusese la capătul unor lungi insistenţe — să aranjeze lucrurile astfel încât să poată pleca în două zile. În după-amiaza precedentă fusese angajată călăuza, un arab zâmbitor şi priceput pe nume Hadji il Tahib.

De când coborâseră de pe corabie, ieri, Andrew păruse foarte dornic să n-o mai vadă încurcându-se printre picioarele lui, să-şi îndeplinească obligaţiile şi să aibă timp liber pentru a-şi vedea de propriile treburi. Atitudinea lui o jignise. Ştiind că nu e rezonabilă, dar incapabilă să simtă altfel, Jayne era dispusă să plece imediat. Fără prea multă răbdare, Andrew îi explicase că ra

nevoie de ceva timp pentru a aduna proviziile şi oamenii necesari unei călătorii de două sute de mile, cu durată de două săptămâni.

— Două zile sunt prea de ajuns, spusese ea, renunţând să-l mai chestioneze.

Pe mare, dar şi pe uscat, lui Andrew îi plăcea să ia comanda. Dar ea nu va călări pe cămilă.

Andrew îi întoarse spatele şi începu să se târguiască cu unul dintre cămilari. I-ar fi plăcut să participe la târg, dar n-avea nici cea mai mică idee de câţi dinari e nevoie pentru a închiria un om şi un animal de povară încărcat cu provizii. Şi chiar aprecia eforturile făcute de Andrew, chiar dacă mobilul care-l presa era pentru ea un soi de lovitură de pumn drept în inimă.

După ce-şi ţinu sieşi o lungă lecţie, ajunse la concluzia că el n-avusese intenţia s-o jignească atunci când o acuzase că s-a folosit de sex pentru a-l face să coopereze. Multe dintre femeile cu care se culcase — şi trebuie să fi fost cu sutele înainte de a fi apărut ea — ar fi putut foarte bine să-i ceară diverse lucruri.

Fiecare om se purta potrivit experienţei sale anterioare. Andrew înţelegea un anumit soi de femei; Jayne era obişnuită să fie totdeauna lăsată la urmă.

Suspină, neştiind dacă să fie mândră de sine pentru că era atât de înţelegătoare sau furioasă pentru că era atât de mieroasă.

Aceasta nu era o întrebare la care să răspundă pe loc, sau poate era una la care n-avea să răspundă niciodată, aşa că-şi îndreptă atenţia spre o iapă arăbească legată ceva mai departe de cămile, o frumuseţe zveltă, înaltă de cincisprezece palme, cu pieptul lat, crupa musculoasă, cu capul mic şi ridicat, care-şi purta coada aşa frumos încât îi părea lui Jayne privelişte cea mai încântătoare care-i desfătase ochiul vreodată. Râvnea la iapa aceea cum nu mai râvnise de mult la nimic... mă rog, la aproape nimic.

Dar Andrew era decis s-o suie pe invenţia de lemn din spinarea cămilei, chiar dacă ea prefera de departe şaua de piele de pe spinarea iepei. Nu conta că nu este o şa de damă. Când nu era de faţă mama ei ca să-i arate inconvenientele situaţiei — Millicent avea o imagine extrem de originală asupra lucrurilor ce se fac sau nu se fac — Jayne călărise mult băieţeşte.

Mahomed privea scena de la câțiva pași distanță. Se ținuse departe de negocieri, asigurându-se chiar că fața-i rămâne ascunsă de o bucată de pânză, încercând să audă tot ce se spune dar stând la fel de neobservat ca musca pe o balegă de cămilă.

Dar domnișoara Jayne era așa de încântată de același lucru care-i atrăsese și lui privirea, încât nu mai putu rămâne tăcut și se apropie de ea, cu sandalele mișcându-se fără zgomot pe nisip.

— Frumos animal, nu-i așa?

Jayne tresări.

— Nu te-am simțit, Mahomed. Zâmbi. A, da, e un animal frumos.

— Domnișoara Jayne înțelege valoarea puternicului cal arab. Mă surprinde! Femeile din țara mea lasă astfel de lucruri in seama bărbaților.

— Eu vin dintr-un loc numit Virginia, Mahomed. Toți virginienii se pricep la carnea de cal.

Ochii căprui ai băiatului, lucind sub acoperitaorea de cap albă, se întunecară de supărare.

— Are domnișoara Jayne de gând să mănânce iapa la cină?

— Deloc. Asta-i o expresie pe care o folosim noi pentru a desemna caii în general. Dar am de gând s-o călăresc. Problema mea este refuzul căpitanului, care nu crede că pot și care nu știu cum a ajuns să creadă că el comandă.

Mahomed înțelese tristețea ei născută din acest ordin tiranic.

— Atunci trebuie să-i dovedim căpitanului că se înșală.

Jayne privi la hainele pe care le purta, mantia care se deteriora rapid peste o rochie cu fus și dreaptă și o pereche de încălțări care nu-i vor fi de mare ajutor când va străbate teritoriul tripolitan accidentat.

— Haide, spuse Mahomed care văzu care e problema. Aveți încredere in Mahomed, care va veghea ca totul să fie bine.

Jayne aruncă o ocheadă spre Andrew, care stătea cu spatele la ea, absorbit de negocieri aprinse cu cămilarul și cu il-Tahib; trupul lui de scoțian puternic făcea, prin comparație, ca arabii să pară niște copii.

Simți imediat un gol lăuntruc privindu-l și fu conștientă de faptul că nu-i mai era dat mult timp să-l privească. Nu se ostenise

să vină în camera ei noaptea trecută... nu-i dăduse ocazia să-i spună ea că trebuie să-i ureze noapte-bună din pragul uşii.

Căci, evident, aşa plănuise ea să procedeze, după unul — cel mult două — sărutări. Pur şi simplu trebuia să depăşească momentul când orice face el o răneşte. Dragostea neimpărtăşită, descoperea ea încă din prima săptămână de viaţă a acestei iubiri, nu prea oferea compensaţii egale cu durerea.

Andrew îi ordonase să meargă călare pe cămilă, nu? Iar recunoscătoarea, cooperanta, *mieroasa* Jayne ar fi trebuit să se supună. L-o fi iubind ea, dar nu-l adoră şi nu are de ce să-i asculte toate ordinele!

Privi la Mahomed.

— Ai zis că mă ajuţi? spuse ea. Bine! Ia-o înainte!

Băiatul o conduse către unul dintre numeroasele suk-uri din Derna pentru a face cumpărăturile asupra cărora se deciseseră amândoi, arnajând să capete o cameră unde să se schimbe, apoi se întoarseră înapoi pe câmp, la iapă şi la căpitan, care tot mai negocia în arabă cu ceilalţi bărbaţi. El nu dădu nici un semn că ar fi realizat absenţa ei şi, când privi peste umăr, nu arătă nici măcar că ar şti cine este ea.

Nici nu era vreun motiv s-o facă, deoarece ea arăta complet ca şi cum ar fi fost arăboiacă, cu tot trupul acoperit de un *barracan*, halatul negru fluturând al femeilor deşertului, a cărui parte acoperitoare pentru cap se aşeza pe părul ei dezlegat şi pe faţă lăsând vederii doar un singur ochi negru. N-avea cum să ştie că sub el purta pantaloni largi — *sarouel* — şi cizme şi că mâna ascunsă între faldurile de lână neagră ţinea o cravaşă de călărie.

Într-adevăr, Andrew îi dăduse puţină atenţie pentru că pe câmp erau alte femei arabe îmbrăcate la fel şi nu izbutise s-o vadă cum încalecă iapa după un schimb grăbit de replici cu cel care-o ţinea şi după plata unui bacşiş.

Ceea ce îi atrase atenţia fu imaginea iepei pornind-o la galop, în timp ce veşmintele călăreţei se umflau ca un nor de furtună deasupra coastelor calului arăbesc.

Iapa ţâşni de-a latul câmpului deschis, cu capul şi cu coada sus, depăşi cămilele şi oamenii şi diverse alte animale înşeuate risipite ici-colo, în timp ce călăreaţa stătea cu spatele drept şi ţinea frâiele cu o mână priceputâ, cu cealaltă agitând cravaşa.

Doar cămilele nu întoarseră capetele să vadă priveliştea. La nici cincizeci de metri distanţă iapa se răsuci şi reveni în goană spre locul unde stăteau Andrew şi ceilalţi bărbaţi, ocolindu-i exact în clipa când coliziunea părea de neevitat; tivul halatului plesni aerul chiar deasupra capului lui Andrew, în timp ce calul arăbesc îl depăşi.

În trecere, gluga călăreţei căzu de pe cap şi părul negru-corb plesni în vânt ca un bici.

— Jayne! strigă Andrew uluit şi fu cuprins imediat de o furie de nestăvilit.

Iapa sprintă înainte, picioarele puternice se întindeau şi se strângeau pe când se apropia de o secţiune înaltă de peste un metru a zidului spart de piatră, crescând viteza în ciuda strigătelor de avertizare ale lui Andrew şi a zbierelor arabilor. Chiar şi foarte speriatul Mahomed se rugă lui Allah ca totul să treacă cu bine.

Într-un nor de praf şi de lână neagră, calul arab şi călăreaţa săriră peste baricadă, aterizând cu uşurinţă pe solul nisipos din partea cealaltă. În sfârşit, Jayne trase de frâul calului făcându-l să meargă la trap şi călări înapoi printr-o spărtură de gard până la locul unde Andrew stătea şi-o privea cu ochii holbaţi. Îl văzu cu coada ochiului, emana mai multă căldură decât soarele deşertului, dar ea era prea încântată pentru a-şi face griji legate de el chiar acum.

Sângele îi cânta în vene şi inspira adânc aerul fierbinte al deşertului, fără griji şi fără teamă pentru prima dată după atâta vreme. Se simţea ca şi cum s-ar fi întors acasă după o îndelungată absenţă, lăsând îngropate departe toate problemele care o chinuiseră. Merse chiar până acolo încât îşi dădu capul pe spate şi râse.

Apoi îl privi cu atenţie pe Andrew. Toată bucuria i se stinse.

Dacă o privire ar fi putut ucide, gândi ea, într-o secundă ar fi zăcut întinsă alături de iapă, cu picioarele ţepene şi cu monezile rituale puse pe pleoapele închise.

— Te distrezi bine? întrebă el cu un calm simulat.

Jayne nu se lăsă înşelată nici o secundă, ţinând cont mai ales de privirea lui tăioasă ca oţelul şi de tăietura aspră a gurii. Nu ajuta absolut deloc faptul că atât cămilarul cât şi geambaşul de cai o priveau de parcă i-ar fi crescut al doilea cap.

Dând deoparte o şuviţă rebelă de păr de pe faţă, închipuindu-şi că e prea târziu să-şi pună la loc acoperitoarea de cap, Jayne încuviinţă:

— Mă distrez bine, Andrew, dar nu ăsta a fost scopul meu. Asta e doar metoda prin care m-am priceput să-ţi arăt că ştiu să călăresc bine.

Ceilalţi bărbaţi continuau să se holbeze la ea uluiţi, neştiind ce se petrece între cei doi vorbitori de engleză, dar neadmirând evident deloc ceea ce ea considerase a fi o demonstraţie strălucită.

Cu excepţia călăuzei, ai cărui ochi luceau ciudat când se uita la ea şi la iapă. Hadji il-Tahib putea foarte bine să se dovedească o alegere inspirată a lui Andrew, în ceea ce o privea pe Jayne.

Cum Andrew nu schiţa nici un gest pentru a o ajuta să coboare de pe cal, făcu acest lucru de una singură, halatul ascunzându-i şalvarii şi conferindu-i un minimum de decenţă în timp ce aluneca la pământ.

Andrew ar fi vrut s-o pună pe genunchii lui cu fundul în sus şi să-i dea o bătaie bună. Inima lui nu încetase să bată cu furie şi în schimb ea avea curajul să se uite în sus la el cu ochii negri strălucind ca un cer noptatic luminat de stele, cu părul dezlegat şi încâlcit, cu obrajii bronzaţi, colorati de excitare, aşa cum fusese atunci când el o aşezase în pat.

Avea o reacţie pur fizică la vederea ei — ceva foarte departe de teama şi spaima care-l cuprinseseră cu câteva momente în urmă. Ce dracu' se întâmpla cu el?

— Acoperă-ţi capul şi ai grijă de iapă, mormăi el. Discutăm noi mai târziu.

Jayne îşi îndreptă mândră capul.

— 'Ţeles, căp'tane MacGregor. Se execută tot.

Se răsuci într-un vârtej de halat şi păr dezlegat, un soi de furie de abanos din cap până la cizmele prăfuite din picioare, pe care le înfigea una lângă alta în nisipul întărit, pe măsură ce se depărta, cu o mână ţinând iapa de frâu şi cu cealaltă lovind-o cu cravaşa pe crupă. Calul arăbesc o urma blând ca un mieluşel.

Nimic din ţinuta ei nu reuşea să-i calmeze pulsul lui Andrew sau să răcorească fierbinţeala ce i se acumula în şale. Pofta se adăugă furiei şi-l privi pe Mahomed, care stătea lângă el înclinându-şi capul acoperit.

— A fost ideea ta? întrebă Andrew.

— Mahomed îşi asumă toată vina pentru mânia pe care domnişoara Jayne i-a produs-o căpitanului.

Băiatul adresă acest răspuns pământului de sub picioare.

Andrew auzi cuvintele clar, dar nu putu distinge în ele nici măcar un mic semn de căinţă.

— O să mă răfuiesc cu tine mai târziu. Ajut-o să ducă iapa.

Revenit la târguielile lui, expedie amănuntele repede — două duzini de cămile care să transporte hrana şi proviziile, la echivalentul a unsprezece dolari fiecare, încă o jumătate de duzină de catâri, câţiva cai şi oameni care să aibă grijă de ei. Vor fi însoţiţi de un negustor din Derna, Omar Bakush, care-şi exprimase dorinţa de a face o vizită la Ziza şi care va împărţi cu ei cheltuielile de călătorie.

După un scurt timp de gândire, Andrew aranjă cumpăratul iepei. Revenind, îşi reaminti cum arătase Jayne pe cal, se gândi la negustorul care o va însoţi şi la pericolele şi provocările ce le stăteau în faţă. Spre surprinderea lui însuşi, făcu un alt aranjament cu geambaşul, pentru încă un cal — aranjament care, după câte bănuia, îi va produce destule regrete.

Il-Tahib, care vorbea englezeşte la fel de bine ca Mahomed, spuse:

— Hadji va prelua povara aranjamentelor pentru provizii. Va fi extrem de interesant să călătoresc peste munţi şi printre dune cu o persoană neobişnuită ca domnişoara Worthington.

— Nu te temi să pleci la drum cu cineva capabil să comită asemenea nebunii cum e cea pe care tocmai a comis-o?

— E scris că soarta noastră e-n mâna lui Allah, căpitane MacGregor. Oamenilor le rămâne plăcerea pe care o pot scoate, după cât îi ţin puterile, din vieţile lor umile.

— Da, Hadji, dar noi nu vorbim aici despre un bărbat, ci despre o femeie. Şi nu-i deloc acelaşi lucru.

— Încă un motiv pentru a-i aduce laudă lui Allah; căpitanul nu consideră la fel?

— În condiţii normale, da. Dar nu e nimic normal în domnişoara Worhington, după cum sunt sigur că vei afla tu însuţi.

Andrew privi dincolo de călăuză, spre locul unde Jayne mângâia gâtul iepei şi-i pieptăna coama cu degetele. Era o

privelişte de neuitat... calul mândru al deşertului şi femeia americană la fel de mândră în nepotrivitul port arab. Ceva vibră înăuntrul lui. Nu încercă nici măcar să analizeze ce anume

Avea nevoie să nu-şi uite mânia, dând în schimb uitării poftele; dar o asemenea ispravă părea mai presus de puterile lui în acest moment.

— Ai spus că va fi interesant să călătoreşti cu domnişoara Worthington. Un zâmbet strâmb se desenă pe faţa lui brună. O să fie mai mult de atât, Hadji. Mult, mult mai mult!

Îmbrăcată din nou în hainele cumpărate în America, de data aceasta în rochia albastră pe care odinioară o crezuse a fi de culoarea ochilor lui Andrew, Jayne se plimba înainte şi înapoi prin camera ei. Luase cina jos, cu Mahomed, sau cel puţin încercase să mănânce, dar nu prea reuşise să înghită nimic amintindu-şi că Andrew îi spusese că are de gând să-i facă o vizită în camera ei în seara aceasta.

— Avem ceva de discutat, spusese el acum două ore când se despărţiseră în uşa cafenelei. În ochii lui sclipise ceva rău prevestitor şi, deşi continua să-şi repete că ea n-a făcut nimic rău — mai ales că în cele din urmă el fusese de acord să o lase să călărească iapa —, ceva îi spunea că seara nu se va desfăşura potrivit preferinţelor ei.

Se opri din mers. De fapt ce prefera ea? Încă un turnir în pat? Nu. Hotărât lucru, nu asta. Niciodată. Nu se va repeta. Nu era cine ştie ce muiere culeasă de Andrew de pe stradă. În sufletul ei se considera o doamnă în adevărul înţeles al cuvântului, chiar dacă făcea unele lucruri total nepotrivite cu o doamnă. O singură noapte cu Andrew o învăţase tot ceea ce trebuia să ştie despre sine; o a doua noapte ar însemna o în indulgenţă lascivă.

Jayne nu fusese niciodată indulgentă cu sine sau lascivă, în mod cert nu se putea vorbi de aşa ceva când era în joc comportamentul ei, iar la douăzeci şi cinci de ani era prea bătrână pentru a-şi schimba obiceiurile.

Dorea să aibă o discuţie de afaceri despre aranjamentele în vederea călătoriei, ziua şi ora plănuitei plecări, mulţumiri politicoase şi o strângere fermă de mână la despărţire. Având în

minte o astfel de listă de dorinţe, îşi încheiase rochia până sus în gât şi-şi legase părul în nodul obişnuit.

Ştia că, în momentul când va auzi bătaia lui fermă la uşă, va avea dificultăţi în a realiza măcar unul dintre lucrurile pe care şi le propusese. Cum de reuşea el să-şi transmită dispoziţia de spirit printr-o acţiune atât de simplă ca bătutul în uşă, habar nu avea!

Stătea dreptă şi hotărâtă în mijlocul camerei.

— Intră, spuse ea. Nu e încuiat.

Andrew păşi înăuntru şi trânti uşa pentru a o-nchide. În seara aceasta, în plus faţă de costumul obişnuit, purta şapcă şi haină şi părea să umple cu totul camera mică.

— Încă o greşeală, Jayne. Ţine uşa zăvorâtă tot timpul. Habar nu ai cine ar putea urca scările astea.

Un salut demn de MacGregor, gândi ea.

— Ai dreptate, spuse dând din mână. Păi, acum două nopţi, a venit un bărbat, un marinar, iar eu eram singură aici, o fată nevinovată...

— Fără sarcasme în seara asta, zise el sec, întrerupând-o. N-am dispoziţia potrivită pentru aşa ceva.

Cerule, dar era furios! Era o dispoziţie contagioasă; se molipsise şi ea de cum îl văzuse năvălind în cameră.

— Ai spus „încă o greşeală". Presupun că pui semnul egalităţii între lipsa mea de prevedere şi demonstraţia de după- amiază. Nu sunt deloc acelaşi lucru. Pur şi simplu am uitat de zăvor până ai bătut tu. Iar plimbarea călare era făcută în mare parte cu intenţie.

— Şi foarte neindicată.

— De ce?

— Ai fi putut să-ţi frângi gâtul.

— Ştiam eu ce fac.

— Mă îndoiesc. Nu era în joc doar siguranţa imediată a persoanei tale. N-ai văzut cum te priveau arabii!

— Admirativ pentru calităţile mele de călăreaţă?

— Pofta după o târfă ar fi o expresie mai apropiată de realitate. Şi mulţi dintre ei vor călători cu tine.

Jayne îl privi neîncrezătoare.

— O târfă? Pentru că am călărit bărbăteşte pe cal? Fiecare centimetru pătrat din corpul meu, cu excepţia capului, era acoperit de metri întregi de lână.

— Femeile lor nu atrag atenţia asupra lor in asemenea hal, Jayne.

— Ceea ce ar trebui să rezolve problema, întrucât eu nu sunt o femeie de-a lor.

Stătea înaltă în faţa lui Andrew, cu bărbia ridicată sfidător. El plănuise să aibă o discuţie fermă, civilizată, punctată cu transmiterea sfaturilor necesare şi iată-l acum strângându-şi pumnii pe şolduri, luptând împotriva imboldului de a o apuca de umeri şi a o zgâlţâi până va recunoaşte că el are dreptate.

Niciodată până acum nu-i trecuse prin cap să se poarte violent cu o femeie — dar acum o cunoscuse pe Jayne.

Se îndepărtă un pas şi-şi lăsă privirea să hoinărească pe trupul ei modest îmbrăcat, amintindu-şi despre corpul ei tot ceea ce rochia tindea să ascundă şi gândurile violente se dizolvară în cu totul altceva... ceva de care ştia cum să se ocupe.

— Nu eşti nici femeia mea, nu-i aşa, fetiţo? Ai fost doar noaptea trecută. Ai fost a mea ceva timp.

Sfidarea se topi din ţinuta lui Jayne imediat ce privi în ochii întunecaţi şi flămânzi ai lui Andrew. În locul ei se instală valul familiar de dorinţă, care-i topea toată rezistenţa şi toată mândria. Înăbuşindu-şi un strigăt, se răsuci să se depărteze înainte de a apuca să facă vreo prostie, cum ar fi, de pildă, să se arunce în braţele lui.

— E ridicol, Andrew! Desigur că nu sunt a ta. Nici n-ai şti ce să faci cu mine dacă aş fi.

— N-aş şti?

Îi vorbea la ureche şi ea-i simţea respiraţia pe gât.

Inspiră adânc.

— Dacă n-ai de gând să vorbeşti despre călătorie, poate ar fi mai bine să pleci.

— În ultima vreme n-am fost eu bărbatul care să facă exact ceea ce-i mai bine.

Jayne făcu un pas spre pat — singura direcţie în care se mai putea mişca deoarece el bloca restul camerei — şi se întoarse să-i ţină piept.

— Dacă ai ceva plângeri în legătură cu noaptea aceea, te rog să le păstrezi pentru tine.

— Doar una. Ocazia a fost prea scurtă.

— Ce trist pentru tine! Mie mi s-a părut suficient.

— Şi ai căpătat ceea ce doreai, aşa e? întrebă el.

Jayne ştia foarte bine că se referă la obligaţia pe care o resimţea el ca urmare a faptului că o sedusese. O seducţie pe care bănuia că ea o calculase.

Se întoarse să-i ţină piept.

— Da, am primit ceea ce doream, spuse ea. Ai fost suficient de deştept ca să-ţi dai seama.

— Joci un joc periculos, fetiţo!

Ochii îi luciră întunecaţi sub cozorocul şepcii şi camera păru să se clatine sub picioarele lui Jayne.

— Eu nu joc jocuri.

Andrew îşi aruncă şapca din cap, apoi îşi scoase haina şi o aruncă după şapcă.

— E timpul să înveţi şi tu câteva.

— Ieşi afară, Andrew! Să ştii că nu mă joc! Şi chiar era sigură că aşa e.

— Nu, Jayne Worthington. Încă nu.

O apucă de umeri şi o strivi la pieptul lui, hotărât să nu fie refuzat.

— Luptă-te cu mine, dacă aşa te simţi mai bine, fetiţo, dar îţi promit că nu te vei lupta prea multă vreme.

CAPITOLUL XXI

Jayne înspiră adânc şi-şi puse palmele pe cămaşa lui Andrew, străduindu-se din toate puterile să nu se gândească la corpul tare de lângă ea.

— Dacă încerci să mă sperii, spuse ea cu ochii aţintiţi într-ai lui, nu vei reuşi.

Jayne minţea. Ceva îi lichefia măruntaiele şi o parte din acest ceva era teama.

— Nu asta-i intenţia mea, spuse el. Plăcerea e mai aproape de gustul meu, pentru noi amândoi.

Îşi plimbă mâinile în josul spatelui ei subţire şi-şi răsfiră degetele pe fesele ei, a căror formă era tentant de evidentă chiar şi sub straturile succesive reprezentate de jupon şi rochie.

— Ai un şezut frumos, bine făcut, şi rotund, ţi-am mai spus-o? Am fost un prost că nu ţi-am transmis complimentul.

Jayne roşi şi căută să se ţină ţeapănă, dar mâinile lui Andrew ştiau cum să-i topească până şi cea mai puternică hotărâre.

— N-o să te las să-mi spui asemenea vorbe. Indiferent ce s-ar întâmpla între noi.

El râse, iar în zâmbet şi-n ochi îi juca o luminiţă diabolică.

— Şi eu, care gândeam că am scăpat de observaţii! Dacă te îngrijorează vorbitul murdar, o să-ţi dau unul sau două exemple ca să ştii care-i diferenţa.

— Nu! strigă ea şi fugi, smulgându-se din îmbrăţişarea lui erotică cu o singură mişcare. El transforma lucrurile dintre ei doi, le făcea obsene, pe când ea era îndrăgostită şi nu dorea altceva decât să-i spună la revedere şi să plângă după ce el va pleca.

La plâns se pricepeau cel mai bine fetele bătrâne neatrăgătoare, ca Jayne; menirea lor nu era să tremure de dorinţă ascultând cum li se vorbeşte despre şezutul lor.

O smuci din nou cu faţa spre el.

— În seara asta n-o să suport mulţi de „nu", fetiţo, decât dacă te lupţi cu mine ca să nu mă mai opresc.

Ea îl privea cu ochii mari, mândră, furioasă şi perfect dezirabilă.

— Eu nu-s bărbatul care să caute tot felul de minciuni ca s-o ducă pe-o fată în pat. Din nou mâinile lui îi cuprinseră fesele, continuând mângâierile. Sunt un om simplu care doreşte lucruri simple. Dacă-ţi spun că-mi place şezutul tău, exact asta gândesc.

Jayne închise ochii, mânia i se topi în ciuda tuturor strădaniilor ei de a o folosi drept scut. Mâinile lui o înfierbântau cu adevărat, dar simţea totodată o ciudată tristeţe. Ea îl iubea şi lui îi plăcea dosul ei; nu putea vedea nici un fel de echivalenţă între cele două fapte.

El îşi schimbă sensul îmbrăţişării, înfăşurând-o cu un braţ în timp ce-i ţinea faţa în palmă, strivindu-şi buzele de ale ei cu înfierbântată aplicaţie.

Ea făcu o nouă tentativă de a i se opune, zvârcolindu-se in îmbrăţişarea lui şi bătându-l cu pumnii in piept, străduindu-se să se desprindă, să se elibereze de sărutarea lui, dar el o ţinea strâns.

— Nu prea am nevoie de farmece, şopti el printre buzele ei întredeschise, când de fapt tu doreşti ceva mult mai onest şi mai real.

Ignorându-i protestelele slabe, îi luă una dintre mâini şi i-o coborî cu forţa de-a lungul pieptului lui, trecu de catarama de la cingătoare, traversă abdomenul până când ajunge la acea întăritura ce vorbea mai elocvent decât orice cuvânt despre nevoia lui.

Jayne încercă să-şi retragă mâna, dar el îi ţinea încheietura cantr-un cleşte de fier şi ea descoperi că de fapt nici nu avea chef să se lupte. Atingerea aceea ii ardea palma. Degetele o trădară, atingând şi mângâind, dornice să pipăie pielea fierbinte, netedă pe care şi-o amintea atât de bine.

El gemu iar ea îşi muşcă buza de jos.

— Până la sânge, fetiţo! Vreau să-ţi simt gustul.

Cuvintele lui o arseră pe obraz.

Încercă să nege dorinţa care ardea in fiecare bucăţică din corpul ei, dar gura lui o cerea pe a ei, stăpânind-o atât de dominator şi de măiestrit incât ea de-abia mai putea respira. Când mâna lui slăbi strânsoarea, ea îşi simţi sânii umflându-se şi anticipând plăcerea pe care o va resimţi. Şi, intr-adevăr, Andrew n-o dezamăgi, mângâindu-i coapsele, exact aşa cum îl mângâia şi ea.

Desprinzându-se din sărutarea prelungă, o fascină cu ochii in care jucau luciri flămânde.

— Te vreau şi te voi avea. Şi tu mă doreşti pe mine.

Era o afirmaţie, nu un ordin, ca şi cum el ar fi putut simţi sângele care-i curge prin vene, ca şi cum ar fi putut capta patima nebună care pusese stăpânire pe ea, făcând-o incapabilă să nege ceea ce el ştia deja, dovada mult prea reală fiind mâna ei căutătoare şi sfârcurile întărite ale sânilor.

O da, il dorea şi nu conta faptul că trezirea patimii ei fusese o acţiune calculată.

— Andrew...

— Dezbracă-mă, Jayne!

Îi cerea aşa de mult, mult prea mult, cu toate acestea se surprinse ascultându-i ordinele, şi degetele ei începură să-şi facă de lucru cu catarama de la cingătoare. Degete neindemânatice, se blestemă ea, pentru că se mişcau atât de încet ...nu pe el pentru că aşteptă de la ea lucruri cărora nu era încă pregătită să le facă faţă.

Andrew se sili să aştepte, simţind o dulce plăcere datorită bâjbâielilor ei nevinovate, primind ca pe-o comoară certitudinea faptului că el era cel care trezea la viaţă patima din ea. Ea nu se înşelase. Lui chiar îi plăcea să-i dea ordine, dar numai pentru că extazul ei înflorea datorită acestor ordine şi se deschidea ca o corolă primind orice avea el de oferit.

Fusese un prost să se gândească la neprihănire când ea încerca să-i descheie pantalonii, dar ceva în fetişcana asta îl făcea să dorească s-o ocrotească exact atunci când îşi cerea şi drepturile asupra comorilor de feminitate pe care le putea dărui.

Ea terminase cu nasturii şi cureaua de la pantaloni şi, neştiind ce altceva să mai facă, se apucase de treabă la cămaşa lui, dând în cele din urmă deoparte pânza albă pentru a lăsa vederii pieptul musculos, presărat cu fire de păr. Îi mângâie, apoi îi sărută unul din mameloane care se întări, foarte asemănător de felul în care reacţionaseră ale ei.

Incapabil să se stăpânească, Andrew îşi puse la treabă propriile-i mâini îndemnânatice. În curând reuşiră să se regăsească amândoi goi în pat; părul ei, din care fuseseră scoase agrafele, se revărsa ca o cascadă pe pernă; suspinele ei erau prea iuţi pentru a mai putea fi numărate. Începură să se exploreze unul pe altul, cu sărutări fierbinţi, cu mâini flămânde, comunicând prin atingeri în loc de vorbe.

În seara aceasta totul era mai dulce decât înainte, descoperi Jayne, deoarece putea anticipa plăcerea şi fiorii. Dar ceea ce

anticipa nu putea egala măreţia realităţii, căci mâinile şi buzele lui o aduseseră în pragul extazului.

Andrew descoperi ce uşor era să faci dragoste cu ea, care accepta deschis fiecare sărut, fiecare atingere. În braţele lui, era de o dulce moliciune, primind cu plăcere tot ceea ce el îi făcea şi prospectând cu tot mai multă îndrăzneală lucrurile care-i făceau lui plăcere. El plănuise să-şi satisfacă pofta şi apoi să plece, dar se trezi că amână inevitabilul, depărtându-se de ea ori de câte ori se simţea gata să explodeze, prelungind momentele de înălţare erotică deoarece nu dorea să le vadă sfârşite.

Dar nu mai putea aştepta. Intenţiona ca de data asta s-o pătrundă lent, dar când ea-şi plimbă mâinile pe coapsele lui şi-i mângâie fesele, cu picioarele larg desfăcute sub el, se repezi adânc în moliciunea ei fierbinte, lăsându-şi bărbăţia să-i mângâie miezul tare în care se năştea plăcerea ei.

Ea-i strigă numele, iar el acoperi acest sunet cu un sărut, frecându-se de trupul ei, percepând avânturile ei de răspuns. Patimile lor gemene creşteau dezlănţuite, aşa încât ajunseră la paroxism prea repede; corpurile lunecoase de atâta sudoare se lipiră unul de altul de parcă ar fi fost unicii doi oameni din lume... doi oameni îndrăgostiţi.

Jayne nu se putea hotărî să-i dea drumul. Nu atâta timp cât tremura pe dinăuntru, cât fiecare bucăţică din ea era aţâţată şi cuprinsă de fiori, iar trupul încă mai râvnea să simtă simultan bărbatul şi încântarea pe care i-o producea el.

Andrew era tot numai asprime şi insulte şi acuzaţii jignitoare, dar totdeauna era şi forţă şi mândrie şi cinste şi avea un fel al lui, aparte, de-a o face să se simtă deosebită, demnă de a fi dorită, o femeie capabilă să-i trezească simţurile chiar atunci când el n-o dorea.

Notele unui cântec obsesiv, cântat din fluier în surdină, pătrunseră înăuntru prin fereastra întredeschisă. Lui Jayne i se păru că ascultă un acompaniament foarte potrivit pentru idila lor desfăşurată tot în surdină — dacă o asemenea relaţie scurtă şi ciudată poate să aspire la o denumire oarecare.

Chiar pe când stătea cuibărită lângă el, Jayne ştia mult prea bine că interesul lui Andrew pentru ea este pur carnal, în schimb că sentimentele ei pentru el sunt mai mult ca oricând şi fără umbră de îndoială un angajament pe viaţă, despre care el nu trebuie să afle vreodată.

Nu se va lăsa doborâtă de amărăciunea pe care o resimţea dându-şi seama de acest lucru. În mod sigur nu acum, când îl ţine în braţe poate pentru ultima dată, când în inima ei e conştientă de faptul că, deocamdată cel puţin, gândul lui este în întregime îndreptat spre ea.

El făcea declaraţii îndrăzneţe despre cum va lua ceea ce doreşte, dar ea nu se putea gândi decât la faptul că o doreşte pe ea.

Scurt timp se simţi puternică şi dorea ca această experienţă nouă să nu se sfârşească. Oricât de neobişnuit era să stea în pat alături de un bărbat a cărui greutate apăsa salteaua, nelăsându-i altă soluţie decât să se ghemuiască lângă el, cu capul rezemat sub bărbia lui — oricât de neobişnuit ar fi fost deci acest fapt, i se părea absolut firesc, absolut corect.

Dacă Andrew i-ar fi putut citi gândurile, ar fi fost şi el de acord. În mod obişnuit era unul dintre bărbaţii care părăsesc patul unde şi-a desfăşurat vitejiile trupeşti de îndată ce acestea au luat sfârşit. De data asta se simţea ancorat pe loc, se simţea bine şi satisfăcut peste măsură... aproape fericit, ar fi putut spune, dacă ar fi fost el omul care să gândească în asemenea termeni.

În ciuda ciondănelilor lui cu femeia pe care o ţinea în braţe, ca trezea în el o ardoare şi o dorinţă pe care nimeni până atunci nu le mai trezise. Nu încercă să analizeze de ce i se dăruise, întrucât nu-i plăcea concluzia pe care o trăsese... că avusese nevoie de el şi în felul ăsta se asigurase că el îi va rămâne în preajmă.

Era o concluzie pe care ea nu se ostenise s-o infirme.

Cu toate acestea, îşi dorea s-o poată cunoaşte mai bine înainte de a-şi lua rămas bun, şi nu dorea acest lucru doar în sens fizic ci şi prin pătrunderea în mecanismul minţii ei de femeie, prin descoperirea a ceea ce o făcea să râdă, sau să plângă.

Poate că va reuşi.

Degetele lui se mişcară de-a lungul braţului ei gol; o sărută pe frunte.

— De unde ai căpătat cicatricea asta? întrebă el. Te-am mai întrebat o dată mai înainte şi mi s-a părut că nu doreşti să-mi răspunzi.

— Asta s-a întâmplat pentru că am reacţii foarte sentimentale legate de ea şi pentru că atunci nu te cunoşteam prea bine.

El îi mângâie sânii rotunzi.

— Aş zice că acum mă cunoşti.

Ei i se păru un act de posesiune, în acelaşi timp intim şi exigent, şi-i plăcu foarte mult. Reuşi să-şi recapete graiul.

— I-o datorez lui Josh.

— Te-a tăiat? Mâna lui se aşeză pe toracele ei, deşi punctul acesta nu era un sediu mai eficient de iradiere a calmului.

— Nu chiar. M-a provocat să sar de pe acoperişul fânarului pe o căpiţă de fân. Din nefericire eram mai degrabă îndrăzneaţă decât pricepută şi n-am prea reuşit să trec de ultimul rând de şindrilă. El a fost bătut cu biciul de bunica Worth.

— Şi ea cine era?

— Mama tatei. La vremea aceea el murise iar ea ne creştea la ţară, la ferma familiei. Millicent se mutase deja în oraş şi n-o vedeam prea des.

— Din câte o ţin eu minte pe această femeie, nu era mare pagubă.

Ştiind că ar trebui să-i ia apărarea mamei ei, Jayne se trezi în schimb vorbind despre taţii vitregi şi despre viaţa pe care o dusese. Lăsă deoparte acele relatări despre sentimentul ei de singurătate şi părăsire, insistând mai mult asupra iubirii ei pentru viaţa la ţară.

— Spusele tale nu sunt decât o nouă dovadă a justeţii uneia dintre părerile mele consecvente, spuse el când ea termină. Familiile sunt o marfă supralicitată. Nu te poţi baza pe ele. Mai bine să ai încredere în tine însuţi.

Ea se trezi suficient de departe pentru a-l putea privi.

— N-ai familie? Chiar pe nimeni?

— Toţi sunt morţi, răspunse el fără nici o intonaţie şi ea nu putu distinge nici pic de regret în vocea lui.

— Aşa s-a întâmplat şi cu tata şi aproape cu toţi ceilalţi, spuse ea, dar îmi lipsesc grozav de mult şi-mi vor lipsi totdeauna.

Părea atât de al naibii de sinceră, gândi el, cu credinţele ei prost îndrumate! De parcă faptul că el nu este de acord cu ea ar arăta o anumită lipsă a lui. Avea nevoie să fie puţin zgâlţâită.

— Poţi adăuga şi numele fratelui pe lista de regretaţi din familia Worthington, spuse el. E mai bine să recunoşti acest lucru acum.

Jayne fu cuprinsă de panică.

— Ştii ceva de care eu nu am habar?

Andrew ar fi putut să-i povestească despre discuţia lui cu şeicul Hammoda şi ordinele lui de-a o lăsa să-şi încheie singură cercetările în oraş, ar fi putut să-i spună că Hammoda e suficient de neîndurător şi de puternic pentru a obţine ceea ce doreşte.

Ar fi putut la fel de bine să-i spună că ştie despre accidentul aproape grav din apropierea palatului paşei din Tripoli şi că orice persoană cu cap ar fi considerat acel atentat ca pe un avertisment şi s-ar fi întors la New York cu primul vapor.

Ar fi putut să-i spună toate aceste lucruri, dar încercă să procedeze cu totul altfel.

— Ştiu ce mi-ai spus tu, zise el, despre povestirea aceea cu sclavul. Este un basm, fetiţo, mai potrivit pentru copii şi pentru minţile simple.

Jayne se desprinse din braţele lui. Andrew avea un mod de a-i strica buna dispoziţie care o dezgusta.

— Eu nu intru în nici una din cele două categorii, te asigur, răspunse ea trăgându-şi păturile în sus peste umeri, şi-mi displace faptul că tu sugerezi acest lucru.

Mai înainte ca ea să fi apucat să clipească, Andrew începu să-i dezmierde unul din sâni.

— Nu eşti copil, recunoscu!

Jayne îi dădu o palmă peste mână şi se îndepărtă cât putu de mult, până se lipi cu spatele de zidul rece. Această ultimă întâlnire cu Andrew nu prea se desfăşura cum trebuie.

Sau poate că da. El o făcea să înţeleagă că, deşi ea îl iubea, nu-i plăcea totdeauna de el şi că era foarte posibil nici să nu tânjească după el tot restul vieţii. Dorea să-i mulţumească pentru această constatare, dar nu ştia cum s-o transpună în cuvinte şi, chiar dacă ea ar fi făcut-o, el n-ar fi înţeles.

— Am sentimentul că distracţiile din seara asta au luat sfârşit, spuse el.

Jayne ar fi vrut să-l pălmuiască.

— Distracţiile? E ultima noapte când ne mai vedem şi tu o numeşti distracţie? Dă-te jos din pat, Andrew MacGregor, şi ieşi din camera mea!

Şi din viaţa mea, şi din inima mea.

Andrew se sculă şi se îmbrăcă, în aparenţă deloc deprimat de modul în care se despărţeau. Ea se hotărî că de data aceasta să-l privească, căutând cu orice chip scormonind după vreun detaliu fizic care să se dovedească la fel de nesatisfăcător ca şi atitudinea lui. Dar tot ce văzu fu pe de-a-ntregul plăcut, chiar şi implantarea firelor de păr de pe piept şi de pe picioare.

Când îşi depărtă picioarele pentru a-şi trage pantalonii, ea zări o cicatrice dantelată de-a lungul părţii interioare a coapsei. În sfârşit, o imperfecţiune, gândi ea, dar asta îl făcea doar să pară şi mai masculin decât de obicei. Nu-şi putea imagina ceva atât de banal ca o săritură stângace din hambar drept posibilă cauză a rănii. Nu, el purta urmele unui pericol infinit mai mare, poate ale unui cuţit de pirat, sau...

Se opri. Sau lovitura puţin deviată a unui soţ gelos. Gândul că bărbăţia lui superbă ar fi putut fi mutilată astfel o făcu să se înfioare şi se cuprinse singură cu braţele. Ce mult decăzuse de când plecase de la ferma din Virginia!

— Presupun că acum ne luăm rămas-bun, reuşi ea să spună.

Cuvintele ei păreau să stăruie în liniştea camerei. Ai multe care-ţi dau bătaie de cap pe vas şi nu trebuie să te ţin din treabă.

Andrew privi în jos spre silueta acoperită de pături şi încercă zadarnic să descifreze expresia ochilor ei. Al naibii de calmă mai era, ţinând seama de împrejurări!

— M-am descurcat destul de bine, răspunse el tăios. Şi fregata va fi în curând gata de drum.

— Păi, acum nu voi mai fi eu aici să te distrag. Te rog să primeşti mulţumiri pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Vocea i se frânse şi-i păru rău că el realizase probabil acest lucru.

O domina de sus, de deasupra patului.

— Fă economie de mulţumiri, Jayne. Vin cu tine!

Ea se uită la el, uimită.

— Ce faci?

— Ai auzit bine, răspunse el strecurându-se în haină şi punându-şi şapca pe-o sprânceană.

Ochii îi luceau de sub cozoroc.

— Naiba să mă ia dacă ştiu de ce, dar m-am hotărât să mă alătur caravanei. Oakum poate supraveghea reparaţiile, cel puţin până mă întorc.

— Dar asta s-ar putea întâmpla doar peste o lună!

— Nu, fetiţo, îţi dau doar o săptămână. Habar n-ai de greutăţile ce te aşteaptă! Eşti un călător care ţine la tăvăleală, recunosc, dar vor exista cerinţe cărora nu prea eşti pregătită să le faci faţă. Dacă faptul că vei fi lângă mine douăzeci şi patru de ore pe zi nu e suficient ca să te facă s-o iei la goană înapoi spre Derna, atunci arşiţa deşertului şi frigul vor reuşi să-ţi vină de hac.

* *
*

Plănuiră să plece peste două zile, după-amaiza târziu, de la un caravanserai aşezat chiar sub zidurile oraşului, destinaţia lor imediată fiind dealurile maronii de la sud.

Cu ocazia călătoriei, Jayne se îmbrăcase într-o mantie neagră de lână purtată peste *sarouel* şi peste perechea de ghete din fetru pe care le cumpărase la suk-ul din Derna. Atârnând la spatele şeii iepii, în ruloul compus din două pături, alături de aurul care-i mai rămăsese după ce plătise cheltuielile, se aflau nişte sandale cu o singură baretă, bune pentru mers pe nisip şi rochia verde şi lenjeria de corp pe care dorea să le îmbrace când îl va reîntâlni pe Josh pentru prima dată.

O *guerba*, ploscă din piele de capră, atârna legată de şa. Gustând conţinutul, simţi un iz de sulf şi de păr, iar apa avea o culoare roşiatică din cauza pielii. Doar o sete îngrozitoare putea să te determine s-o înghiţi, dar în caz de necesitate era decisă s-o bea.

Nerăbdarea o impinse să-şi chestioneze călăuza, Hadji il-Tahib, asupra cauzei întârzierii plecării.

— Profităm de răcoarea apusului de soare, îi explică el în timp ce stăteau printre cămile şi oi şi capre adunate toate pe câmpia ierboasă din faţa hanului. E foarte important ca drumul să înceapă bine, deoarece stă scris că atunci când e bun începutul, e bun şi sfârşitul.

— Îmi doresc foarte mult ca această călătorie să aibă un sfârşit fericit, Hadji. Ţi-a spus căpitanul MacGregor de ce doresc să ajung la Ziza?

— A spus doar că sunteţi în căutarea unei persoane. Aidoma călătoriei musulmanilor la Mecca, e şi aceasta un pelerinaj pentru americani, nu?

— Cred că s-ar putea spune şi aşa. Ştiu că acel oraş mă atrage şi că trebuie să ajung acolo.

— Nu vă temeţi, spuse călăuza, al cărei zâmbet dezveli un şirag de dinţi foarte albi pe faţa extrem de bruna. Hadji a călătorit adesea in deşert şi, deşi nu a mers niciodată pe drumul nostru de acum, sunt oameni în caravană care au făcut-o şi în bagaje sunt multe hărţi.

— Nu mă tem, spuse Jayne fermecată de felul in care arabul vorbea despre sine la persoana a treia. Era ceva umil, ceva ce nu mai întâlnise în ultima vreme.

Se uită spre dealurile dincolo de care se aflau speranţele ei. Aproape de ea stătea Mahomed care declarase că va face călătoria alături de ea şi mai era desigur şi iapa. Jayne numise iapa *Good Fortune* — pe scurt, *Fortune*, căci numele ei arab nu-i spunea nimic.

Îl zări pe negustorul Omar Bakush stând deoparte cu suita lui de bărbaţi în halate şi de femei, animale şi provizii. Ştia că el nu prea va avea de-a face cu ea. Ea nu era, la urma urmei, decât o femeie, El va avea treabă cu Andrew, dacă se va ivi vreo necesitate. Problema era că Andrew nu se ostenise să sosească.

Poate-şi schibase gândul când îşi inchipuise că ea n-are intenţia să împartă cortul cu el? Îşi tot repeta că nu contează dacă el se va alătura caravanei sau nu. Însă ceva înăuntrul ei refuza s-o asculte şi nu-şi putea stăpâni spaima crescândă că poate totuşi il văzuse pentru ultima dată.

Şi atunci sosi, călare pe un minunat armăsar arăbesc negru, îmbrăcat in mantia albă a deşertului, cu acoperitoarea pentru cap dată pe spate pentru a-i descoperi părul negru lung până la umăr şi pielea arămie a feţei puternice şi a gâtului. La vederea lui, Jayne simţi că i se moaie genunchii.

Se uită în altă parte, nedorind ca el să vadă admiraţia şi uşurarea care fără indoială se citeau în ochii ei.

Mahomed o ajută să incalece, apoi se indepărtă alăturându-se conducătorilor de cămile.

Hajdi se inclină.

— Bun venit, căpitane. E timpul să plecăm! Se scuză şi se depărtă să adune caravana.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Andrew dând din cap către Jayne. M-am decis să mai iau cu mine un călător. M-a tot bombardat cu întrebări despre deşert şi m-am hotărât să-l las să afle singur răspunsurile.

Jayne privi dincolo de Andrew la calul maroniu şi la bărbatul care-l călărea. Andrew o uimise într-atât cu apariţia lui. — naiba să-l ia! — încât nu mai văzuse nimic în jur.

— Boxer, spuse ea zâmbind.

El îi răspunse râzând. Ca şi căpitanul, tânărul marinar purta un halat alb, dar pe el nu arăta chiar atât de superb, doar larg şi voluminos. Părul lui blond era şi el legat foarte cuminte la baza gâtului, nu liber şi rebel cum îi purta Andrew.

Jayne hotărî că privirea lui prietenoasă compensează lipsa de măreţie. Emana un farmec băieţesc aşa cum soarele aruncă raze şi ea putea paria că în curând el o va înfierbânta cel puţin pe una dintre femeile care participau la călătorie.

— Căp'tanul Mac mi-a propus să-mi fac ucenicia pe spatele unei cămile, spuse Boxer.

— Mă bucur că ai venit şi tu, răspunse ea.

— Şi mie nu-mi spui la fel? întrebă Andrew.

Jayne îl privi pieziş.

— Sunt încântată din cap până-n picioare. Reuşi să pară ironică, dar nu spunea decât adevărul. Dacă Boxer emana căldură, căpitanul lui egala în fierbinţeală infernul dezlănţuit.

Andrew nu avu răgaz să răspundă, datorită agitaţiei stârnite de plecare. Hadji se dovedi un conducător destoinic, reuşind să pună ordine în confuzie şi, în mai puţin de jumătate de oră, erau gata să piece din caravanserai. Jayne, Andrew şi Boxer erau în fruntea coloanei care includea zeci de cămile, o grămadă de măgari şi cai încărcaţi cu bagaje, multe capre şi oi şi cincizeci de bărbaţi şi femei — beduini.

Şi, evident, negustorul Omar Bakush, care-şi condusese cămila spre Andrew pentru a-l saluta înainte de a se alătura propriilor oameni. Nu-i aruncă nici o privire lui Jayne, deşi ea era iniţiatorul şi principalul susţinător al caravanei.

Totul îşi găsise locul, animalele de povară de o parte, cămilele care transportau oameni — numite *mehari* — de cealaltă parte,

iar în faţa lor, jumătate de duzină de bărbaţi prosternaţi pe pământ, invocând sprijinul Profetului.

În faţă se întindea o vastă zonă acoperită de nisip şi de stânci care ducea spre un zid depărtat format din dealuri maronii, a căror siluetă era îndulcită de căldura după-amiezii, devenită aproapé vizibilă în vibraţia aerului. Câmpia aceasta pietroasă era numită reg. Dincolo, deşi nevăzut încă, aştepta ceva numit *erg.* Dunele, faimoasele dune inaccesibile. Jayne încercă să-şi amintească dealurile verzi de acasă, dar nu putu vizualiza nimic altceva decât nisip.

Un fior de anticipare o străbătu. Ştiind ceva despre primejdiile care o aşteptau — în ciuda certitudinii lui Andrew că ar fi o naivă fără speranţă de schimbare — realiză măreţia întreprinderii. Ea trebuia să se ridice la înălţimea tuturor incercărilor ce-o aşteptau atât pe drum cât şi la Ziza.

Andrew credea că nu va rezista o săptămână; ea se folosea de îndoiala lui pentru a o da deoparte pe a ei însăşi. Mângâind gâtul mândru al lui Fortune, îl privi dintr-o parte, dar el era cufundat într-o conversaţie cu Boxer.

Andrew râsese de legăturile de familie, dar oare echipajul de pe *Trossachs* nu era pentru el ca o familie? Ar fi negat, desigur, dar il luase pe Boxer cu el aşa cum ar fi luat un frate mai mic, ca să-i permită să cunoască lumea.

Gândul acesta era nou pentru Jayne şi într-un fel neaşteptat o determina să-l iubească şi mai mult, căci dezvăluia foarte bine o anumită faţetă vulnerabilă a lui pe care n-o remarcase înainte. Dacă măcar iubirea asta i-ar aduce fericirea! Dacă măcar ar face-o să fie mulţumită! Dar era mult mai puţin liniştită decât fusese cu luni în urmă când pornise pe vas din portul New York.

Fie că o recunoştea fie că nu, Andrew avea nevoie de tovărăşie; dar nu de a ei. Indiferent din ce motiv se afla el aici — pentru a-i oferi lui Boxer o aventură sau pentru a o mai lua pe ea in pat câteva nopţi sau pur şi simplu ca să-i treacă vremea până se repara nava — ea ştia că nu va mai trebui să se culce cu el. Consecinţa era prea dureroasă pentru a-şi mai permite să mai ia altceva în consideraţie.

Simţind că o priveşte, se uită într-o parte înainte ca el să-i poată vedea ochii încetoşaţi şi să citească în ei profunzimea mesajelor trimise de inima ei.

În ciuda agitaţiei şi a mulţimii din jur, se simţi deodată extraordinar de singură.

— *Nemchou lallah*! strigă Hadji. Plecăm, cerul fie lăudat! Era semnalul de pornire.

Era începutul a ceea ce, în rugăciunile ei, dorea să fie ultima etapă a lungii ei căutări. Refuza să recunoască până şi subţirimea argumentelor în favoarea prezenţei fratelui ei la Ziza. El o aştepta acolo pentru că aşa *trebuia* să fie.

Când se vor vedea în sfârşit, ea va acţiona cu curaj şi fermitate şi — se ruga — cu oarecare ceremonie, eliberându-l din sclavie cu ultimii ei bani — sora salvatoare care-şi închipuise că va fi atunci când pusese la cale călătoria. Dacă totul mergea cum dorea ea, într-o lună ea şi Josh vor fi pe drumul spre casa din Virginia.

Virginia şi ferma Worthington — acolo le era locul, amândurora.

CAPITOLUL XXII

Furioşi de ţicnit am mai fost să pornesc la drumul ăsta blestemat.

Andrew avusese mai multe ocazii să examineze ideea de când aranjase cu atâta impetuozitate s-o însoţească pe Jayne, dar nici una nu fusese mai potrivită decât cea de acum.

— N-ai minte deloc, fetiţo? o întrebă el fără a se sinchisi de volumul vocii sale. O să dormi cu mine şi nu admit să spui nu!

— Nu admiţi? răspunse Jayne într-o şoaptă acidă — sau oricum pe un ton pe care-l credea cât mai aproape de aşa ceva — evident nedorind să se facă de râsul caravanei, chiar dacă majoritatea celor prezenţi nu puteau înţelege o boabă din cele spuse de ea.

Uitându-se la cortul din piele neagră de capră din spatele lui Andrew, dădu din cap cu dezgust:

— Ţi-am spus, o să dorm sub cerul instelat.

— E o hotărâre prostească.

— Cred că e o dovadă de geniu. Mahomed e de acord.

Stăteau în picioare, înfruntându-se din priviri, în timp ce vântul le flutura halatele ca pe nişte vele desfăcute pe mare, iar luna strălucea argintiu pe feţele lor exasperate. Era prima noapte a călătoriei. Caravana se risipise la baza unui deal abrupt din calcar şi se pregătea masa de seară — cuşcuş. Pe întinderea pietroasă şi tare se aprinseră treptat vreo duzină de focuri, care apoi muriră până ajunseră jeratic, în timp ce călătorii se pregăteau să se culce.

Boxer îşi adusese propriul cort şi-l pusese departe de al căpitanului, declarând deschis că speră să găsească o femeie dornică să împartă culcuşul cu el. Andrew ştia că există probabilitatea să fie vreo prostituată în caravană; dacă n-ar fi fost nici una, tânărul marinar avea să descopere el o tovărăşă mai inocentă, chiar dacă la fel de dornică să accepte.

După ce-şi terminase cât de bine putuse obligaţiile asumate faţă de sine, Andrew se întorsese la Jayne ca să se ocupe de ea. Nu avea nici un gând lasciv în minte, s-ar fi lăsat însă în voia lucrurilor dacă ele ar fi luat un asemenea curs. Ceea ce începea să pară absolut improbabil, dată fiind vehemenţa răspunsului ei negativ.

Cearta-i adusese pe cei doi practic nas în nas. Cel puţin din motive de odihnă şi securitate, dacă nu de altceva, Andrew era hotărât s-o bage pe Jayne în cort pe timpul nopţii. O s-o lege de mâini şi de picioare şi-o s-o ducă pe rogojina lui, dacă va fi nevoie.

Jayne era la fel de hotărâtă să doarmă sub cerul liber, învelită în păturile de lână, avându-l în apropiere pe Mahomed. Cum băiatul o asigurase că va fi în siguranţă, ea nu accepta nici o critică la adresa acestui aranjament.

Dacă nu cumva cel care critica avea în minte cu totul altceva decât securitatea ei.

Tot nu ştia încă de ce s-a alăturat Andrew caravanei — ca să-i ofere lui Boxer şansa de a cunoaşte această lume ieşită din

comun, sau ca să profite de complezenţa ei cât de mult poate? Nici una din explicaţii nu-i sporea mândria şi nici nu o elibera de senzaţia de gol care părea să se permanentizeze în inima ei.

Îi rămânea doar încăpăţânarea. Nu va intra în cort!

— Era demult timpul să clarific ceva, spuse ea. Nu am deloc de gând să transform această călătorie într-o... într-o orgie.

— Ha! lătră Andrew, amuzat sincer în prima clipă. Dar ce ştii tu despre astfel de lucruri?

Jayne se foi enervată. Gata, reîncepuse să-şi bată joc de ea, or tocmai asta nu avusese ea în plan!

— Am auzit, răspunse încercând să pară versată în ale lumii.

Andrew privi spre cort.

— Am avea un minus de una-două femei, date fiind desfrânările cu care m-am obişnuit eu. Se uită din nou la ea. În situaţia de faţă, de-abia am loc să te adăpostesc pe tine.

— N-am nevoie să fiu adăpostită.

Andrew se uită la bărbia fin desenată îndreptată spre el şi la ochii aprigi care străluceau aprinşi de o minunată provocare. Mai era în ea încă mult din fata bătrână cunoscută la tavernă, dar se şi schimbase mult.

— Ai nevoie şi chiar vrei, dar cum sunt un domn...

— Ha! îi aruncă ea, imitând propriul lui râs ascuţit.

— ... m-am hotărât să te las să afli singură ce-i mai bine pentru tine.

— Să dorm singură e categoric mai bine şi o să fiu în deplină siguranţă. Mahomed a spus...

— Jur — spuse Andrew — că dacă-i mai pomeneşti numele o dată, îl expediez pe puşti înapoi la Derna.

— N-ai căderea s-o faci.

Andrew se aplecă până când putu percepe mirosul de gardenie al pielii ei, cu mult mai dulce decât aerul furtunos al deşertului.

— Nu-i vorba aici dacă am sau nu cădere s-o fac, Jayne. Sunt mai mare şi mai puternic şi mai bătrân decât el şi o să pun să fie condus înapoi în oraş dacă o să am impresia că te influenţează şi te face să te pripeşti.

Jayne scutură din cap.

— Sărăcuţa de mine, aşa de uşor de influenţat, aşa de incapabilă să gândesc cu propriul cap!

Ochii întunecaţi îi luceau în lumina lunii şi gluga de la *barracan* îi căzuse pe spate, descoperind cascada de păr negru ce-i ajungea până peste umeri. Andrew ar fi dorit s-o înşface de umeri şi s-o zgâlţâie până-i vinea ceva minte la cap; cu cât se uita mai îndelung la ea, cu atât mai greu îi venea să-şi ţină mâinile acasă.

Jayne percepea lupta ce se dădea în sinea lui, ştia că nu doreşte să-i facă un rău fizic — totul, atâta timp cât ea se supunea ordinelor lui. Ea se bucura de mânia stârnită de hotărârea lui pentru că o ferea de emoţii mai periculoase.

Şi pentru câtva timp asta avea să mai înlăture senzaţia de gol. Cu coada ochiului îl zări pe Hadji călăuza stând la vreo trei metri distanţă, purtându-se faţă de toată lumea ca şi cum ar fi fost orb şi surd când intervenea vreo neplăcere în tabără.

— Hadji, spuse Jayne făcându-i un semn de invitaţie cu mâna, poate ne ajuţi să ne revolvăm o problemă.

Andrew bombăni. Ea nu-l băgă în seamă.

— Nu-i aşa că-i bine să dormi sub cerul înstelat? întrebă ea când Hadji se apropie, cu mâinile pe şolduri şi cu ochii plecaţi spre sandalele ce se zăreau de sub poala halatului.

— Pentru cămile da, umila dumneavoastră călăuză ar fi de acord, răspunse Hadji, şi chiar pentru oamenii deşertului. Pentru cei care sunt doar musafiri în acest ţinut, mai sunt multe de aflat şi de înţeles.

Andrew nici măcar nu încercă să-şi ascundă rânjetul.

— Cred că vrea să spună că n-ai fi în siguranţă.

— Dar poate — adăugă Hadji arătând cu o mişcare a capului spre un grup de corturi de la marginea taberei — domnişoara Worthington se hotărăşte să stea cu femeile. Hadji vă va duce la ele dacă o doriţi.

Jayne se gândi din nou. De-a lungul întregii Coaste a Barbariei avusese de-a face doar cu bărbaţi. Cu excepţia călăuzei şi a lui Mahomed, n-o trataseră prea bine şi n-o consideraseră binevenită.

Dar femeile arabe... ideea îi plăcea oarecum. Mai ales pentru că asta avea să-l irite pe Andrew.

Dar când Hadji o conduse dincolo de grupul de corturi ridicate pentru a-i adăposti pe timpul nopții pe negustorul Bakush și pe oamenii lui, dincolo de Mahomed care dădu din cap, solemn, înainte de a dispărea în întuneric, dincolo chiar și de Boxer, a cărui atenție se concentrase asupra unei tinere femei în mantie lungă care stătea alături de el — când o duse atât de departe, oprindu-se în sfârșit în fața corturilor femeilor, se văzu primită cu aceeași lipsă de atenție de care avusese parte peste tot pe acest continent.

Majoritatea femeilor se duseseră la culcare, dar se iteau prin deschizăturile corturilor pentru a se uita la ea. Două femei mai bătrâne — Jayne au reușit să le ghicească vârsta, dar ridurile din jurul ochilor stăteau mărturie faptului că făcuseră ani de-a rândul călătorii prin deșert — ieșiră să vorbească cu Hadji. Foloseau o limbă pe care Jayne n-o înțelegea, dar neplăcerea lor era evidentă.

În cele din urmă Hadji se întoarse spre ea.

— E tot aranjat.

— Am creat probleme, nu-i așa?

— Femeile au temeri nejustificate în legătură cu *roumi*.

El folosea un termen absolut urâcios rezervat de arabi pentru a-i desemna pe europeni.

— Această *roumi* nu dorește nimic mai mult decât un loc unde să-și pună capul pe timpul nopții.

— Hadji a explicat dorința dumneavoastră cu multă grijă. Vi se va da un pat. Caravana pornește mâine înainte de revărsatul zorilor.

Înclinându-se, se depărtă, iar ea se întoarse spre chipurile curioase ale femeilor. Ca și Jayne, erau îmbrăcate în *barracane* negre; spre deosebire de ea, purtau la gât bijuterii din alamă în formă de frânghie și brățări la mâini și la picioare. În ciuda pielii bătute de vânturi, femeile erau frumoase, cu trăsături bine conturate și cu ochii limpezi și, la fiecare mișcare, păreau să scoată un zăngănit de clopoțel.

Una vorbi și făcu gesturi în direcția unuia dintre cele circa șase corturi din spatele ei. Jaye înțelese mesajul și-i mulțumi cu zâmbete și închinăciune, sigură la rândul ei că mesajul fusese acceptat, judecând după o oarecare îmblânzire a expresiei femeii.

Se găsi înghesuită într-un loc mic alături de tânăra femeie care stătuse de vorbă cu Boxer. Un copil aproape, gândi Jayne, abia puţin trecută de şaisprezece ani, o frumuseţe cu pielea închisă la culoare şi cu ochii căprui catifelaţi.

Cum nu exista un limbaj comun între ele, stăteau întinse în tăcere pe rogojinile ce le slujeau drept paturi, trăgându-şi păturile până sub bărbie pentru a se feri de frigul puternic al nopţii. Jayne nu-şi putu stăpâni un zâmbet când realiză că, în ciuda propriilor dorinţe şi eforturi, atât căpitanul cât şi marinarul dormeau singuri.

Dar într-un fel acelaşi lucru era valabil şi pentru ea, aşa că zâmbetul îi pieri de pe buze. Oare făcuse ceea ce trebuie atunci când se ţinuse deoparte de confortul pe care i-l oferea el numai pentru că nu-i păsa de singurătatea de a doua zi? Simţea chiar acum acea singurătate, chiar extrem de intens şi fără plăcerile pe care i le oferea de obicei.

— Andrew are dreptate, şopti ea pentru sine. Nu dau totdeauna dovadă de înţelepciune.

Oboseala se dovedi prietena ei în această primă noapte. Abia închisese ochii, parcă, şi zgomotul taberei o şi făcu să se trezească în revărsatul zorilor. După o lungă confuzie organizată, după ce au fost încărcate cămilele ce răgeau, iar oalele şi ploştile puse pe şeile de povară ale măgarilor, după ce au fost pregătiţi caii de călărie se putea spune că era toţi gata de plecare.

Multe dintre femei mergeau pe jos, altele călare pe cămile, dar Jayne nu părea să-şi găsească locul nicăieri şi cum Mahomed dispăruse ca intrat în pământ se trezi din nou călărind pe lângă Andrew, atunci când Hadji strigă din nou *„Nemchou Iallah!"*

Andrew era fericit s-o vadă din nou alături de el, chiar dacă nu-l îmbrăţişase călduros în chip de salut. Atunci când o pierdea din vedere devenea imediat nervos. Boxer nu prea avea chef de vorbă aşa de dimineaţă, dar cum arăta odihnit şi gata de plecare la timp, Andrew deduse că, la fel ca el, tânărul marinar dormise singur.

Ceea ce făcuse de fapt toată viaţa, deci de unde iritarea de acum? Jayne nu-i era datoare trupului ei, iar el nu avea nevoie de aceasta chiar în fiecare noapte.

Drumul care-i aştepta nu permitea călătorilor să călărească în voie, cum făcuseră cu o zi înainte când străbătuseră un reg plat şi monoton. Astăzi urcau pe ceea ce lui Jayne îi părea a fi un munte înalt şi stâncos, dar care în realitate depăşea doar cu puţin statutul de şir de dealuri înalte, prea lung şi prea lat pentru a fi ocolit.

Potecile înguste, scurtăturile, pantele abrupte, deşi scurte şi sporadice, concurau în a face călăritul obositor, adesea chiar înnebunitor când bagajele de pe spinarea cămilelor se deplasau şi era nevoie de o oprire pentru a le pune la loc. Parte din timp toată lumea fu obligată să meargă pe jos. Ducând-o de căpăstru pe Fortune, Jayne se uita la coada mereu în mişcare a armăsarului lui Andrew, evitând balega animalului care mergea în faţa ei, hotărâtă să nu caute să citească sensul ascuns în moviliţele calde şi rău mirositoare, dar mai presus de orice atentă să nu-i scape de pe buze nici măcar o singură plângere.

După o oră Boxer începu să cânte una dintre baladele licenţioase pe care le învăţase şi Jayne. Ea fredona împreună cu el, conştientă — după privirea aruncată de Andrew în spate — că el nu se amuză şi de aceea fredona tot mai tare. Dar în curând chiar şi a-l irita pe el începu s-o plictisească şi se concentră asupra operaţiunii de punere a picioarelor unul după altul pe pământ, astfel încât să nimerească de preferinţă pe piatră tare şi nu pe balega armăsarului, ţinând în sus poalele de la *barracan* ca nu cumva să se lipească de ele ceva.

Făcură un popas în timpul cel mai cald al zilei şi se odihniră, apoi, când soarele începu să coboare după muchia vestică a dealurilor, porniră din nou la drum, oprindu-se doar când întunericul le făcu imposibilă înaintarea. După o cină constând din tocană de berbec şi pâine tare, oferită de Hadji în apropierea focului de lângă cortul lui Andrew, Jayne se duse direct în zona femeilor, se furişă sub pătură şi-şi spuse că acesta era modul potrivit de desfăşurare a unei zile.

Tânăra ei tovarăşă din noaptea precedentă întârzia să i se alăture şi Jayne se întrebă dacă nu cumva Boxer făcea progrese.

Jayne suspină în aerul rece şi însingurat. Andrew nu trebuise s-o momească să vină în patul lui; simpla lui atingere fusese suficientă. Dacă, în loc să-i ordone să se culce cu el, în noaptea

procedentă el ar fi mângâiat-o, mare minune de n-ar fi fost chiar în acest moment în braţele lui.

Nu, îşi spuse. Nu era chiar sigură.

În ziua a treia terenul era foarte asemănător platoului stâncos din prima zi, ceea ce-i ajută să înainteze mai repede. Pentru un timp Mahomed se alătură lui Boxer pe spinarea calului şi ea-i urmări pe cei doi întrecându-se care mai de care în lăudăroşenii despre propriile greutăţi îndurate pe mare şi în deşert. Cândva, în cursul călătoriei, începu să aibă sentimentul ciudat că este privită tot timpul, dar aşa ceva era imposibil. Chiar şi Andrew abia de-i arunca din când în când o privire.

Adevărul era că se simţea neliniştită şi singură şi, chiar dacă n-ar fi recunoscut aşa ceva pentru nimic în lume, avea dureri din cauza călăritului.

Din modul precaut în care ea descălecă la popasul din timpul zilei Andrew deduse că avea probleme. Îi dăduse termen o săptămână. Încă patru zile. Peste o zi sau două vor fi printre nisipuri şi ea va afla cum arată adevăratele probleme.

Nu-i făcea mare plăcere ştiinţa că ea va renunţa. Nu o auzise plângându-se niciodată. Aveai ce admira la fetişcană... loialitatea, fermitatea scopurilor, pasiunea. Da, în mod sigur pasiunea ei, care nu era prin nimic diminuată de faptul că ea poseda o graţie senzuală, mlădie ca o trestie, care-l scotea din minţi.

Subit simţi imboldul de a face din nou dragoste cu ea... de a-şi ridica cortul şi de a scoate halatele de pe amândoi şi, sub povara copleşitoare a căldurii, să-şi croiască drum în ea, iar şi iar, simţindu-i gustul buzelor, înghiţându-i strigătele de plăcere, urmărindu-i corpul lunecos de atâta sudoare cum se zvârcoleşte în extaz sub el.

Nici nu apucase să simtă bine imboldul şi corpul lui se şi trezi la viaţă, gata, în aşteptare.

Suficient de nerăbdător ca să nu-i pese de cei din jur descălecă lângă ea, departe de ceilalţi, într-o mică zonă umbrită de nişte formaţiuni stâncoase neregulate. Stăteau unul lângă celălalt, ochi în ochi şi Jayne uită de durerile musculare, de rănile de la glezne şi de pe coapse. Foamea de ea, ce i se putea citi în priviri, o sufocă,

stomacul i se făcu ghem, fiecare nerv din corpul ei începu să vibreze.

Dacă ar fi fost cu adevărat singuri s-ar fi aruncat în braţele lui, acoperindu-i cu sărutări faţa ţepoasă, udă de sudoare.

Fără ruşine, îşi imagina cum arată corpul lui sub halat, formele tari, şi simţi impulsul familiar al dorinţei.

Şi totul dintr-o singură privire.

Uluită, se sili să se întoarcă cu spatele. Respiraţia ei se transformă în suspine rapide, convulsive şi degetele ei tremurară pe frâul lui Fortune.

Iapa se mişcă, necheză nervos şi Andrew trebui să ducă armăsarul deoparte, dându-l în seama lui Boxer, a cărui răspundere includea şi paza cailor. Se întoarse să ia iapa. Jayne stătea acolo unde o lăsase, cu ochii aţintiţi asupra lui, urmărindu-l cum îi dă instrucţiuni marinarului, ştiind că nu se poate întâmpla nimic în acest moment, dar dorind ca el să fie alături de ea din nou... foarte aproape, atât de aproape încât să-i poată simţi respiraţia şi să-i poată număra ridurile de la colţurile ochilor albaştri ca marea.

Şi apoi Boxer plecă după apă şi hrană, Mahomed nu era nici el de zărit pe nicăieri şi rămaseră singuri, stând la umbră, halatul negru frecându-se de cel alb, fără să fie cineva în apropiere care să audă sau să vadă amănuntele a ceea ce făceau ei... doar în cazul în care el ar fi trântit-o la pământ şi s-ar fi desfătat amândoi.

Lui Jayne aproape nu-i păsa.

El îi luă mâna şi-i mângâia palma.

— Trebuie să mă strângi, fetiţo. Degetele tale sunt minunate pentru aşa ceva.

Ştia ce vrea să spună. Aproape că-i spuse şi ea că degetele lui sunt la fel de minunate, cu mângâierile lor subtile, exaltante. Dar nu-şi putea transforma gândul în cuvinte. Oricât de mult s-ar fi schimbat, nu devenise încă atât de îndrăzneaţă.

El îşi aplecă capul.

— Dă-mi un sărut, până diseară.

— Nu...

Dar negaţia fu înghiţită de gura lui care o acoperi pe a ei, moale şi fierbinte şi insistentă, culegându-i dulceaţa buzelor; el stătea cu spatele astfel încât o separa complet de restul caravanei

care-şi pregăteau culcuşele. De undeva, parcă de la mii de kilometri depărtare, se auzeau răgetele cămilelor şi oamenii strigând, dar ei doi erau pe altă lume.

Nu ştia decât de gura lui Andrew, de buzele lui Andrew şi de mâna mângâietoare care-şi croia drum prin despicătura *barracan*-ului. El îi găsi sânul, pipăi după sfârcul pietros prin cămaşă. Ea se simţi neputincioasă, neînstare să-i dea mâna deoparte.

El întrerupse sărutul.

— Am pierdut două nopţi lungi. Lasă-mă să compensez acum câte ceva din pierderile tale.

Cum masa voluminoasă a halatului lui o proteja de privitori, îşi strecură o mână pe sub cingătoare în pantalonii ei largi, în josul abdomenului, făcând cercuri cu palma pe deasupra fierbinţelii ei crescânde.

— Tremuri.

— E o nebunie, spuse ea respirând precipitat, gata să i se înmoaie genunchii.

— Dacă te îngrijorează convenienţele, vor crede că stăm de vorbă. Admiţând că-i dă cuiva în minte să se uite la noi.

Ea încercă să se uite dincolo de el, dar halatul lui alb şi umerii laţi şi faţa şi gâtul bronzate şi părul lui negru şi des stăteau între ea şi lume. Se sprijini de stânca tare din spate, punând mâinile în părţi drept suport, dar nu simţi inconfortul. Tot ce simţea era mâna lui pe stomacul ei şi degetele care o mângâiau din ce în ce mai jos, spre căldura aceea umedă.

— Ai pielea ca satinul, fetiţo; sau oare-i ca mătasea? Nu mă pot hotărî.

Fiecare cuvînt ieşea răguşit din gâtlejul lui. Degetele lui ardeau coborând spre pulsaţia sălbatică dintre picioarele ei.

— Îmi place asprimea părului tău.

Se mişcă mai jos.

— Îmi plac comorile pe care le ascunde.

El îi găsi mugurele pulsând de parcă ea însăşi i-ar fi condus mâna spre locul pe care dorea să-l atingă. Ea scoase un strigăt.

— Te rog, spuse el cu un soi de surâs strâmb pe buze, or să creadă că-ţi fac vreun rău şi or să se repeadă să-ţi vină în ajutor.

— Andrew... Nu reuşi să spună decât numele lui, deoarece mângâierile lui neruşinate ce-i dădeau fiori îi ocupau toată mintea şi-i sleiau toate puterile.

Căldura din ochii lui n-avea pereche decât în căldura ce se acumula înăuntrul ei, ajungând aproape la temperatura de fierbere. Îşi linse buzele, cu ochii închişi, iar Andrew dădu dovadă de o stăpânire pe care n-o mai încercase niciodată abţinându-se s-o ia chiar acolo, pe jos sau stând cu spatele la stâncă, pentru a se bucura amândoi de o plăcere fugară, dar pătimaşă.

Durerea lui era delicioasă, egală cu plăcerea ei şi el îşi satisfăcu dorinţa prin mişcările coapselor ei şi umezeala pe care-o simţi pe degete şi strigătele mici pe care ea nu se putea stăpâni să nu le scoată.

Jayne se şi simţi cuprinsă de dulci senzaţii care se acumulau, o zgâlţâiau, o duceau la extaz. Avu un orgasm rapid şi îndelungat în palma lui şi el trebuie s-o ţină ca să nu cadă pe jos. În timp ce tremurăturile se domoleau treptat şi el simţea cum ea îşi revine, îi dădu uşor drumul, îşi retrase mâna de sub halatul ei şi se depărtă. Dacă s-ar fi uitat cu atenţie şi de aproape, ea ar fi putut vedea că şi el e la fel de zguduit.

Nici unul nu vorbi. Uluită de neaşteptata desfăţare de moment într-un decor atât de neverosimil, Jayne nu ştia dacă să zâmbească triumfător sau să-şi plece capul ruşinată.

Andrew privea înlănţuirea emoţiilor ce se perindau pe faţa ei frumoasă şi expresivă. Se simţea răsucit pe dinăuntru, împărtăşind satisfacţia ei şi gândindu-se că va exploda dacă nu va reuşi curând s-o aibă, să fie a lui. Nu plănuise nimic din ceea ce tocmai se întâmplase, dar la naiba, nici nu regreta.

Respiră adânc, precipitat.

— O să păstrez cu mine, tot restul zilei, parfumul extazului tău, fetiţo! Diseară o să ţi-l dau şi eu pe-al meu.

Spre sfârşitul după-amiezii Jayne se simţi sfâşiată de nehotărâre şi dorinţă şi tentată de o slabă încercare de reînnoire a hotărârii de a se ţine departe de diavolul de căpitan. Se opriră mai devreme decât în precedentele două nopţi, în apropierea unui colţ masiv de calcar ce se înălţa cam treizeci de metri deasupra nivelului deşertului. Hadji spuse că într-un gol al lui îşi găsneau trei izvoare care alimentau o oază ascunsă şi fertilă.

— Drumul spre interior este înşelător. Numai oamenii care cunosc drumul se suie în vârf şi apoi coboară spre apa cea

preţioasă. E scris că acolo înoată peşti. În seara aceasta veţi avea la cină nişte ciudate creaturi de apă cu mustăţi. Hadji nu le cunoaşte numele în limba voastră.

— Somn, spuse Jayne o oră mai târziu, gustând din peştele prăjit ce-i fusese oferit. Nu se obosi să-i spună că majoritatea virginienilor considerau că peştele e de nemâncat. Dar nici nu-l mâncaseră lângă un zid de calcar, când soarele-apune aruncând o culoare aurie de piersică peste caravana de cămile şi de beduini, iar cântecele femeilor se pierd pe deasupra câmpiei în acompaniament de amzar — un instrument cu coada care compensa prin ritm lipsurile melodiei.

Şi nu-l mâncaseră nici sub privirea concentrată a cuiva capabil să se facă atât de dorit, ca Andrew MacGregor. Oricât de binevenit ar fi fost peştele, Jayne înghiţi cu greu câteva îmbucături...

El îşi făcuse cunoscute intenţiile pe dată... după ce-i dovedise temeinic şi exaltant ce vulnerabilă e la atingerea lui. Dar nu se adresase decât poftei din ea; ce ascendent ar căpăta asupra ei dacă ar şti că-l iubeşte?

După masă, când atenţia lui Andrew se îndreptă spre Hadji, ea se îndepărtă în grabă, ştiind că nu va mai putea petrece noaptea cu femeile, ştiind că n-ar trebui să-şi petreacă noaptea cu el.

Îi făcuse lucruri atât de ruşinoase şi atât de minunate în timpul după-amiezii şi ea nu încercase nici măcar o dată să i se opună! Îl dorea atât de mult, în toate sensurile, încât aproape nu mai ştia cine este ea însăşi, nu ştia ce este capabilă să facă sau să gândească, mai ales atunci când la mijloc este Andrew.

Poteca o duse către cărarea îngustă ce urca spre vârful de calcar, o cale abruptă şi lunecoasă, după cum spusese Hadji, dar nu se ştie cum reuşi să urce, bucurându-se de concentrarea pe care i-o impunea fiecare pas care o ferea să se mai gândească pe cine a lăsat în urmă sau cine ar putea s-o privească, sau chiar cine ar putea s-o urmărească — în cazul în care cineva chiar făcea asta.

De pe o muchie plată aproape de vârf privi în jos spre golul întunecat. Ultimele raze ale soarelui licăreau pe unul din pereţi şi-i permiseră să desluşească bazinul alimentat de izvoare din

adânc, copacii şi vegetaţia binevenită după kilometri de drum prin iarbă mai degrabă pârjolită. Dimineaţă se vor delecta cu smochine proaspete culese şi cu măsline şi curmale sălbatice, le spusese Hadji.

Dar mai întâi Jayne va trebui să scape de noapte.

Oare nu era cumva o proastă că refuza să ia ceea ce i se oferă, cât timp i se oferă? Dacă accepta, avea oare să sufere etern de accese profunde de regret?

Se întoarse să plece. O umbră se mişcă în spatele ei... o siluetă în halat alb alunecă spectral spre ea.

— Andrew? întrebă ea.

Silueta se repezi înainte, apucând-o de umeri cu mâini sigure. Strigătul şi mişcările slabe ale lui Jayne fură insuficiente pentru a o apăra de puternicul atacator.

Se simţi ridicată şi împinsă în spate. Picioarele se străduiră să caute sprijin pe stânca plată, dar nu dădură decât de gol.

Apoi căzu, aterizând cu zgomot pe zidul de calcar, rostogolindu- se, simţind cum, prin toate straturile de îmbrăcăminte, pietrele o sfâşie până la piele. Căderea păru să dureze o veşnicie, însoţită de o cascadă de durere şi spaimă, uşurată în cele din urmă de cortina inconştienţei care căzu peste ea aducându-i disperata uşurare.

CAPITOLUL XXIII

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Andrew se repezi în sus pe cărare vărsând un torent de blesteme la adresa întortocherilor ei, a stâncilor şi a terenului alunecos care-i încetinea avansarea. Undeva în faţă lui se afla Jayne; văzuse clar, ca pe un indicator, coama neagră despletită ce-i flutura deasupra halatului negru pe când îşi croia pe versantul de calcar. Şi mai văzuse şi silueta alb-spectrală care o urma îndeaproape.

Cineva o urmărea. incepu să se blesteme pe el insuşi. El ştiuse că ea e în pericol, chiar dacă ea habar nu avea, sau cel puţin avusese ideea îi trecuse prin minte unei asemenea posibilităţi; doar atât, şi ar fi trebuit să rămână lângă ea indiferent de preferinţele ei. Doar un foarte mare noroc il făcuse să întoarcă privirea spre formaţiunea stâncoasă; doar norocul il făcuse să-i zărească silueta întunecată în lumina tot mai slabă.

Poate că bărbatul se dusese după apă şi nu pe urmele ei. Andrew nu credea acest lucru aşa cum nu credea în zâne şi djini. Descotorosindu-se de halat ca să poată fugi, se opri. Oare chiar auzise un strigăt? Îl cuprinse o frică cum nu mai cunoscuse vreodată în viaţa lui.

Grăbi pasul şi aproape zbură pe poteca îngustă, răsucindu-se şi ocolind şi ajungând in sfârşit, după o curbă strânsă, aproape de cel mai înalt punct al stâncii, dând nas în nas cu silueta în halat alb care se grăbea spre el.

Omul ţipă şi încercă să se îndepărteze dintr-un salt într-o parte, dar Andrew il apucă de halat şi-l trânti la pământ. Arabul ţâşni imediat în picioare; în mână îi sclipea un pumnal ascuţit. Lovi, sfâşiind pânza cămăşii lui Andrew aproape de inimă; lovi din nou, impingându-l inapoi pe Andrew până ce acesta se simţi lipit cu spatele de peretele de piatră.

Chipul omului era in mare parte ascuns de acoperitoarea pentru cap, dar Andrew îi putu vedea dinţii sclipind în mijlocul feţei brune. Pentru numele lui Dumnezeu, gândi el, zâmbeşte! Cu un ţurlet primitiv plonjă spre el, ignorând pumnalul ce se mişca agil ca un şarpe, îi lovi braţul depărtându-i-l şi sfârşi prin a-i aplica un pumn în falcă, care trosni satisfăcător după părerea lui, şi încă unul în ochiul drept.

Arabul se împletici şi dădu inapoi, se clătină apoi se prăbuşi la pământ fără zgomot. Andrew azvârli pumnalul in tufişuri, păşi peste corpul prăvălit şi o luă la goană, gândindu-se doar că Jayne ar fi trebuit să fie de faţă la lupta aceasta rapidă.

Se opri pe o coamă de deal plată de unde se putea vedea scobitura adâncă. Din acest punct poteca începea să şerpuiască in jos — o cale abruptă şi periculoasă, chiar şi pentru curajul unei americance necugetate. Mintea lui lucra febril. Unde naiba putea

să fie? Nu coborâse înapoi... cel puţin nu pe poteca pe care o apucase el. Rămânea o singură posibilitate: panta abruptă care pornea drept în jos de la picioarele lui.

Îşi aminti strigătul. Fără a se mai gândi la propria lui securitate, începu să coboare versantul abrupt spre prăpastie, aruncându-şi ochii în stânga şi în dreapta, tulburat de umbre şi de întuneric, fiindcă razele soarelui se topiseră într-un purpuriu închis, iar luna care răsărea nu reuşise încă să arginteze cu lumina ei întregul ţinut.

În ciuda dificultăţilor, nu trebui să caute mult. O găsi pe o cornişă la vreo şase-şapte metri mai jos de vârf... nu prea departe, îşi spuse, nu prea departe... şi ingenunche lângă corpul inert. Trebuia să fie vie! Andrew nu se mai rugase de când era copil, dar acum se rugă să fie întreagă.

Ezită s-o mişte înainte de a-i fi luat pulsul. Bătea puternic la baza gâtului. Se ocupase de oameni răniţi şi înainte, la bordul navei; va trebui să se ocupe de ea în acelaşi fel impersonal, dar mâinile îi tremurau în timp ce verifica dacă n-are vreun os rupt. Nu găsi nici unul. Pe toată durata manipulărilor lui neîndemânatice ea-şi păstră aerul extrem de fragil. Avea nevoie de cineva care să vegheze permanent asupra ei, s-o protejeze de propria ei nechibzuinţă şi slăbiciune.

Legănând-o în braţe îndepărtată praful şi şuviţele de păr lipite de obrazul ei. Inima îi bătea anapoda şi în gât i se pusese un nod. Se gândi la bărbatul care-i făcuse rău şi simţi furia crescând în el.

Andrew nu se cunoştea pe sine. Nu se mai simţise niciodată atât de neajutorat şi de furios şi în acelaşi timp atât de uşurat. Şi toate astea numai din cauza femeii ce zăcea fără cunoştinţă în braţele lui.

Ea se mişcă.

— Jayne, spuse el blând.

Ea scânci.

— Sunt eu, Andrew, spuse el mângâindu-i mai întâi părul, apoi obrazul. Eşti în siguranţă acum. O să te faci bine.

Pleoapele ei tresăriră, apoi se deschiseră.

— Mă... doare.

Era pentru prima dată când o auzea plângându-se, cel puţin în ceea ce privea starea ei personală, până atunci majoritatea plângerilor ei fiind îndreptate împotriva lui.

Ar fi dat chiar velele de pe *Trossachs* dacă ar fi putut să preia el suferinţa ei.

Jayne privi în sus la el, străduindu-se să-şi formeze o imagine clară pornind de la contururile nedesluşite. Capul ei pulsa fără milă şi corpul o durea în puncte pe care înainte nici măcar nu le simţea, extraordinar de reconfortată pentru că se afla în braţele lui pline de grijă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Cuvintele se formau încet şi cu greutate. Îşi amintea că pornise la plimbare, urcase... urcase... ajunsese pe un soi de culme şi apoi totul intrase în întuneric. Încercă să-i relateze lui aceste secvenţe disparate, dar el o sili să tacă.

— Ai căzut, minţi Andrew, care nu vedea la ce-ar fi folosit să-i spună adevărul, aşa cum îl bănuia el.

Ea acceptă verdictul lui fără să discute.

Asigurând-o în repetate rânduri că va fi bine, el se ridică în picioare, ţinând-o în continuare strâns la piept şi începu urcuşul sinuos, urmat de coborârea pe poteca întortocheată, presărată cu pietre, pe care puteau ajunge înapoi la tabără.

Când ajunse la locul unde avusese loc scurta altercaţie, arabul dispăruse. Andrew nu fu surprins. Se jură în sinea lui să-l găsească. O va face chiar dacă va trebui să scotocească fiecare cort din tabără.

În sfârşit, ajunseră la baza formaţiunii stâncoase. În timp ce ducea trupul ei învăluit în mantie de-a latul terenului plat ce dădea spre cortul lui, în jurul lui se adunară oamenii, cu Hadji în frunte.

— Ce-a păţit domnişoara Worthington? spuse ghidul frângându-şi mâinile.

— A căzut, răspunse Andrew scurt.

— Mă simt bine, spuse Jayne ridicând puţin capul, dar efortul necesitat de această mişcare era mare şi pulsaţiile din cap se accelerară până când crezu că va muri de durere. Dorea să se scuze

pentru că le produce atâtea necazuri, dar nu se ştie din ce motiv cuvintele refuzau să se desprindă de pe buzele ei.

— Nu vorbi, spuse Andrew.

Era un ordin pe care-l îndeplini bucuroasă.

Boxer îi se alătură, alb la faţă şi tăcut pentru prima dată de când păşise la bordul navei *Trossachs*, cu un an în urmă.

— Nu te rătăci, băiete, îi spuse Andrew, fără să facă măcar un pas alături. Avem treabă.

— Ţeles, căp'tane Mac, răspunse el înghiţind. O să...

— Lasă temerile deoparte. O să trăiască să ne conducă pe toţi.

Femeile din tabără se adunaseră lângă cortul lui şi Hadji îi spuse că ele se vor ocupa de Jayne.

— Trebuie să aveţi încredere în oamenii aceştia, căpitane MacGregor, spuse el dând solemn din cap în direcţia lor. Or să ştie ce-i de făcut.

Andrew îl credea, dar după ce Jayne fu instalată pe rogojina din cortul lui, pe care fuseseră întinse pături pentru a face patul mai moale, şi acoperită cu alte pături pentru a o feri de frigul nopţii, descoperi că nu putea pleca imediat.

N-o făcu decât după ce una dintre femei vorbi cu Hadji, care la rândul său îi vorbi lui.

— Rănile domnişoarei Worthington nu sunt grave şi acum ea se odihneşte. Se cere să facă şi căpitanul la fel. Hadji e nespus de onorat să-i ofere propriul lui cort umil în acest scop.

— Mulţumesc, amice, spuse Andrew. Poate o să-ţi accept oferta ceva mai târziu.

Se uită în jur la toată tabăra, la focurile ce scânteiau, la animalele aşezate la odihnă, la corturile înălţate — toate, scăldate în lumina lunii în ascensiune.

— Am o corvoadă de dus la bun sfârşit mai întâi.

Se întoarse cu spatele la călăuză.

— Boxer!

Tânărul marinar fu lângă el într-o clipă.

— Da, căp'tane Mac, am sosit la ordin!

Andrew se depărtă de cort ca să nu-i fie auzite vorbele înăuntru şi-i povesti succint ce văzuse şi auzise.

— Ticălosul a împins-o, nu-i aşa, căpitane?

— Da, mă tem că da. Ea nu-şi aminteşte şi e mai bine aşa, pentru liniştea ei nu-i vom spune adevărul. Nu mă-ndoiesc că oricum şi-l va aminti suficient de repede.

— Să-mi tai limba, căp'tane Mac, dacă oi spune eu ceva.

Hadji asculta de la distanţă, ochii i se rotunjiseră îngrijoraţi şi, când povestea se termină, se strecură ceva mai aproape.

— Dacă ar dori căpitanul să scotocească prin corturi după javra aia, Hadji se oferă să-i fie umil ajutor.

— Bine, spuse Andrew.

Ceva... cineva se mişcă chiar în afara cercului de lumină ce radia de la focul pe cale să se stingă. Andrew se năpusti şi-l trase la vedere pe Mahomed. Cu ochii măriţi, cu gura strânsă pe obrazul fără sânge, arăta înspăimântat, ca şi cum el ar fi provocat ceea ce aproape că se transformase într-o tragedie.

— Ce ştii despre asta, băiete?

Mahomed înghiţi.

— Nimic, jur pe mormântul bunicii mele! Dar domnişoara Jayne a fost prietenoasă cu un băiat de pe stradă, lipsit de prieteni, şi mă rog lui Allah ca ea să fie sănătoasă.

Andrew nici nu-l credea, nici nu avea încredere în el. Ştia mult prea bine cum trăieşte un asemenea copil, punându-şi mintea la contribuţie şi lăsând totdeauna interesele lui să primeze deoarece doar în acest mod putea supravieţui. Jayne îl cunoscuse la Tripoli, în apropiere de palatul paşei, când fusese atacată pentru prima dată.

Iar acum el se afla aici, într-un loc uitat de lume, de faţă la al doilea atac.

— Ai auzit ce s-a întâmplat? întrebă el.

Mahomed făcu semn că da.

— Rog să înţelegeţi că grija era cea care m-a mânat să ascult cuvinte ce nu erau destinate urechilor mele netrebnice.

— Netrebnice sau nu, urechile tale pot auzi asta: căutăm prin tabără pe bărbatul care i-a făcut rău. Ar trebui să aibă pe faţă una sau două vânătăi a căror origine n-o poate explica.

— Mahomed se simte onorat să vă ajute.

Cu felinarele aprinse, se despărţiră şi porniră să cutreiere din cort în cort, incluzându-le şi pe cele ale negustorului Omar

Bakush, care se declară alarmat de groaznicul incident, apoi se deplasară spre bărbaţii care hotărâseră să doarmă sub cerul liber. Fură întâmpinaţi cu multă vorbărie şi mult spirit de cooperare.

Dar nu avură nici un succes decât în momentul când Hadji se apropie de Andrew care se îndepta spre cortul său.

— Am o informaţie care s-ar putea să vă facă plăcere, căpitane.

— Dă-i drumul, spuse Andrew abia stăpânindu-şi nerăbdarea.

— Unul dintre oamenii deşertului cheamă pe Hadji şi spune că a văzut cum cineva s-a furişat departe în întuneric. Am întrebat pe toţi, dar acest om care pleacă nu e cunoscut.

— Nu te teme, căp'tane Mac, spuse Boxer, ne luăm după ticălos şi-l aducem înapoi.

— Asta nu se poate face, răspunse Hadji. Căpitanul şi prietenul său ar pieri cu siguranţă. Deşertul i-a costat viaţa pe mulţi care au pornit înainte, bărbaţii din triburile rătăcitoare care au dispărut, Hadji n-ar începe o asemenea căutare având doar luna drept călăuz şi nici un fel de destinaţie cunoscută.

— N-o să-l las să scape, ripostă Andrew.

— Mă îndoiesc că se va întâmpla aşa ceva, spuse călăuza. A plecat pe jos, având asupra lui doar proviziile pe care le putea duce singur. Un astfel de om se teme mai mult de căpitan decât de deşert. Deşertul se delectează când distruge astfel de proşti. De-aceea spune Hadji că vestea e bună.

Andrew ar fi vrut să-l contrazică. Prefera să se ocupe el însuşi de treburi, căci problemele bine definite au nevoie de rezolvări la fel de clare, iar unica soluţie pe care o întrezărea el era să-l strângă de gât pe arabul dispărut.

— Dacă scapă şi reuşeşte cumva să se întoarcă pentru a termina treaba pe care a început-o, nu voi mai fi în stare să-l recunosc. Până atunci vânătăile vor dispărea.

— A, dar omul l-a descris bine. Subţire la trup, cu un ochi rău şi o faţă purtând urma unei lovituri de cuţit.

Ca şi cel care încercase s-o ucidă în Tripoli.

— La dracu, mormăi Andrew furios pe sine însuşi că nu-l reperase mai din vreme în caravană.

Îl privi pe Mahomed. Băiatul arăta de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuţit în şale.

— Ai ceva să-mi spui? Ştii ceva despre omul acesta? Tu eşti cel care ai stârnit-o, cu povestea ta exagerată. şi mă gândesc că poate chiar prezenţa ta aici e extrem de ciudată.

Mahomed căzu în genunchi.

— Căpitane MacGregor, jur pe Profetul însuşi că mi-aş tăia mai degrabă mâna decât să-i fac un rău domnişoarei Jayne.

Andrew îl credea şi nu-l credea, dar putea să-şi dea seama că nu va reuşi să-l facă să-şi schimbe povestea.

— Atunci ai grijă de ea, spuse el; şi tu la fel, Boxer, mai ales când nu sunt eu pe-aproape. Sigur se va întoarce la Derna şi va renunţa la căutarea asta iraţională[1].

Se întoarse să privească în întuneric. Când o auzise strigând, când o văzuse — un corp căzut, nemişcat — senzaţia fusese mai gravă decât atunci când vasul corsarilor trăsese cu tunul, rupând catargul în două. Se puteau cumpăra catarge noi. Dar era puţin probabil să mai întâlnească o altă fetişcană asemenea americancei.

Andrew îşi lovi coapsa cu pumnul. Ce dracu, ar fi trebuit să fie cu ochii pe ea mai de-aproape. Problema ei era că, pe cât era de curajoasă, pe-atât era de imprudentă. Şi de fapt ce anume o mânase sus pe deal, de la bun început? Teama că va trebui să-şi petreacă noaptea cu el?

Fetiţa nu-şi dădea seama cât de puternice erau propriile ei dorinţe.

Stătu în întuneric ascultându-i pe musulmanii care se pregăteau pentru rugăciunile de seară, cântate cu o voce spartă de bătrânul muezin. În timp ce sunetele planau deasupra ţinutului, Andrew se duse cu gândul la tâlharul care-i scăpase, dorind din toată inima ca înainte de sfârşitul săptămânii oasele acestuia să se înălbească la soare.

* *
*

După o noapte, o zi şi încă o noapte de odihnă, Jayne — care se refăcea rapid — se dovedi mult mai greu de manevrat decât crezuse Andrew.

— V-am reţinut pe toţi destul, spuse ea sculându-se înainte de revărsatul zorilor pentru a se pregăti pentru o zi de călătorie. Se întâlniseră acolo unde se pregăteau caii în vederea zilei de drum.

Andrew arbora din nou halatul, pregătindu-se pentru călătoria călare înapoi la Derna, în schimb Jayne era complet pregătită să continue.

— Hadji a fost destul de amabil amânând călătoria, spuse ea, dar i-am promis că astăzi vom putea porni. La urma urmei, n-a fost decât o căzătură.

Ceva în expresia lui o făcu să se întrerupă.

— A fost o simplă căzătură, nu-i aşa? M-ai minţit? Uneori am impresia că există ceva ce nu reuşesc să-mi amintesc.

Andrew dădu din cap dezgustat.

— Nu reuşeşti să-ţi aminteşti că trebuie să foloseşti creierul cu care te-ai născut.

Jayne suspină exasperată, dar numai pentru că era de acord cu el.

— Ai dreptate. Dar îl folosesc acum. Îţi promit să nu mai fac niciodată ceva la fel de stupid.

Se întoarse cu spatele la el şi se concentră asupra şeii lui Fortune, pe care o verifică. În realitate era încurcată pentru că fusese cea care provocase o întârziere. Toată lumea era drăguţă şi ea-i va răsplăti încercând să nu provoace nici un fel de probleme.

Nici măcar lui Andrew.

Mai ales lui Andrew.

Avusese la dispoziţie ore întregi pentru a se gândi la el cât timp se refăcuse. Poate că nu-şi amintea ea căzătura, dar îşi amintea tandra lui îngrijorare atunci când o găsise. Inima stătea să-i plesnească de preaplinul dragostei pentru el. Când se urcase pe afurisita aia de stâncă, nu avea în cap alt gând decât cum să scape de el. Să-l ţină deoparte, şi să nu accepte invitaţia de a face dragoste în cortul lui.

Nu putea să-şi amintească de ce i se păruse atât de important să refuze. Pentru ce se păstra? Atingerea lui, privirea lui, simpla lui prezenţă îi dăruiseră mai multe senzaţii într-o după-amiază

decât ar fi sperat să cunoască într-o viaţă întreagă. Oare era acesta un lucru pe care să şi-l refuze?

O da, îşi folosea creierul cu care se născuse şi nu putea găsi nici măcar un singur motiv pentu care ar fi trebuit să doarmă în altă parte decât în braţele lui. Şi asta includea posibilitatea de a-i duce în pântec copilul. Era o posibilitate absolut reală, dar nu şocantă, aşa cum ar fi fost cu numai câteva zile în urmă. N-ar fi chiar aşa de rău să se întoarcă în Virginia cu o bucăţică din el.

Iar Millicent n-ar mai vorbi niciodată de logodna ei cu Leander.

Dar situaţia ei la întoarcerea acasă era o problemă minoră în acest moment. Fusese gata să moară şi acum dorea foarte mult să trăiască. Era foarte vie când se afla în preajma lui Andrew.

Dar n-avea să-i spună acest lucru în timp ce se pregătea să încalece iapa arăbească, cu vreo duzină de bărbaţi în jur, printre care şi Boxer, care i-ar fi putut înţelege fiecare cuvânt. Era *suficient de romanţioasă ca să dorească un decor ceva mai intim.*

Nu-l găsi până seara, la capătul unei zile în care rezistenţa ei fusese pusă la încercare cât timp îşi croiseră drum peste o fâşie de nisip lată de câţiva kilometri, care anunţa apropierea dunelor.

La naiba cu muşchii ăştia care dor, îşi spuse în sinea ei după ce împărţi un castron de tocană cu Andrew, Boxer şi Mahomed. Stăteau aşezaţi în cerc în faţa cortului lui.

Ea se ridică destul de nesigură pe picioare, dar se gândi că reuşise să ascundă acest fapt destul de bine.

— O să mă întorc repede.

Mahomed se ridică iute şi o urmă când ea se îndreptă spre corturile femeilor pentru a-şi aduna lucrurile care fuseseră lăsate în grija lor în zilele cât se refăcuse. Băiatul părea să se afle cam peste tot pe unde mergea şi ea.

Se întoarse cu o pătură făcută sul. Când se apropia de cortul lui Andrew îl rugă pe băiat să-şi vadă de-ale lui.

— Îţi promit că nu voi sta singură în noaptea aceasta. Du-te să te odihneşti. Vom pleca mâine devreme.

Mahomed o părăsi fără tragere de inimă. Ea observă că şi Boxer plecase, lăsându-l singur pe Andrew lângă foc.

El o urmări cu privirea în timp ce se apropia, văzu obiectele de sub brațul ei, se ridică încet în picioare cu acea grație plină de forță, tipică lui, care ei îi dădea fiori.

Stăteau în picioare, de-o parte și de alta a focului ce murea, privindu-se ochi în ochi: erau amândoi îmbrăcați în mantiile deșertului. Adăugate luminii tremurătoare, cortului și răgetului unei cămile aflate la distanță, mantiile dădeau decorului o tentă ca de pe lumea cealaltă. Un decor romantic, acela pe care-l așteptase ea.

Zâmbi. Tandra exasperare pe care Andrew o simțise față de ea se aprinse, luând forma dorinței.

— Nu sunt chiar în cea mai bună formă, spuse ea. Câteva vânătăi ici și colo...

— Jayne...

— Lasă-mă să termin. Acum câteva zile mi-ai făcut o promisiune, cu privire la ceva legat de parfumul extazului tău.

Ezită, cuprinsă de timiditate, dar nimic n-o mai putea împiedica să-și rostească gândurile.

— Poate crezi că am uitat, dar n-am uitat nimic. Nu crezi că a sosit timpul să-ți ții cuvântul?

CAPITOLUL XXIV

Privind țintă fața înălțată spre el a lui Jayne, ochii negri ca de catifea și buzele roz întredeschise, lupta dintre emoții contradictorii — timiditate și îndrăzneală — reflectată în expresia ei, Andrew trăi încă o dată momentul când își dăduse seama că ea este în pericol și părea departe pentru ca el s-o ajute.

Câteva împunsături în inimă stăruiau încă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce anume se întâmpla cu el? În viața lui nu era loc pentru o femeie. Mai ales pentru o femeie ca Jayne Worthington, cu credința ei în legăturile de familie și cu

inocenţa ei şi cu impulsivitatea necugetată care o arunca într- una pe cărări presărate cu primejdii.

Dar nici măcar o herghelie de armăsari arabi nu l-ar fi putut trage departe de ea în noaptea asta.

Îndoiala sclipi în ochii ei şi bărbia i se mai ridică puţin.

— Dacă ţi-ai schimbat părerea...

— Nu, fetiţo, nu mi-am schimbat părerea.

Şi dacă mai stai acolo privind aşa la mine încă o secundă, o să ţi-o dovedesc chiar aici, în faţa cortului.

Prin aerul deşertului răzbătea o voce de femeie, înaltă şi sigură. Cuvintele cântecului erau de nerecunoscut, dar melodia era încărcată de un dor dulce-amărui de însingurare.

Aşa cum ar fi fost soarta lui Andrew în această seară, de n-ar fi fost Jayne. Nu era atât de prostănac încât să nu-şi dea seama. O dorea în noaptea aceasta cum nu mai dorise nimic niciodată în viaţă şi ea era aici.

Ochii focul pe cale să se stingă şi luă pachetul din mâinile ei.

— Înăuntru n-am decât o singură rogojină, spuse.

— Dar ce, e nevoie de două?

— Deloc.

Jayne descifră foamea lui în acest singur cuvânt şi se simţi cuprinsă de un sentiment de triumf. Ea putea să-i dea ceva ce nici unul din tovarăşii săi de pe navă nu i-ar fi putut oferi. Ea putea să-i dea mângâierile unei femei şi sărutările unei femei şi nu se îndoia nici o clipă că numai pe ale ei le doreşte.

Să ia aminte toate frumuseţile şi femeile deştepte ale lumii! În noaptea aceasta domnişoara Jayne Worthington de la ferma Worthington, din Virginia, va dormi în braţele tulburătorului căpitan Andrew MacGregor, marinar fără pereche din Highlands, Scoţia, şi om de lume lipsit de griji. Ea-l va îndestula atât de îndelung şi de deplin pe cât o va dori el. Şi nu era un amănunt lipsit de importanţă că în schimb o va îndestula şi el.

Fratele ei îi spusese Netrebnica, dar ea nu mai putea accepta acest nume, nici măcar ca semn de tachinerie afectuoasă.

Andrew desfăcu intrarea cortului; ea trebui să se aplece pentru a pătrunde înăuntru şi după aceea cortul se închise şi se trezi singură în întuneric. Se simţi pierdută, amintindu-şi acut de

insecuritatea care constituia substratul mândriei ei ascunse. Sentimentul dură doar o clipă, deoarece într-o clipă se întoarse şi el cu pachetul ei într-o mână şi cu un felinar în cealaltă.

Le lăsă pe toate deoparte, timp în care corpul lui puternic păru repliat în sine în spaţiul strâmt. Îngenunche pe rogojină şi o luă de mână, trăgând-o ca să îngenuncheze în faţa lui. Lumina felinarului li se prelingea pe feţe. Dorinţa neascunsă îi întuneca ochii bântuiţi de furtuni, o dorinţă atât de puternică încât Jayne recunoscu un fior de teamă alunecându-i pe şira spinării.

— N-o să-ţi fac nici un rău, fetiţo. Vreau doar să te văd când facem dragoste.

Jayne roşi.

— Poţi să-mi citeşti gândurile cu atâta uşurinţă?

— Sunt momente când ochii te trădează.

Ea privi în jos, genele dese se arcuiau pe obrajii ei bronzaţi, acum îmbujoraţi, apoi ridică spre el doi ochi timizi, cu o expresie veche de când Eva.

— Şi acum ce-ţi spun ei, Andrew?

El mormăi şi-şi îngropă degetele în coama neagră şi deasă de păr ce cădea pe umerii ei.

— Îmi spun că tu vrei asta. Îşi trecu buzele peste ale ei. Şi asta! O sărută din nou, de data aceasta lung, plimbându-şi limba pe dinţii ei.

— Şi asta!

Gura lui o acoperi pe a ei şi limba lui pătrunse în dulceaţa întunecată din interior, umplând golul cu concreteţea ei cercetătoare. Jayne se agăţă de halatul lui, în gâtul ei se năşteau gemete încete, prin trup îi alerga un sentiment de plinătate şi bucurie şi plăcere care-i aducea lacrimi în dosul pleoapelor plecate.

În mintea ei rostea iar şi iar numele lui, în timp ce-i împărtăşea sărutul. Mâinile i se lipiră şi se frecară de trupul lui: aşa cum el îi invadase corpul, dorea şi ea să pătrundă sub pielea lui, în sângele lui, în carnea lui.

Într-un târziu el întrerupse sărutul. Fu străbătut de un suspin.

— Nu ştiu ce-mi faci, fetiţo! Când te-am găsit pe stânca aia uitată de Dumnezeu, arătai aşa de liniştită, aşa de... lipsită de viaţă

— cuvântul se desprinse cu greu de pe buzele lui — încât am fost pe punctul să-mi pierd mințile.

Jayne își ținu respirația. Te iubesc. Putea auzi declarația rostită de vocea lui profundă, rostogolită de scoțian și propriul ei răspuns tremurat venind ca un ecou imediat după. Fiecare nerv din trupul ei vibra în timp ce ea îl aștepta să continue.

Nu se așteptase să soseacă un asemenea moment... dar — oh! — cât de mult îl visase!

El îi sărută ochii închiși, obrajii, colțurile gurii.

— Sunt aici ca să te protejez fetițo, deși tu nu mi-ai cerut să te însoțesc. Nu mi-am îndeplinit bine misiunea și-mi pare rău.

Inima lui Jayne se răsuci în piept și vibrațiile se transformară în fiori reci, momentul pe care și-l închipuia a fi al jubilării era înghețat de realitatea rece și seacă. Se așteptase la prea mult și nu-și putea aminti cum sau de ce. Andrew îndrăgostit? Puțin probabil. Andrew îndrăgostit de ea? Absurd. Ea nu va mai face încă o dată aceeași greșeală.

Ce ființă demnă de milă trebuie să pară ea în ochii lui, o femeie proastă față de care simte milă, împreună cu o bună doză de poftă. El o salvase din apele portului Tripoli, așa cum o salvase pe maimuța Atlas din mâinile unui stăpân abuziv și era un bărbat care are grijă de animalele sale de casă.

În ciuda criticilor pe care Jayne și le aducea pe tăcute, el nu păru să observe nici o schimbare în dispoziția ei, nu atâta timp cât ei doi erau îngenuncheați atât de aproape unul de celălalt, cât mâinile lui îi masau ceafa și umerii, iar buzele lui îi presăreau sărutări pe toată fața.

Când buzele lui își puseră pecetea fierbinte pe gâtul ei, capul ei căzu spate. O, avea grijă de ea, e-adevărat, dar dacă oferea doar atât, va accepta oferta cât de mult timp și cât de des se va putea. Nu venise la el în noaptea aceasta așteptând declarații de afecțiune veșnică; dorise să-i simtă mâinile pe trupul ei și să-l simtă înăuntrul ei și exact asta avea să primească.

Încet, Andrew desfăcu *barracan*-ul ca și cum ar fi despachetat un cadou, apoi se ocupă de nasturii de la cămașa ei și de încheietoarea din talie a pantalonilor. Ea stătea liniștită în fața lui în timp ce el îi dezgolea încet trupul. Vânătăile rămase pe

pielea ei altfel perfectă născură în el o furie scurtă, tăcută şi tăioasă ca un pumnal, pe care însă o forţă să se stingă. Nu era timpul potrivit pentru mânie; era timpul s-o ajute să uite.

Îşi trecu buzele peste o pată întunecată chiar deasupra sânului ei.

— Te doare? şopti el.

Jayne îşi înfipse mâinile în gâtul lui şi în coama deasă de păr.

— Nu mă doare, Andrew.

El atinse sfârcul întărit cu limba.

— Să-mi spui dacă te doare.

O dorinţă atotdevoratoare se instăpâni asupra lui Jayne şi degetele ei începură să se mişte frenetic pe gâtul şi umerii lui, străduindu-se să pătrundă sub straturile formate de halat şi cămaşă şi să ajungă la pielea fierbinte de dedesubt; repiraţia ei era punctată de suspine scurte, pline de dorinţă împărtăşită. în timp ce el îşi trecea limba peste sânul ei şi se juca, cu mâini blânde, cu rotunjimea lui pe care se străduia să n-o rănească.

Tot pipăind, sărutând, mângâind, Andrew se aplecă în faţa ei şi-i trase halatul şi cămaşa de pe trup apoi cobori cordonul pantalonilor tot mai jos spre abdomenul ei, buzele lui urmând aceeaşi traiectorie, limba dezmierdându-i golul buricului, mâinile mângâindu-i fesele în timp ce ea, cuprinsă de freneziea extazului, se agăţa de mantia lui de culoarea fildeşului.

Muşchii ei se întăriră, lăsând trupul să-şi scurgă lacrimile secrete ale dorinţei în timp ce buzele lui se târau tot mai jos prin triunghiul întunecat de la îmbinarea coapselor ei.

— Andrew, strigă ea neînţelegând ce lucruri ciudate, minunate face el, incapabilă să-l oprească, dornică să-i ceară mai mult.

Coapsele i se desfăcură. Braţele lui îi îmbrăţişară şoldurile şi capul lui se adânci în secretele fiinţei ei.

Când limba lui o atinse, simţi că îşi pierde minţile şi ea îşi înăbuşi un geamăt; trupul îi era un cărbune încins pulsând căldură, centrul extazului ei vibra şi radia încântare aşa cum nu mai cunoscuse niciodată. Se aplecă peste el, agăţându-se frenetic cu mâinile de halatul lui în timp ce pulsul i se accelera, i se accentua pe măsură ce se prăbuşea într-o încântătoare nebunie.

Lumea explodă. Se încordă sub reverberarea a o mie de frisoane. El o apucă şi mai ferm şi ca se prăbuşi peste torsul lui aplecat, frisoanele continuară în valuri din ce în ce mai rare, inima îi bătu cu atâta violenţă încât se temu că se va risipi precum cioburile dintr-o sticlă spartă.

Foarte lent el o întinse pe rogojină, îi dădu deoparte hainele, dezbrăcându-se şi el rapid, apoi îi acoperi goliciunea cu trupul lui, lăsând căldura ce emana din el s-o dezmierde şi s-o vindece. Ea era moale şi fierbinte şi încă mai putea să-i simtă tresăririle arzătoare croindu-şi drum prin el, punându-l pe jar.

Părul ei era împrăştiat în evantai pe rogojină şi el ridică capul ca s-o poată privi de sus. Felinarul arunca limbi de lumină peste faţa şi gâtul ei. El se propti pe o parte ca să urmărească cum sclipirile şi umbrele se fugăresc pe sânii ei, pe talia zveltă şi pe şoldurile graţios arcuite. În ciuda unor vânătăi care începuseră să se estompeze, risipite ici-colo — sau poate tocmai din cauza lor — părea o inocentă ispititoare, delicată şi demnă de a fi dorită, aşa cum se oferea deschis, fără vicleniii, masculului sălbatic. Gustul ei, ce mai dăinuia încă pe buzele lui, era gust de femeie, mai dulce şi mai plăcut decât vinul.

Jayne îl studia în aceeaşi lumină mişcătoare, de data asta total concentrată asupra erecţiei puternice care-i împungea coapsa. Îşi rotunji degetele în jurul acelei tării şi se bucură auzindu-l cum inspiră adânc. Îl mângâie în sus şi în jos, urmărind cum i se întăresc muşchii abdomenului, când mâna ei începu să alunece spre pata de umbră de la baza sexului.

— Sunt aici pentru plăcerea ta, ţi-aduci aminte? îi şopti ea cu glas răguşit.

Simţea imboldul să-l sărute, aşa cum o făcuse şi el, dar Andrew îi desfăcu coapsele şi se instală între ele atât de iute încât eă nu mai avu timp să facă vreo mişcare.

Îşi croi drum înăuntrul ei.

— La asta te referi fetiţo?

Se mişcă înainte şi înapoi, asigurându-se că sexul lui ajunge acolo, adânc, în punctul ei cel mai sensibil.

Ea mormăi ceva ce suna ca o afirmaţie.

El încercă să se controleze, dar pe măsură ce muşchii ei ascunşi se contractau excitându-l,mişcările lui deveniră mai puternice, mai adânci, mai rapide, făcându-l să se îngroape cât mai adânc în sexul ei fierbinte, umed şi primitor.

Simţi cum, pe măsură ce şi excitarea ei creştea, Jayne se agăţa cu mâinile de spatele lui, îl zgâria cu unghiile, strigătele devenind mai tari, până când i le acoperi cu gura lui. Se zvârcolea sub el şi, cu un strigăt gros, triumfător, el simţi cum se goleşte în ea, scălzând-o în pasiunea şi extazul lui.

Respiraţii neregulate, mâini care nu se mai desprind, corpuri alunecoase de atâta sudoare lipite strâns unul de celălalt... patima lor începu să se liniştească treptat. În jurul lor totul era calm, ca şi cum ar fi fost suspendaţi în spaţiu, iar Jayne dorea foarte mult chiar să fie aşa... ei doi singuri în infinit, nedepinzând deeât unul de celălalt, neavând nevoie şi nedorind nimc altceva.

Era un vis egoist şi exagerat, dar se agăţă de el cât putu de mult, ştiind că, în ciuda descrierilor pe care i le putea adăuga şi a dorinţelor pornite din inimă, nu era totuşi nimic altceva decât un vis.

Pe măsură ce căldura patimii se diminua, frigul nopţii se făcea simţit în deşert. Cuibărind-o pe Jayne în braţele lui, el trase o pătură peste ei doi şi stătură un timp liniştiţi pe rogojină.

Ai căpătat ceea ce doreai, fetiţo? întrebă el atunci când respiraţia ei se mai liniştise şi când mâna ei începu să rătăcească prin părul creţ de pe pieptul lui.

Era o întrebare la care era şi uşor dar şi greu să răspunzi, dar Jayne se hotărî la un simplu da.

Nu putu rezista tentaţiei de a-i pune la rândul ei o întrebare.

— De-asta te afli tu aici, Andrew? Ca să veghezi asupra mea şi să mă fereşti de greşeli stupide?

El dădu deoparte şuviţele cârlionţate de păr de pe faţa ei şi o privi.

— Dacă am spus cuvântul stupid, a fost o greşeală. Nu se potrivesteşte cu o fetişcană ca tine, care a bătut atâta cale în urmărirea unui vis.

— Vorbeşti de parcă m-ai admira

— Nu te lăsa amăgită, domnişoară Worthington. N-am mers eu chiar aşa departe.

— În noaptea asta vorbeşti, mai mult ca oricând, ca un scoţian.

El o sărută pe frunte.

— Poate mă simt mai puţin bărbat dedat cu viaţa şi mai degrabă băieţandrul dornic să afle, care aproape cu douăzeci de ani în urmă descoperea pentru prima dată comorile ascunse ale femeii. Mă crezi sau nu, n-am dorit niciodată să gust o altă fată aşa cum am vrut să te sărut pe tine.

— O, spune Jayne încet.

Era un compliment ciudat, dar el dezlănţui din nou fiorii pe care-i simţea în trup. O s-o creadă complet uşuratică pentru că dorinţa i se aprindea atât de repede.

Mâinile lui i se aşezară pe un sân.

— Sunt prea mică, spuse ea.

— Pentru ce? Dacă te gândeşti la mâna mea, atunci înseamnă că n-ai observat ce bine se potriveşte pe tine şi cât de puţin mai rămâne pe dinafară, atât din mine cât şi din tine. Dacă m-aş ocupa de măsurători, aş spune că dimensiunile tale sunt perfecte.

— Şi sunt prea slăbănoagă.

— Vânezi complimente?

Jayne zâmbi cu gura lipită de pieptul lui.

— Atunci când pot să le capăt! Ai spus odată că nu faci complimente prea des şi tocmai încercam să te ajut să le rosteşti.

— Şi eu care m-am gândit că nu-ţi plac. Ai spus ceva despre vorbe murdare.

— O fată are dreptul să-şi mai schimbe părerea, nu?

— Da, şi mulţumesc pentru asta steluţei norocoase care străluceşte deasupra mea.

Ea îi mângâie braţul musculos.

— Şi *Trossachs* navighează tot sub steaua aia? Stătu nemişcată un moment. A fost o întrebare necugetată. Pentru o clipă am uitat că vasul tău e în reparaţii. Se înfioră. Nu pot să nu gândesc că eu am fost cauza.

— Şi-acum supraveghezi itinerariile corsarilor?

— Păi nu, dar...

— Atunci să nu mai aud niciodată asemenea vorbe!

În sinea lui, Andrew nu se putea împiedica să nu se gândească la faptul că poate ea nu greşea întrutotul. Călătorise prin Mediterana de sute de ori şi nici o singură dată nu fusese deranjat de tâlhari, date fiind legăturile sale cu Hammoda şi legăturile piraţilor cu paşa. Hammoda era suficient de bogat şi puternic pentru a fi un apropiat al lui Karamanli şi ar fi trebuit să poată apăra fregata contra oricărui atac.

Dar Jayne îl deranjase pe şeic într-un fel pe care Andrew nu-l putea înţelege.

Oare fusese el, într-un chip misterios, cauza căzăturii ei? Imposibil! Şi totuşi...

— Andrew, spuse ea, spune-mi ceva!

— Dacă e ceva pe care-l ştiu, spuse el stânjenit. Probabil ea pune cap la cap tot ce s-a întâmplat... se gândeşte la Hammoda... îşi aminteşte că Andrew e cel care i-a dat numele şeicului. S-ar putea minuna dacă nu cumva există vreo legătură. Blestemându-se pentru laşitatea lui, se întrebă ce-ar putea să-i spună.

— De ce i-ai dat maimuţei numele de Atlas?

Scoţând un oftat de uşurare, el chicoti.

— Mă aşteptam să întrebi aşa ceva. Îşi alunecă mâna pe coapsa ei, oprindu-şi-o pe şold. Deşi mi se pare că momentul ales e ciudat.

Jayne trebui să se forţeze să-şi adune gândurile asupra subiectului pe care-l atacase.

— S-a întâmplat pentru că tocmai îţi studiam braţul şi mă gândeam ce puternic este, aproape la fel ca al unui zeu grec...

— Chiar aşa făceai?

— Păi, spuse ea uşor indignată, eşti bine clădit.

— E un compliment?

Ochii ei fulgerară privind spre ai lui şi un zâmbet îi alunecă pe buze.

— Observ că eşti destul de sigur de tine şi fără să mai fii flatat.

Andrew lăsă comentariul să treacă.

— Oakum a botezat-o. Spunea că firava creatură a rezistat la destule rele făcute de fiul de căţea care-o cumpărase din America de Sud, aşa că trebuia să fi ajuns la fel de puternic ca Atlas. Şi aşa i-a rămas numele.

— Şi Oakum?

— Altă poveste! E posesorul unui nume de botez — Deuterom, n-o să-ţi vină să crezi — dar când a venit pe fregată era prea beat ca să-l poată rosti şi a lucrat câtva timp fără să răspundă la un nume precis.

— Dar pare atât de echilibrat! Nu-mi pot imagina nava *Trossachs* funcţionând fără el.

— Da, ai ghicit adevărul, fetiţo! În scurt timp s-a dovedit un bun marinar. Şi un bun prieten. A lăsat omul deoparte, cu excepţia unui păhărel din când în când. Cu ceva timp în urmă îşi pierduse soţia şi încerca să se consoleze de pierderea suferită.

Jayne simţi cum i se încălzeşte sufletul la amintirea feţei cenuşii şi cărunte şi a ochilor blânzi. Nu o dată se gândise că expresia lui ascunde nuanţe de tristeţe, iar acum aflase de ce.

— S-a făcut una cu vasul, fiind cel ce ţine totul laolaltă, aşa cum ai spus tu. Oakum (*călţi* n.tr.,) vine de la materialul cu care călăfătuim scândurile. I-am spus eu o dată aşa şi — la fel ca în cazul maimuţei — ăsta i-a rămas numele.

— Şi Boxer?

În timp ce vorbea îşi plimba degetele de-a lungul pieptului lui. Andrew începu să se mişte, uşor.

— Numele şi l-a ales singur. Spune că-ntr-o vreme şi-ar fi câştigat traiul ca pugilist, dar e o pretenţie pe care n-a dovedit-o încă.

— Se pricepe la femei, din câte am observat eu.

— A... fost cu una dintre tinerele beduine aproape în fiecare seară, nu-i aşa?

— Depinde la ce te gândeşti. N-a fost aşa ca noi — îi mângâie el umărul şi braţul — dacă la asta te gândeai. Şi e o mare ispravă. Bărbaţii din tribul ei n-ar accepta fără replică un *roumi* să se culce cu una din fecioarele lor.

— N-am ştiut asta, spuse Jayne. Nu se putu împiedica să compare situaţia ei cu cea a fetei bedine. Ea n-avea nici un trib care să-i apere virtutea; adevărul gol-goluţ era că nu avea nici măcar o singură persoană căreia să-i pese de ea. Nu că ar fi avut nevoie să fie apărată, dar cu toate acestea gândul ştergea ceva din splendoarea nopţii aceleia.

— Mă tem că băiatul se crede îndrăgostit, spuse Andrew.

Inima lui Jayne se strânse dureros.

— Parcă nu l-ai aproba.

— E o complicaţie inutilă. În curând fiecare îşi va vedea de drumul lui.

Jayne stătu cât putu de liniştită, incapabilă să respire. Oare o avertiza să nu aştepte de la el acelaşi gen de afecţiune? Căci, aidoma lui Boxer, şi căpitanul MacGregor îşi va vedea de drumul său? Nu era nevoie să i-o spună. O ştia şi ea mult prea bine.

Indiferent de ce-ar fi aşteptat-o în cursul acestei aventuri, o zi a încheierii socotelilor făcea parte indisolubilă din ea. Şi va sosi atunci când ea îi va spune la revedere.

Un soi de disperare apăsătoare puse stăpânire pe ea, dar nu i se putea lăsa pradă. Situaţia în care se afla era chiar opera ei, de aceea va trebui să-i facă faţă curajos — iar Andrew nu va trebui s-o ştie niciodată.

— Voi, marinarii, spuse ea pe un ton nepăsător, continuându-şi tandrul asalt asupra pieptului lui, sunteţi grozav de ticăloşi când coborâţi pe ţărm.

— Stăm prea mult pe mare, fetiţo.

Andrew urmări manevrele degetelor ei; nu putea nega faptul că i se lipea de suflet cu mişcările ei delicate şi mai ales cu plăcerea de-a o poseda. Fetişcana făcea să vibreze înăuntrul lui corzi care nu mai fuseseră niciodată atinse. Dar era mult prea al naibii de nepăsătoare când venea vorba de natura temporară a legăturii. Mult prea nepăsătoare pentru o femeie de felul ei, adică, genul care ar fi trebuit să umble după măritiş şi verighetă.

Sau poate ea credea că el nu-i destul de bun ca să-i fie soţ, indiferent cât de multă plăcere îi dăruia într-un cort din deşert!

Pentru o clipă se mânie, apoi se blestemă singur pentru insistenţa cu care se gândea la asemenea subiecte neînsemnate. Ea se purta exact aşa cum dorea el, în schimb el se tot minuna de ce nu merg lucrurile rău!

Andrew voia ca şi ea să-l dorească la fel de temporar cum o dorea şi el. De ce naiba nu era mulţumit? Era un lucru lipsit de sens!

Îşi mută mâinile pe fesele ei, mângâindu-le pe rând, una după alta, adâncindu-şi degetele în despicătura dintre ele, strângându-le rotunjimea şi frecându-şi uşor mâna peste partea din spate a coapselor. Putea simţi cum i se încordează muşchii şi-i auzea respiraţia neregulată.

— Mai ai şi alte lucruri de întrebat? spuse el.

Ea avusese de gând să ridice problema cicatricei de pe partea dinăuntru a coapsei lui, dar când gândurile i se concentrară asupra acelei părţi, a trupului său tot ce-şi putu imagina era modul în care ea l-ar fi mângâiat aşa cum el o făcuse şi el.

— Mai e ceva, spuse ea gâfâind, lipindu-se strâns de el. Nu prea ştiu eu multe despre cum funcţionează corpul unui bărbat, dar e posibil, oare, ştii tu..., s-o mai facem o dată?

Vocea i se frânse.

— Da, fetiţo, e mai mult decât posibil.

El gemu în căuşul gâtului ei, iar ea tremură de plăcere.

— Acum, că mă gândesc bine la problemă, nu mă simt încă satisfăcut.

Ea-şi întoarse capul.

— A fost nevoie de multă gândire?

Râsul lui îi făcu pielea să ia foc şi ea tremură, lipită de el.

— Andrew, şopti ea sperând că el nu va percepe nota de disperare din glasul ei, iubeşte-mă din nou!

Iar el o făcu. Încă o dată, şi încă o dată.

CAPITOLUL XXV

În timpul lungului drum călare de a doua zi, Jayne avu experienţa unui nou gen de disconfort fizic, ce nu avea nimic de-a face cu calul sau cu recenta ei căzătură, dar ar fi murit mai degrabă decât să afle cineva, aşa că se ţinu dreaptă în şa, păstrându-şi strâmbăturile de durere pentru clipele când era sigură că n-o priveşte nimeni.

Şi aşa păstră şi zâmbetele de plăcere ce i se iveau pe faţă când amintirile din noaptea precedentă o năpădeau. Andrew făcuse

dragoste de patru ori... le revăzu iar şi iar pe fiecare în minte... de patru ori. Era oare acesta un record? Jayne n-avea nici cea mai mică idee, dar atâta timp cât nutrea şi alte fantezii — cum ar fi petrecerea fiecărei nopţi de-acum încolo într-un mod similar — putea la fel de bine să creadă.

Chiar îl întrebase despre cicatricea de pe coapsă, insinuând că ar fi fost provocată de un soţ gelos.

— O rană de harpon, răspunsese el. Am lucrat pe o navă de pescuit când eram tânăr. Uneori mă doare. E nevoie de-un strop de mângâiere ca să şteargă amintirea accidentului.

Evident că de mângâieri se ocupase ea. O, era o desfrânată şi-o uşuratică. O Izabelă a deşertului. Dacă îndoielile o asaltau întunecate din diverse colţuri ale minţii — întrebări cum ar fi dacă şi-a pierdut cu adevărat minţile şi orice simţ al decenţei sau dacă va fi capabilă să facă faţă evenimentelor ce inevitabil aveau să vină — ea dădea deoparte ceaţa întunecată slujindu-se de lumina amintirilor pentru a-şi insenina gândurile.

Scăpase de griji cât timp era în braţele lui. Ziua socotelile aveau să vină pentru ea îndeajuns de repede. Refuza s-o grăbească în vreun fel.

În noaptea aceea au instalat pentru prima dată tabăra printre dune, căci drumul îi purtase către întinderile nisipoase exact atunci când soarele îşi domolea pârjolul şi arunca o lucire de aur asupra lumii. Din nou dormise în braţele lui Andrew, alunecând într-un soi de euforie cum nu mai cunoscuse niciodată, căpătând încredinţarea că ar vrea-o pentru toată viaţa. Andrew era cu ea şi peste o săptămână avea să fie cu ea şi Josh. Refuza să mai ia în seamă orice altceva.

În dimineaţa următoare cămilele se dovediră recalcitrante şi încărcarea lor merse greu, însoţită cu multe răgete de animale şi la fel de numeroase rugăciuni către Allah înălţate de oameni. Ca urmare, întârziară cu plecarea mult după momentul când soarele se ridica deasupra orizontului, iar Jayne avusese ocazia să se uite cu atenţie la spectacolul *erg*.

Cât timp *muezinul* conduse rugăciunea de dimineaţă ea-şi schimbă ghetele purtate până atunci cu sandalele şi porni la plimbare peste nisipurile neatinse de pas de om, neprinzând nici

o clipă din vedere caravana. O briză stârnise uşor nisipul pe dune, fără asemănare cu furtunile de nisip pe care le descrisese Mahomed în timpul călătoriei călare din ziua precedentă.

În timp ce cuprindea tot peisajul cu privirea işi aminti de valurile mării, nu mai consistente decât nisipul şi, la fel, rămase în bătaia soarelui, a vântului şi a ploii.

Chiar ploua în deşert, din câte spusese Mahomed. Potopuri care inundau, burniţe uşoare ca nişte glume. Dar asta nu se întâmpla prea des. Caravana risca mult mai mult să fie atinsă de *sirocco,* vântul uscat şi fierbinte al deşertului care se repezea asupra călătorului aproape fără veste, unind cerul şi pământul până când nimeni nu mai putea spune unde începe sau se sfârşeşte fiecare.

Dar în dimineaţa aceasta aerul era liniştit şi răcoros, iar soarele galben ca o lămâie pe cerul albastru-cenuşiu; în timp ce urcă pe culmea unei dune, ea se trezi că începuse să se-nvârtă într-una, bucuroasă de dulceaţa aerului uscat, lăsând capul pe spate, cu pletele fluturând dezordonat, în timp ce pe buze i se desena un zâmbet.

Pe o dună din apropiere stătea Andrew călare pe armăsarul arab şi privea fluturarea *barracan*-ului negru, părul negru lăsat să zboare liber, expresia de plăcere de pe chipul lui Jayne. Atâta inocenţă, gândi el. Atâta încredere că totul se va sfârşi cu bine! Fratele ei putrezea poate de doisprezece ani în mormânt, iar ea continua să spere că el trăieşte.

Era sortită dezamăgirii dacă aştepta prea mult de la bărbaţii din viaţa ei, indiferent cât de trecătoare era relaţia lor. Chiar în timp ce gândea acest lucru, privind-o cum se învârte ca un copil, simţi că i se strânge inima.

Ce naiba căuta ea aici? N-avea mai multă minte decât o musculiţă. Începu s-o strige ca s-o informeze despre aprecierea lui, când ea-l zări.

— Bună dimineaţa, strigă ea fluturând mâna.

Afurisit să fie Andrew dacă nu-i zâmbi şi el, fluturând mâna.

Ea alergă spre el, picioarele încălţate în sandale i se afundau în nisip fără a lăsa nici o urmă, ca şi cum ar fi fost la fel de uşoară ca o zână. Coborâ o pantă şi urcă din nou către locul unde o

aşteptau Andrew şi armăsarul lui. Când ajunse aproape, el observă că soarele din ultimele zile îi sărutase faţa deja bronzată şi-i accentuase culoarea închisă a pielii. Arăta strălucitoare de sănătate şi o dorea fără rezerve. Întinzându-i o mână, o trase pe şa în faţa lui, cu picioarele atârnând într-o parte şi cu trupul lipit de al lui. Ea-şi strecură mâinile sub halatul lui şi-l strânse în braţe.

— Eşti îndrăzneaţă în dimineaţa asta, zise el.

Ochii ei ca de catifea neagră luciră cu un cer noptatic presărat cu stele.

— Mi-ar fi plăcut să n-avem nimic pe noi pe sub halate.

— Ia să bată vântul tare şi să vezi cum ţi-ai schimba părerea.

— Poate! Îi aruncă o privire cochetă şi piezişă.

Dar poate că nu! Dacă tu ai fi singurul privitor, n-ar fi nici un rău în asta.

— Domnişoara Worthington! replică el, prefăcându-se şocat.

— Da, căp'tane Mac, răspunse ea imitându-i accentul, acesta e numele meu. Devii ipocrit când e vorba de-o biată fată de la ţară? Va trebui să găsesc printre beduini un bărbat care să fie puţin mai cavaler.

Andrew descoperi că nu-i prea place imaginea ce-i fulgera prin minte — cea a lui Jayne în braţele unui bărbat din tribul deşertului. Nu, nu-i plăcea chiar deloc!

— Ţine-te de mine, spuse el sec. Or să ne lase în urmă.

Cu o mişcare de frâu, întoarse armăsarul şi călăriră împreună mica distanţă de-i despărţea de tabără. Andrew era foarte oficial şi băţos când o depuse lângă iapa ei, iar Jayne abia îşi ascundea un mic zâmbet, deoarece avea impresia că e gelos.

Imposibil, cu toate acestea ea avea o bănuială; şi asta era de ajuns ca s-o ajute să treacă de ziua lungă şi fierbinte.

Acest lucru, împreună cu Mahomed şi Boxer, dintre care unul o delecta cu poveşti din deşert, iar celălalt replica prin povestiri de pe mare.

Află că animalele sunt numeroase, chiar dacă ea nu văzuse nimic în afară de muşte. Struţi, cobre, scorpioni, gazele — şi lista continua. De la Boxer nu învăţă multe lucruri de valoare, cu excepţia cuvintelor altui cântec, unul pe care nu prea-l înţelegea

dar, judecând după grimasa de pe chipul lui Andrew, își închipuia că nu-i un cântec potrivit pentru o petrecere duminicală de la fermă.

Nu o singură dată îl observă pe Boxer privind peste umăr către femeile care călăreau pe cămile în urmă, cu fața lui frumoasă și tânără modelată de dor. Lucrurile nu mergeau bine pentru băiat și ea-i oferi în tăcere simpatia ei.

În noaptea aceea așezară tabăra lângă o mică oază. Nu era mai mult decât un iaz cuibărit între dunele aurii, umbrit de curmali. Jayne adora farmecul lui și-l convinse pe Andrew că ar trebui să-și pună cortul ceva mai departe de ceilalți și poate chiar să doarmă sub cerul înstelat. Nu mai văzuse niciodată o asemenea strălucire a cerului ca în deșert și, după cum sublinie ea, ar fi fost păcat să piardă un spectacol atât de măreț.

Când rămaseră singuri, departe de ceilalți, după ce trăseseră rogojina pe nisip, ea se scuză și intră în cort, ieșind de-acolo toată numai zăngănit, clinchete și zvonuri. Uimit, Andrew o privi cu antenție. Nu se schimbase — același halat lipsit de ornamente, același păr rebel, aceeași bărbie înălțată. Cu toate acestea, în ochii ei era o sclipire care puse în mișcare ceva înăuntrul lui.

— Femeile mi-au făcut cadouri, spuse ea. După accident. Nu știam cum să le explic că nu e necesar dar, oricum, mi-am dat seama că s-ar simți jignite dacă le-aș fi refuzat.

Se apropie de foc și-și desfăcu halatul, desfășurându-l mult spre a împiedica pe alții din afară să vadă în cazul în care s-ar fi rătăcit cineva departe de tabără, lăsându-l pe Andrew singur să arunce o privire asupra darurilor ei.

— Puține bijuterii, spuse ea. Doar atât!

Jayne are dreptate, gândi Andrew în timp ce simți cum i se taie respirația. Purta puține bijuterii și nimic altceva.

În jurul gâtului îi atârnau trei rânduri de cohere din aramă polizată, cu un pandantiv în chip de cobră atârnat între sânii ei ridicați și tari. Un lănțișor subțire de aramă îi definea talia, iar în jurul gleznei purta o brățară asorată. De la talie la gleznă se vedea doar Jayne. Piele aurie și rotunjimi delicate și umbre în locuri ispititoare.

— Dumnezeule, șopti Andrew.

Jayne nu putea găsi nici un motiv de nemulţumire atunci când contempla ardoarea din ochii iubitului ei. *S-ar putea să nu ştiu să port pene şi dantele,* îşi spuse ea, *dar mă descurc bine cu arama.*

— Vino aici, fetiţo, spuse el şi în vocea lui era un accent care dădea a înţelege că nu acceptă să fie refuzat.

Ţinând halatul desfăcut, ea ocoli focul până ajunse în faţa lui, tălpile ei goale afundându-se în nisip.

El se jucă cu capul de cobră, lăsând degetele să-şi pună amprenta de foc pe calea dintre sânii ei.

— Frumos!

— Mă bucur că-ţi place.

— Credeai că n-o să-mi placă?

— Mă temeam că ai să mă faci să mă simt caraghioasă.

El îşi trecu degetul mare peste sfârcul tare ca piatra.

— Nu eşti caraghioasă pentru mine.

Atingerea lui pe sân o făcu să se înfioare din cap până-n picioare.

— Dar ce-i cu tine, căpitane? Eşti mult prea îmbrăcat pentru această ocazie, nu ţi se pare?

Andrew râse.

— Ai dreptate.

Stătu în cort nu mai mult de un minut, apoi ieşi afară cu halatul alb atârnând lejer pe trupul lui înalt şi musculos, cu o lucire diabolică în ochi. Continuă să stea nemişcat, obligând-o pe Jayne să-i desfacă halatul astfel încât să-l poată privi.

Cum lumina de la foc arunca luciri peste goliciunea lui, fu rândul ei să rămână mută de uimire. Era într-adevăr un bărbat splendid, construit din linii sculpturale, dur — umeri laţi, talie ingustă, abdomen plat şi picioare lungi şi puternice —, întregul fiind decorat, în cel mai interesant mod, cu păr negru de grosimi variabile, aşa încât Andrew nu avea nevoie de bijuterii

Strecurându-se sub halatul lui, ea se lipi de el şi privi în sus. Lucirea din ochi dispăruse, înlocuită de focuri concentrate. Jayne înghiţi cu greu. Mâinile lui îi apucară fesele şi o ridicară de la sol. Ca şi cum ar fi mai fi făcut aşa ceva de mii de ori, ea îşi înfăşură

picioarele în jurul lui şi-şi lipi sexul de abdomenul lui, în timp ce îşi plimba buzele pe gâtul lui.

Un tremur puternic îl cuprinse pe Andrew. Ea se strânse mai tare în el. Respiraţia i se acceleră. Nu se mai sătura de ea... de dulcea patimă şi de felul lipsit de rezerve în care i se dăruia. Ar fi putut sta aşa în ea pentru vecie.

— Andrew. Glasul ei părea să-l mângâie pe piept. Putem s-o facem aşa?

— Cu mici modificări. Ţine-te bine, fetiţo!

El păşi încet până ieşiră în întunericul din afara cercului de lumină desenat de foc, ducând-o spre panta unei dune din apropiere, unde, lăsându-se în genunchi, o înclină pe spate până ce ea se sprijini de nisipul cald, halatul ei slujindu-le de pat — iar al lui, de pătură, ca să-i ferească de răcoarea nopţii.

— Ai văzut sub cerul înstelat şi aşa vei sta.

— Oh, gemu ea în timp ce el se cuibări adânc înăuntrul ei. Apoi oftă. Crezi că mă mai pot concentra asupra altceuiva în afară de tine?

— Dacă ai face-o, ar fi un comentariu jalnic cu privire la performanţele mele, şi începu să se mişte ritmic. Oare asta te satisface? întrebă el gâlâind. Spune-mi că-ţi place.

Ea se grăbi să-i întâmpine mişcările cu propriul ei balans.

— Îmi place. Şi-acum taci. Avem treabă!

— Eşti o femeie tiranică.

Un nou soi de căldură se răspândi prin corpul lui Andrew şi el o strânse în braţe, sărutându-i gâtul şi urechea şi acel locşor ascuns, de pe ceafă, bucurându-se de veselia cutremurătoare care-i cuprindea când făceau dragoste.

Jayne se lipea de el, împărtăşindu-i plăcerea, cu inima atât de plină de iubire încât aproape credea că-i va plesni. El o pătrunse iar şi iar, umplând-o cu tăria lui fierbinte şi făcând-o să se simtă pe de-antregul femeie. Atinsera punctul culminant amândoi în acelaşi timp şi ea tremură la pieptul lui, agăţându-se cât mai îndelung de valurile de plăcere.

În cele din urmă el se lăsă pe o parte şi privi în jos spre chipul luminat de stele care se uita la el cu timidă mulţumire.

— Simt că e pe cale să sosească un nou compliment, fetiţo. Poţi să-i faci faţă?

— Pune-mă la încercare.

— Spun numai adevărul când zic că n-am făcut-o cu nimeni mai bine. Nicăieri, niciodată.

Şi nici n-o vei face. Jayne tânjea să spună aceste cuvinte.

În schimb zâmbi.

— Desigur, şi eu aş putea spune acelaşi lucru.

Expresia feţei lui se schimbă.

— Ştiu ce mi-ai dăruit mie. E un sacrificiu pe care nu l-am luat uşor.

— Sacrificiu! Ceea ce am făcut, am făcut de bunăvoie, să nu uiţi asta niciodată. Îl sărută. Acum nu mai fi aşa de grav. Am sentimentul că mai târziu o să regret că am făcut dragoste pe nisip, dar e aşa de minunat de imoral încât nu vreau să ne oprim. Ţine-mă strâns şi în scurt timp vom face din nou dragoste.

Şi vom pretinde, îşi spuse în sinea ei, *că această noapte această şi această legătură nu se vor termina niciodată.*

Mai târziu, când intrară în cort pentru a se adăposti de frig, Jayne regretă într-adevăr nisipul. Îşi lăsară halatele afară şi aduseră înăuntru rogojina, înfăşurându-se în pături şi strângându-se unul lângă altul după ce se culcaseră, pentru a dormi un pic înainte de începutul unei noi zile de călătorie.

Jayne simţea nisipul în gură, pe piele şi în păr. Îşi promitea, înainte de a porni la drum dimineaţa, să facă o baie la marginea izvorului din oază — fără risipă, evident, fiindcă după zile de gustat conţinutul scârbos al *guerbei* învăţase valoarea lichidului nepreţuit — dar suficient pentru a-şi menţine starea bună.

Porniră la drum devreme, luceafărul de dimineaţă îndrumându-le calea spre Ziza, oraş despre care Hadji spunea că se află la depărtare de cinci zile. Aflând acest lucru, ea se simţi cuprinsă de un fior plăcut. Mai erau cinci zile până-l va vedea pe Josh. Cinci zile plus cei treisprezece ani de când îl văzuse pentru ultima oară.

Nu-i rosti numele față de Andrew pentru că nu dorea să audă o opinie negativă asupra șanselor ei de a-l găsi pe Worthington cel de mult pierdut. Ca și în alte probleme foarte presonale, care priveau viața ei, nu dorea să insiste asupra aspectelor întunecate. Dora să se scalde în lumină.

Când îi trecură prin minte imaginile întuneric/lumină, gândea în sens figurat, dar la modul foarte amer, soarele pârjolea pământul. Pentru a ajuta trupa de cai și de *meharî* toată lumea mergea pe jos și-l zări pe Andrew urmărind-o cu coada ochiului. Oare asta să fi fost acea porțiune din deșert despre care susținea el că o va întoarce din drum? Mări pasul, ridicând tivul de la *barracan* deasupra sandalelor care se târau prin nisip.

Să renunțe Jayne? Nici o șansă.

În mijlocul zilei — care era și partea cea mai fierbinte a ei — se opriră pentru rugăciuni și pentru odihnă, ridicând corturile spre a obține mult doritul adăpost de razele soarelui.

Jayne stătea într-o mică zonă umbrită împreună cu micul ei grup de însoțitori — Andrew, Boxer și Mahomed —, dar discuția lâncezea. Aerul era calm și fierbinte, mult peste cincizeci de grade, bănuia Jayne, și atât de uscat încât nu putea să adune nici măcar atâta umezeală cât să scuipe.

Brusc Mahomed țâșni drept în picioare.

— Trebuie să ne găsim adăpost!

— De ce băiete? întrbă Andrew, alarmat instantaneu.

— Oare căpitanul n-a auzit avertismentul?

Andrew încuiință din cap.

— Suna ca un tunet.

Mahomed se ridică.

— Priviți, spre est!

Toți făcură cum li se spusese. O lumină galbenă macabră plutea pe deasupra orizontului, făcând cerul ca de ceară să-și dilueze culoarea într-un gri palid.

În ciuda căldurii, Jayne începu să tremure. Se dădu înapoi spre cort în căutarea unui sprijin și în locul pe care-l atinsese țâșnără scântei ce-i arseră degetele. Un fior de spaimă o străbătu de-a lungul șirei spinării și, cu un țipăt slab, privi spre Andrew în căutarea unei încurajări.

— Eşti pe cale de-a trăi o experienţă nouă, fetiţo, spuse el.

Glasul lui avea un ton rău-prevestitor, aşa că ea-şi îndreptă atenţia spre restul caravanei. Se zăreau mişcări multe şi grăbite şi se auzeau ţipete nervoase, toată lumea ancora proviziile şi corturile. Cămilele zbierau şi măgarii se porniră să le răspundă cu răgete. Departe de animalele de povară şi de *meharî*, caii nechezau nervoşi.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. O rafală brutală de vânt venită din senin îi smulse cuvintele de pe buze. Îşi strânse *burracan*-ul bătut de vând cât mai aproape de corp.

— Furtună de nisip. Andrew se întoarse spre Boxer. Vezi dacă sunt bine legaţi caii.

— Da, căp'tane, răspunse Boxer, dar ochii îi rămaseră întorşi spre tabăra femeilor.

— Imediat!

Boxer se grăbi să execute ordinul, iar Mahomed plecă să vadă de celelalte animale.

— Eu ce pot să fac? întrebă Jayne, a cărei inimă bătea deja în gâtlej.

Andrew o studie — poziţie mândră, părul răvăşit sălbatic de furtună şi, totodată, aprehensiunea din ochii ei. Fusese curajoasă peste aşteptări în tot ce i se întâmplase de când se cunoscuseră; spera ca acest curaj să dureze până-n clipa de pe urmă.

— Ajută-mă să cobor cortul înainte să se dezlege şi să fie luat de vânt. O să avem nevoie de el ca să ne acoperim.

În timp ce vântul fierbinte se învârteja în jurul lor, ea-l ajuta să scoată ţăruşii. Mici particule de nisip îi înţepau obrajii şi mâinile; aerul deveni dens din cauza nisipului, orbindu-i, muşcându-i, tăindu-i. *Sirocco* biciui vârful dunei de care-şi proptiseră cortul şi în jurul ei tot deşertul păru să fiarbă.

Imaginile se topeau într-o înspăimântătoare asemănare, sub vârtejul de nisip şi pietricele ridicate în calea furtunii. Ea nu mai putea să vadă, să respire şi, în timp ce-şi închidea ochii strâns, se simţi alunecând pe panta isteriei. Totul se petecea atât de rapid... atât de rapid!

Braţele lui Andrew o încercuiră, trăgând-o în jos spre o scobitură în pământ, apoi el puse peste amândoi cortul din piele

de capră. Respirând superficial în spațiul închis, ea se lipi de el și ascultă mugetul furtunii, o furie dezlănțuită de diavoli care voiau să-i ia pe toți.

Dar prezența lui Andrew o ușura. Dacă acestea urmau să fie ultimele ei clipe de viață, cel puțin le va petrece alături de bărbatul pe care-l iubește.

Coșmarul dură o veșnicie, dar când, în cele din urmă, zgomotul se domoli, Andrew jură că durase mai puțin decât o oră, cât se așteptase el. Nu cu mult mai puțin, recunoscu, dar mai puțin.

Încetișor dădu deoparte cortul de deasupra lor, îndepărtând straturile acumulate de nisip. Ținându-l de mână, Jayne ieși într-o lume nouă.

Furtuna se liniștise la fel de iute cum începuse, dar în urma ei rămăsese un peisaj schimbat, dunele fuseseră remodelate și văile umplute, priveliștea familiară a beduinilor și animalelor lor fusese estompată de mormane de nisip înalte cât cămilele. Mahomed constată cu bucurie că:

— Domnișoara Jayne n-a pățit nimic.

Se întoarse și privi în jos la băiat, pe obrazul căruia nisipul se așezase ca pudra, prăfuindu-i într-o culoare galben-alburie și părul întunecat la culoare.

Reuși să zâmbească.

— Și eu, la fel, sunt bucuroasă că Mahomed a supraviețuit.

El dădu din umeri și un zâmbet îi lumină fața negricioasă.

— Vă rog să înțelegeți, domnișoară Jayne, un copil al străzii nu poate păți nimic rău așa ușor.

Hajdi se ivi să anunțe că în cel mai scurt timp posibil trebuie formată iar caravana și că trebuie să pornească la drum pentru a profita, cât mai putea, de lumina zilei.

Jayne oftă. Puterea subită a vântului și modificarea aspectului deșertului păreau evenimente copleșitoare, spaime capabile să-i înghețe sufletul, dar pentru arabi erau un lucru obișnuit.

De câte ori putu, îi ajută pe ceilalți să-și dezgroape avutul din nisip, ușurată să vadă că Andrew recuperase mica boccea ce conținea rochia verde și aurul. Dar ușurarea nu-i era întreagă și, în ciuda atitudinii tuturor celorlalți, nu putea să-și recapete liniștea de care se bucurase înaintea furtunii.

După accident totul păruse perfect,, cu excepţia timpului nestatornic şi a terenului accidentat. Şi care furtună de nisip nu reprezenta o extensie exagerată a primelor două? Dar Jayne nu se putea împiedica să vadă lucrurile altfel. Ea lua totul drept o povestire... un avertisment că o aşteaptă noi greutăţi. Fără să ştie de ce, lega asta de prăbuşirea ei de pe stâncă. O legătură ilogică, ştia, dar nu putea să se elibereze de sentimentul că o aşteaptă necazuri şi mai mari.

Kismet. Soartă. Nu întotdeauna se dovedea bună.

O, se ruga să nu aibă dreptate! Era doar plină de nisip, îi era cald, era obosită — asta era tot şi-şi păstră mâhnirea pentru sine.

Mai trecu o oră până ce caravana fu iar gata să pornească la drum, şi, în timp ce bărbaţii se rugau cerând binecuvântarea Profetului, o apucară pe jos pe o cale sinuoasă, în căutarea apei.

Presimţirile întunecate, deşi neîmpărtăşite, ale lui Jayne fură întărite nemăsurat de mult după două ore de mers. Priveliştea părea destul de obişnuită de la distanţă — o boccea aruncată în nisip, alături de drumul pe care-i indruma Hajdi. Boxer insistă s-o cerceteze.

— E un cadavru, căp'tane Mac, strigă el. Vino să vezi!

Atât Jayne cât şi Mahomed se grăbiră pe urmele lui Andrew, străduindu-se să ţină pasul cu el. Când ea reuşi să-l ajungă din urmă, Andrew privea cadavrul unui bărbat în halat alb, ghemuit cu faţa in jos, jumătate acoperit de nisipul de la piciorul unei dune.

Îngenunche ca să întoarcă corpul. Ochii mici şi negri ai arabului priveau cerul fără să-l vadă şi o cicatrice dantelată se zărea pe obrazul lui înţepenit de moarte.

— Oh, strigă Jayne din spatele lui.

Andrew se ridică şi o privi.

— Îl recunoşti?

Uluită, Jayne reuşi doar să dea afirmativ din cap.

Mahomed stătea lângă ea nemişcat ca o stâncă, iar Boxer clătina din cap.

— E cel care te-a atacat la Tripoli, nu-i aşa? întrebă Andrew. Nu fii surprinsă. Ştiam de mai multă vreme.

Ea încuviinţă din nou din cap.

— Trebuie să fie ticălosul care a împins... concluzia lui Boxer fu cenzurată de o privire dură a căpitanului.

Jayne îi privi rând pe rând pe cei doi bărbaţi şi într-o clipă de iluminare află adevărul. Închizând ochii, se revăzu deodată din nou în vârful acelui deal calcaros, privind spre apa şi copacii de jos, întorcându-se prea târziu pentru a evita impactul mâinilor aspre. Simţi încă o dată cum se despică pământul sub picioarele ei, retrăi teroarea zborului prin aer, senzaţia că roca dură urcă în întâmpinarea corpului ei neajutorat care se rostogoleşte, iar şi iar, într-un vid lipsit de lumină.

Albă la faţă, se întoarse spre Andrew.

— N-a fost un accident.

— Jayne...

El încercă s-o reţină, dar ea-l dădu deoparte cu un gest.

— Şi tu ştiai!

Se uită de la Andrew la Boxer, la Mahomed şi iar la Andrew.

— Voi toţi aţi ştiut!

— Nu părea important să-ţi spunem din moment ce el fugise. Andrew mişcă corpul neînsufleţit cu piciorul. Cel puţin un timp! Dacă asta te consolează, s-a făcut dreptate.

Închizând ochii, ea înghiţi adânc şi se luptă să-şi ţină firea.

— Ce se-ntâmplă? şopti. De ce eu?

Andrew se simţi neputincios în faţa spaimei ei. I-ar fi plăcut să-l mai poată lua din nou la pumni pe fiul de căţea, de data aceasta ar fi făcut o treabă mai meticuloasă. Când o văzu că-şi acoperă faţa cu mâinile, o luă în braţe.

— Mă duc să-i spun lui Hadji ce-am găsit, spuse Boxer, iar Andrew încuviinţă. Pe deasupra capului plecat al lui Jayne îl văzu pe Mahomed holbându-se la cadavru, zări o lucire de groază trecându-i pe faţă. O lucire pe care Andrew n-o înţelese.

Ceva nu era în regulă. Băiatul părea să ţină la Jayne, în felul în care ţinea multă lume, dorind s-o protejeze, să călărească alături de ea, să discute cu ea multe şi mărunte. Dar povestea lui nesăbuită despre un sclav alb dintr-un oraş din deşert era cauza plecării ei în această călătorie lipsită de rezultate. Şi în ochii lui sclipea teroarea.

Andrew ar fi vrut să-i pună câteva întrebări dure, dar nu cât timp se afla Jayne în apropiere. Va trebui să-l urmărească, căutând în acelaşi timp să n-o scape nici pe ea din ochi. Speranţele lui de a o-ntoarce din cale fuseseră abandonate de mult. Era o femeie încăpăţânată şi în acelaşi timp fragilă, chiar dacă ea n-ar fi recunoscut nici una din aceste trăsături.

Îi mângâie mâna. Când devenise oare protectorul ei? Nu ştia, dar simţea un imbold atât de puternic de a veghea asupra ei încât îl înţepa inima.

Dacă măcar l-ar fi ucis pe atacatorul ei atunci când avusese ocazia s-o facă! Cel puţin o făcuse furtuna în locul lui. Va fi deci suficient că o însoţeşte prin nisipurile pârjolite. Andrew, un om al mării ale cărui experienţe din tinereţe legate de deşert îl determinaseră să jure că nu se va mai îndepărta niciodată de ocean.

Fetişcana îl întorsese pe dos şi-l făcea să-i şi placă, cu excepţia momentelor când îi producea o spaimă de moarte.

Jayne se desprinse din îmbrăţişarea lui şi-şi ridică bărbia spre el.

— Ar fi trebuit să-mi spui adevărul, zise. Nu sunt un copil!

Îşi mută privirea de la el spre sud-vest.

—: Şi nici nu renunţ. O să ajung la Ziza, Andrew, şi o să descopăr de ce şi cine nu doreşte să ajung acolo. De multe lucruri nu sunt sigură în viaţa mea, dar de ăsta da. E nevoie de ceva mai mult decât o îmbrânceală pentru a mă abate din cale.

CAPITOLUL XXVI

Numele lui era Muhtar. Hajdi îşi frânse mâinile şi se uită trist la Andrew. Sau cel puţin aşa spunea el!

Cei doi bărbaţi merseseră pe jos până la punctul cel mai din faţă al caravanei. În spatele lor, mult prea departe pentru a-i auzi, mergea Jayne alături de Boxer şi Mahomed, iar mai departe în spate se mişca impozanta siluetă în halat a

negustorului Omar Bukush, înconjurat de oamenii pe care-i luase să-l slujească. Beduinii veneau în urmă, cu animalele şi proviziile.

La o milă în spate ultimei cămile din şir zăcea cadavrul presupusului asasin, înfăşurat într-o pătură şi îngropat în nisip. Pătura şi îngropăciunea fuseseră acceptate la insistenţele lui Jayne. Andrew l-ar fi lăsat să putrezească sub cerul liber.

— Ce ştii despre el? întrebă.

Călăuza dădu încet din cap.

— Foarte puţin. Bunul căpitan trebuie să-l ierte pe Hajdi. Muhtar a venit la mine cu recomandări şi eu am fost de acord să muncească pentru a-şi plăti traversarea deşertului.

— Cine l-a recomandat?

Hajdi ezită.

— Viaţa domnişoarei Worthington a fost pusă în pericol, Hajdi. Nu vreau să se mai întâmple aşa ceva.

— Negustorul Bakush.

— Bakush, da?

Andrew privi peste umăr. Ca şi cum ar fi strigat-o pe nume, Jayne îşi luă privirea de la Boxer şi şi-o încrucişă cu a lui. Halatul negru flutura în jurul ei, disimulând rotirea siluetei înalte şi graţioase, iar acoperitoarea de cap nu mai lăsa vederii decât o sugestie din mândra ridicare a bărbiei. Dar flacăra din ochii ei îi spunea că n-a uitat — şi n-a iertat — felul în care o păcălise.

Fie! De-ar fi s-o ia de la capăt, la fel ar proceda.

Andrew îşi aminti cum arătase ea cu bijuteriile de aramă, cum sclipea metalul lustruit pe pielea ei negricioasă, cum erau sânii ridicaţi şi provocatori, cu sfârcurile închise la culoare, atunci când i se oferise. Dorul de ea îi încinse sângele în vene.

Şi, în afară de asta, simţi nevoia de a o călăuzi departe de rele, în ciuda mâniei ei.

Pe mare el era stăpân. În imensitatea deşertului de nisip era cuprins de o sufocantă neputinţă. Nu-i păsa de sentimentul ăsta nici un pic.

Avea doar un lucru de făcut. Scuzându-se, rămase în urma lui Hajdi, micşorând pasul până ajunse alături de Jayne. Ea-l privi curioasă.

— Te simţi bine? o întrebă.

— Desigur, răspunse ea scurt.

— Era doar o întrebare. M-am resemnat cu gândul că vei continua călătoria.

— Te-ai resemnat? întrebă ea, deloc îmblânzită. Ar fi trebuit să realizezi încă de la Derna cum vor evolua lucrurile.

Boxer privi in lături, stânjenit, iar Mahomed încetini pasul până rămase cu câţiva metri în urmă.

— Nu m-am oprit să mă cert cu tine, spuse Andrew. Şi nu m-am convins că ar fi trebuit să-ţi spun adevărul despre căzătură. N-ar fi fost de nici un folos şi e foarte probabil că tu ai fi reuşit să-ţi aminteşti incidentul singură.

— Mi-ar fi dovedit că mă crezi dotată cu destulă minte şi putere pentru a judeca de una singură situaţia. La urma urmei, eu eram cea mai implicată.

Andrew renunţă. Se uită dincolo de ea, la Boxer, a cărui faţă tânără era intenţionat îndreptată spre spatele in halat al lui Hajdi, care se mişca cu câţiva metri mai în faţă, ca şi cum ar fi sperat să poată reconstitui desenul atunci când avea să se întoarcă pe vas.

— Îţi las fata in grijă, amice. Se pare că manierele tale sun mai plăcute.

Fără să se mai uite la Jayne, păşi spre mijlocul caravanei... spre Omar Bakush, care mergea în mijlocul unui grup de doisprezece servitori, toţi bărbaţi. La un semn făcut de mâna lui Bakush, bărbaţii rămaseră în urmă şi Andrew îşi modifică pasul lung pentru a se potrivi cu al arabului, mergând alături de el.

Nu pierdu timpul cu ocolişuri.

— Cât de bine-l cunoşteaţi pe mort, pe Muhtar?

Bakush privi fix inainte, ochii negri nu clipiră, uşorul zâmbet de pe faţa lui nu se şterse.

— Eu am mult curiozitate să ştii de ce tu întrebi acest lucru.

— A fost angajat la recomandarea dumitale.

Mânia sclipi in ochii lui Bakush, apoi se stinse.

— De ce tu ştii asta?

— E secret?

Arabul dădu din umeri.

— Bakush e un om fără secrete. Un om al adevărului.

Andrew nu era chiar aşa de convins.

— Deci ce-i cu recomandarea? întrebă.
— Asta a fost demult.
— Un pic peste o săptămână.
— Multă confuzie când Hajdi făcut caravana.
— Muhtar lucra pentru dumneata?
Ochii lui se măriră, alarmaţi.
— Nu.
— Atunci de unde ai ştiut să-l recomanzi?
Asta Bakush nu-şi aminteşte. Unul dintre servitori faci rugăminte pentru cuvânt bun. Rog nu întrebi nume. Bakush nu-şi aminteşte.
— Ca om de afaceri renumit ce te afli, Omar, sunt cam multe de care nu reuşeşti să-ţi aminteşti.
Negustorul se opri subit, atât de repede încât anturajul său, care-i călca pe urme, trebui s-o ia pe-alături pentru a evita coliziunea.
Se uită în sus la Andrew.
— Bakush regretă ce s-a întâmplat curajoasei domnişoare Worthington. Niciodată n-a vrut faci ei rău.
Andrew îl crezu. Dar credea totodată că sunt multe lucruri de care omul le trece sub tăcere. Bakush se temea de ceva. O citise în adâncul ochilor lui de câteva ori în timpul scurtei lor conversaţii şi o simţise în glasul lui.
Se uită către Jayne, care, în ciuda căldurii, mergea cu fruntea sus, cu *barracan-ul* târându-se pe nisip în urma ei. Putea să simtă tensiunea dinăuntrul ei, ca o coardă prea intinsă gata să se rupă. Ce naiba stârnise ea? Şi ce alte nenorociri ii mai aşteptau la Zîza?
Mai târziu, în noaptea aceea, pe când stăteau singuri lângă focul gata să se stingă din faţa cortului lui, după ce mâncaseră cuşcuş şi caravana se liniştise pentru noapte, el încercă s-o pună în gardă în legătură cu toate posibilele urmări.
Jayne ştiu ce vrea să-i spună înainte ca el să fi rostit un cuvânt.
— Am făcut faţă la toate până acum. Putem continua s-o facem.
— Tot ce-ţi cer e să ai grijă.
Jayne ar fi putut să-i răspundă că, dacă ar fi avut grijă, ar fi rămas în Virginia... sau s-ar fi întors la Tanger... sau ar fi ascultat de paşă când o sfătuise să plece.

Dacă ar fi fost grijulie, nu şi-ar fi îngăduit niciodată să se indrăgostească. Şi mai mult ca sigur n-ar fi primit niciodată în patul ei un căpitan de vas scoţian.

Nu, nu avea nevoie de grijă. Mai ales nu în noaptea asta.

— E târziu, Andrew, spuse ea ridicându-se şi privindu-l pe deasupra jarului sclipitor. Du-mă în pat.

Înăuntru, în cort, mâinile ei cuprinse de frenezie îi smulseră hainele. Nu dorea de la el nici sfaturi, nici grijă. Îl voia în ea, să-i alunge îngrijorarea din minte, s-o facă să uite de orice în afară de unirea trupurilor lor şi de tot ce însemna aceasta pentru ea.

În clipa când mâinile ei îl atinseră, Andrew uită toate mustrările pe care se pregătise să i le facă. Era nesătulă,buzele ei se năpustiseră asupra lui, mâinile ei mângâiau şi explorau, trupul ei gol se freca de el până când şi el ajunse să-i împărtăşească frenezia. Se grăbi s-o pătrundă, simţind-o cum se strânge în jurul lui, cum şoldurile ei vibrează lovindu-se de el într-un ritm ameţitor, până când trupurile le explodară unul în altul şi se treziră strânşi într-o îmbrăţişare puternică şi tăcută.

Treptat, respiraţia neregulată li se încetini şi se egaliză. Ea se mişcă până când reuşi să se cuibărească pe abdomenul lui şi genunchii lui se indoiră în spatele ei. Andrew îşi odihni un braţ pe talia ei şi-şi îngropă capul în buclele umede ce i se lipeau de gât. Abia mai putea percepe mirosul de gardenii — doar tei, omniprezent, de nisip la care se adăuga unul dulceag al dorinţei lor împărtăşite.

— Jayne...

— Te rog, şopti ea, nu vorbi. Nu în noaptea asta!

— Doar nu vrei să spui că eşti bolnavă! Am dovezi că te bucuri de o sănătate perfectă!

Ce cuvinte drăguţe, ce tachinării, gândi Jayne. Ar fi trebuit să se bucure de ele. Dar drăgălăşenia o va face să creadă... o va face să-şi amintească şi să-şi pună întrebări în legătură cu prea multe lucruri... ce se va întâmpla mâine şi în ziua următoare şi mai departe. În procesul de gândire ea va emite doar întrebări şi speculaţii şi-şi va aminti de ochii goi privind în sus şi de faţa brăzdată de cicatrice a mortului pe care-l lăsaseră în urma lor.

Andrew nu înţelese de ce insistase ea să fie îngropat. Dar nu putea păstra despre atacatorul ei o ultimă imagine a ochilor goi şi a feţei pocite. Dacă ar fi acceptat aşa ceva, nu şi l-ar mai fi putut şterge niciodată din memorie.

— Jayne...

Of, căpitanul e un bărbat încăpăţânat! Dar şi ea e o femeie încăpăţânată şi în noaptea aceasta are nevoie de multă grijă din partea lui.

Îi luă mâna şi o împinse în jos pe propriul abdomen până ce ajunse la petecul umbrit dintre picioare.

— Fă-o din nou, Andrew, spuse neîncercând să-şi ascundă disperarea din glas! Te rog!

Din nou, din nou. Fă-mă să uit în noaptea asta de tot în afară de mine şi de tine. Te iubesc. Te voi iubi totdeauna.

Următoarele patru zile trecură încet, chinuitor, dar nopţile fugeau prea repede... iubirea trecea prea repede... patima se amesteca cu frenezia şi, pentru prima dată în viaţa lui, Anrew se trezi că doreşte să mai domolească o femeie. Se împărtăşeau din multe plăceri noaptea şi gustau extazul, dar el vedea că fără mulţumire şi fără bucurie.

Şi Jayne împărtăşea această constatare, dar ea era prea devorată de dorinţă.

În seara celei de-a cincea zile aşezară tabăra aproape de aşezarea sofisticată Ziza. Beduinii sărbătoriră momentul cu mâncare şi cântece — exact aşa cum îi auzise cu atâta timp în urmă de pe acoperişul din marginea oraşului Tripoli. Era în noaptea când il întâlnise pe Mohamed şi el îi spusese povestea aceea ciudată. Jayne dorea să le împărtăşească veselia, dar sufletul ei nu era deloc uşor ca al lor.

Realiza două adevăruri zguduitoare. Ca şi cum certitudinea ei s-ar fi topit în arşiţa deşertului, se temea de ceea ce va afla a doua zi. Dacă Josh nu se afla înăuntrul acestor ziduri, ea nu ştia ce avea să facă. Şi realiza că timpul petrecut cu Andrew se apropie de sfârşit; el trebuia s-o ştie la fel de bine.

După o noapte petrecută în braţele lui, se scuză să îmbrace *barracan-ul* din nou şi să facă faţă provocărilor ce-o aşteptau.

Hajdi îi conduse pe toţi, cu excepţia beduinilor şi a animalelor, înăuntru pe poartă. Ea fu surprinsă să descopere un oraş fără gunoaie pe stradă şi fără copii nenorociţi, cu clădiri văruite şi acoperişuri din ţiglă bine întreţinute. Erau chiar şi pete de verdeaţă, curmali şi măslini răspândiţi ici-colo. Hajdi le explică cum izvorul subteran furnizează apă şi dă viaţă aşezării.

Aşa ar trebui să arate un oraş din deşert, îşi spuse ea. Luând priveliştile ce se succedau drept un semn bun, simţi că speranţa renaşte din nou în ea.

În timp ce o mulţime de curioşi se grămădeau de-a lungul drumului pe care-l aleseseră, Andrew continua să înainteze primul, apoi se întoarse anunţând că în Ziza conducătorul era un bărbat numit Sidi Ali.

— În aparenţă iubit, din câte am putut eu să aflu. Privi la strada ce se deschidea în faţa lui. E uşor să-ţi dai seama de ce. Are grijă de supuşii lui.

— Aş vrea să-l văd, spuse Jayne.

— M-am gândit eu că o să vrei.

Mutându-şi bocceaua sub braţ, ea se întoarse spre Hajdi.

— Se poate aranja o întrevedere?

— Mă ocup eu, spuse Andrew. Între timp, am descoperit o cameră ferită de căldură unde ai să poţi aştepta.

Jayne se uită în jur după Mahomed, dar acesta nu se zărea nicăieri. Se obişnuise să se ţină departe de ea în ultimile zile, aşa că nu fu surprinsă.

Se uită la Boxer.

— Aşa te ateptai să fie?

Tânărul marinar dădu din umeri.

— Speram să fie nişte dansatoare. În schimb, abia de văd şi altceva în afară de ochi iscoditori. Nu-i prea mult pentru un bărbat care a traversat deşertul, nu-i aşa?

— Ce s-a întâmplat cu tânăra beduină? Nu te-am mai văzut cu ea în ultimul timp.

O expresie clară de încurcătură se întipări pe chipul tânărului.

— Nu-mi spune dacă nu vrei, zise Jayne.

— Nu-i nimic de care să mă ruşinez, răspunse el iute. Dacă la asta vă gândeaţi. S-a oferit să mă spele pe cap când se spăla ea.

Jayne îl privi nedumerită.

— Ai dreptate. Nu-i nimic de care să te ruşinezi.

— Pe barba porcului, voia să folosească urină de cămilă! Vă rog să mă scuzaţi pentru vorbă. Să nu mă înţelegeţi greşit! Are tot dreptul să respecte obiceiurile poporului ei. Dar nu mă gândisem la aşa ceva când şi-a pus pentru prima dată mâinile pe mine!

— Sunt sigur că domnişoara Worthington înţelege ce delicată e situaţia, spuse Andrew.

— O, a fost delicată, aşa-i! A trebuit să-i spun că eu sunt un om care colindă lumea. Că nu poţi fi legat într-un loc. M-a înţeles.

Jayne simţea foarte bine că fata îl înţelesese, în ciuda barierei lingvistice. Îşi încrucişă privirea cu a lui Andrew.

E aşa cum am prezis eu, fetiţo.

Putea descifra clar acest mesaj. Ea avea un răspuns — că Boxer pur şi simplu nu găsise încă fata potrivită, dar era prea complicat şi prea personal pentru a-l transmite într-o singură privire.

Andrew o conduse la camera închiriată — o cămăruţă curată deasupra unei cafenele — şi ea îşi aminti foarte bine de acel loc din Derna unde făcuseră dragoste pentru prima dată.. Dar nu stătu să se gândească mult la asta. Singură, profită de vasul cu apă pe care el îl comandase, se dezbrăcă şi se scăldă din cap până în picioare, frecându-şi şi periindu-şi părul până luci, se îmbrăcă în rochia şi pantofii din Amer a pe care le purtase cu ea tot drumul de-a curmezişul deşertului.

Juponul şi fusta se lipeau de ea şi se trezi că simte lipsa pantalonilor largi şi a halatului ce le purtase atâtea zile.

În timp ce-şi închieia duzina de nasturi de la rochie, îi mulţumi în gând lui Andrew pentru apa de spălat. Urina de cămilă ar fi fost într-adevăr un înlocuitor nepotrivit. Totul era atât de altfel aici! Erau atâtea lucruri la care se putea adapta, dar multe pe care nu le-ar fi acceptat în ruptul capului. Cum se descurcase Josh? Treisprezece ani inseamnă mult şi poate mulţi dintre aceşti ani fuseseră petrecuţi în sclavie.

Legându-şi părul in cocul de mult abandonat, se privi în oglinda cu ramă de alamă de pe perete. Era pentru prima dată

când se privea de când plecase de la Derna, iar imaginea fu un şoc.

Pielea ei căpătase o nuanţă arămie, obrajii erau roz iar ochii păreau mai adânci, de un negru mai intens decât îşi amintea ea. Totodată, buzele ei păreau mai pline, mai senzuale, dându-i aspectul unei femei care a învăţat arta iubiri şi amestecatele binecuvântări ale dragostei.

Din oglindă o privea o faţă mai înţeleaptă şi mai bătrână — şi poate şi mai tristă. Deşi asta putea fi o simplă închipuire şi temere a ei.

Verdele rochiei îi scotea în evidenţă culoarea frumoasă a pielii, iar mişcarea decolteului lăsa să se vadă uşoara ridicare a sânilor.

Nu, pe dinafară nu se schimbase mult — cu excepţia privirii mai triste.

Un gând vesel o izbi. Millicent va fi cu adevărat furioasă când va vedea culoarea pielii fiicei ei mai tinere.

Întorcându-se la auzul unei bătăi în uşă, deschise şi-l văzu pe Andrew aşteptând-o îmbrăcat în cămaşă de pânză albă cu mâneci lungi şi în pantaloni strâmţi, cu care ea se obişnuise pe bordul navei *Trossachs*. Găsi această privelişte reconfortantă.

Andrew se uită un timp la ea. Cum de crezuse vreodată că nu e frumoasă?

Tensiunea muşchilor din jurul gurii ei dovedea că este nervoasă.

— Poţi să te răzgândeşti dacă vrei, spuse el. Nu există nici un suflet de om care să te condamne pentru asta.

Jayne se uită la el cu regret. Nu făcuse nici un secret din îndoiala lui, dar faptul că o exprima într-un asemenea moment o îndurera.

— Josh e aici. ☺ ştiu.

— Şi ce dacă este? Nu te-ai gândit deloc ce fel de om ar fi?

— Ar fi o extensie a băiatului pe care-l ţin eu minte.

— Viaţa schimbă omul, fetiţo!

Şi femeia, se gândi ea.

— Eşti un cinic, Andrew! Eu trebuie să cred.

Exasperarea izvora din el. Oare ea nu ştia că el încearcă s-o scape de o dezamăgire zdrobitoare? Blestema nevoia ei de a avea familie. Era un miraj, la fel de sigur ca şi falsele iazuri din deşert, care promiteau viaţa şi nu ofereau nimic.

Andrew se îmbătoşă. Cam atît despre fetişcana pe care n-o cunoştea, pe primul loc trecând nevoia lui vitală.

— Nu te voi ţine departe de palat, spuse el înclinându-se uşor şi întinzându-şi braţul ca o invitaţie. Sidi Ali te aşteaptă.

Ea-i luă mâna, acceptându-i oferta oficială de ajutor.

— Atunci, căpitane MacGregor, să nu-l lăsăm cu nici un chip să se impacienteze!

El se uită la ea de sus şi până jos.

— Pe drum vei atrage o mulţime după tine.

— *Noi* vom atrage o mulţime, spuse ea încercând să schiţeze un zâmbet şters, dorind ca între ei totul să fie în regulă, ştiind că nu este.

Palatul conducătorului oraşului — sau cel puţin aşa susţinea Andrew că se traduce titlul său — se afla la douăsprezece clădiri distanţă, pe nişte străzi care coborau dealul îmbârligându-se, şi ea era mai încântată ca oricând de cele ce vedea. Într-adevăr, atrăgea după ea o mulţime de oameni, dar toţi păreau prietenoşi. Nicăieri nu zări pe cineva care ar fi dorit s-o împingă în faţa unui cal.

Locuinţa lui Ali era înconjurată de un zid, dar poarta era deschisă şi curtea imediat următoare era primitoare şi simplă: boschete şi flori în jurul unui mic iaz şi un servitor zâmbăreţ care aştepta în arcada porţii.

Îşi aminti de aşteptarea ei în faţa casei şeicului Zamir Hammoda. Cât de diferită era această aşteptare şi cât de plăcută! Îşi luă inima în dinţi şi păşi înăuntru, urmată de Andrew. Servitorul o conduse pe mai multe alei; auzi în jur vorbe şi râsete şi simţi cum în ea începe să crească un fior de emoţie.

În cele din urmă se opriră în faţa unei uşi sculptate. Servitorul ciocni o dată, deschise uşa, apoi se dădu deoparte.

Ea se uită la Andrew. Şi dacă el ar avea dreptate? Şi dacă i s-ar spune că nicăieri în jurul oraşului Ziza nu există un sclav ale cărui semnalmente să corespundă celor ale lui Josh? Că bătuse o cale atât de lungă şi de grea degeaba... că fusese o proastă să

nutrească speranţe? El va auzi îngrozitoarea sentinţă iar ea va trebui să-i facă faţă cu curaj, deşi va fi pedepsită prin înfrângere.

— Aş vrea să-l văd pe Sidi Ali singură, spuse ea.

Andrew o privi o clipă.

— Desigur, spuse el sec şi se dădu înapoi. Nu-i loc pentru cinici aici.

Fără să prea ştie cum să-i răspundă, ea intră în cameră şi uşa se închise în urma ei. Andrew plecase; conducătorul din Ziza o aştepta. Stătea la un capăt al camerei pe un podium aproape la fel de înalt ca al paşei Karamanli. Scaunul avea un spătar înalt şi aurit, braţele sculptate imitau capetele de elefanţi, corpurile întinse formând picioarele din faţă.

Conducătorul însă era mult mai puţin măreţ. Purta halatul alb simplu al poporului lui şi nu avea centură de diamante la mijloc, nici inele cu giuvaeruri pe degete. Era mai zvelt decât ceilalţi arabi puternici pe care-i întâlnise, părul negru era frumos pieptănat şi tăiat la nivelul umărului, pielea era arămie, nu mult diferită de a ei.

Când ajunse la vreo doi metri distanţă de podium se opri, aşa de tensionată încât nu putea să se uite în ochii lui Sidi Ali. În schimb se uita la picioarele lui încălţate în sandale, care abia se zăreau de sub tivul halatului.

— Vorbeşte, zise el în engleză.

Jayne deschise gura, dar nu ieşi nici un cuvânt.

— Nu-i nimeni aici care să-ţi facă rău.

Vocea lui avea un timbru liniştitor şi ea credea ceea ce-i spusese. Dar nu se aşteptase la un rău fizic, în ciuda experienţelor ei recente. Altele erau temerile ei.

Inspiră adânc şi încercă din nou. De data aceasta cuvintele ţâşniră... despre fratele ei care plecase pe mare, despre dezastrul care afectase nava lui în portul Tripoli, despre dispariţia lui.

— De ce-l cauţi aici? întrebă Ali.

— Datorită unei legende... unui mit. Lacrimile îi voalau privirea. Se simţi ciudat de absurdă, dar nu se putea opri acum şi-i spuse povestea pe care o auzise în Tripoli, o poveste a oamenilor de pe stradă.

— Acum îmi dau seama că toate pot să pară rătăcirile unei femei isterice, spuse ea ţinndu-şi privirea în jos. Dar am călătorit aşa departe pentru a-l găsi, n-am ştiut ce altceva să fac decât să cercetez! Multă vreme în urmă, Josh şi cu mine ne-am jurat să fim fiecare protectorul celuilalt şi a fost un jurământ pe care trebuia să-l ţin.

În cele din urmă tăcu. Vorbise prea mult... răpise prea mult din timpul conducătorului şi el fusese răbdător, încurajator.

Încercă să-l facă să înţeleagă cum se simte.

— Taci, spuse el.

Ea se uită la el surprinsă şi descoperi un zâmbet care-i înfrumuseţa faţa.

Ceva în el... inima începu să-i bată.

— Bun venit, în sfârşit, Jayne Catherine Worthington. Pentru o fată care nu putea să sară din hambar, ai bătut cale lungă. Nu pot să-ţi spun porecla veche, nu-i aşa? La urma urmei, nu eşti chiar netrebnică.

El coborî de pe podium la timp pentru a o prinde, tocmai când se prăbuşea leşinată.

CAPITOLUL XXVII

Jayne l-ar fi putut sorbi pe Josh din ochi un deceniu întreg.

Erau aşezaţi pe un divan într-un alcov mic, faianţat, despărţit de camera mare în care el o primise. Ea-i atingea braţul pentru a mia oară, din dorinţa de a se asigura că nu visează... că Josh trăieşte şi e sănătos şi e atât de aproape încât poate fi atins.

Îşi revenise din leşinul caraghios sub asaltul îmbrăţişărilor şi sărutărilor, după care urmaseră nenumărate întrebări despre America... despre Millicent şi Marybeth... dar şi mai multe despre cum reuşise ea să-l găsească.

La toate răspunsese repede. Acum era rândul ei. După izbucnirea inițială de euforie fusese cuprinsă de o durere ce nu se putea alina. Numai Josh putea calma neliniștea din inima ei.

— Toate scrisorile pe care ți le-am trimis, începu ea netezindu-și fusta rochiei verzi, apoi înălțându-și ochii spre ai lui. De ce nu mi-ai răspuns niciodată la ele?

— Nu le-am primit niciodată.

Se uită la el neîncrezătoare.

— Dar nu mi-au venit niciodată înapoi!

Josh nu se rupsese cu totul de lucrurile pe care și le amintea din copilărie, așa că putu percepe durerea din glasul surorii sale. Ea părea atât de fericită că-l vede și în același timp nedumerită, era atât de aidoma femeii mândre și plăcute care știuse el că avea să devină! Nu era o frumusețe clasică și cu toate acestea era plăcută, cu ochii ei negri și frumoși, cu buzele pline și cu înclinarea mândră a bărbiei.

Îi luă mâna într-a lui.

— Te rog să înțelegi, surioară, că în țara asta puțini sunt cei care știu să citească sau să scrie. Și nimeni nu mă cunoaște sub numele de Joshua Worthington. De treisprezece ani eu sunt Sidi Ali. Nu e de mirare că scrisorile tale s-au pierdut.

— Și tu n-ai încercat niciodată să iei legătura cu mine?

O mângâie pe obraz.

Arăți exact cum arătai atunci când ți-am spus că pornesc pe mare.

Bărbia lui Jayne se mai ridică un pic.

Cum adică?

Puțin cam acuzatoare, puțin tristă.

— N-am fost doar puțin tristă, Joshua Worthington. Am fost deznădăjduită. M-ai lăsat pe mine cu Millicent și Marybeth, iar tu ai plecat în lume în căutarea aventurilor mărețe.

— Nu prea erai tu potrivită pentru aventuri, Netrebnico!

— Nu-mi mai spune așa! N-aș fi fost aici dacă n-aș fi purtat în suflet un grăunte de dor, de aventură.

— Ai dreptate în ambele privințe. Dar eu ți-am scris, chiar foarte mult la început, însă n-am știut niciodată cu siguranță ce s-a întâmplat cu scrisorile... iar după un timp... păi, să zicem că

am renunţat. Viaţa mea era aici şi, deşi-mi ziceam în fiecare zi că trebuie să ne scriem, ziua potrivită părea să nu mai vină deloc.

Josh îşi trecu mâna prin păr şi Jayne îşi aminti de felul cum o făcea pe când era doar un băieţandru. Atât de multe rămăseseră la el neschimbate — lucirea din ochi, replica promptă, zâmbetul prietenos. Dar atâtea lucruri erau diferite! nici urmă de pistrui sau de aer băieţesc, locul lor fusese luate de o siguranţă deplină şi de un aer colţuros şi bărbătesc.

Fratele Josh crescuse şi devenise un bărbat foarte arătos.

Dar în chip vădit nu se preocupa nici acum prea mult de alţii, cât de sine însuşi. Ea goni din minte acest gând ca fiind necreştinesc. Îl iubea la fel de mult ca totdeauna şi-şi dădea seama că afecţiunea ei era impărtăşită.

Instalându-se iar comod pe divan, îşi spuse că trebuie să înceteze să-şi mai facă grijă pentru mărunţişuri sentimentale. Cerule, era ca şi cum i-ar fi părut rău că nu l-a găsit trudind în sclavie!

— Acum spune-mi cum ai ajuns la modul ăsta de viaţă, zise ea. Mie mi se pare destul de bun.

— N-a fost de la început aşa, răspunse el, lansându-se într-o descriere a modului cum eşuase şi fusese capturată Philadelphia în portul Tripoli cu treisprezece ani în urmă.

— Roiau pe vas, ţipând asurzitor şi fluturându-şi pumnalele sclipitoare pe măsură ce înaintau, spuse el cu privirea pierdută în depărtare.

— Mie mi s-a spus că te-ai inecat încercând să ajungi pe ţărm, spuse Jayne.

— Era cât pe ce s-o fac. El dădu din cap. Mi se pare ciudat să vorbesc în engleză, deşi mi-am impus s-o folosesc cu oamenii mei cât de des se poate. N-am vrut să-mi pierd obişnuinţa, vezi, iar ei au fost suficient de dornici să înveţe.

— Oamenii tăi, spuse Jayne.

— O să ajung şi la asta. Josh o bătu prevenitor pe dosul mâinii. Acum să ne întoarcem la tripolitanii care ne-au capturat. Erau nişte cuceritori. Ne-au despuiat de ceasuri, bani, haine. Mulţi dintre noi s-au trezit doar în izmene. Ne-au azvârlit peste bord,

l-au pus pe marinarii mai puternici la vâsle. Eram ca niște sclavi pe galere.

Tremurând, Jayne se trase mai aproape, împărtășind durerea pe care el o retrăia.

— Ne-am apropiat de țărm la poalele zidurilor fortăreței pașei, spuse el. Am fost împinși să ieșim din apă trecând prin valuri zdrobitoare. Atunci mi-am jucat eu cartea. M-am dat la fund și mi-am ținut respirația, înotând spre un punct suficient de depărtat de fort.

— Cum ai reușit să scapi neobservat?

— Nu prea țineau ei seama de un băiețandru. Mai ales că erau ofițeri pe care-i puteau umili, împreună cu echipajul. Josh dădu din cap dezgustat. I-am urmărit de departe cum aduceau bărbații să treacă prin mulțimea care-i aștepta. Țineau torțele sus și scuipau asupra bieților nenorociți în timp ce aceștia erau împinși înainte. Poți fi sigură că am înălțat multe rugăciuni de mulțumire pentru faptul că nu m-am numărat printre ei. Bunica Worth ar fi mândră de faptul că mi-am amintit cuvintele potrivite.

— Știai că au fost ținuți prizonieri timp de optsprezece luni?

— Am auzit. Am mai auzit și despre călătoria câtorva marinari și soldați din infanteria marină din Egipt la Derna, pentru a-l pune pe tron pe Hamet, fratele lui Yusuf Karamanli.

— A fost o lovitură de stat care a eșuat, spuse Jayne oftând. Președintele Jefferson a hotărât să trateze cu Yusuf și să plătească tributul cerut.

În cursul anilor întrase în corespondență cu mai mulți dintre participanții la călătoria de odinioară. Ei fuseseră supărați pe ceea ce considerau a fi trădarea lui Jefferson, deoarece el aprobase tentativa de detronare și apoi se dăduse deoparte când erau aproape să reușească. Aidoma conducătorilor Statelor Unite și din Tripoli, nici ei nu-i dăduseră vreo speranță că Josh ar fi în viață.

Dar era. Și prospera.

Jayne privi în jur la arcadele faianțate ale alcovului și-și plimbă mâna pe perna de catifea luxoasă pe care ședeau.

— De la țărmul din Tripoli și până aici e cale lungă, Josh.

— Foarte lungă. Am avut norocul să fiu luat în casa unui bătrân drăguț care tăcea și care nu-l iubea pe pașă. Nu eram prea

în formă. M-a auzit vorbind în somn despre tine. Tot repetam într-una „sister" (soră). El s-a gândit că vorbesc despre mine însumi şi, când m-am trezit, mi-a dat acest nume, aşa cum şi l-a amintit el.

— Sidi!

— Deşteaptă ca de obicei, nu? Ali era numele lui, pe care am fost bucuros să-l iau. M-a învăţat limba, m-a îmbrăcat în halate ca să mă deghizez. Graţie tenului şi ochilor negri ai familiei Worthington, am scăpat o bucată de vreme. Până am devenit un pic prea îndrăzneţ...

— Asta pot să mi-o închipui!

— ... şi le-am permis oamenilor paşei să mă descopere în timp ce mă plimbam prin bazar. Nu mă acoperisem cum trebuie. M-au dus în faţa ticălosului. După toate regulile ar fi trebuit să fiu aruncat în închisoare alături de ceialalţi, dar el a crezut că dă dovadă de deşteptăciune oferindu-mă ca sclav unui negustor, prieten de-al lui. S-a gândit că va fio pedeapsă mai deosebită. După cum au evoluat lucrurile, arabului i-a plăcut de mine.

— Întotdeauna ai ştiut să te faci plăcut.

— Numai lui Millicent nu. Râse. N-a ştiut niciodată cum să-i ia pe copiii ei născuţi Worthington.

Aruncă această observaţie ca din întâmplare încât Jayne înţelese că, oricâtă ranchiună ar fi simţit el pentru mama sa, ea se topise de mult.

— Tot o mai preferă pe Marybeth. Dar să revenim la povestea ta, Josh. Negustorul ăsta te-a instalat la Ziza?

— După ce m-am...

Se întrerupse.

— Mai am foarte multe să-ţi spun, zise. Dar mai întâi aş vrea să cunoşti pe cineva.

Jayne nu ştia dacă-i place sau nu ezitarea din glasul lui.

Apoi se gândi la Andrew. El trebuia s-o aştepte afară. Simţi mustrări de conştinţă. Cum de-l putuse lăsa să aştepte şi să se frământe atâta timp?

— Şi eu aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, spuse ea.

— Căpitanul care te-a ajutat să ajungi până aici? Vreau să-i strâng mâna acestui om şi să-i mulţumesc. Josh văzu umbra ce trecuse iute pe chipul surorii sale. S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea veselă. Nimic. Merită din plin mulţumirile tale.

Spunea adevărul. El o *ajutase*... şi încă într-un fel care nu privea pe nimeni în afară de ei doi.

Josh se scuză un moment, apoi se întoarse şi se opri în picioare în portalul arcuit ce dădea spre alcov.

— Ea ve veni imediat aici.

— Ea?

— Desigur. Cea mai minunată, mai frumoasă şi mai pătimaşă fată din lume.

— Eşti îndrăgostit, Josh Worthington!

— Nu-mi strică, fiindcă altfel Zamir Hammoda pune să-mi taie capul.

Jayne tresări, iar Josh se întoarse spre locul de unde răsuna zgomotul unei uşi deschise.

Hammoda. Nu-i venea să creadă că auzise bine.

— Bun venit iubita mea! Avem un oaspete neaşteptat.

Jayne privi la tânăra femeie ce se strecura graţios alături de Josh. Se mişcă aidoma unei brize odihnitoare, gândi Jayne în timp ce se ridica în picioare. Femeia era o frumuseţe, brună şi subţirică, purtând pe trupul zvelt o bluză din catifea albastră şi o fustă de mătase cu dungi fine, albe şi roşii. În jurul taliei avea o eşarfă din brocart multicolor, o eşarfă asortată îi ţinea legat părul negru, permiţând celor două cozi gemene să se legene în faţa fiecărei urechi. Buze pline, nas puternic, obraji cu pomeţi ridicaţi şi ochi căprui expresivi — chipul ei era întruchiparea spiţei arăbeşti vechi de o mie de ani din care se trăgea.

Era tânără, n-ave mai mult de douăzeci şi trei de ani şi, când se uită în sus la Josh, în ochii ei se citeau atâta patimă şi dragoste încât Jayne se simţi uluită.

John îşi plecă spre ea o privire încărcată de aproape aceeaşi expresie, şoptindu-i în arabă înainte de a se întoarce spre Jayne:

— Surioară, ţi-o prezint pe soţia mea Merina, fiica preferată a negustorului care m-a luat drept sclav şi mi-a permis să fac parte din familia lui.

— Soţia ta, murmură Jayne, incapabilă să mai spună altceva.

— De cinci ani este doamna Joshua Worthington, deşi răspunde mai repede la numele de Merina Hammoda Ali, soţia nobilului Sidi Ali, conducător în Ziza.

Merina se înclină.

— Bun venit în umila mea locuinţă, soră a lui Sidi. Eşti foarte bine-venită aici!

Ceva din vocea ei părea nesincer. Fără îndoială, prezenţa lui Jayne o surprindea tot atât cât o surprindea pe Jayne prezenţa ei.

John îşi trecu braţul după umerii soţiei sale şi Jayne înţelese că îi cerea să accepte tot ceea ce vede şi aude.

Zâmbi spre neaşteptata sa cumnată.

— Te rog să-mi spui Jayne şi sper că o să-mi permiţi să-ţi spun Merina. E un nume frumos pentru o femeie frumoasă şi pot să-mi dau seama că l-ai făcut foarte fericit pe fratele meu.

Întinse mâna. Merina se uită la soţul ei. Jayne se hotărî să nu mai aştepte respectarea formalităţilor şi făcu un pas înainte, îmbrăţişând-o pe cea mai proaspătă membră a familiei sale. În braţele ei Merina părea un copil, dar din felul în care Josh o privea era evident că de fapt este o femeie adevărată.

— Sidi este foarte încântat, spuse Merina după ce Jayne se retrăsese de lângă ea, pentru că o are pe sora lui alături. Mi-a vorbit adesea despre fetiţa care mergea ca o umbră pe urmele fratelui iubit.

Afirmaţia o făcu pe Jayne să se simtă bine, dar în acelaşi timp o irită.

— În mod cert nu eram o umbră.

— O, ba da, erai! Josh râse. În ciuda ciroăvăielilor în care obişnuiam să ne antrenăm!

Râsul lui încălzi sufletul lui Jayne, care zâmbi. La urma urmei, fratele ei n-o uitase.

— Cred că ne-am certat noi o dată sau de două ori! Se uită la Merina. Ai fraţi şi surori, nu-i aşa? Sunt sigură că ştii cum e.

— Tata a avut cinci soţii, dintre care trei sunt încă în viaţă, şi douăzeci şi doi de copii, spuse Merina. Nu am avut niciodată vreun dezacord în prezenţa lui, dar în timpul deselor lui călătorii noi eram vestiţi pentru... cum ai spus tu... ciorovăieli.

— Ciorăvăieli este cuvântul potrivit, spuse Jayne amintindu-şi cum vorbise şeicul Hammoda despre soţiile şi copiii lor. Îşi mai amintea şi tăcerea profundă din conacul posomorât unde trăia el şi se întreba cât de fericită fusese viaţa Merinei.

Hammoda, socrul lui Josh! El trebuie că a ştiut precis despre cine vorbeşte ea, deci din ce motiv...

Se auzi un ciocănit în marea uşă sculptată pe care Jayne pătrunsese prima dată în cameră. Un ciocănit extrem de energic.

— Andrew, spuse ea uitând de şeic.

Josh o privi surprins.

— Îl recunoşti după ciocănitul la uşă?

— Are un mod autoritar de a o face, răspunse ea.

— Intră, spuse Josh, chiar în clipa când uşa se deschidea.

Andrew păşi înăuntru ţinându-l cu o mână de halat pe Mahomed, care se zbătea.

— L-am prins spionând pe unul din coridoare. A pretins că are dreptul să se afle aici, aşa că m-am gândit să verific.

Pe măsură ce-l trăgea mai spre centrul camerei pe băiatul recalcitrant, ochii i se fixau asupra lui Jayne. Ea se mişcă, nervoasă.

— Andrew, spuse, sunt bucuroasă că te afli aici. S-au petrecut atâtea lucruri!

— Da, asta am aflat şi eu pe cont propriu, stând de vorbă cu servitorul.

— Iartă-mă. Spuse ea, dorind mai mult decât orice ca el să-i împărtăşească bucuria. Ar fi trebuit să te chem imediat înăuntru.

Josh făcu un pas înainte.

— Primeşte mulţumirile mele pentru că ai adus-o pe Jayne aici teafără, căpitane Macgregor. Mi-a vorbit despre cum ai ajutat-o.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, măsurându-se din ochi unul pe celălalt.

— Chiar a făcut-o? întrebă Andrew.

Jayne deveni subit *foarte* nervoasă, dorind foarte mult ca bărbaţii ce contau în viaţa ei să se înţeleagă, chiar dacă Josh habar nu avea de relaţia ei cu Andrew iar Andrew, nu putea înţelege impulsul care o obliga să-l găsească pe Josh. În mod cert el nu va înţelege de ce a trebuit ea să-l caute, când Josh trăia liniştit în lux.

Se întoarse către băiat.

— Ce cauţi aici Mahomed? Şi de ce mi-ai spus povestea aceea despre un sclav alb care e chinuit fără milă în deşert? Oare chiar m-ai mintit? Nu era o legendă pe care o auziseşi?

— Mahomed întotdeauna se joacă cu adevărul, spuse Merina încet.

Ochii lui Jayne se rotunjiră miraţi pe când se întorcea s-o privească pe cumnata ei.

— Îl cunoşti?

— Nu l-am mai văzut de la nuntă, acum cinci ani, dar tot mai are privirea aceea de diavol. E Mahomed Hammoda, singurul copil născut de cea mai tânără şi mai proaspătă soţie a tatălui meu.

— Mahomed Hammoda? Jayne flutură mâna către băiat. Acest copil al străzii?

— Fratele meu nu e copil al străzii. Locuieşte într-o casă elegantă din Tripoli.

Jayne privi de la Merina la Mahomed, apoi iar la Merina. Împleticindu-se către alcov, căzu greoaie pe divanul unde ea şi Josh stătuseră de vorbă.

— Asta-i prea de tot! Dădu din cap şi se uită fix la băiat. Prea de tot! Aş vrea să aflu exact ce se petrece, Mahomed! Aş vrea să aflu chiar acum!

* *
*

— Nu-mi vine să cred, îi spuse Jayne lui Andrew. El a ştiut tot timpul unde se află fratele meu. De ce nu mi-a spus? Nu pot accepta explicaţia pe care o dă, cum că el ştia că m-aş fi îndoit de spusele lui. Şi asta după ce m-a dus într-o casă încuiată, presupusă a fi a unui străin, dar care se dovedeşte a fi a şeicului însuşi. Şi tatăl băiatului!

Stăteau în faţa camerei spaţioase pe care Merina o pregătise pentru Jayne. Coridorul slab luminat era pustiu. Ea şi căpitanul erau singuri pentru prima dată de la revederea ei cu Josh.

— Mahomed este un băiat cu prea multă imaginaţie şi prea puţin îndrumat, spuse Andrew. Voia să vii aici, dar nu dorea să-şi dezvăluie identitatea. El însuşi a spus că se ascundea de tatăl său. Mă îndoiesc că-l vede prea des pe Hammoda şi, când mama lui s-a dus la propria ei mamă în vizită, a hotărât să fugă de-acasă.

Era o situaţie bine cunoscută de Andrew. Un băiat care stă prea mult timp singur, un băiat care nu se înţelege cu bărbatul care l-a zămislit.

— Dar mi-a spus o poveste aşa de exagerată!

— Pe care tu ai crezut-o!

Jayne nu îndrăznea să se uite în ochii lui.

— O spunea foarte convingător. Tu n-ai fost de faţă ca să-l auzi altfel ai înţelege ce vreau să spun.

— Băiatul m-a păcălit şi pe mine. Am crezut despre el că e un cerşetor.

Dar Andrew mai crezuse şi că el are un amestec în atacurile îndreptate împotriva ei. Şi încă mai credea; doar că nu ştia cum sau de ce.

În capul lui se năştea o idee, dar o păstra pentru sine. Şi în mod cert nu era pregătit să dezvăluie faptul că e partener de afaceri cu şeicul! Jayne s-ar fi putut să nu primească vestea cu plăcere.

— Ţi-a explicat fratele tău de ce n-a încercat să ia legătura cu tine?

Ca de obicei, gândi Jayne, Andrew merge drept la ţintă, indiferent cât de dureros ar fi subiectul.

— A încercat. Dar scrisorile pur şi simplu nu mi-au parvenit.

Andrew ar fi pariat pe una din velele navei *Trossachs* că era cumva mâna lui Hammoda la mijloc.

— Josh şi-a făcut un cămin aici, continuă ea. Nu s-a convertit la islamism, dar e clar că a acceptat modul de viaţă al tripolitanilor. Pot înţelege de ce. A trăit cea mai mare parte a vieţii lui alături de ei.

Urechea lui Andrew detecta tonul ei mult prea defensiv.

Se lăsă tăcerea, lumina de la o torţă fixată pe zid în apropiere se răsfângea asupra lor, într-o alternanţă de umbre şi luciri blânde, iar pentru Jayne nimic din ce avusese în gând nu mai conta, pe lângă bărbatul din faţa ei. Dorea să-i dea deoparte o buclă căzută pe faţă... dorea să facă orice i-ar fi furnizat un pretext pentru a-l atinge. El se uita la ea atât de intens încât o făcea să dorească mult mai mult decât o atingere întâmplătoare.

Dar se schimbaseră atâtea lucruri. Şi atât de repede! Ea nu mai era singură în această parte a lumii, nu se mai lupta pentru o cauză considerată pierdută de către toţi din jur. Ar fi trebuit să se simtă în siguranţă — chiar un pic plină de sine — dar, cu privirea lui Andrew aţintită asupra ei, se simţea doar puţin pierdută.

În acest moment i se părea că nopţile minunate petrecute în deşert alături de iubitul ei pătimaş nu fuseseră nimic mai mult decât un miraj.

Îşi privi mâinile.

— Nu pot să te invit înăuntru.

— N-aş accepta chiar dacă ai face-o.

Ochii ei se înălţară spre ai lui.

— De ce?

— Nu doresc deloc ca proaspăt-regăsitul frate să descopere un bărbat în patul surorii lui. Asta ar duce la complicaţii.

Obrajii lui Jayne ardeau.

— Asta-i tot ce reprezint eu? O complicaţie?

— Eşti mai mult decât atât şi o ştii prea bine.

Mult, mult mai mult, gândi Andrew. Se simţea devastat pe dinăuntru la gândul de a o părăsi aici, în acest palat, de a dormi singur pentru prima dată după atâta vreme şi de-a se tot întreba ce face ea şi dacă e bine. Locul lui era lângă ea... s-o vegheze, s-o apere, să facă dragoste cu ea.

— Jayne...

— Dacă ai de gând să-mi urezi noapte bună, fă-o o dată, ca să terminăm!

Fiecare cuvânt îi sfâşia inima lui Jayne, dar el stătuse atât de calm şi o privise, spunând că este o *complicaţie*, pentru numele lui Dumnezeu! Aproape ca un străin şi, într-un fel, asta şi era. Erau atâtea lucruri despre el de care ea habar nu avea... de unde venea exact şi pe cine lăsase în urmă, ce dorea, ce anume — în cazul în care exista aşa ceva — îl putea mişca până la lacrimi.

— O să-ţi spun noapte bună, dacă asta doreşti. Dar o s-o fac în felul meu!

Mâinile lui o apucară de umeri, ochii rătăciră pe chipul ei, pe gâtul lung şi zvelt şi pe curba sânilor, atât cât se zărea deasupra decolteului adânc al rochiei.

— Îţi şade grozav în verde, Jayne! Ţi-am spus cu multă vreme în urmă că eşti făcută pentru culorile vii. A fost una din puţinile ocazii când ai ţinut seama de ce ţi-am spus.

Ea dorea să-i răspundă, dar buzele lui le acopereau pe ale ei, mâinile o striveau la pieptul lui, căldura şi parfumul şi forţa lui îi copleşeau toate simţurile şi nu-i lăsau decât o alternativă: să se topească la flacăra îmbrăţişării lui.

Limba lui găsi uşor calea spre interiorul ca mierea al gurii ei şi o dorinţă fierbinte, binecunoscută, îl cutremură, la fel de intensă şi la fel de stimulatoare ca de obicei.

Jayne se ghemui la pieptul lui, aprinsă imediat de evocarea tuturor extazurilor pe care el i le dăruise. Îşi lipi trupul de al lui, il sărută adânc, se ţinu bine de umerii lui dorindu-şi să fie iar în deşert, în cort, înveşmântaţi doar intr-o peliculă fină de sudoare şi neştiind nimic mai mult decât că noaptea e a lor şi o vor petrece cum le place.

Andrew întrerupse sărutul şi mâinile-i rătăciră în josul spatelui ei, ii cuprinseră fesele, o lipiră de membrul lui, evident în erecţie.

— Vezi ce-mi faci, fetiţo? şopti el in timp ce-i ronţăia delicat lobul urechii, iar răsuflarea lui fierbinte îi trimitea fiori reci pe ceafă.

Îi dădu drumul la fel de neaştpetat cum o imbrăţişase. Respirând precipitat, privi buzele ei umflate şi ochi mari, rotunjiţi spre el.

— Ai găsit ceea ce căutai, nu-i aşa, şi ai dovedit că n-a avut dreptate cinicul. O să-ţi simt lipsa, Jayne Worthington. Am avut şi noi una sau două aventuri.

Buzele lui schiţară o jumătate de zâmbet strâmb; se întoarse şi dispăru, doar paşii mai răsunau ca un ecou pe coridor, in timp ce Jayne se sprijinea cu spatele de uşa închisă de la camera ei, cu mâinile la gură, cu gândurile învârtejindu-se într-un ritm neegalat decât de cel al inimii ei.

Plecase. Oare tocmai îi spusese la revedere?

Imposibil!

Şi totuşi plecase.

Fără a-i îngădui ei să scoată măcar o vorbă.

Se prăbuşi în cameră, neobservând aproape nimic din dimensiunile şi splendoarea ei. Neliniştea şi mânia o cuprindeau rând pe rând, lacrimile-i înţepau pleoapele, dar ea refuza să le verse. Nu putea să plece aşa. *Nu putea.* Ea i se abandonase cu totul. Ca ultim rămas bun la despărţire, merita mai mult decât un sărut violent şi rapid în hol.

Dând uşa larg de perete, alergă în jos pe coridor după el. Până când ajunse ea la poarta exterioară a palatului, el dispăruse pe stradă. Ignorând strigătele servitorului ce stătea de pază, se repezi în noaptea rece, fără să ştie ce avea să spună dacă-l va găsi pe Andrew, ştiind numai că trebuie să-l găsească.

— Jayne!

Vocea blândă o opri.

Se întoarse şi o văzu pe Merina, care stătea în umbră în spatele ei. Îmbrăcată în alb, cu părul închis la culoare, periat şi căzând liber pe umeri, arăta mai degrabă ca un spectru decât o femeie.

— Chiar şi într-un oraş mic ca Ziza — spuse Merina — nu-i înţelept ca o femeiea să bată străzile la o oră ca asta.

Avertismentul o făcu pe Jayne să se înfioare. Merina părea să vorbească în mod special despre ea şi nu despre orice femeie care s-ar fi nimerit să umble pe-afară noaptea.

— În deşert m-am simţit liberă, răspunse ea încercând să-şi păstreze tonul nepăsător.

— Liberă să vorbeşti cu căpitanul oricând doreşti, spuse Merina pe un ton critic, neliniştitor.

Deci tânăra femeie cu aspect atât de inocent descifrase relaţia ei cu Andrew. Privi peste umăr la întunecimea de dincolo de poarta palatului. Andrew plecase; în loc de consolare, stătea faţă în faţă cu o femeie care-şi dădea osteneala s-o facă să se simtă prost. Şi fusese atât de fericită cu puţin timp în urmă!

Ar fi trebuit să ţină minte că fericirea nu era unul dintre lucrurile de care-i era ei permis să se bucure îndelung.

Un vânticel tăios se strecura prin poarta deschisă, făcând să-i fluture rochia, şi simţi o răceală în oase. Trăgând cu coada ochiului la Merina, descoperi o sclipire la fel de rece în ochii tinerei femei. Prinsă între soţia lui Josh şi noapte, nu ştia care dintre cele două o făcea să se simtă mai nelalocul ei.

Frecându-şi energic braţele descoperite, spuse:

— O să-ţi urmeze sfatul, Merina, şi o să rămână înăuntru. Crede-mă, te rog, când îţi spun că nu doresc să creez probleme aici. Singura mea dorinţă e să ajung să-l cunosc din nou pe Josh. Tu ai mulţi fraţi şi surori, eu am unul singur.

Cu o înclinare a capului plecă, croindu-şi drum spre camera ei. Merina o urmări până când o înghiţi întunericul, după care se întoarse spre santinelă, instruind-o în arabă să zăvorască poarta. Apoi porni înapoi încet, către camera unde o aştepta iubitul ei soţ.

Numele lui e Sidi, dorise să strige acest lucru de o sută de ori în această singură zi. Pentru ea nu va fi niciodată Joshua, nici nu va purta ciudatul nume Josh. Era un nume de băieţel, iar Sidi al ei era atât de bărbat! În noaptea asta îl va iubi într-un fel cu totul special. El trebuie s-o uite pe femeia asta care vine de departe, de dincolo de ocean... din ţara despre care el a vorbit cu atâta tandreţe încât de fiecare dată i-a rupt inima.

Sidi nu trebuie s-o ţină minte decât pe Merina şi lucrurile pe care ea le face pentru el. Lucruri pe care o soră bătrână şi osoasă nu le-ar putea face niciodată.

În timp ce se grăbea către locul unde se afla domnul şi stăpânul ei, se jură cu pătimaşă răzbunare să nu permită nici unui intrus să-i strice viaţa pe care ea şi tatăl ei o aranjaseră cu atâta grijă.

CAPITOLUL XXVIII

Andrew îşi petrecuse prima zi la Ziza căutându-l pe Omar Bakush şi — cu preţul câtorva durităţi — obţinând mărturisirea că da, într-adevăr negustorul parcă-şi amintea că fusese menţionat numele şeicului Hammoda atunci când i se ceruse să-l recomande pe bărbatul cu cicatrice. Amintirea aceasta nu-l surprinsese deloc.

Ştirea neaşteptată a zilei venise atunci când descoperise că omul care fusese conducător înaintea lui Sidi Ali, un foarte

respectat arab, ultimul descendent al unei vechi familii tripolitane, murise în împrejurări dubioase. O boală de inimă, spusese doctorul înainte de a părăsi Ziza pentru a-şi lua noul post, la Derna.

Dar conducătorul fusese tânăr şi atletic, potrivit informatorului lui Andrew, un fost *marabout* care-şi petrecuse anii de preoţie în moscheea din Ziza. Şi nu rămăsese nici un succesor direct. După moartea şi îngroparea lui rapidă, şeicului Zamir Hammoda îşi făcuse apariţia, împărţise daruri generoase cetăţenilor şi deodată viitorul lui ginere preluase locul de la palat.

Popularitata aproape instantanee a lui Ali, cel cu mintea dreaptă, nu dăduse apă la moară zvonurilor despre succesiunea misterioasă. Acel *marabout,* care făcea vizite dese la palat, se îndoia că noul conducător ar avea ştiinţă despre bârfelile străzii.

Andrew îşi petrecu a doua zi la Ziza analizând tot ce aflase şi spunându-şi că ar trebui să facă aranjamentele pentru călătoria de întoarcere la Derna, unde ar putea să-i pună câteva întrebări directe partenerului său de afaceri.

În timpul nopţii se plimbase în lung şi-n lat prin camera pe care o închiriase pentru Jayne la sosire. Ea se afla în siguranţă, continuă el să-şi repete în tot acest timp, era alături de fratele ei, adică exact acolo unde dorise să se afle.

Dându-şi seama de neastâmpărul lui, Boxer îl sfătuise să-şi caute o femeie. Era medicamentul pe care băiatul îl recomanda pentru orice problemă, de la insomnie până la păduchi. El îşi găsise una. „Foloseşte apă ca să se spele". Aceasta părea a fi principala ei atracţie, pe lângă faptul că era vrăjită de tânărul marinar cu părul blond.

Andrew nu cunoştea decât o singură femeie pe care o dorea. Şi de ce naiba se ţinea la distanţă de ea, nici el nu aflase.

Aşa că, în a treia zi petrecută în oraşul din deşert, făcu o nouă vizită la palat pentru a afla personal cum stau lucrurile între ei doi. Nu era el omul care să se lase pus pe planul doi, în urma unui frate pierdut timp îndelungat. Nu pentru multă vreme. Nici măcar pentru încă o zi.

Merina îl întâmpină în camera unde făcuse cunoştinţă cu familia nou descoperită a lui Jayne. Era îmbrăcată într-o rochie

de mătase turcoaz care, de la talie până la picioarele vârâte în papuci, se desfăcea lăsând vederii o pereche de şalvari de harem diafani. Părul îi era legat cu o eşarfă asortată, turcoaz, iar ochii, căprui, fuseseră subliniaţi din belşug cu creion negru.

Nu se ştie cum, nu mai arăta deloc atât de nevinovat cum păruse în ziua când se cunoscuseră şi el se întreba dacă nu e cazul să reevalueze pericolul pe care-l reprezenta această fiică a şeicului pentru Jayne.

— Bun venit, căpitane MacGregor, spuse ea cu un glas mic şi argintiu, ţinându-şi cu încăpăţânare ochii spre covorul de pe jos. Apoi îşi ridică încet genele. Sidi şi sora lui vor rămâne izolaţi pentru că au multe de vorbit. O ridicare uşoară, resemnată din umeri, apoi: Rămâne ca soţia să se distreze cum poate.

Necazuri în Paradis, gândi Andrew din ce în ce mai stânjenit.

Merina îşi transformă sfiala într-un zâmbet radios. Căpitanul era un bărbat viril şi ea văzu privirile schimbate de cei doi *roumi*, priviri care vorbeau despre nopţi pătimaşe şi dorinţe neostoite. Această Jayne, care atrăsese toată atenţia lui Sidi, care adusese tulburare în viaţa fericită a soţiei sale, merita acelaşi gen de necazuri în propria ei viaţă.

— Tot soţia rămâne să-i distreze şi pe oaspeţi. Te rog permite-mi s-o chem pe una dintre favoritele de la palat. Soţul meu nu ţine un harem, dar îi face plăcere să urmărească spectacolul dat de *chengi* sau, cum spuneţi voi, dansatoare.

Fără a-i lăsa răgaz să răspundă, bătu din palme şi, în câteva minute, Andrew se trezi tolănit pe divanul din micul alcov, ţinând într-o mână un pahar cu vinul favorit al soţului ei, iar în cealaltă un produs de patiserie îndulcit cu miere pe care Merina îl numea Coapsele Doamnei.

Lucra rapid frumoasa Merina! Plânsetele unei lăute şi zdrăngănitul unei tamburine se prelinseră până la el şi simţi mirosul persistent al parfumului de mosc chiar cu puţin înainte ca o *chengi* voalată şi voluptuoasă să pătrundă legănându-se în raza lui vizuală. Purta şalvari de harem, cu betelia lată, comod fixată sub sânii plini şi cu sfârcuri întunecate ai femeii, sâni perfect vizibili prin veşmântul de voal de culoarea pielii. Benzi de aur groase de trei inci îi încercuiau partea superioară a braţelor şi

cercei de aur lungi până la umăr reflectau lumina strălcitoare la fiecare mişcare.

Îşi târa picioarele goale pe covor, lăcând să zăngăne brăţările de la fiecare gleznă zveltă, în timp ce ochii ei vopsiţi îl priveau fix pe deasupra vălului subţire şi ea se unduia tot mai aproape de alcov.

Andrew ar fi trebuit să fi orb pentru a nu observa farmecele femeii care, menţinându-se în ritmul muzicii, se strecură spre divan, oprindu-se la numai câţiva centimetri distanţă, mişcându-şi umerii astfel încât sânii ei oscilau, se ridicau şi se lăsau ca valurile pe marea bântuită de furtună.

Ca şi când ar fi fost geloase pe sânii puşi la treabă, şoldurile se prinseră în joc, rotindu-se într-o parte şi în cealaltă, accelerând mişcarea în timp ce o transformau într-o împingere înainte. Dacă s-ar apropia mult mai mult, gândi Andrew, i-ar întuneca vederea cu anatomia ei. Mai multe părţi concurau la această onoare.

În timp ce moscul şi muzica formau un vârtej în jurul lui, el sorbi din vin şi muşcă dintr-o Coapsa Doamnei. Boxer ar trebui să fie aici, se gândi el, să se bucure de spectacol. Va trebui să urmărească atent detaliile pentru a le putea transmite cu suficientă acurateţe.

Cum începu să se plictisească şi să dorească un parfum de gardenie, se uită dincolo de *chengi*. Jayne stătea în centrul camerei, palidă la faţă, cu ochii măriţi, privind ţintă spre alcov. Purta o rochie albastru strălucitor în stilul arăbesc, cu o eşarfă lată verde în talie şi o alta, tot verde, acoperindu-i părul. Era ca o pată de culoare în camera mare şi lui i se opriră bătăile inimii.

Înecându-se cu Coapsa, încercă să se ridice, dar dansatoarea perseverentă se opuse, zdrăngănitul şi bătia tamburinei deveniră mai rapide, acoperind mult mai subtilul sunet al alăutei.

— Ajunge, spuse el, dar fu nevoie de încercări în mai multe limbi înainte ca *chengi* să arate că a înţeles. Cu graţioasă nonşalanţă, îşi aduse diversele părţi componente la starea de repaus; cu o pocnitură din degete reduse şi muzica la tăcere.

Îi aruncă o privire piezişă, vicleană, înainte de a dispărea împreună cu cei doi muzicanţi pe o uşă din spatele scaunului-

elefant, lăsându-i pe Andrew şi Jayne singuri cu ecoul ritmului şi cu urmele parfumului de mosc.

Jayne stătea nemişcată ca un stâlp, incapabilă să se mişte, incapabilă să se întoarcă şi să plece. Cât timp va trăi, nu va uita expresia feţei lui Andrew pe când se holba la sânii şi la şoldurile dansatoarei. La fel se uitase la o ospătăriţă tot aşa de voluptoasă cu multă vreme în urmă, într-o tavernă din New York. Era o dovadă că nu se schimbase.

Lui Andrew îi plăcea să se uite la femeile frumoase, bine înzestrate de natură. Cum oare putuse să creadă că l-ar putea atrage pe termen lung sau că ar putea să se bucure ea de atenţia lui exclusivă?

Jayne era o femeie pentru nopţile singuratice din deşert. Dar acum se întorseseră în oraş. Ea petrecuse două nopţi fără somn întrebându-se ce face el, imaginându-şi-l alături de o femeie ca dansatoarea. Iar acum îi văzuse pe amândoi în carne şi oase. Nu mai era nevoie să-şi închipuie.

Grijile ei o apăsau ca o nicovală pe sulfet. Din câte se părea, totul lua o turnură proastă. Mai întâi Josh, iar acum...

În cele din urmă reuşi să se uite în altă parte.

— Merina mi-a spus că eşti aici. N-am avut de gând să întrerup nimic.

Andrew nu se îndoi nici o secundă că Jayne fusese trimisă cu scopul exact de a-l găsi pe el într-o situaţie compormiţătoare. Merina era într-adevăr tipul complotist, o adevărată membră a clanului Hammoda.

— N-ai întrerupt nimic.

Puse deoparte mâncarea şi băutura şi se ridică să păşească spre ea. Tu eşti motivul prezenţei mele aici!

Jayne încercă să-şi liniştească inima care bătea nebuneşte. Cum îndrăznea el să se mişte aşa de graţios, aşa de nestingherit, ca un nor întunecat pe cale s-o înghită, atunci când ea nu avea mijloacele să se apere de nori?

Era deja supărată, Josh confirmându-i teama că nu are nici o intenţie de a se întoarce în Virginia împreună cu ea, iar acum iată-l şi pe Andrew căutându-şi o tovarăşă care s-o înlocuiască.

Pe care probabil o şi găsise în ultimele două zile.

Jayne încercă să-şi reţină lacrimile care-i umplea în ochi. Dumnezeule, dar obosise de atâta singurătate!

Se ţinu dreaptă. Poate n-o fi ea atât de moale rotunjită sau atât de exotic frumoasă, dar are în schimb o anume demnitate pe care trebuie s-o folosească în locul calităţilor lipsă.

— Josh şi cu mine am petrecut minunat împreună.

Era adevărat... până în clipa în care ea îi sugerase ca el şi Merina să se întoarcă la ferma Worthington. Ea încă nu-i spusese că şeicul încercase s-o împiedice să-l găsească. Prin mijloace infinit mai murdare.

Era o dezvăluire pe care nu-şi dădea seama dacă poate s-o facă.

Indiferent de pericolele prin care trecuse, nu credea că Merina are de-a face cu ele. Şi acum, când se afla sub protecţia lui Josh, nu credea să mai fie în pericol.

Doar că era pe cale să piardă iubirea vieţii ei. Mai degrabă s-ar lăsa rănită mortal de un paloş.

— Nu te-am felicitat încă pentru că ai avut dreptate în privinţa fratelui tău, spuse Andrew. Cred că trebuie să fii tare mândră!

Chiar şi pentru urechile lui, suna pedant. Ceea ce ar fi trebuit să facă ar fi fost s-o ia în braţe şi să-i spună ce mult i-a lipsit în ultimele câteva zile.

Jayne se scuturâ de lauda lui. Faptul că avusese dreptate era o prea mică consolare faţă de teama fierbinte ce o cuprinsese.

— Nu mă pot obişnui cu faptul că este ginerele şeicului Hammoda, spuse ea. Sau că Mahomed este fiul şeicului.

— Ai mai vorbit cu băieţandrul?

— Merina a decis că el trebuie să se întoarcă la învăţătură şi a fost chemat la palat un profesor care stă cu el. Ea şi Josh nu au copii şi presupun că a învins mama frustrată din ea.

— Înţeleg.

Se lăsă o tăcere stingherită.

Andrew zări semicercurile întunecate de sub ochii ei.

— Te simţi bine? Făcu un pas spre ea.

— Desigur! Aici am tot ce-mi trebuie.

În afară de lucrul pe care-l doresc cel mai mult.

— Mă bucur să aud asta.

Jayne sesiză sarcasmul din glasul lui.

— Desigur, spuse ea nepăsătoare, hotărâtă să-şi păstreze aerul stăpân pe sine, va trebui să mă obişnuiesc să dorm singură. Pentru femei e altfel, înţelegi? Noi n-avem dansatori care să ne amuze.

— Asta te necăjeşte, fetiţo? Că n-am fost eu singur?

— Chiar nu văd de ce-ar fi asta problema mea.

Avea destul sânge rece, Andrew trebuia să-i recunoască această calitate. Şi avea un fel al ei de a-i ridica temperatura până la punctul de fierbere. Parcurse distanţa care-i separa şi se uită la ea de sus. Ea-şi ţinea ochii întorşi în altă parte.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Şi m-am gândit la tine.

Jayne dorea să fugă de el, dar aura lui personală părea să facă o vrajă, făcând-o incapabilă să se mişte, aşa cum de altfel ştiuse că se va întâmpla.

El o înşfăcă de umeri.

— Uită-te la mine!

— Nu vreau!

Vorbise copilăreşte, dar mâinile lui o ardeau atât de tare încât nu se putea gândi la o replică mai inteligentă. Într-adevăr, nu se putea gândi decât la cum să-şi lase mândira deoparte şi să se topească în el. Aşa cum făcuse de nenumărate ori... cerşind iubire, impodobindu-se cu lanţuri care zornăie şi aruncându-şi trupul gol în calea lui. Ce caraghioasă trebuie să fi fost, fata bătrână, uscăţivă, jucând rolul biblicei Izabela!

I se puse un nod în gât; gândul că ar putea plânge o inspăimânta, dar nu ştia cât timp îşi mai poate reprima lacrimile.

Se deschise o uşă. Se întoarse şi-i văzu pe Josh şi Merina care se apropiau. Îndepărtându-se din strânsoarea lui Andrew, le zâmbi vesel... fals.

— Căpitanul MacGregor tocmai îşi lua rămas bun.

Merina avea o privire întunecată şi iscoditoare.

— Căpitane, spuse Josh, nu ţi-am mulţumit îndeajuns pentru că ai călăuzit-o cu bine pe Jayne prin deşert. Ne-a spus că ai probleme cu vasul şi sunt sigur că ai fi preferat să stai la Derna ca să te ocupi de reparaţii.

— Am venit de plăcere, spuse Andrew cu ochii ţintă la Jayne.

— Păi, zise Josh, cu toate acestea a fost un lucru nemaipomenit de drăguţ că aţi făcut-o!

Jayne se străduia să scape de nodul din gât. Îşi iubea mult fratele, dar el era cam obtuz atunci când se confrunta cu anumite subtilităţi... cum era durerea pe care i-o produsese când spusese că Ziza e casa lui adevărată şi cum era tensiunea care exista acum între ea şi Andrew.

Era sigură că Merina o percepe.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea, am o durere de cap ingrozitoare. Nu te ingrijora, Merina. N-am dormit prea bine, asta-i tot. Cu o inclinare scurtă şi impersonală a capului către ei toţi, se scuză şi ieşi din cameră.

Oricâte cuvinte de despărţire avea de schimbat cu Andrew, ele nu puteau fi rostite acum, dar trebuiau să fie spuse cât mai iute. Şi numai când ei doi aveau să fie cu adevărat singuri.

Jayne luă masa de seară în cameră, dar nu reuşi să înghită mai nimic, ştiind prea bine că mâncarea nu poate umple golul dinăuntrul ei. Mahomed veni la ea să-şi ceară scuze pentru că o înşelase.

— Rog tu să înţelegi că a fost un joc, spuse el. La început eram plictisit de absenţa tatălui şi am pornit-o pe străzi. Calul, doamna din America au devenit o parte a jocului. Şi apoi ai vorbit despre cineva care trebuia să fie Sidi. Povestea a fost uşor de inventat.

— Şi eu am crezut prosteşte fiecare cuvinţel!

Mahomed avu mustrări de conştiinţă.

— Mahomed e recunoscut pentru limba lui mincionasă. Întreab-o pe Merina şi ea-ţi va spune că-i aşa.

— Şi când s-a încheiat jocul?

— În deşert. Când domnişoara Jayne a fost rănită. Asta nu făcea parte din plan şi Mahomed s-a temut că el a adus necazul asupra foarte drăguţei doamne. Totdeauna m-ai tratat ca pe un prieten. Puţini sunt cei care au mai făcut asta.

Jayne reacţionă la nota de insingurare din vocea lui şi orice supărare pe care-o nutrise la adresa lui se risipi. El nu făcea parte din nici o conspiraţie impotriva ei. Acceptă această concluzie cu o uşurare enormă.

Cu toate acestea, el trebuia să ştie ceva despre cele ce se petreceau.

— Ai idee cine a încercat să-mi facă rău?

Mahomed ezită, incapabil să-şi exprime bănuielile în cuvinte.

— Nu-l cunosc pe omul cu cicatrice. Un om bolnav la cap, poate.

— Poate!

Jayne se juca cu o prună coaptă de pe farfurie. Un bărbat bolnav la cap şi o femeie cu inima bolnavă.

Mâhnirea legată de situaţia ei de familie lăsă loc gândurilor despre Andrew. Oare era singur în noaptea aceasta? Sau se pregătea să plece? Nu aflase motivul vizitei lui de azi, nu pe cel real. El spusese că a vrut să ştie ce mai face ea, dar poate venise să-i spună că mâine va pleca.

Dacă era aşa, tot ce se petrecuse între ei va rămâne neterminat. Ea îl iubea. Fie că era înţelept, fie că nu, voia să i-o spună. Şi dacă el s-ar fi declarat flatat sau mişcat sau ar fi spus orice spune un bărbat într-o asemenea situaţie, dar ar fi adăugat că din nefericire nu poate răspunde la afecţiune cu afecţiune, ea ar şti atunci că a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a duce relaţia lor spre un final fericit.

Merina o avertizase să nu rătăcească noaptea pe străzi. Dar îi venea greu s-o trateze cu căldură pe noua ei soră, aşa cum ar fi trebuit, şi încă şi mai greu să-i accepte sfaturile.

— Ştii unde locuieşte căpitanul?

El menţionă camera unde Jayne făcuse baie.

— E foarte aproape, nu-i aşa?

Ochii lui Mahomed se măriră, alarmaţi.

— Sigur nu e nici o dorinţă de mers acolo astă-seară!

— Ba este o dorinţă puternică de a merge acolo astă-seară!

Mahomed protestă împotriva nebuniei de a face un asemenea drum, dar Jayne nu-i acceptă argumentele; în seara aceasta ea era cea care trebuia să fie convingătoare. Într-un sfert de oră, înfăşurată într-o mantie închisă la culoare, se strecură printr-una dintre porţile laterale ale palatului, avându-l alături de ea pe băiat.

Tot oraşul Ziza părea liniştit şi întunecat precum cerul nopţii. La o clădire distanţă de destinaţia ei, văzu o lumină sclipind în fereastra camerei lui Andrew.

— E acolo, Mahomed! Te rog intoarce-te la palalt!

Băiatul ezită.

— O să fie bine. După cum vezi, strada e pustie şi căpitanul mă va conduce înapoi acasă.

Se contraziseră câteva minute in şir, dar în cele din urmă băiatul cedă şi ea-i ascultă paşii indepărtându-se in noapte. Mişcându-se inainte repede, fără precauţii sau griji, gândindu-se doar la ce va spune cu ocazia acestui adio, nu văzu umbra ce se îndrepta spre ea dinspre alee, nu zări mâna ridicată, nici sclipirea scurtă de pe suprafaţa lamei ridicate.

Brusc, o a doua siluetă pe care n-o zărise se lovi de ea, imbrâncind-o departe pe alee şi de primejdie, iar ea căzu stângace pe strada pietruită. Apucându-se de braţul lovit, privi ingrozită cele două siluete intunecate care se băteau pentru ea. Văzu paloşul ridicat, îl văzu căzând cu zgomot şi fugi departe de el. Un *barracan* flutura în lumina lunii, dar ochii ei fură atraşi de imbrăcămintea celuilalt bărbat... mâneca amplă a cămăşii, pantalonii strâmţi.

— Andrew! strigă ea chiar in clipa când el ridica pumnul pentru a-l termina pe arab.

El se întoarse spre locul de unde venea strigătul — o greşeală. Arabul inhăţă paloşul şi Andrew se văzu antrenat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Înşfăcând incheietura mâinii atacatorului, o răsuci puternic, dar omul avea puterea unei frânghii care nu se dă învinsă. Lama se inălţă mai sus. Andrew întinse mâna după cuţitul de la cingătoare. Paloşul curbat coborî spre gâtul lui. Jayne ţipă.

Arabul se prăbuşi, se întinse pe pământ, răstignit pe spate, în timp ce din burtă i se zărea, ieşit în afară, mânerul cuţitului lui Andrew.

Jayne sări în picioare şi se aruncă în braţele lui Andrew.

— Eşti teafăr, şopti trecându-şi degetele peste obrazul lui, peste gât, peste piept. Eşti teafăr?!

— Da, sunt teafăr, spuse el respirând neregulat. O mai ţinu un pic în braţe, spunând inimii să-şi inceteze bătaia ca de ciocan, asigurâdu-se că ea n-a păţit nimic. În cele din urmă se desprinse şi făcu o sumară inspecţie a atacatorului.

Privi la faţa palidă a lui Jayne.

— Îl recunoşti?

Ea neagă din cap.

Stând în picioare, o înlănţui cu braţul şi, fără a mai rosti vreun cuvânt, o duse de-a lungul clădirii spre camera lui. Înăuntru, îi scoase mantia, o invită să şadă şi-i dădu un pahar cu apă.

— În afara palatului e greu de găsit vin, spuse el. Altfel ţi-aş fi oferit un pahar de vin roşu. Încuie uşa după mine. Mă întorc repede.

Ea-l privi alarmată.

— Unde...

Dar el şi plecase, uşa închizându-se sec în urma lui. Trecură cincisprezece minute chinuitoare până se întoarse, timp în care Jayne şi-l imagină zăcând mort alături de atacant.

— Am chemat o santinelă, spuse el atunci când ea răspunse la bătaia lui în uşă. Părea să creadă că e vorba de un tâlhar. Nu-i cineva pe care l-a mai văzut înainte.

— Un tâlhar, făcu ea ca un ecou, necrezând aşa ceva nici o clipă. Stând pe marginea patului, îşi puse mâinile în poală. Siguranţa sub protecţia lui Josh fusese o iluzie. Numai în prezenţa lui Andrew era cu adevărat ferită de rele. Ea-i văzu gura tensionată, ochii ficşi. Cu riscul propriei vieţi, tocmai ucisese un om pentru a o salva pe ea, şi ea simţi puterea copleşitoarei ei iubiri.

— A fost cât pe-aici să mori, spuse.

Fixitatea ochilor lui se transformă în furie. Abia-l mai recunoştea, atât de repede se transformase.

— Nu eu trebuia să fiu victima. A fost o prostie din partea ta să ieşi din casă în noaptea asta. Ce-a fost în capul tău?

— Eram însoţită, îi spuse ea, simţind un gol înăuntru.

— Da, de Mahomed! V-am auzit pe amândoi certându-vă. M-aţi scos în stradă. Şi n-a fost un lucru rău, totuşi, pentru că altfel ai fi zăcut acum în alee, cu gâtul tăiat de la o ureche la cealaltă.

Jayne se făcu mică în faţa duritătii lui.

— Te rog, Andrew...

— Ce mă rogi? Simt că trebuie să-ţi bag minţile în cap. De ce oare eşti aici?

Ea se uită fix la el şi el se încruntă în chip de răspuns. Când îşi simţea pulsul bătând înnebunit şi respiraţia transformată în gânfăituri şi mai ales când vedea furia întipărită în ochii lui, i se părea cel mai nepotrivit moment pentru a declara tot ce simţea inima ei.

Îşi frecă braţul.

— Aş vrea să mă întorc la palat. Sigur că între zidurile lui nu-i dorea nimeni răul, nici măcar fiica omului care, incredibil, era duşmanul ei. Mai mult ca sigur ar scăpa de dispreţul iubitului ei.

— N-o să pleci de-aici până nu-mi spui de ce ai venit.

Jayne înghiţi în sec.

— M-am simţit neliniştită şi am vrut să mă plimb.

— Adevărul! Nu te-am ştiut mincinoasă şi n-o să-ţi permit să mă minţi acum!

— *Tu* n-o să-mi permiţi să mint? Se ridică, fluturând din mână cu mânie. Şi cine eşti tu ca să-mi dai mie ordine?

Andrew nu avea pregătit nici un răspuns, nici unul care să se apropie de adevăr, în orice caz. Fetiţa îi intrase în sânge, devenise parte integrantă din el în timp ce el se luptase tot timpul împotriva acestui lucru. Viaţa alături de ea ar fi haotică; viaţa fără ea se profila pustie şi mohorâtă.

Dar îşi petrecuse toată viaţa ţinând lumea la distanţă. Mânie, poftă, umor ocazional... acestea erau singurele emoţii pe care-şi permitea să le arate, toate devenind mult mai evidente din ziua când se dusese să bea într-o tavernă din New York.

Andrew nu ştia ce să-i spună... nu ştia ce vrea să spună.

Jayne îi descoperi ezitarea. Ea dădu o lovitură mortală inimii sale.

— Du-mă acasă!

— Unde anume? La casa aia fantezistă din New York?

Dar nici acolo nu era acasă, ar fi vrut ea să-i spună. Fu cuprinsă de nelinişte. Îi spusese prea puţin despre Virginia... despre dealurile verzi şi pădurile şi mica fermă pe care le iubea.

Şi nu-i spusese nici o vorbă despre cât de mult însemnase marea pentru ea, ca un soi de casă, cu întinderile ei nemărginite şi cu nesfârşitul cer albastru. Rămăseseră atâtea lucruri nespuse între ei încât, dacă ar fi fost ca ea să-şi deschidă sufletul acum, n-ar fi ştiut de unde să înceapă. Mai rău, se îndoia că lui i-ar păsa.

— Vorbesc despre palat, spuse ea.

Încercă să-l ocolească, plină de neâncredere. În ciuda furiei lui profunde, el n-o dorise niciodată ca acum.

O apucă de încheietura mâinii.

— Încă nu.

Degetele lui îi ardeau pielea.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

— Nu suntem în deşert.

— Dar suntem singuri. Asta-i tot ce ne-a trebuit, totdeauna.

Se aplecă asupra ei, îşi apropie buzele de ale ei, îşi purtă respiraţia fierbinte pe obrazul ei.

— Camera asta nu-i aşa măreaţă ca palatul, de acord, dar e oricum mult mai bună decât lucrurile cu care ne-am obişnuit noi. În noaptea asta, seducătoarea mea cu ochi întunecaţi, avem un pat!

CAPITOLUL XXIX

Inima lui Jayne bătea în cuşca pieptului aproape să i-o spargă.

— Am terminat-o cu lucrurile la care faci tu aluzie, Andrew!

Ochii lui luciră întunecat, amintindu-i — ca totdeauna — de o furtună pe mare.

— De când ai început să spui asemenea minciuni?

Era atât de puternic, atât de copleşitor şi cu toate acestea ea nu simţea nici un pic de teamă, doar o zvâcnire în adâncul fiinţei ei şi un val uşor de emoţie care nu se lăsa dus. Naiba să-l ia, totdeauna o făcea să-l dorească aşa!

— Dă-mi drumul!

El o strânse mai tare.

— Nu!

Ea-şi răsuci braţul.

— Va trebui să faci uz de forţă.

— Nu te cunoşti şi tu ceva mai bine? În curând voi fi adânc în tine, iar tu vei cerşi încă şi mai mult.

Jayne abia mai putea să respire şi să suporte.

— Crezi că am nevoie de asta?

— Asta cauţi tu în noaptea asta. Chiar în timp ce vorbim te exciţi gândindu-te la mine. Gândindu-te la degetele mele care se vor mişca pe trupul tău, la buzele mele, care te vor căuta toată? Vrei s-o fac, să te sărut, de la călcâie până sus, la gâtul tău cel frumos? Simt că te doresc atât de tare încât aş putea face chiar asta.

Îi dădu drumul.

— Pleacă, dacă poţi. Uşa nu e zăvorâtă.

Ochii de catifea neagră ai lui Jayne ardeau ca doi cărbuni aprinşi în timp ce se uita la el.

— Te urăsc!

— Atunci pleacă.

— Te urăsc, repetă ea şi-l pălmui.

El nu clipi, nu întoarse capul, iar ea se uită la urma palmei ei care i se imprimase pe obraz, dorind să-l sărute ca s-o şteargă.

— Te zeflemisesc, fetiţo, spuse el cu glas răguşit în timp ce asprimea din priviri i se topea, pentru că te doresc. Nu ştii ce-mi faci!

Şi eu te doresc.

Ea nu se putea gândi decât la asta. Îi studie adâncitura de la baza gâtului, perii încreţiţi din deschizătura cămăşii, umerii largi, coborând spre mâinile proptite în şolduri.

Trupul ei pulsa de dorul trupului lui. Îşi întredeschise buzele, respiră, oftând profund şi îşi ridică încet ochii spre el.

— Pentru ultima dată, şopti ea, cuvintele sunând ca un geamăt, dar şi ca o delicaţie de intenţii.

Degetele îi tremurau în timp ce-şi scotea halatul aruncându-l într-o parte; îşi desfăcu eşarfa din talie şi o aruncă pe podea alături de halat, trase în părţi mătasea albastră pentru a-i arăta că nu are nimic pe dedesubt. Cu excepţia unui lănţişor de aramă la gât. Şi-l pusese fără să ştie prea bine de ce.

Acum ştia.

Andrew îşi ţinu respiraţia. Frumoşii ei sâni netezi îl provocau, vârfurile tari plângeau după sărutările lui umede. Ochii lui îi devorau curbele zvelte, mişcarea subtilă a şoldurilor, petecul negru dintre coapse.

Ştia ce-l aşteaptă acolo.

Se întinse ca să-i atingă mâna. Ea-şi scoase pantofii, se îndepărtă pentru a se dezbrăca şi rămase în picioare în faţa lui, fără alt acoperământ decât lănţişorul.

El o trase violent spre sine, trupul ei gol se frecă de cămaşa şi de pantalonii lui, mâinile lui rătăciră pe pielea ca mătasea. Buzele li se uniră. Jayne îşi pierdu minţile, iar Andrew fu atras în cercul dulce, cald şi dornic al fiinţei ei. Mâinile lui, mâinile ei îl dezbrăcară şi se prăbuşiră amândoi pe pat.

Se mişcau ca un singur corp, topindu-se unul în altul, contopindu-şi dorinţele.

Jayne îşi lipea buzele arzătoare pe pielea lui, îi săruta sfârcurile, dându-i nerăbdătoare deoparte mâinile pentru a-şi pune gura pe abdomenul lui plat şi tare, lăsându-şi degetele să-i mângâie sexul. El gemu în timp ce ea i-l duse la buze, gustându-i esenţa şi patima.

Dacă acesta era singurul mod în care îl putea face să devină parte integrantă din ea, se va folosi de şansă şi se va răsfăţa în extazul momentului.

Jayne se înclină pentru a se sprijini de el, lăsându-şi sânii să-i atingă pieptul, buzele să danseze împreună cu a lui, ondulându-şi şoldurile pentru a ieşi în întâmpinarea mişcărilor lui viguroase. Formau împreună o spirală în noaptea de catifea; explodară la unison, împărtăşind aceeaşi foame, aceeaşi nerăbdare şi, în cele din urmă, aceeaşi bucurie finală.

Revenindu-şi lent din extaz, Jayne se ţinu strâns de el, cu capul aşezat pe pieptul lui în timp ce-i asculta bătaia ca de tunet a inimii. Ce om puternic, pătimaş era, ca şi armăsarul pe care-l călărise prin deşert, tot numai muşchi şi hotărâre, cu coama neagră fluturând în timp ce se aruncau împotriva obstacolelor!

Cu ea n-ajungea niciodată să se lupte de-adevărat. În ochii ei închişi creşteau lacrimile. Făcuse lucrul pe care venise să-l facă. Îi spusese că-l iubeşte, în moduri pe care numai un bărbat care iubeşte le putea înţelege.

Mărită-te cu mine, fetiţo, şi rămâi pentru totdeauna cu mine.

Auzi aceste cuvinte în mintea ei, nu rostite cu glas tare.

Clipi ca să alunge lacrimile şi, sărutându-i firele de păr umede de pe piept, se întinse alături de el, simţind ca o arsură urma fierbinte a patimii.

Aş vrea să-mi petrec noaptea aici, spuse ea. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Andrew blestemă nuanţa cercetătoare din fraza ei.

— N-am nimic împotrivă.

Poţi petrece aici o veşnicie, dacă aşa vrei.

Cuvintele i se opriră în gâtlej. Îşi spuse că e laş, că e tot băieţandrul care fusese respins şi care refuzase să se mai supună vreodată aceloraşi torturi. Chiar dacă e în continuare cinic. El trezise pasiunile femeii, dar nu se putea hotărî să întrebe dacă mai trezise în plus şi altceva.

Merina se trezise şi rătăcea prin palat când Jayne se strecură înăuntru printr-o uşă laterală, în primele ore ale dimineţii. Rămasă în umbră, o privi pe sora lui Sidi luându-şi rămas bun de la iubitul ei, văzu expresia tristă a ochilor ei negri pe când se îndepărta, urmări fluturarea halatului negru cât timp Jayne alergă spre singurătatea propriei camere.

— Prea strălucită doamnă!

Se întoarse spre servitorul care i se adresase.

— Ai remarcat când a plecat, noaptea trecută? întrebă Merina cu glas scăzut, dorind să nu fie ascultată de nici un indiscret această tainică discuţie.

Silueta în halat se înclină.

— N-am pierdut-o din ochi decât când a intrat în camera căpitanului de vas.

Merina deveni nerăbdătoare.

— Şi?

— A fost exact cum vă temeaţi că va fi. S-a atentat la viaţa ei.

Închizând ochii, Merina îl imploră pe Allah să-i dea tărie.

— Spune-mi tot ce ai văzut.

Servitorul îi descrise atacul din alee şi cum îl ucisese căpitanul pe atacator.

Merina ceru să-i descrie bărbatul cu paloşul, iar şi iar, până când în inima ei avu certitudinea că-l cunoaşte. Era un însoţitor fidel al tatălui ei. Mahomed vorbise deja despre bărbatul cu cicatrice şi despre cele două atacuri pe care le comisese asupra surorii lui Sidi.

Şi pe omul acela îl cunoscuse. Altă javră de-a tatălui ei.

Brusc îi dădu servitorului o altă misiune, apoi se îndreptă spre curtea centrală a palatului. În mijlocul plantelor lucioase şi lângă fântâna ce susrua, se plimbă cu ochii aţintiţi asupra cerului dimineţii, urmărind cum degetele trandafirii ale zorilor sparg cortina întunericului.

Merina îl iubea pe Sidi al ei cu toată patima unei inimi sălbatice şi ardente. Îl iubise aşa din chiar ziua când tatăl ei îl adusese în casa lor din Derna. Ea aflase că o fată de paisprezece ani poate iubi cu toată ardoarea unei femei şi se jurase că într-o zi acest *roumi* zâmbitor, cu ochii întunecaţi, îi va fi soţ.

Merina fusese totdeauna favorita tatălui ei, mai ales de la moartea mamei ei. Ştia că el nu-i poate spune nu.

Şi astfel ajunsese tânărul să fie educat pentru a deveni un bărbat din poporul arab. Era jignitor că nu le accepta credinţa, dar acest fapt nu aducea prejudicii intereselor tinerei fete. El învăţase limba şi învăţase şi obiceiurile, învăţase să se întâlnească cu ea în grădină şi s-o vrăjească cu sărutările lui inocente până când ele deveniră fierbinţi şi nu mai fură chiar atât de inocente.

Când ajunsese la vârsta bărbăţiei, tatăl ei avusese grijă să fie numit conducător al acestui îndepărtat oraş din deşert. Sidi acceptase cu plăcere postul — aşa cum ştia ea că va face —, cu înţelepciune şi fervoare. Şi o acceptase pe ea ca soţie.

Fuseseră căsătoriţi timp de cinci ani. Spre eterna ei ruşine, se dovedise stearpă. Sîdi era tot ce va avea ea vreodată şi se agăţa de el până la ultima picătură de ferocitate ce curgea prin sângele celor din neamul Hammoda.

Cum era apropiată de tatăl ei, acesta-i cunoştea nevoile şi patima. În repetate rânduri el se jurase, în prezenţa ei, că ea nu

va suferi niciodată. Din acest motiv — şi poate din încă altele o sută — el avea spioni pretutindeni. Între care şi bărbatul cu cicatrice care o speriase pe Merina cu privirea lui rece, pătrunzătoare.

Prin cine ştie ce mijloace, el aflase despre această soră din ţara depărtată, o soră care ameninţa fericirea Merinei. Din acest motiv, tatăl ei ar fi decis că femeia trebuia să moară.

Merina tremură în răcoarea zorilor. Ea fusese totdeauna cea care stăpânise totul. Soţul ei, atât de inteligent în nenumărate ocazii, fusese momit spre dragoste... momit spre căsnicie... nebănuind deloc că scrisorile trimise la căminul lui din copilărie fuseseră distruse şi că scrisorile trimise de vechea lui familie fuseseră date deoparte.

Deodată simţi că tânjeşte să se afle în braţele lui Sidi. Înfăşurându-şi rochia albă subţire în jurul corpului se grăbi să părăsească grădina, alergă pe coridoare, neezitând în faţa uşii apartamentului pe care-l împărţeau. Potrivit obiceiului poporului ei, soţul stătea separat de neveste şi concubine. Dar Sidi n-o avea decât pe ea; în fiecare noapte dormeau unul în braţele celuilalt.

Cu excepţia nopţilor ca aceasta, când Merina nu-şi găsea odihna.

Îl găsi răstignit peste acoperitoare, trupul lui subţire şi bronzat desenându-se gol pe ceraceafurile albe. Aruncându-şi haina de pe ea, se întinse alături de el şi-i şuflă în ureche.

— Sidi, iubitul meu, numai al meu! Căldura ei se ghemuia lângă a lui, îşi frecă sânii plini de braţul lui musculos.

El se mişcă gâdilat de cuvintele şoptite de ea drept în obraz şi zâmbi în somnul lui superficial.

Degetele ei coborâră lent pe partea din spate a gâtului şi pe umeri, în jos pe coloana vertebrală, peste curbele ferme ale feselor lui. El se răsuci şi o apucă de încheietura mâinii atât de rapid încât nu avu timp să se retragă şi într-o clipă se găsea deja sub el, cu ochii aţintiţi asupra feţei lui iubite.

— Stăpânul e pregătit pentru sclava iubirii? întrebă ea sfielnic.

Un râs încet jucă în gâtul lui, în timp ce-şi lipea membrul în erecţie de abdomenul ei.

— Stăpânul e pregătit.

Ea se înălță, atingându-și sânii plini de pieptul lui și încolăcindu-și picioarele după șoldurile lui. El o pătrunse dar ea nu reuși să aibă vreun orgasm în această dimineață, prefăcându-se însă și, în toiul propriei excitări, soțul ei nu realiză diferența.

Era de-ajuns ca ea să știe că el e-n puterea ei, să știe că îi aparține.

În acele momente plăcute de dragoste, el se decise să vorbească... despre cât de frumoasă era viața lor și cât de completă acum, când sora lui se afla aici.

O gelozie rece puse stăpânire pe Merina și toată căldura momentului se risipi.

— Oare viața noastră nu era completă înainte de venirea ei?

El îi mângâie brațul și privi la raza soarelui de dimineață ce pătrundea înăuntru prin fereastra cu arcadă de lângă pat.

— Tu i-ai avut pe tatăl tău, pe frații și surorile tale. Jayne și cu mine eram foarte apropiați. M-am gândit mult la ea în decursul anilor.

El tăcu și ea-și dădu seama că-l îngrijorează ceva. Mai știu de asemenea că nu trebuie decât să aștepte, căci el îi va spune tot.

— Ne-a invitat să ne ducem în Virginia, spuse el.

Inima Merinei se opri o clipă, apoi reîncepu să bată.

— Dar e nevoie de tine aici, iubitul meu.

— I-am spus că nu mergem.

Ea nu se simți consolată.

— Nici n-ai crede dacă ai vedea ferma, continuă el după o clipă. Arbori și iarbă cât vezi cu ochii. Totul e verde. Fără nisip. Și ploi dulci în cea mai mare parte a anului.

Ea percepu dorul din glasul lui și simți cum în inima ei moare ceva. Sidi era viața ei și, chiar acum, când îi legăna trupul gol în brațe, ea-l simțea cum se depărtează.

Îl va reține cumva, chiar dacă asta echivala cu sacrificarea surorii de peste ocean. Da, gândi ea pierzându-și rațiunea pentru un moment, Jayne Worthington trebuie să moară!

Oroarea lucrului la care se gândea o lovi ca un pumnal. Era nebună dacă dorea așa ceva! Allah să ierte duhul rău care-o împingea într-o asemenea stare!

Ca un pendul puternic, dorinţele ei se deplasară în sens invers în timp ce analiza efectele unei asemenea morţi. Spaima o cuprinse ca o gheară. Ce-ar fi dacă i s-ar întâmpla ceva iubitei surori a lui Sidi? Ce-ar fi dacă el ar afla cine este vinovatul? Dacă asemenea lucruri chiar s-ar întâmpla, ea l-ar pierde în vecii vecilor.

Devorată pe dinăuntru de astfel de gânduri, îl privi cum alunecă din îmbrăţişarea ei şi se îmbracă, punându-şi pantalonii largi, cămaşa cu mâneci lungi, eşarfa de la mijloc. Ce bărbat frumos era! Şi ea oftă de acel dor de el care dura totdeauna în inima ei. Aşa se uitase la el când avea paisprezece ani şi el era un tânăr cu picioare lungi, care nu împlinise încă douăzeci. Atunci viaţa părea simplă. Ea-l voia, iar tatăl ei îi dădu ceea ce doreşte. Dar acum era mai înţeleaptă şi ştia că nimeni — nici măcar Allah — nu putea să-i îndeplinească chiar fiecare dorinţă.

Când el plecă se ridică din pat, se îmbrăcă în rochia cea mai fină şi-şi salută musafirul nedorit cu tot entuziasmul pe care-l putu mima, arătându-i camera ei preferată din palat, dându-i o lecţie de arta dansului până când ambele femei ajunseră să chicotească de parcă ele ar fi fost surori, minţind pentru ea când căpitanul sosi în vizită şi spunându-i că domnişoara Worthington avea o durere de cap şi dora să se odihnească toată ziua.

Nu-i scăpară urmele trsiteţii ce pluteau pe chipul femeii şi simţi o înrudire cu un gen deosebit de ea, o înrudire cum nu mai cunoscuse. Şi Merina era tristă tot din cauza unui bărbat.

La căderea nopţii servitorul veni la ea şi-i spuse că, în întunericul aleilor din Ziza, aflase tot ceea ce ea dorea să ştie. Urma să aibă loc un nou atentat la viaţa acelei *roumi,* în cazul în care s-ar fi aventurat să iasă dintre zidurile palatului.

Cu inima grea şi zâmbetul pe buze, stătu în faţa fratelui şi surorii cât dură masa de seară, se scuză pentru a-i lăsa să vorbească din nou despre acea Vriginia pe care ambii o iubeau atât de mult şi se strecură în camera musafirei.

Câteva minute mai târziu, înveşmântată în ciudata rochie verde din ţara aceea de departe, cu părul legat într-un coc pe ceafă, se

înfăşură într-o mantie largă, asigurându-se că rochia verde e vizibilă şi se strecură afară din palat pe uşa laterală pe care o folosise Jayne Worthington.

Rochia nu se potrivea prea bine cu silueta ei, căci era strâmtă peste sâni şi lungă, dar ea era mai preocupată să ţină strâns pumnalul ascuns în faldurile mantiei.

Inch-Allah, gândi ea în timp ce se grăbea pe strada întunecată se pornea de la palat — dacă aşa va vrea Dumnezeu, se va înapoia înainte de revărsatul zorilor.

Oamenii tatălui ei se dovediră deştepţi. Ei o zăriră când ajunsese la trei străzi distanţă de locul unde dormea căpitanul. Ea stătea în umbră, cu pumnalul în mâna mică. Le va vorbi, le va plăti atât cât trebuie. Dacă vorbele şi banii nu vor ajunge, le va spune că-şi puneau viaţa în pericol pe propriul lor risc.

Dar planul ei nu fu bun. Ei îi căzură în spate înainte de a le fi putut vorbi, pumnalele lor fură mai eficiente decât al ei.

— Sidi, şopti ea prăbuşnidu-se la pământ. Rămase întinsă nemişcată şi sângele dătător de viaţă i se risipi pe pietrişul de pe strada pustie.

Cei doi dispărură în întuneric, felicitându-se pentru monezile de aur pe care aveau să le primească pentru această faptă înfricoşătoare, fără a se osteni să verifice identitatea femeii pe care o uciseseră.

CAPITOLUL XXX

Două zile mai târziu, şeicul Zamir Abdul Hammoda intră în Ziza călare pe un mândru armăsar arab, înconjurat de servitorii care se îngrijiseră de el cât traversase deşertul, dând prea puţine semne de oboseală după lunga călătorie.

Hammoda ştia cum să aibă grijă de sine, ştia care sunt plăcerile pe care le pot oferi bogăţia şi puterea. Apă, femei, hrană, —

niciodată nu se lipsea de aceste lucruri indispensabile indiferent cât dura călătoria.

El călărea în fruntea procesiunii, dornic să ajungă la palat şi s-o îmbrăţişeze din nou pe iubita sa Merina. Ea îi semăna foarte mult, mai mult decât ceilalţi descendenţi ai săi. Ştiind totdeauna ce vrea, ea nu lăsa nimic să se interpună între ea şi obiectul dorit.

Înăuntrul zidurilor oraşului totul era liniştit. Pe străzi umblau puţini oameni, nu erau mai mulţi nici în vecinătatea suk-urilor, iar cei pe care-i întâlni îşi înclinară capetele solemn şi se grăbiră să plece. Un aer mohorât domnea peste tot ce vedea. Ca şi cum ar fi murit cineva şi tot oraşul ar fi fost în doliu.

Ca şi cum ar fi murit cineva apropiat conducătorului. Cineva care în mod cert *ar fi trebuit* să moară până acum, date fiind recompensele pe care le oferise pentru moartea ei.

Hammoda reuşea cu greu să nu zâmbească. În noaptea aceasta va sărbători bând vin.

Călări direct spre porţile palatului, descălecă şi, fără a se osteni să bată la uşă, păşi în măreţul edificiu pe care i-l asigurase iubitei sale Merina şi bărbatului inimii ei. Plătise mult pentru a aranja moartea tânărului sănătos care condusese aici înainte de Sidi Ali, chiar mai mult decât se plătea în mod curent. Dorinţele Merinei fuseseră totdeauna costisitoare şi el era un bătrân nebun care căuta să i le îndeplinească.

— Şeic Hammoda!

Se întoarse şi zări faţa îngrozită a unui servitor.

— Moartea pluteşte asupra palatului, nu-i aşa? spuse Hammoda dând solemn din cap. Împărtăşesc această durere.

În ochii servitorului trecu o licărire de nedumerire, dar Hammoda o alungă nerăbdător.

— Du-mă la fiica mea!

Servitorul se înclină, cu ochii lipiţi de podeaua de marmură. Se întoarse şi, urmat îndeaproape de Hammoda, se grăbi spre sala de audienţe a palatului unde Sidi stătea de vorbă liniştit cu căpitanul Andrew MacGregor.

Un val de iritare îl cuprinse pe şeic. Nu prea-i plăcuse purtarea căpitanului când se întâlniseră la Derna şi-i ordonase lui Mac-

Gregor să se ţină departe de acea americancă imposibilă. Ajunsese în pragul unei furii incontrolabile când aflase că marinarul participă la călătoria în deşert.

Scoţianul putea crea probleme, mai ales atunci când avea impresia că partenerul lui trece dincolo de limitele onestităţii. Dar era cel mai bun in meseria lui. Şi Hammoda, pe cât era de darnic ca tată, era priceput ca om de afaceri.

— Zamir, spuse Andrew surprins când şeicul pătrunse ca o furtună în cameră. S-ar fi aşteptat ca omul să fie distrus de durere. Josh Worthington avusese nevoie de două zile pentru a accepta realitatea, şi încă nu putea să rostească numele soţiei lui moarte şi încă nu primea pe cei care veneau să-i împărtăşească durerea.

— Ce şoc, spuse Hammoda. Inima mea e plină de tristeţe la aflarea pierderii. Traversă camera şi-l cuprinse pe ginerele său într-o îmbrăţişare greoaie, se depărtă pentru a-l săruta pe amândoi obrajii, apoi îl îmbrăţişă din nou.

Josh deschise gura să vorbească. Hammoda nu-i lăsă răgazul necesar.

— Înmormântarea a avut loc?

Josh încuviinţă.

— Fii liniştit, spuse Andrew, a fost înmormântată pe o parte, cu faţa spre Mecca. A fost o ceremonie islamică aşa cum i-ai fi cerut-o, dacă ai fi fost aici.

Ciudat, gândi Hammoda, ce-i păsa lui de înmormântarea unei femei care ameninţase fericirea fiicei lui? În momentul în care aflase de cercetările ei, ştiuse că l-ar lua pe Sidi cu ea. Şi pe Merina. Altfel fiica lui s-ar fi ofilit în Tripoli şi ar fi murit de singurătate. În ambele situaţii, ea ar fi fost pierdută pentru tatăl său.

Hammoda plătea oameni in toată ţara pentru a urmări ameninţările la adresa bunăstării lui şi a binelui celor apropiaţi lui. Oameni buni, care-şi făcuseră in sfârşit datoria. Oameni ca Muhtar, cel cu cicatricea, care aflase despre femeie în Tanger. Muhtar stătuse multă vreme la pândă, aşteptând scrisorile acestei persoane şi vizita care — cum se temea Hammoda — avea să aibă

loc într-o zi. După cum îi raportase lui Hammoda când o urmărise la Derna, căutase să pună capăt problemei chiar în faţa porţilor palatului paşei.

Dacă el era răspunzător de moartea ei, Hammoda va avea grijă ca omul să primească tot ceea ce merită.

— Unde e fiica mea? întrebă el.

Josh se uită la el nedumerit, întrebându-se dacă nu cumva durerea îl făcuse pe generosul părinte să-şi piardă minţile. Josh ştia că el însuşi era aproape s-o păţească.

— E alături de Allah, spuse el cu glasul puţin mai ridicat decât o şoaptă. Pe un deal, în mijlocul unei grădini.

Vocea i se frânse şi se întoarse cu spatele.

Un nebun sentimental, gândi Hammoda, care plânge după o soră pe care n-a văzut-o de ani de zile. Şi la fel era şi Merina, care se dusese să îngenuncheze şi să se roage la mormântul ei. Probabil suferă pentru pierderea suferită de soţul ei.

Josh se scuză şi-i lăsă pe Hammoda şi Andrew singuri.

Şeicul nu-şi putu reţine un zâmbet de satisfacţie, indiferent cât de mult se străduia să dea dovadă de durere şi simpatie.

— Ţi-am spus să n-o ajuţi pe femeie. Dacă m-ai fi ascultat, această tragedie nu s-ar fi produs.

Andrew îl privi gânditor, simţindu-se ca un prost pentru că-i trebuise atâta timp să înţeleagă.

— Zamir, ai făcut o greşeală!

— Eu nu fac greşeli. Eu plănuiesc... cum le spune, un cuvânt fantezist?

— Evenimente neprevăzute.

— A, aşa e! Eu plănuiesc evenimente neprevăzute.

Uşa din fundul camerei se deschise. Andrew înaintă spre ea. Hammoda se întoarse zâmbind. Ah, Merina, gândi el. Aflase că el e acolo.

Dar femeia în negru, cu părul întunecat, care înainta spre el nu era iubita lui fiică. Privi, neînţelegând, spre spectru.

— Jayne, spuse Andrew întinzând mâna.

Ea părea aproape epuizată, cu faţa palidă şi ochii încercănaţi, la fel de îndurerată ca fratele ei pentru că ştia că pumnalul

asasinului era pregătit pentru ea. El ar fi vrut s-o ia în braţe şi s-o legene blând şi să lase lacrimile să curgă, dar de două zile orice consolare oferită de el fusese refuzată.

Şi acum avea încă o luptă de purtat. Slavă cerului, el era acolo, gândi Andrew întorcându-se spre şeic. Hammoda privea cu ochi mari, neîncrezători, iar faţa i se înroşise.

— Tu!

— Şeic Hammoda, spuse ea, dar nu se apropie şi nu-i întinse mâna.

— Doar ai murit, spuse el iritat, eşti îngropată pe deal!

— Sunt sigură că asta doreai, răspunse ea derutată. Dar n-a fost aşa!

Cu chipul împietrit în neîncredere, Hammoda dădu din cap.

— Fiica ta s-a îmbrăcat în hainele lui Jayne, spuse Andrew, şi a ieşit din palat acum două nopţi. Putem doar să presupunem că spera să pună capăt atacurilor asupra surorii soţului ei. Să-i atragă pe ucigaşii plătiţi şi să-i convingă să renunţe la planurile lor. Dar evident că nu i s-a dat şansa să vorbească.

Hammoda privi la Jayne şi la Andrew confuz, ca şi cum mintea lui nu ar fi putut suporta povara înţelegerii.

În ciuda tuturor celor întâmplate din vina şeicului, Jayne nu găsi nici o satisfacţie vindicativă în spaima lui. Durerea era o suferinţă universală. N-ar fi dorit nimănui o asemenea durere şi se îndreptă spre el cu braţele întinse ca să se poată consola unul pe altul.

Dar Hammoda se desprinse de sub puterea vrăjii şi fu cuprins de o asemenea mânie încât zgâlţâi zidurile palatului.

Repezindu-se la Andrew, scuipă asupra lui cuvinte de ură şi chin.

— Ţi-am spus să n-o aduci aici! Ţi-am ordonat! Se bătu cu pumnii în piept şi vocea-i deveni cu fiecare cuvânt mai ascuţită. Eu, care sunt stăpân peste o mare parte din Tripoli, aş fi putut să-ţi zdrobesc măruntele tale avuţii cu un efort la fel de mic ca acel necesar uciderii unei muşte! Vasul corsarilor a fost trimis să tragă focuri de avertisment, dar tu nu te-ai întors din drum!

În colţul gurii i se aduna scuipatul şi faţa i se făcuse stacojie.

— Ţi-am spus să n-o faci, răcni el, apoi se întoarse spre Jayne cu braţele fluturând sălbatic.

Ea se poticni în faţa forţei nebuniei lui.

Andrew se mişcă iute, aşezându-se între ei ca un zid protector pentru Jayne.

— Ea era cea care trebuia să moară, prostule! Nu Merina!

Hammoda îşi ascunse faţa în mâini şi suspină necontrolat. Nu Merina, spuse el printre lacrimi, iar mânia i se stinse la fel de iute cum se născuse.

Se prăbuşi în genunchi, cu capul înclinat.

— Nu Merina, şopti el poticnit, iar şi iar, în timp ce Jayne şi Andrew îl priveau neputincioşi.

Jayne îngenunche să-i ofere consolarea pe care înainte o refuzase, dar el nu păru să-şi dea seama că ea e acolo. În cele din urmă ea se ridică şi-l privi pe Andrew pe deasupra tatălui prăbuşit. Atât de multe se întâmplaseră într-un timp atât de scurt, atât de multe încât abia le mai putea înţelege.

Ţi s-a spus să n-o aduci aici.

O cuprinse greaţa, adăugându-se durerii pentru pierderea suferită de Josh. Hammoda şi Andrew erau cumva aliaţi. Ei discutaseră despre ea la Derna, când ea crezuse că atitudinea schimbată a lui Andrew, care dorea s-o ajute, se datora propriilor lui îngrijorări.

Crezând aşa, i se dăruise. În repetate rânduri. Şi-şi îngăduise să se îndrăgostească de el.

Era cuprinsă de o agonie de mari proporţii, încât nu putea nici să respire.

— Jayne, spuse Andrew împărtăşindu-i gândurile, neştiind ce să facă.

— Nu, şopti ea, abia conştientă de faptul că vorbise. Nu vreau încă să aud scuze.

Adunându-şi forţele despre care nu ştia că le mai are, chemă un servitor pentru a-l conduce pe şeic într-o cameră unde să se poată odihni. Apoi se întoarse spre Andrew, simţind cum o

cuprinde un calm de gheaţă, care-i alunga sentimentele, permiţându-i să vorbească.

— Tu şi Hammoda sunteţi asociaţi.

Nu-şi recunoştea vocea.

Pentru Andrew, nimeni în lume nu putea fi atât de frumos şi de rănit şi de mândru ca femeia din faţa lui. Ar fi navigat prin iad ca să ţină durerea departe de ochii ei şi şi-ar fi tăiat limba mai degrabă decât să rostească un cuvânt care să-i sporească chinul.

Dar nu era momentul şi nici ocazia pentru gesturi măreţe şi el făcu lucrul cel mai greu de imaginat. Stătu liniştit, ştiind că tot ce poate face mai bine e s-o lase să-şi lanseze săgeţile acuzaţiilor asupra lui şi să-i răspundă la toate întrebările. Apoi va încerca să se explice.

— Suntem parteneri de afaceri, spuse.

— Aţi discutat despre mine. Asta s-a întâmplat oare în prima zi la Derna? După ce m-am întreţinut eu cu el?

— Da.

— Şi ţi-a spus să nu mă ajuţi.

— Exact.

— Ai hotărât să nu te supui.

Andrew îşi trecu mâna prin păr.

— La dracu, nu era vorba de nesupunere! Doar omul ăsta nu-i stăpânul meu!

— Sunt sigură că nu. N-ai permite niciodată *nimănui* să capete asemenea puteri asupra ta.

Rostise cuvintele ca pe o acuzaţie şi Andrew fu cuprins de dorinţa de a o zgâlţâi până ce va înţelege cum stau lucrurile cu el. Mâinile i se încleştară pe şolduri; se luptă să se controleze, dar ciuda era ca o pisică sălbatică dezlănţuită în pieptul lui, zgâriind şi dând cu laba ca să iasă afară.

— Aşa am fost eu de multă vreme. Slab, ştia, dar spunea adevărul.

Jayne îşi aminti cum venise el în camera ei în noaptea aceea, cum făcuseră dragoste pentru prima dată. Ea-i dăduse căpitanului un dublu stimulent pentru a o însoţi — răzvrătirea împotriva unui

ordin, mai întâi de toate, şi apoi certitudinea unei recompense care să îndulcească hotărârea luată.

— Jayne... Andrew se întrerupse, apoi reîncepu să vorbească. Ascultă-mă, fetiţă! Aş vrea să-ţi explic toate motivele.

Urmărind succesiunea de gânduri negre ce se oglindeau pe chipul ei, dornic să-i citească în minte, îi descrise cum se născuse el, cum făcuse dezastruoasa încercare de a-şi cunoaşte tatăl, cum un adolescent singuratic şi mândru se jurase să nu se mai lase niciodată rănit în acelaşi mod.

Nesigur dacă ea-l auzise, tăcu. Poate că nu se pricepea să povestească pentru că n-o mai făcuse înainte, nu aşa de-a dreptul ca acum. Doar pe bucăţele mici pe care numai Oakum le înţelegea oarecum.

— *Când ai înţeles că Hammoda era în spatele atentatelor la* viaţa mea? întrebă ea.

— O bănuiam de mai mult timp, dar numai când am ajuns aici am devenit sigur. Mă hotărâsem de mult să-l fac pe om să plătească pentru crimele lui. Şi am fost mereu aproape, ca să te apăr. Sau am încercat s-o fac, dar tu ai obiceiul să cauţi necazurile cu lumânarea şi e greu de luptat cu tine.

— Da, cam creez probleme.

Disperarea şi frustrarea se luptau în inima lui Andrew, două fiare ce-i devorau cu egală putere sufletul, lăsându-l pradă unui sentiment de adâncă zădărnicie. Jayne ajunsese să însemne pentru el mai mult decât toate vasele ce brăzdau mările, dar acum ea era departe de el, ca un port pe care nu-l putea atinge.

— Nu e nici timpul să tragi concluzii, nici să faci planuri, spuse el. Nu acum, după tot ce s-a întâmplat.

— Dimpotrivă! E momentul cel mai potrivit. Nu mă poţi atinge sau săruta ca să-mi tulburi gândurile.

Înghiţi nodul ce-i stătea în gât. Se controlase de minune şi trebuia s-o mai facă încă un timp.

— Ai vorbit de familia ta acum câteva minute.

— N-am familie. N-ai ascultat cu prea multă atenţie.

— O, Andrew, am ascultat tot ce ai spus! Ai vorbit despre faptul că ai fost respins o dată. Eu am fost respinsă în fiecare zi a vieţii mele!

El se apropie s-o ia in braţe, dar ea ridică mâna, oprindu-l.

— Lupta ta a avut loc când aveai doisprezece ani, continuă ea. Când eram de aceeaşi vârstă, eu am inceput să am ciclu. Sunt sigură că intimitatea dintre noi îmi dă dreptul să vorbesc despre acest eveniment. Josh tocmai plecase şi eu eram înspăimântată. Mama râdea de spaimele mele şi in particular îşi bătea joc, împreună cu sora mea. Eram o mică creatură atât de lipsită de farmec, spuneau ele, încât prea puţin conta dacă deveneam femeie.

Andrew simţi ceva de parcă i s-ar fi smuls inima din piept.

— De-a lungul anilor criticile au continuat, dar, spre deosebire de tine şi Josh, eu n-am beneficiat de luxul de a fugi în lume. Eram fată, şi aici era marea diferenţă! Când depăşisem bine vârsta majoratului, am moştenit ceva ce, speram eu, mă va pune pe picior de egalitate. Dar chiar cu bani am întâlnit doar dispreţ pretutindeni unde m-am dus, de la biroul preşedintelui Madison până la taverna murdară din New York şi pe tot drumul până pe Coasta Barbariei. Un bărbat n-ar fi fost tratat în acest mod!

Vorbea plat şi ochii îi rămâneau uscaţi.

— Eşti un om făcut pentru mare, Andrew MacGregor! E un loc unde nu se cere să ai rădăcini. Eu sunt doar o femeie, dar într-un fel sunt mai deşteaptă decât tine. Eu ştiu că fiecare dintre noi trebuie să fie legat de cineva, altfel viaţa n-ar avea nici un sens. De aceea a trebuit să-l găsesc pe Josh!

Cuvintele erau spuse frumos, dar il tăiau ca un cuţit, cu forţa adevărului. El sângera pe dinăuntru. Andrew n-avusese niciodată nevoie de nimeni... şi Jayne găsise persoana pe care o căutase.

— Te rog să aştepţi aici o clipă, vrei? Fără a-i aştepta răspunsul, se întoarse şi părăsi camera, cu spinarea ţeapănă, cu fusta neagră învârtejindu-se în urma ei. Se întoarse peste câteva minute, cu o punguţă în mână.

Se opri suficient de aproape pentru ca el să-i citească hotărârea din ochi. Nu durere, nu autocompătimire. Nu mai exista aşa ceva.

— Iată, spuse ea, intinzându-i punga.

— Ce-i asta?

O lasă să cadă la picioarele lui, unde ateriză cu zgomot.

— Aur.

— Pentru ce?

— Plată pentru strădania ta.

— La dracu...

— Blestemă, dacă trebuie s-o faci, dar să nu negi că de la bun început totul între noi a fost pe bază de schimb. Mi-ai oferit loc pe vas în schimbul serviciilor prestate în patul tău. Ţi-au trebuit o mie de mile şi câteva luni pentru a le căpăta, dar în cele din urmă ai reuşit.

Andrew căuta în zadar femeia iubitoare care venise la el înveşmântată doar în lanţuri de aramă. Ea nu mai era de găsit şi el vedea că o pierduse pentru totdeauna.

Realizând acest lucru ajunse să simtă o asemenea durere cum nu mai cunoscuse niciodată. O durere de care nu avea nevoie. O durere pe care n-o putea accepta.

— Aşa priveşti tu lucrurile?

— Desigur. Intenţionam să folosesc banii pentru a cumpăra eliberarea lui Josh din sclavie, dar cum asta s-a dovedit a nu fi necesară aş dori să-mi plătesc datoriile. Dă ce trebuie pentru reparaţiile fregatei şi restul pentru flota de vase pe care ţi-o doreşti. Poate aşa nu vei mai considera că această aventură intră la capitolul pierderi.

— Sunt tot ticălos, nu-i aşa, fetiţă?

— Cred că ai confirmat-o.

Simţi că e respins mai abitir decât în ziua când ţinuse piept lordului. Iată o reeditare a scenei aceleia, dar mai rea... mult mai rea. Abia-şi cunoscuse tatăl, nu-l iubise aşa cum o iubea pe femeia mândră ce stătea în faţa lui. Femeia care ridicase între ei un zid pe care el nu ştia cum să-l dărâme.

Odată se rugase să fie iubit şi acceptat. Ştiind că ea-l va respinge, nu avea tăria să se mai roage o dată.

— N-o să te uit, fetiţă, spuse el.

N-o să-şi permită s-o atingă, nici măcar să-şi plimbe un deget pe buzele ei, aşa cum tânjea să facă, nici măcar să-i strângă mâna.

Stătură şi se priviră unul pe altul un moment, apoi el se întoarse şi plecă, iar uşa sălii palatului se închise definitiv în urma lui.

Jayne căută ţintă la punga uitată pe podea, apoi spre uşă.

— N-ai vrut să păstrezi nimic din ceea ce-ţi puteam da eu, nu? spuse ea în gol, cu inima sfârâmată în mii de bucăţi. Nimic, şopti din nou, ştergându-şi o lacrimă. Nici măcar aurul meu!

CAPITOLUL XXXI

Jayne stătea pe o movilă înaltă umbrită de lăstarii primăvăratici ai unui ulm subţiratic şi privea ondularea dealurilor din Virginia ce se întindeau în faţa ei. Primele semne de verdeţă deveniseră vizibile în maroniul ierbii ieşite din iarna grea, dar ea vedea valuri de ocean... şi uneori dune nesfârşite de nisip.

Oare nu va alunga niciodată aceste viziuni din minte?

Un nechezat o trezi din reverie şi se întoarse spre iapa pe care-o cumpărase aici la întoarcerea de la Tripoli. Era un cal arab cenuşiu, pe nume Fortune doi; iapa era împidicată în apropierea unui petec de iarbă nouă.

— Ce te supără, fetiţo?

Iapa îşi smuci capul, trăgând de căpăstru, apoi îşi roti ochii şi se întoarse la iarba ei.

Jayne îşi frecă mâneca jachetei de călărie de culoarea vinului roşu. Era puţin probabil să fie descoperită aici. Nici Millicent nici Marybeth, despărţită de soţ şi aşteptând divorţul, n-ar consimţi să părăsească New York-ul nici măcar pentru a-l vizita pe băiatul familiei reintors acasă. Săptămâna pe care o petrecuseră cu el la conacul Forbes din strada Vandam le fusese de ajuns tuturor.

Josh se afla în Richmond, aranjând cumpărarea unui teren pentru a reconstitui toată proprietatea ce aparţinuse tatălui lor, odinioară sub numele de ferma Worthington. Toată lumea de prin jur era probabil la lucru, la semănăturile de primăvară.

Toţi, cu excepţia Alvei, care se ocupa de bucătărie încercând să descopere ceva ce stăpâna ei ar putea accepta la masa de după-amiază.

— Mai slăbănoagă ca oricând, declara bătrâna ei servitoare şi prietenă cu o regularitate înnebunitoare. Ca şi cum ai fi gata să-ţi iei zborul zilele astea.

Jayne se îndoia că ar fi în pericol. Ar fi fost nevoie de un vânt puternic din deşert pentru a realiza ameninţarea. Şi ceva asemănător cu căldura deşertului pentru a-i lua răceala din inimă.

Iapa necheză din nou. De data aceasta Jayne auzi zgomotul unor copite de cal deasupra vântului uşor care stârnise frunzele şi care şoptea jucându-se în buclele libere ale părului ei.

Se întoarse şi văzu o siluetă întunecată, călare pe un cal negru, care urca panta.

Se sprijini cu o mână de copac; o bucată de scoarţă se desprinse şi ea îi strivi asprimea neregulată în palmă, nesimţind nici o durere, nesimţind decât un singur lucru: cum îi bate inima şi-i pulsează în vene.

Cu capul descoperit, el purta o haină neagră ce flutura descheiată peste o cămaşă din pânză albă, pantaloni negri, cizme negre. Părul era mai lung decât şi-l amintea ea şi faţa mai slabă.

Când descălecă ea văzu că fizic era la fel de puternic ca totdeauna, acelaşi bărbat la care se gândea noapte de noapte când încerca să adoarmă. Ca de obicei, Andrew MacGregor făcea lumea din jurul lui să pară mai mică.

El se apropie, oprindu-se la câţiva metri distanţă. Ochii lui albaştri ca un cer de furtună o sfredeliră; ei i se opri respiraţia şi îşi simţi inima în gât. Vânticelul uşor îi aduse o şuviţă de păr peste buzele întredeschise, şi ea o dădu deoparte. Privirea lui îi urmări mişcarea.

Se simţea ca şi cum trupul ei ar fi fost străbătut de un curent electric. Oare şi Andrew încerca aceeaşi senzaţie? Ochii lui erau tulburi; nu-i putea descifra starea.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

Privirea lui Andrew alunecă repede peste ea. Dorea să vadă cât mai mult într-o clipă, să se bucure de priveliştea ei după atâtea luni de vise mizerabile.

Îşi mai pierduse din culoarea negricioasă datorată deşertului, dar pieleă ei era tot de culoarea unei aripi de molie. Îi plăcea felul în care jacheta de culoarea vinului roşu îi punea în valoare tenul; îi plăcea faptul că ea alesese acea nuanţă.

Poate că fetiţa nu era atât de calmă pe cât părea. Cerul ştia că el nu mai fusese niciodată atât de terorizat în intreaga lui viaţă... nici măcar când, copil, pornise prin ploaie spre conacul lordului, nici atunci când, bărbat fiind, înfruntase tunurile corsarilor.

— Cei de-acasă mi-au spus că te pot găsi aici.

Vocea adâncă, bogată în nuanţe o încălzi pe Jayne până în vârful picioarelor.

— Călăresc adesea în partea asta. Mai ales când Josh e plecat. Cuvintele ieşeau bâţoase şi Jayne se temea ca el să nu-i audă bătăile nebune ale inimii.

— Ce mai face fratele tău?

— Din zi in zi mai bine, cred. A avut multe de făcut, de la moartea soţiei. Realizând crimele lui Hammoda şi acceptând propria lui orbire, căci nu le descoperise singur, ferma s-a dovedit bună pentru el, i-a oferit un lucru asupra căruia se poate concentra.

— Şi s-a dovedit bună şi pentru tine?

A fost ca dracu.

— Am reuşit să mă descurc. Trase de păr cu degete nervoase. Dar m-am intrebat ce s-a intâmplat cu o mulţime de oameni pe care i-am părăsit.

— Dacă la şeic te gândeai, e un om sfârşit. N-avem nimic de împărţit, înţelegi, dar nu-i nici un secret că nu-şi va mai reveni după pierderea fiicei lui. Băiatul, Mahomed, s-a dovedit a fi bărbatul din familie. S-a intors la mama lui în Tripoli, dar se vorbeşte că amândoi s-ar putea muta la Ziza.

Andrew păşi mai aproape.

— Ar fi potrivit, nu găseşti, ca intr-o zi să conducă in locul fratelui tău!

— Foarte potrivit!

Jayne se jucă cu închizătoarea de la gât. Nu observase până acum ce strâmt e gulerul.

Încă un pas.

— Echipajul mă aşteaptă în New York. Un grup unit şi inimos, după cum ştii! Boxer se îndrăgosteşte mereu, şi Oakum ţine predici destul de des, iar Atlas face cât mai mult tămbălău. Chang şi Chin s-au întors la familiile lor din Pekin.

Dacă se mai joacă încă o secundă cu nasturele de la haină, gândi Andrew, o să-i rup blestematul de veşmânt de pe ea. De fapt, s-ar putea s-o facă oricum.

— Nu mai e nimeni a cărui soartă să te fi interesat? întrebă el, apropiindu-se atât de mult încât îi simţi mirosul de gardenii de pe piele. O singură adiere îi incingea sângele.

Aşteptă ca ea să-i răspundă. Totul depindea de ceea ce ea avea să spună.

Jayne îşi ţinea capul sus. În ciuda oricărei logici, Andrew se afla aici. În sfârşit, venise momentul să-i spună cum se simte.

— M-am gândit la tine, Andrew. Nu trece aproape nici un minut ca să nu-mi apară în faţa ochilor chipul tău, sau fără să-mi amintesc râsul tău, sau felul în care obişnuiai să stai lângă balustradă în timp ce briza îţi zburătăcea părul şi-ţi mula hainele pe trup. Îmi amintesc felul în care mă mustrai şi te îngrijeai de mine şi felul cum făceai dragoste. Eu...

El o luă în braţe şi ea nu mai reuşi să spună lucrul cel mai important.

— Nu mai pot aştepta nici măcar o secundă, fetiţo! Îi sărută colţurile gurii. Te iubesc din inimă, cu tot sufletul şi m-am chinuit tot timpul de când am plecat ca un prost de lângă tine.

Îşi lipi buzele de ale ei, uşor, depărtându-le doar puţin, înghiţindu-i respiraţia. Făcu totul blând, lent, astfel încât să-şi poată păstra minţile întregi.

Întrerupse sărutul şi o privi. Lacrimi atârnau de genele dese care se odihneau pe umbrele de sub ochii ei. Era atât de delicată, de vulnerabilă, iar el dorea s-o ţină mereu în braţe, s-o apere, s-o aibă lângă el tot timpul.

l-o spuse.

Ea-şi fixă privirea într-a lui.

— Nu sunt chiar aşa fragilă, spuse, în timp ce buzele i se arcuiau într-un soi de zâmbet şi el realiză că lacrimile nu erau de durere. Ai uitat cum am traversat deşertul?

— N-am uitat deloc.

— Acum e rândul meu?

— Dacă ai ceva de spus. Am fost un ticălos, recunosc, în toate înţelesurile cuvântului, dar mi-a trebuit ceva timp să ajung la tine de îndată ce am realizat că nu-mi doresc altceva pe lume. Când m-am întors la Derna am aflat că Josh hotărâse să părăsească Ziza şi că amândoi călătoreaţi spre Tobruk...

Ea-i acoperi buzele cu degetele.

— Nu ştiam că vorbeşti aşa de mult. N-ai făcut-o nici chiar când ne certam!

Andrew râse.

— N-am avut aşa multe de spus.

— Te iubesc! O spuse repede, înainte ca el s-o poată întrerupe. În Ziza am fost mânioasă şi rănită şi încă zguduită de tot ce se întâmplase şi am spus lucruri care mi-au adus prea puţină mulţumire. dar n-am încetat nici o clipă să te iubesc. Din clipa când ai coborât de pe pasarela navei *Trossachs* şi m-ai oprit pe docul aglomerat oferindu-te să mă ajuţi. O, dragule, erai aşa de stânjenit, şi tocmai de aceea mai drăguţ!

Andrew îşi simţi inima plină de o mulţumire cum nu mai cunoscuse.

— Dragule, deci? Nu ticălosule? Nu cumva uiţi împrejurările naşterii mele?

— Tu n-ai avut tată, iar eu am avut trei. Aş spune că ajungem la un echilibru.

Andrew râni.

— M-am dus să-l văd, am făcut-o.

— Ce?

— A fost ideea lui Oakum, dar deja mă tortura şi pe mine. După lecţia pe care mi-ai dat-o despre faptul că am nevoie de

cineva, era lucrul pe care trebuia să-l fac. I-am scris că vin, ca să nu-l şochez. Fratele meu era şi el acolo şi am aflat că în familie sunt şi două fete. Surori, dacă le-ar veni în gând să se numească aşa. Ceea ce n-au făcut.

— O Andrew! Jayne plânse la gândul durerii lui.

— Nu plânge, fetiţo! N-a fost loc pentru iubire între noi şi nici nu cred că va fi. Dar nu e nici ranchiună, de-aceea mintea mea e liniştită. E adevărat că naşterea mea a fost o greşeală. Am înţeles cam greu că viaţa mea nu trebuie să fie şi ea încă una. De aceea sunt aici!

O strânse în braţe.

— Doamne, ce bine e să te simt în braţele mele! Dacă te-ai fi măritat cu Leander-cum-îi-zice...

— Forbes. Am impresia că a pus acum ochii pe sora mea. În curând va fi disponibilă.

El îşi lipi buzele de gâtul ei şi mormăi:

— Dar tu eşti disponibilă?

Ea-l împinse.

— Asta vrea să fie o cerere în căsătorie? Pentru că dacă este...

— Da.

Acest unic cuvânt o opri.

— Accept.

Ceea ce necesita un sărut mai temeinic.

— N-ai auzit continuarea. Aş vrea să trăiesc cu tine pe nava *Trossachs*. Cel puţin până mai cumpărăm un vas, ceea ce se va întâmpla cât de curând, datorită banilor pe care i-am economisit. Apoi ne putem instala oriunde...

Ea-l întrerupse cu un sărut.

— Aş trăi cu tine şi-ntr-un cort, Andrew MacGregor, deşi sincer vorbind, aş prefera marea. Nu-i nici pe departe atâta nisip bătut de vânt pe-acolo! Dacă eşti sigur că poţi avea încredere în mine pe fregată.

— O să mă străduiesc s-o menţin în stare de plutire. Ştiu că tu ai spus că marea nu-i un loc unde să prinzi rădăcini, dar nu va dura o veşnicie. Şi vei găsi unele compensaţii în patul căpitanului.

Jayne simţi că se lichefiază.

— Mi le amintesc foarte bine.

El îi sărută cicatricea palidă de pe frunte.

— Am vrut să fac asta de când am urcat călare dealul şi te-am văzut stând aici cu părul bătut de vânt şi cu ochii negri şi catifelaţi. Ştii ce mult te doresc?

— Ştiu.

Desprinzându-se din braţele lui, îl luă de mână.

— Să ne întoarcem călare la fermă, dragule. Am o cămăruţă minunată sus, pe care vreau să ţi-o arăt, şi o frumoasă cuvertură pusă pe un pat cu saltea groasă de puf. O să fie o experienţă inedită pentru noi.

Lei 2500

ISBN 973-96401-2-7

NOVA 2001

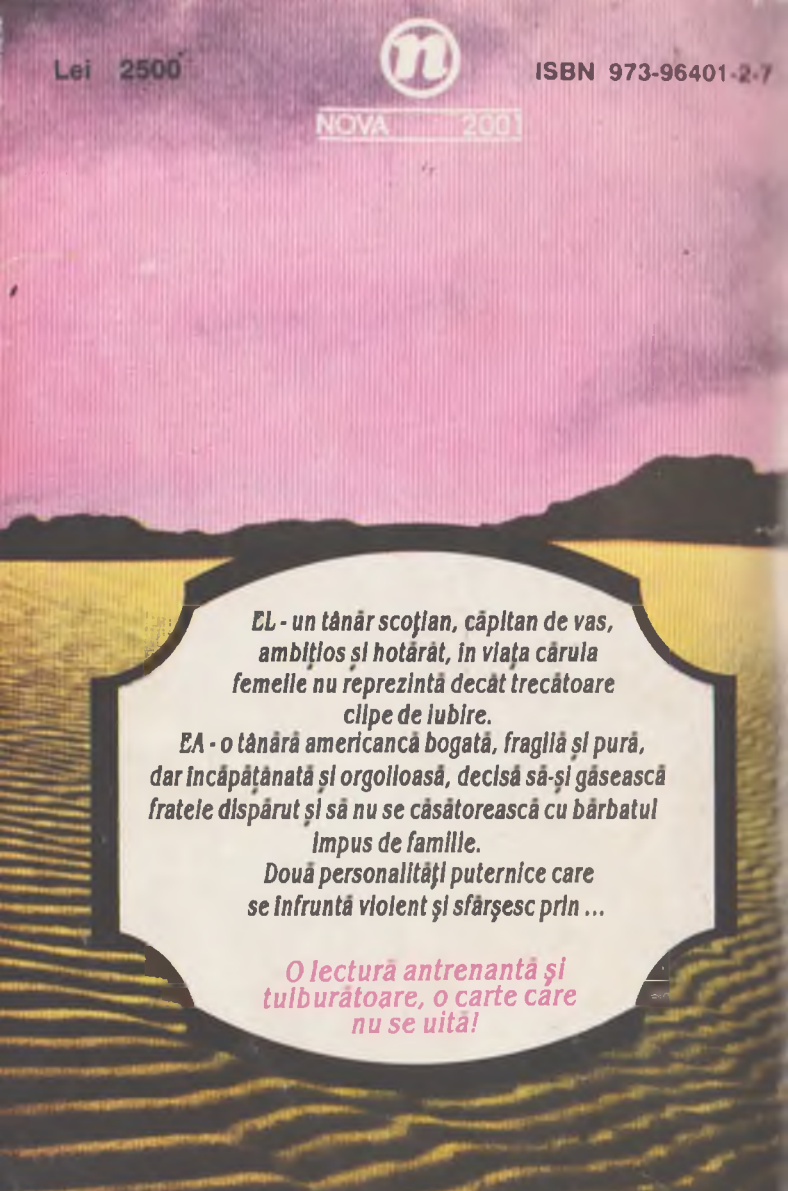

EL - un tânăr scoțian, căpitan de vas, ambițios și hotărât, în viața căruia femeile nu reprezintă decât trecătoare clipe de iubire.

EA - o tânără americancă bogată, fragilă și pură, dar încăpățânată și orgolioasă, decisă să-și găsească fratele dispărut și să nu se căsătorească cu bărbatul impus de familie.

Două personalități puternice care se înfruntă violent și sfârșesc prin ...

O lectură antrenantă și tulburătoare, o carte care nu se uită!